

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

AŞK ROMANI

MARY BALOGH

Asla Unutulmaz

epsilon®

dark_angel96

Kusursuz bir kadınla evleneceğine dair ailesine söz veren bir adam.
Geçmişin sırlarından kaçıp kendini bulmaya çalışan bir kadın.
İkisini bir araya getiren şiddetli bir kar fırtınası.
Kaderin rüzgârına kapılan yaşamlar...

emnuniyetinizin arkasına sığınıp, mutluluk için savaşmaktan korkuyor musunuz? Ve bunun korkaklık değil de zorlukla kazanılmış bir sağduyu olduğunu mu düşünüyorsunuz... Mary Balogh'un emsalsiz üslubu sayesinde zaman ve mekân sınırlarını aşarak sıradışı bir dünyanın kapılarını aralayacaksınız. *Asla Unutulmaz* gerçek mutluluğa tanık olmak isteyen okurlarımızın seveceği tutku dolu bir aşk hikâyesi.

“Okurlar türünün en iyi örneği olan bu romanda hayallerini süsleyen her şeyi bulacaklar.”

Romantic Times

ISBN 978-9944-82-148-3

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

dark_angel96

ASLA UNUTULMAZ

Simply Unforgettable

Mary Balogh

Çeviri: Saadet Tomak

Editör: Aslı Güçlü

Düzenleme: Nergis Degirmencioglu

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Tasarımı: Berna Özbek Keleş

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

ISBN: 978-9944-82-148-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2005 Mary Balogh

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile, © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. 5ti.

1. Baskı: Mart, 2009

Melisa Matbaası:

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / istanbul Tel: 0212 674 97 23 - 670 9729

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Nurtaç Cad, İcabet Sk. No: 3 Kağıthane/İstanbul

Tel: 0212 294 46 00 pbx Faks: 0212 294 22 38

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

Noel'de hiç kar yağmazdı. Ya Noel öncesinde insanlar

ailelerinin yanına gitmek için yollara düşmüşken ya da Noel geçip herkes gündelik yaşantısına döndüğünde yağırdı. Her iki durumda da kar, koşulları zorlaştıran ve rahatsızlık veren bir karmaşadan başka bir şey değildi. Hiçbir zaman Noel günü yağarak günün anlamına şiirsel bir katkıda bulunmak ya da Noel kutlamalarına gizemli bir romantizm eklemek gibi bir güzellik yaşatmazdı.

İngiltere'de yaşamamanın üzücü gerçeği de buydu işte.

Bu yıl da farklı bir şey olmadı. Gökyüzü tatil boyunca uğursuz bir olayın habercisi gibi dağılmak bilmeyen kapkaranlık bulutlarla kaplıydı. Hava soğuk, rüzgârlı ve gerçek anlamda tatsızdı. Gökyüzü gibi toprağa da inatçı bir kasvet çökmüştü.

Açık konuşmak gerekirse oldukça iç karartıcı bir Noel'di.

Bath kentinde Sutton ve Daniel caddelerinin arasında yer alan Bayan Martin Kız Okulu'nda öğretmenlik yapan Frances Allard, Noel tatilini Somersetshire'da Mickledean Köyü yakınlarında yaşayan iki büyük teyzesinin yanında geçirmek için uzun bir yolculuk yapmıştı. Bu tatilin uzun süredir hayalini kuruyordu genç kadın; sonunda kentten kurtulup kırlara açılacaktı. Kuru ve soğuk kış günlerinde kırlarda gezinecek, masmavi gökyüzünün altında temiz havada uzun yürüyüşler yapacak ya da halkevindeki kasaba toplantılarına katılıp bembeyaz olmuş tarlaların arasında karlara bata çıka yürüyerek kiliseye dek ilerleyecekti.

Ancak güneşin yüzünü göstermedeki cimriliği ve esen soğuk rüzgâr yüzünden genç kadın planlarını değiştirmek zorunda kalmıştı. Halkevi binası da kapalıydı. Anlaşılan kasabalılar Noel'i halkevinde düzenlenen ve tüm komşuların katıldığı eğlencelerle kutlamaktansa, aile ve yakın dostlarıyla dar bir çerçevede kutlama konusunda fikir birliği etmişlerdi.

Frances az da olsa hayal kırıklığına uğradığını kabul etmezse kendini kandırmış olurdu doğrusu.

Büyük teyzesi Bayan Gertrude Driscoll ile onun dul kız kardeşi Bayan Martha Melford, Martha'nın kocasından kalan evde, Wimford Çiftliği'nin arazisi içinde yaşıyorlardı ve Noel yemeği için uzaktan kuzenleri olan Baron Clifton'ın malikânesine davet edilmişlerdi. Frances da davetliler arasındaydı elbette. Hanımlar başka davetler de almışlardı ama hepsini gayet kibar bir biçimde reddetmişlerdi. Oldukça soğuk geçen Noel döneminde sıcak evlerinden dışarı çıkıp sağlıklarını tehlikeye atmaktan korkmaları bir yana, Noel'i yanlarında geçirmek için gelen yeğenlerini yalnız bırakmak ya da kızcağızı dost toplantılarına sürüklemek istemiyorlardı. Ne de olsa kuzenlerini ya da komşularını her zaman ziyaret edebilirlerdi. Ayrıca büyük teyze Gertrude herhangi bir belirti göremese de hastalanmak üzere olduğundan kuşkuluyor ve evinin şöminesinden fazla uzaklaşmayı göze alamıyordu.

Frances'ın ne istediğini soran bile olmamıştı.

Buna karşın tatil bitip ayrılık günü geldiğinde, Frances'a büyük bir yüce gönüllülük göstererek daha önce köyden beş altı milden fazla uzaklaşmamış, her yanı dökülen at arabalarıyla gitmesi konusunda ısrar ettiler. Vedalaşırken yeğenlerine sarılıp birkaç damla gözyaşı akıttıktan sonra da kızcağızı tatil boyunca evden çıkarmamakla bencilce davrandıklarını, henüz yirmi üç yaşındaki yeğenlerinin gençlerle arkadaşlık edebileceği bir iki partiye katılmadığı için ne kadar çok üzüldüklerini dile getirdiler.

Frances bunun üzerine onları kucaklayıp gözyaşları arasında -ki onunkiler çok daha gerçekçiydi- bu sözlere itiraz etti. Okulda yalnız başına geçirdiği uzun eğitim dönemine kıyasla

yalnızca onların yanında bulunmanın bile Noel'i harika bir tatil yapmaya yettiğini söyledi genç kadın. Hayattaki tek akrabaları onlardı. Öte yandan yalnız geçirdiği dönem bir sömestrle da sınırlı sayılmazdı. Son yaz tatilinin tamamını da okulda geçirmişti. Bayan Martin, iyilik olsun diye yaz döneminde okulu fakir kız öğrencilerin eğitimine açtığından, çalışanlar da pek uzun tatil yapamamışlardı. Zaten Frances'ın da gidecek bir yeri yoktu. Bu yüzden yaz okulunda gönüllü olarak çalışmıştı.

Uzun çalışma döneminden sonra yapabildiği ilk tatil olan Noel'in hayal kırıklığı yaratacak kadar renksiz geçtiği bir gerçektir elbette, ancak okulda sürüp giden gürültü ve koşuşturmadan sonra bu sessiz ortam ona çok iyi gelmiş ve genç kadın güzelce dinlenmişti. Frances, teyzelerini gerçekten de seviyordu üstelik. İhtilalden sonra yaşanan dehşet dolu günlerden kaçan Fransız göçmeni bir babanın öksüz çocuğu olarak İngiltere'ye geldiği günden beri kendisine kollarını açıp sevgilerini esirgememişlerdi. O ilk yıllara ilişkin pek fazla anısı yoktu ama onu yanlarına alıp büyötmek istediklerini biliyordu genç kadın. Ancak babası kızından ayrılmak istememişti. Onu Londra'da yanında tutmuş, kızını etrafı mürebbiyeler, kâhyalar ve müzik öğretmenleriyle çevrili bir biçimde büyötmüştü. Paranın sağlayabileceği her türlü konforu sunmuştu kızma -okyanuslar kadar büyük bir sevgiyle elbette. Her istediğini almış, her arzusunu gerçekleştirmişti doğrusu. Frances on sekiz yaşındayken, babası ani bir şekilde ölene dek kendini emniyette hissetmiş, mutlu ve ayrıcalıklı bir çocukluk, gençlik dönemi geçirmişti.

Teyzeleriyle büyümemiş olsa da Frances onlarla her zaman yakın bir ilişki içinde olmuştu. Tatillerde yanlarına gitmiş, küçük kent yaşantısının ve kırlarda koşup oynamanın tadını çıkarmıştı. Okula başladığında ise teyzeleri onları ziyaret etmek için birçok kez Londra'ya gelmişti. Başkentin ilginç yerlerini beraberce gezmiş, pastalar, dondurmalar yemişlerdi; çeşit çeşit hediyelerle küçük yeğenlerini olabildiğince şımartmışlardı. Okuma yazmayı öğrendikten sonra karşılıklı mektuplaşmaya da başlamışlardı. Birbirlerine her ay bir kez mektup yazmayı

alışkanlık haline getirmişlerdi. Frances büyük teyzelerini gerçekten çok seviyordu. Noel'i onların yanında geçirmek de çok hoşuna gitmişti.

Ama Noel, kendisini güzelleştiren kardan yoksun bir şekilde geçmişti.

Sonradan yağdı tabii...

Mickledean'dan sekiz on mil uzaklaşmışlardı ki Frances aradaki camı tıklatıp yaşlı arabacıya geri dönmelerini söylemeyi bile düşündü. Ama kar pek fazla değildi ve Frances'ın dönüşünü ertelemek gibi bir niyeti de yoktu. Zaten ilk başladığında beyaz renkli yağmur damlalarını andırıyordu. Ancak çok geçmeden kar taneleri iyice büyüüp ağırlaşmış, kırsal alan göz açıp kapayıncaya dek giderek yoğunlaşan, bembeyaz bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Yol ise kardan çok ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.

Araba her şeye karşın ilerlemeye devam ediyor, Frances kendi kendini korkacak bir şey olmadığı konusunda telkin etmeye çalışıyordu. Yol gayet güvenliydi işte! Thomas atları düşük hızda sürse de en azından ilerliyorlardı. Yakında kar durur, ardından da hemen erimeye başladırı. İngiltere'de kar her zaman böyle yağardı.

Frances düşüncelerini yeni eğitim döneminde vereceği derslere yoğunlaştırmaya çalıştı. Büyükler korosu için hangi parçaları seçmeliydi? Şöyle neşeli, hareketli parçalar bulmalıydı; Elizabeth Dönemi klasikleri iyi bir seçim olabilirdi belki. Beş bölümlük uzunca bir parça seçmek riskli olur muydu acaba? Kızlar üç bölümlük parçalarda oldukça iyiydiler. Frances onların dört bölümlüklerin de üstesinden geldiklerini söyleyebilirdi ama karmaşık melodileri olan uzun parçalarda dikkatleri dağılıyor, bazen de sözleri unutuyorlardı. Ondan sonra da bütün koro kahkahalara boğuluyor, sık sık baştan almak zorunda kalıyorlardı.

Frances'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu gibi zamanlarda o da onlarla birlikte gülerdi. Gülmek ağlamaktan iyiydi ne de olsa; ayrıca bulaşıcıydı da galiba.

Beş bölümü denemeliydi doğrusu.

Son yarım saattir çevrede beyaz dışında bir renk görme ve düşüncelerini derslere ya da başka bir şeye yoğunlaştırma olanağı kalmamıştı. Lapa lapa yağan kar gözünü alıyor, dışarısını görmesini de engelliyordu. Burnunu cama dayayarak baktığı halde yolu tarlalardan ayırmayı bile başaramıyordu genç kadın. Anlaşılan tarlaların yola dayandığı yerde çit yapılmamıştı. Yoksa çitler az da olsa yolun nereden geçtiği konusunda bir fikir verebilirdi.

Paniklemiş, midesi yumruk yemiş gibi kasılmıştı.

Arabada daha yüksek bir yerde oturan Thomas yolu ondan iyi görüyor olmalıydı. Ne var ki adam açıktaydı. Kar doğrudan yüzüne çarpıyordu. Yarı yarıya körleşmişti herhalde. Frances içeride olmasına karşın nasıl da üşüyordu; adam donmuştu kuşkusuz. Ellerini Martha teyzesinin Noel hediyesi olarak verdiği manşonun* derinliklerine doğru soktu. Bir fincan çay için bir servet ödemeye hazırды.

Bir de kar yağsın diye dua etmişti. Bir şey dilerken dikkatli olun, bakarsınız gerçekleşiverir, diyen bilge kimdi?

Arkasına yaslandı ve yolu bulma konusunu Thomas'a bırakmaya karar verdi. Sonuçta adam, anımsayamayacağı kadar uzun yıllardan beri teyzelerinin arabacısıydı. Frances onun herhangi bir kaza yaptığını da duymamıştı üstelik. Yine de ardında bıraktığı sıcacık evi özlemle anıyor, arabanın onu götüreceği okulun gürültüsü ve bitmeyen telaşı canını

sıkıyordu genç kadının. Claudia Martin o gün dönmesini bekliyordu. Anne Jewell, Susanna Osbourne ve diğer yatılı öğretmenler de onu bekliyor olmalıydılar. Büyük olasılıkla akşam, Claudia'nın oturma odasındaki şöminenin karşısına kurulup beraberce çay içecek, birbirlerine tatil anılarını anlatacaklardı. Frances da içinden geçtiği kar fırtınasının kapsamlı bir betimlemesini yapma niyetindeydi. Öyküyü iyice süsleyip içine düştüğü tehlikeli durumu ve hissettiği korkuyu abartarak anlatacak, arkadaşlarını güldürecekti.

Manşon: Elleri soğuktan korumak için kullanılan astarlanmış kürk, el kürkü.

Ama o anda hiç gülecek hali yoktu.

Öyle bir an geldi ki bir daha hiç gidemeyeceğini sandı genç kadın. Araba bir anda sarsılarak yavaşladı; tekerlekler kayıyordu. Bir elini manşondan çıkaran Frances can havliyle arabanın tavanından sarkan kayışı yakaladı. Her an yoldan çıkabilirlerdi. Hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Bağırıp arabayı kontrol etmekte zorlanan Thomas'ın elini ayağına do-lamaktansa, Kutsal Babamız'ın duasını mırıldanmaya koyuldu. Thomas zaten kontrolünü kaybetmişçesine, on adamın çıkartacağı bir sesle haykırıyordu. Atların kardan ötürü boğuk boğuk duyulan nal sesleri de giderek yavaşlıyordu.

Yaklaşan sonu görmemek için gözlerini yumup saklanacak yapıda bir insan olmadığından yüzünü yanındaki pencereye yaklaştırıp neler olduğunu anlamaya çalıştı Frances. Atlar arabanın tam yanındaydı. Önde olup arabayı çekmeleri gereken atlar, nedense arabanın yanında karların içinde debelenip ileri doğru atılıyorlardı.

Arabanın tavanından sarkan kayışa sıkıca tutunup kendini korumak istercesine öne doğru eğildi, ardından atların başka bir at arabasına bağlı olduğunu fark etti. Olacak şey değildi ama bu araba onları geçmeye çalışıyordu -hem ele bu havada!

Araba yanlarından geçerken Frances sürücüyü görmeyi başardı. Öne eğilip dizginleri kavramış kambur bir kardan adama benzeyen sürücü bir yandan atları yönetmeye çalışıyor, diğer yandan da -büyük olasılıkla zavallı Thomas'a- küfürler savuruyordu.

Araba mavi bir bulut gibi yanlarından geçip giderken genç kadın bir an için siyah pelerinli ve kastor şapkalı yolcuyla göz göze geldi. Başını çevirip dosdoğru yüzüne bakan adamın abartılı bir biçimde kaldırdığı kaşlarının altındaki gözlerinde, karşısındakini aşağılayan bir ifade vardı.

Ne cesaretle onu küçümsüyordu bu adam?

Mavi araba geçip gittikten sonra yolda bir süre daha kayan ve sarsılan kendi arabası sonunda toparlanıp yavaş da olsa normal bir biçimde ilerlemeye başlamıştı.

Frances'ın korkusu yerini korkunç bir öfkeye bıraktı. Öfke-

den köpürüyordu genç kadın. Tanrı bu umursamaz, düşüncesiz, intihara ya da cinayete eğilimli, tehlikeli ve aptal görgüsüzleri nasıl bilirse öyle yapsın! Burnunu cama dayadığında bile on adımdan ötesini göremez, o on adımı da kar yüzünden tam olarak seçemezken, şu küfürbaz arabacı ve karşısındakini kü-çümsediği her halinden belli olan utanmaz yolcusu,

kelle koltukta onları alenen sollamıştı. Yalnız kendi yaşamlarını tehlikeye atmakla kalmamış, hem onu hem de Thomas'ı zor durumda bırakmıştı. Peki ya ne için? Onları geçmek uğruna.

Frances, öfkesi biraz hafifleyince bembeyaz bir okyanusun ortasında yapayalnız olduklarını fark edip korkuya kapıldı. Yeniden paniklemiş, midesi kasılmaya başlamıştı. Kayışı elinden bırakıp arkasına yaslanarak sakinleşmeye çabaladı. Ellerini manşonunun içine sokup az da olsa ısınmayı denedi. Paniğe kapılmanın hiçbir yararı yoktu. Herhalde Thomas onları esenlikli bir yere ulaştırmayı başaracaktı.

Zavallı Thomas. Güvenli bir yere ulaştıklarında sıcak bir içecek için can atıyor olmalıydı. Hatta bu şöyle güçlü ve sıcak bir içecek bile olabilirdi. Ne de olsa artık genç sayılmazdı.

Manşonun içindeki sağ elinin parmaklarıyla sol elinin üstünde William Byrd'ün Bülbül isimli parçasının melodisini çıkarmaya çalıştı. Genç kadın bir yandan piyanonun önünde oturduğunu hayal ediyor, bir yandan da müziği mırıldanıyordu.

Tam o sırada arabanın yeniden sarsıldığını hissedip kayışa tutundu. Başını kaldırıp ileri doğru baktı. Pek bir şey göreceğini ummasa da yolun bir araba yüzünden kapanmış olduğunu seçebildi genç kadın. Yolun az ilerisinde kocaman bir gölgeyi andıran bir at arabası vardı ve iri kar tanelerinin arasından algılayabildiği kadarıyla mavi bir arabaya benziyordu bu araba.

Atlar durmuş olsa da araba Thomas'ın emirlerine atlar kadar çabuk boyun eğmemeye kararlıydı anlaşılan. Tekerlekler hafifçe sola doğru kaydı, ardından sağa. Yolun iyice sağında olmalıydılar. Ancak tekerlek bir şeye takıldı ve bir anda kara gömüldüler.

Arkaya doğru savrulan Frances yana kaykılmış arabada

koltuğun köşesine gömülüp kaldı. Yan pencereden yalnızca bembeyaz bir kar yığını görülüyordu.

Üzerine olağanüstü bir sakinlik çökmüştü. Bu kadarı da fazla artık, diye düşünürken birden her yer kapkaranlık kesildi ve bayıldı.

Gözlerini açtığında bağırان birilerinin sesini duydu. At kişnemeleri erkek seslerine karışıyordu.

Tamamen kendine gelip kardan kozasının içinde doğrulamadan kapı dışarıdan açıldı. Kalın ve pahalı bir paltonun içinden çıkan şık, deri eldivenli el ona doğru uzandı. Bu el kesinlikle Thomas'a ait değildi; da gözlü, çıkık elmacık kemikli, sert hatlı yüz de. Çatılmış kaşların ardındaki gözlerde sıkkin ve öfkeli bir ifade vardı.

Bu yüz Frances'ın on dakika kadar önce gördüğü yüzdü.

Bu yüz -ve bu kişi- onda belirgin bir düşmanlık duygusu uyandırmaktaydı.

Frances tek kelime etmedi. Elinden geldiğince asil bir tavır takınarak elini, uzanan elin üstüne koydu. Elden aldığı güçle yalnızca biraz doğrulmak niyetindeydi. Ondan sonrasını da kendi başına halledebileceğini düşünüyordu. Oysa el onu bir un çuvalını tutar gibi

kucaklayıp kaldırdı ve karların üstüne indirdi. Çizmeleri yarıya kadar karların içine gömüldü. Soğuk rüzgâr acımasız bir hırsla saldırıyor, hızla yağan kar genç kadının yüzünü donduruyordu.

Öfkelenen bir insan her şeyi kırmızı görür derler ama o yalnızca beyaz görebiliyordu.

Başım kaldırıp atların gürültüsünü ve Thomas'la birbirlerine renkli hakaretlerle küfürler yağdıran kambur kardan adamın seslerini bastıran bir ses tonuyla, "Siz, bayım!" diye seslendi. "Sizi asmak mı, boğmak mı, yoksa parçalamak mı, hangisi daha iyi olur karar veremiyorum doğrusu! Diri diri yakılmayı bile hak ediyorsunuz. Sizi kızgın yağ dolu bir kazana sokmak lazım."

Daha önce küçümser bir ifadeyle havaya kalkan kaşlar yine aynı alaycı görünümüne büründü.

"Peki yaz siz, hanımefendi?" Yüzündeki ifadeye uygun bir

ses tonuyla ve kelimelerin yarısını yutarak alaycı bir biçimde konuşuyordu. "Siz de bunun gibi eski bir takayla kraliyet yollarında tehlike saçtığınız ve insanların huzurunu kaçırdığınız için bir hücreye tıklımsınız. Arabanız tam bir fosil. Bu eskilikle ziyaretçilerin ilgisini çekmeyeceğinden onu bir müzeye bile kabul ettiremezsiniz."

"Yani arabamın eski olması size bu korkunç hava koşullarında dahi bizi o denli tehlikeli bir biçimde geçme hakkını veriyor öyle mi? Ayrıca size anımsatmam gerekir mi bilmiyorum ama sürücüm tedbirli olmasaydı şu an hiçbirimiz hayatta olmazdık." Burun buruna durmuş dövüş horozları gibi öfkeyle birbirlerini süzüyorlardı. Kar fırtınasından birbirlerinin burnunu görüp göremedikleri ise ayrı bir tartışma konusuydu. Frances alaycı bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. "Bayım... Birisinin size kaplumbağa ile tavşan öyküsünü anımsatması gerekiyor."

"Yani?"

"Yani dikkatsizce araba sürüşünüz yüzünden belanızı buldunuz." Bir yandan da yan tarafa dönerek yolu tamamen kapamış olan mavi arabayı gösteriyordu. Her şeye karşın araba yoldan çıkmamıştı ancak bu detayı görmemiş gibi yapsa da olurdu. "Sizin de ilerlemeyi başaramadığınız belli oluyor."

"Gözlerinizden ateş saçmayı bırakıp onları görmek için kullanırsanız bir dönemeçte olduğumuzu anlarsınız. Sürücümün durmasının tek nedeni dönemeçte yolu kapatan kar kümesini kaldırmaktı. Sizin sürücünüzün beceriksizliği ve arabanız kaplumbağa yürüyüşünden durma noktasına geçerek kara saplanması yüzünden işimize ara vermek zorunda kaldığımız da başka bir gerçek. Yol temizlenince benim atlarım yola devam edecek ama sizin kaplumbağa karlara gömülüp kaldı; bugün ilerleyebileceği de benzemiyor."

Frances omuzlarının üzerinden arabasına şöyle bir göz attı. Ne kadar can sıkıcı olsa da adam doğru söylüyordu. Arabanın yalnızca yarısı görünüyordu; o da havaya dikilen ön kısmıydı.

Adam alaycı bir ifade ile, "Sizce yarışı kim kazanacak?" diye sordu.

Tanrı aşkına, ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Ayakları sırlıslıkladı, mantosu astarına dek kar suyu çekmişti. Frances üşüyor ve kendini korkunç hissediyordu; ayrıca korkuyordu da.

Çok da öfkeliydi.

"Bütün bunlar kimin suçu?" diye bağırdı. "Atları öyle koş-turmasaydınız şu an karlara gömülmüş olmayacaktık."

"Koşturmak mı?" Söyledikleri çok saçmaymış gibi hem şaşkın hem de küçümser bir ifade ile başını hafifçe geriye çevirip arabacısına seslendi. "Peters! Bu İlkçağ kalıntısını solladığın anda atları koşturduğun şeklinde bir uzman görüşü aldım. Sana atları karda koşturmamam söylememiş miydin? Kovuldun!"

Arabacı, "Bir dakika izin ver patron. Şu yolu temizleyeyim başımı alıp giderim," diye yanıt verdi. "Bir de ne yana gideceğimi biri söylerse iyi olur tabii."

"Yok, yok. Vazgeçtim. O zaman arabayı benim kullanmam gerekir. Yeniden işe alındın."

"Bir düşünelim..." Arabacı Thomas'ı gösteriyordu. "Arabayı pekâlâ şu adam kullanabilir."

Thomas konuşmalar onu ilgilendirmiyormuş gibi tüm dikkatini atları çözmeye ve arabanın ağırlığından kurtarmaya vermişti.

Adam yeniden Frances'a dönüp, "Hanımefendi... Arabanız, ilerlemeyi başarsa bile yollarda sonsuza dek sürünmek istemeyip gün sona ermeden bir yerlere ulaşmayı amaçlayan her türlü araç için gerçek bir tehlike," dedi.

Frances öfkeyle adamı süzdü. Paltosunun omuz kısmını örten modaya uygun kısa peleriniyle şık giysisinden içeri bir damla bile kar suyu girmediğine dair bir aylık maaşı üstüne bahse tutuşabilirdi.

Sürücü, "Bir saat daha manzaranın tadını çıkarıp oyalanmaya niyetiniz yoksa yola koyulabiliriz, patron," diye seslendi.

"Hizmetçiniz nerede?" Adam kısılmış gözlerle onu inceliyordu.

"Hizmetçim falan yok. Bu belli olmuyor mu? Yalnız yolculuk yapıyorum."

Frances tepeden tırnağa süzüldüğünü fark etti. Giysileri oldukça düzgün ve gideceği okul için pekâlâ uygun olsa da bu şık giysili beyefendi tarafından yeterince pahalı ve modern bulunmadığı açıktı. Genç kadın bu yüzden utanacak değildi. İfadesiz gözlerle adamın bakışına karşılık verdi.

"Benimle geliyorsunuz."

"Kesinlikle öyle bir şey olmayacak."

"Siz bilirsiniz. Bu dağlarda tek başınıza kalmak istiyorsunuz demek."

Çevresine bakmasıyla genç kadın yeniden paniğe kapıldı, dizlerinin bağı çözüldü.

"Nerede olduğumuza dair bir fikriniz var mı acaba?"

"Somersetshire yakınlarında bir yerlerdeyiz," diye karşılık verdi adam. "Bundan başka bir fikrim yok. Yine de hayat tecrübeme dayanarak her yolun bir yere çıktığını söyleyebilirim. Bu son şansınız hanımefendi. Bilinmeyeni benimle keşfetmeyi mi, yoksa buralarda telef olmayı mı yeğliyorsunuz?"

Fazla bir şansının olmadığını görmek genç kadını aşırı derecede rahatsız ediyordu.

Sürücüler ateşli bir tartışmaya tutulmuşlardı. Birbirlerine pek de kibar şeyler söylemedikleri belli oluyordu.

Adam sesinde belirgin bir alayla, "Karar vermek için acele etmeyin sakın. Bir iki saat kadar bekleyebilirim," dedi. Tek kaşı yine havaya kalkmıştı.

"Thomas ne olacak?" diye sordu Frances.

"Sürücünüzden bahsediyorsunuz sanırım... O da atlarla arkamızdan gelecek elbette."

"Pekâlâ o zaman," dedi sinirlenerek, hırstan dudaklarını ısırıyordu.

Adam önünden geçerek mavi arabaya doğru ilerledi. Her adımında karları sıçratarak yürüyordu. Frances ise adımlarını dikkatlice atıyor, arabanın açtığı izlere basmaya çalışıyordu.

Ne biçim bir belaya çatmıştı böyle?

Adam arabaya binmesi için yeniden elini uzattı. Frances itiraf etmek istemese de arabanın güzelliğinden etkilenmişti doğrusu. Yepyeni bir arabaydı. Kadife kaplı tertemiz koltukları vardı. Genç kadın oturur oturmaz bu koltuklarda uzun bir yolculuğun bile büyük bir keyifle ve hiçbir rahatsızlık yaşanmadan geçeceğini lark etti. Hava koşullarıyla kıyaslandığında, kadife kaplamalar insanda belirgin bir sıcaklık duygusu uyandırıyor.

"Yerde iki tane ısıtılmış tuğla duruyor. Hâlâ sıcak olmalılar. Ayaklarınızı tuğlalardan birine dayayın, üstünüze de şu battaniyelerden birini örtün. Ben de eşyalarınızı arabaya taşıttırayım."

Cümleler kendi içinde düşünceli ve kibar bir anlam barındırıyor olabilirdi ama kapıyı birinin yüzüne çarpar gibi bir dille ifade edilmişti. Yine de Frances tek kelime etmeden adamın söylediğini yaptı. Ayakları buz kesmişti. Ellerini ise hissedemi-yordu bile. Telaşa kapılmış bir halde arabadan inerken manşonunu almayı da unutmuştu genç kadın.

Bu dayanılmaz koşullara daha ne kadar dayanması gerekecekti acaba? Önyargılı davranarak birinden ilk bakışta nefret etmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Aksine her zaman ilk yaklaşımın olumlu olmasına çaba gösterirdi. Her şeye karşın bu havalı, ağzından çıkanı kulağı duymayan, alaycı ve karşısındakini küçümseyen beyefendi ile yarım saat geçirmenin düşüncesi bile genç kadının umutsuzluğa kapılmasına yetiyor, tüylerini diken diken ediyordu.

Ulaşacakları ilk köyde yola devam etmek için başka bir araç bulabilir miydi acaba? Bir posta arabası örneğın? Bu fikrin ne denli gülünç olduğunu hemen fark etti genç kadın. Bir köye ulaşabilmeleri için bile şans gerekiyordu. Kaldı ki gittikleri yerde kar olmayacak mıydı sanki?

Yanında bir kadın refakatçi olmaksızın, tek başına geceleme zorunda bile kalabilirdi. Bu iş ona oldukça pahalıya patlayacaktı. Teyzelerinin vermeye çalıştığı parayı almadığı için kendine kendine lanet etti. Tanrı korusun karlara saplanıp bu arabada geceleme zorunda kalırsa ne yapardı?

Birisi gırtlığını sıkıyormuş gibi nefes almakta güçlük çekiyordu genç kadın.

Bu gibi bir olasılıkta vardı kuşkusuz. Daha az önce tipiden

hiçbir şey göremediğini düşünmüyor muydu? Tuğlanın sıcaklığını özümsemek için ayaklarını hafifçe hareket ettirdi. Ellerini kucağında ısıtmaya çalıştı. Isı az da olsa kapıldığı panik duygusunu unutmasına yardımcı oluyordu.

Belki de şu küstah sürücü, Peters'ın yeteneklerine güvenmesi gerekiyordu.

En azından Bath'e ulaştığında anlatacağı sürükleyici bir öyküsü olacaktı. Adamı biraz daha yakından inceleyip dış görünüşünde öykülere yaraşır birkaç değişiklik yapabiliirdi. Yolculuğu uzun boylu, esmer ve yakışıklı, siyahlara bürünmüş şu meşhur şövalyelerden biriyle yaptığını anlatabilirdi -ki bu pek de yalan sayılmazdı. İşte bu Susanna'nın ağzını açık bırakacak, Anne'in gözlerine hülyalı ve romantik bir ifade oturtacak bir şey olurdu. Gerçi Claudia'yı kandıramayabilirdi. O her şeye şüpheyle yaklaşan biriydi ne de olsa.

Fakat ne yazık ki, Frances şu an için bu durumda ne komik ne de romantik bir yan görebiliyordu -öyle ki okulun güvenli ortamına ulaşsa bile görebileceğini sanmıyordu.

2

Bir gece önce annesi kar yağacağını söylemişti. Kız kardeşleri ve büyükbabası bile bu konuda onu uyarmıştı.

Üstüne üstlük kendisi de bunun farkındaydı.

Ancak ne yazık ki, genç adam ailesinin dayatmalarına her zaman karşı çıkmıştı. Bir şeyi aklına koyduğunda mantığının sesini bile dinlemediği de ayrı bir gerçektir, işte şimdi bu kar fırtınasının içinde saplanıp kalmıştı. Geceyi Tanrı'nın bile unuttuğu bu ıssız bölgedeki tuhaf bir handa geçirmek zorunda kalacak gibi görünüyordu. En azından bir han bulabilmeyi umuyordu; aksi takdirde geceyi -daha da kötüsü- arabada geçirmesi bile söz konusu olabiliirdi.

Zaten bu yolculuğa çıkarken bile içinde kötü bir his uyanmıştı!

Yol arkadaşına kaçamak bir bakış attı. Her şey olabildiğince karmaşıktı. Genç kadın battaniyenin altında büzülmüş, ellerini birkaç dakika önce kendi arabasından alman manşonunun içine gömmüş sessizce oturuyordu. Görebildiği kadarıyla ayakları sıcak

tuğlalardan birinin üstünde duruyordu. Büzülmüş kelimesi kızın oturuşunu tanımlamak için yanlış bir seçimdi aslında. Düşmanca bir tavır, abartılmış bir kibir ve ağırbaşlı bir ifadeyle dimdik oturuyordu. Bir kez bile başını çevirip yüzüne bakmamıştı.

Tıpkı bir kız kurusu gibi, diye düşündü genç adam. Başını örten, yüzünün büyük bir bölümünü gizleyen kapüşonunun altından kıpkırmızı kesilmiş burnunun ucundan başka bir şey görünmüyordu. Burnun öfkeyle titremiyor oluşu şaşırtıcıydı doğrusu; ne de olsa içine düştüğü durumdan onu sorumlu tutuyordu.

Pek de zarif olmayan bir biçimde, "Lucius Marshall hizmetinizdedir," dedi genç adam.

Genç kadın bunun üzerine tek kelime etmedi. Lucius aradaki camı tıklatıp sürücüye durmasını, ön tarafa geçmek istediğini söyleyecek oldu. Buz gibi bir ortamda oturmaktansa dışarıdaki tipinin içinde olmayı yeğlerdi doğrusu!

Tam o anda genç kadın, "Frances Allard," dedi.

Genç adam konuşma konusu bulmaya çalışarak, "İlk rastlayacağımız hanın dolu bir kileri olacağını umuyorum," diyerek söze başladı. "Bayan Allard... İtiraf etmem gerekirse talaş böreği ya da patates tavanın yanında bir şişe biraya hayır demeyeceğim. Ardından krem karamel de gayet iyi gider doğrusu. Şu biraları birkaç şişe de yapabiliriz. Ne dersiniz?"

"Bir fincan çay içebilmek dışında başka bir dileğim yok."

Tahmin etmesi gerekirdi. Bir fincan çaymış! Çayını yudumlarken oyalanmak için örgüsünü örmeye de kalkardı bu kız kesin.

"Yolculuk nereye?" diye sordu genç adam.

"Bath'e. Ya siz?"

"Hampshire. Geceyi yolda geçirmeyi düşünüyordum... Gerçi biraz daha ilerlemeyi umuyordum o ayrı. Yapacak bir

şey yok. Hem bu umulmadık koşullar oluşmasaydı birbirimizle tanışma şerefine erişemeyecektik."

Genç kadın bu cümle üzerine başını kaldırıp dosdoğru yüzüne baktı. Söylediklerini duyar duymaz satır aralarında gizlenen alayı anladığı bakışlarından belli oluyordu.

"Bay Marshall, bu şerefe nail olmadan da mutlu mesut yaşayabilirdim," dedi.

Kısasa kısas!

Kızın yüzünü daha iyi görme olanağı bulunca onun düşündüğünden çok daha genç olduğunu şaşkınlıkla fark etti genç adam. Arabasıyla yollarından geçerken, daha sonra da karların üstünde yürürken koyu renk giysileriyle zayıf, orta yaşlı bir kadın gibi görünmüştü gözüne. Öfkeden ve karın parlaklığından kamaşmış gözleri kendine geldiğinden onun yirmili yaşların ortasında genç bir hanım olduğunu görebiliyordu şimdi. Kendisi yirmi sekiz yaşında olduğundan onun çok daha genç olduğuna emindi.

Her şeye karşın şirret bir şeydi işte.

Ayrıca aşırı derecede incedi. Belki de yalnızca çok zayıftı. kalın mantosunun altından bedeninin hatlarını anlamak mümkün değildi. Ama bilekleri zayıf, parmakları ince ve uzundu; genç adam bunu manşonunu uzattığında fark etmişti. Minyon yüzlüydü. Çıkık elmacık kemiklerinin üstündeki zeytin gibi simsiyah gözleri oval yüzüne mükemmellik kazandırıyor -soğuktan kıpkırmızı olmuş burnu hariç tabii ki. Koyu renk gözleri, kirpikleri ve siyah saçları damarlarında dolaşan yabancı kanın birer kanıtıydı -İtalyan olabilirdi. İtalyan olmasa bile soyunda bir Akdeniz dokunuşu olduğu kesindi. Ateşli kişiliğinin nedeni de bu olmalıydı. Kapüşonunun altından gergin bir biçimde geriye doğru tarayarak topladığı saçlarının ayrımı görünüyordu. Saçların geri kalanı kapüşonun içinde kayboluyordu.

Bir mürebbiye ya da bir öğretmen olmalıydı. Tanrı öğrencilerinin yardımcısı olsun!

"Bugün yola çıkmamanız konusunda sizi uyaran birileri olmuştur mutlaka," dedi genç adam.

"Olmadı. Noel boyunca kar yağsın diye bekledim, yağacağından da emindim oysa ki. Tam ümidimi kaybettim derken bugün yağmaya başladı!"

Pek de sohbet etmek istiyor gibi görünmüyordu. Yüzünü önüne eğmişti. Ona yine kızarmış burnu seyretmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Bu durumda kendi kendine konuşacak hali yoktu ya!

Madem böyle olmak zorundaydı... Kaderi neden karşısına sarışın, mavi gözlü, gamzeli, korku içinde ve ürkek bir genç kız çıkartmamıştı sanki? Hayat bazen çok acımasız oluyordu. Genç adam nedense son zamanlarda bunu sık sık düşünür olmuştu.

Genç adam dikkatini kızdan çekip Noel boyunca üstüne çöken o karanlık ve keyifsiz ruh halini irdelemeye koyuldu.

Büyükbabası ölüm döşeğindeydi. Bu, onun hemen bugün öleceği anlamına gelmiyordu elbette. Aslında büyükbabası yatmaya bile gerek görmüyordu. Ancak aralık ayı başında Londra'ya muayene olmaya gitmiş ve uzman doktorların hepsi onun çok hasta olduğunu, tedavi edilemeyeceğini söylemişti. Kalbinde bir sorun vardı.

Zorla ağzından alabildikleri kadarıyla büyükbabası, "Yaşlı ve yorgun bir kalpmiş. Yenisiyle değiştirilmesinin zamanı geldi..." demişti. Kendisi gülüyordu ama gelini ve torunları gözyaşlarına boğulmuştu. Lucius ise kapının gölgesine çekilerek çatık kaşlarla büyükbabasını dinlemiş, duygularını göstermemeye ve ailenin diğer üyelerini daha fazla telaşlandırmamaya çalışmıştı.

Büyükbabası cümlesini, "Diğer tüm organlarım gibi..." diyerek tamamlamıştı ama yaptığı espriyi kendisinden başka komik bulan olmamıştı.

Durumu önemsemiyor gibi görünüp, "Cerrahıma bakılırsa dünyevi işlerimi düzenleyip kendimi öbür dünyaya hazırlamam gerekiyor," demişti.

Lucius son on yıldır büyükbabası ve ailenin geri kalanıyla pek yakın değildi. Zamanının çoğunu kentte avarelik yaparak geçiriyordu. Aslında bu insanı oldukça meşgul eden bir yaşam

biçimiydi. Annesi ve kız kardeşlerinin yalnızca kış aylarını geçirdikleri Cavendish Meydanı'nda bulunan Marshall Malikâ-nesi'nde bile oturmuyordu. St. James Sokağı'nda bir apartman dairesi kiralamıştı.

Büyükbabasını aslında ne kadar çok sevdiğini üzücü haberi alınca fark etmişti genç adam. Büyükbabası, Somersetshi-re'daki Barclay Malikânesi'nin sahibi olan Edgecombe Kontu idi. Hastalık gerçeği Lucius'un ailesine ne denli bağlı olduğunu ve onları bunca zamandır nasıl ihmal ettiğini anlamasını sağlamıştı.

Yalnızca bu pişmanlık ve üzüntü bile Noel tatilini sıkıntı içinde geçirmesine yeterdi. Ama daha da fazlası vardı.

Genç adam kont unvanının varisiydi. O Sinclair Vikontu Lucius Marshall'dı.

Tek başına bu bile yeterince sıkıntı vericiydi ama konu bununla da sınırlı kalmıyordu. Büyükbabasının ölümü ile gerçekleşecek olsa da çocukluğunu geçirdiği Barclay Malikânesi'nin, Hampshire'da bulunan Cleve Manastırı'nın ya da Londra'da bulunmadığı zamanlar kaldığı sayısız mülkün ve beraberindeki geniş servetin varisi olmaktan şikâyetçi olmak için akıl sağlığının yerinde olmaması gerekirdi. Zamanı geldiğinde Lordlar Kamarası'nda bir koltuk sahibi olmanın üstüne yükleyeceği sorumluluklardan çekindiği de yoktu. Sonuçta, babası yıllar önce öldüğünden beri bu gerçeğin farkındaydı Lucius. Gerekli eğitimi almış ve kendisini buna hazırlamıştı. Zevk ve eğlenceyle geçen bir yaşam bile belli bir zaman sonra sıkıcı olmaya mahkûmdu. Ayrıca politik yaşamda etkin bir biçimde rol almak da yaşantısına olumlu bir yön verebilirdi.

Hayır, onu gerçekten kaygılandıran bunlar değildi. Annesinin sık sık dile getirdiği gibi -ki ona büyükbabası, evli ablası ve ablasının kocası da katılıyordu- kontluk unvanını alacak bir erkeğin çoktan evlenmiş olması gerekiyordu. Başka bir deyişle kontessiz bir kont düşünülemezdi.

Lucius'un en kısa zamanda bir eş bulması gerekiyordu.

Genç adam bu zorunluluğun nedenini tam olarak anlaya-masa ve kabul etmek istemese de bu sorgulanamaz bir gerçek-

ti. Ömrünün büyük bir kısmında görevlerini gözardı etmiş ve küçümsemiş olmasına karşın sorumluluğunun bilincindeydi genç adam. Ne var ki, şimdiye dek hep canının istediği gibi yaşamıştı. Yaşam biçimine itiraz eden de olmamıştı. Genç ve sağlıklı bir erkek, ahlaksızlık batağına sürüklenmediği sürece her çiçekten bal almakta özgürdü. O da bu süreç içerisinde kendisinden beklenileni layığıyla yerine getirmişti.

Ama artık işler değişiyordu. Felsefi bir yaklaşımda bulunmak gerekirse, her genç erkeğin eninde sonunda görev ve sorumluluklarıyla yüzleşmesi kaçınılmazdı. Bu yaşamın doğasında vardı. Onun da sırası gelmişti işte.

Tüm akrabaları Noel tatili boyunca en az bir ya da iki kez sohbeti bu konuya getirmiş, kibarca eleştirip ona öğütler vermişti. Samimi bir sohbet diye nitelendirdikleri bu uyarı ve sitekler pek ele hoşlarına gitmişti. Bu Noel tatilinde yapılan samimi sohbetler hiç de daha önceki Noel sohbetlerine benzemiyordu ve genç adam yaşantısının geri kalanında bu gibi sohbetlere katlanmak zorunda kalmayacağını umut ediyordu doğrusu.

Sonuç olarak en kısa zamanda evlenecek birini bulması gerekiyordu.

Mükemmel bir gelin. Tanımlandığı kaşlar kusursuz bir örnek varsa tabii. Anlaşılan vardı.

Kişiliğinde en ufak bir kusur barındırmayan Portia Flunt en favori aalay gibi görünüyordu. Annesinin söylediklerine bakılırsa yirmi üç yaşma dek bekâr kalmasının tek nedeni bir gün onun tarafından seçilmeyi ummasıymış. Bir kontes ve geleceğin kontunun annesi olmayı arzuluyormuş.

Lucius'un ablası Margaret, Leydi Tait, Portia Hunt'ın övgüye değer bir eş olacağından son derece emindi. Olgundu, tutarlı ve güvenilir biriydi. Ayrıca kontes olmak için taşıması gereken her türlü özelliğe de sahipti.

Küçük kardeşleri Caroline ve Emily de kızın tam bir pırlanta olduğu konusunda aynı fikirdeydiler. Arkadaş toplantılarında da genç kadına bu şekilde hitap edildiğinden bile bahsetmişlerdi. Anlaşılan Portia'dan daha güzel, daha zarif, daha şık, daha mükemmel kimse yoktu.

Bayan Portia, Baron ve Leydi Balderston'un kızları, Marki Godsworthy'nin de torunuydu. Büyükbabası, Godsworthy'nin en eski ve en yakın dostlarından biri olduğunu vurgulamıştı. Torununa baskı yapmak niyetinde değildi; buna karşın o aileyle kurulacak evlilik bağı yerinde bulduğu da bir gerçektir.

"Evleneceğin kızı seçecek olan sensin, Lucius," demişti. "Ancak, özel olarak üstünde durduğün başka bir aday yoksa sana Bayan Hunt'ı ciddi bir şekilde düşünmeni öneriyorum. Ölmeden önce evlendiğini görmek kalbime kesinlikle çok iyi gelecek."

Hiç de baskı yapmamıştı doğrusu!

Yalnızca en küçük kız kardeşi Amy, alçak bir sesle kusursuz bir gelin bulma konusunun önümüzdeki birkaç ayda acilen çözümlenmek zorunda olmadığını belirtme inceliğini göstermişti.

Beraber ata bindikleri bir gün, "Sakin bunu yapma Luce," demişti. "Bayan Hunt öyle sıkıcı ve münasebetsiz biri ki... Geçen yaz anneme beni bu sene sosyeteye takdim etmemesini önermişti. Oysa hazıranda on sekiz oluyorum. Hani Emily'nin kolu kırılmıştı da onun balosu düzenlenememişti ya... Benim balomu vermek onunkinin gecikmesine yol açacakmış. Seninle evlenmeyi düşünüp yengem olmayı planladığına göre bu konuyu benimle de konuşabilirdi pekâlâ! Ama o bunu yapmaya gerek bile duymadı. Annemin yanında küstah bir gülümseme takınıp bir dahaki yıl sosyeteye takdim edilmemin, benim için çok daha iyi olacağını söyledi."

Sorun, Portia'yı sonsuzluk kadar uzun bir süredir tanimasından kaynaklanıyordu galiba. Portia'nın ailesi sık sık Barclay Malikânesi'ne gelip kalırdı. Büyükbabasıyla büyükannesi Godsworthyler'i ziyarete gittiklerinde ise -Balderstonlar ve kızları orada olsa da olmasa da- Lucius'u da yanlarında götürürlerdi.

Bir gün bu beraberliğin evlilik bağıyla mühürlenmesini her iki ailenin de arzuladığı belli oluyordu -öyle ki herkes bu evliliğe kesin gözüyle bakıyordu. Açık konuşmak gerekirse Lucius'un, taliplerini reddetme konusunda Portia'yı cesaretlendir-

memiş olduğu ne kadar gerçekse, onun evlilik konusunda beslediği umutları kırmak için herhangi bir davranışta bulunmadığı da o kadar gerçektir. İşin aslı, romantik yapıda bir insan olmadığından, kendisi de zamanı geldiğinde evlenmek zorunda kalacağını biliyordu ve bunun büyük olasılıkla Portia olacağını düşünüyordu. Bu durumun belirsiz bir zaman dilimi içerisinde gerçekleşmesini irdelemek kolaydı ancak pek yakında atılması gereken bir adım haline gelmesi insanın canını sıkıyordu elbette.

itiraf etmesi gerekirse genç adam bu tatil boyunca sık sık paniğe kapıldığını hissetmişti. Özellikle de Portia ile birlikte yaşadığını hayal ettiğinde. Aman Tanrım! Her türlü adımını önceden düşünerek atması gerekecekti.

Boş bulunup büyükbabasına verdiği söz de canını sıkan bir başka meseleydi. Noel akşamı herkes gece için hazırlanmak üzere odasına çekildiğinde Lucius büyükbabasıyla kütüphanede oturmuştu. Birlikte birkaç kadeh içki içip sohbet etmişlerdi. İçki genç adamın kafasını bulandırmış, duygularını yumuşatmış olmalıydı ki büyükbabasına bu yıl içinde bir seçim yapacağına ve yaz bitmeden evlenmiş olacağına dair söz vermişti.

Evleneceği kadının Portia Hunt olacağını söylememişti, ama konu bir anda ona gelmişti.

Büyükbabası, "Bayan Portia bu yıl seni kentte görmekten büyük mutluluk duyacak," demişti. Bu oldukça tuhaf bir ifadeydi doğrusu, zira Lucius zaten sürekli kentteydi. Herhalde büyükbabasının söylemek istediği, balolarda, partilerde ve benzeri sosyal etkinliklerde Portia'nın çevresinde yer alarak kıza kaval-yelik etmesiydi ki Lucius bu gibi toplantılardan vebadan kaçır gibi uzak durmaya çalışırdı.

O artık mahvolmuş bir adamdı. Bunu inkâr etmenin hiç yararı yoktu. Kaygısız ve özgür bir erkek olarak geçireceği günler sayılıydı. Boynunu sıkan ilmeğin giderek sıkıştığını hissedebiliyordu.

Genç adam, etkileyici bir kibarlığa sahip olan Bayan Frances Allard'ın, "Sizin şu sürücüyü kurşuna dizmek lazım," diyen sesiyle düşüncelerinden sıyrılıverdi. Genç kadın bir yan-

dan da Lucius'un kolunu bir mengene gibi sıkıyordu. "Yine çok hızlı gidiyor."

Karlar içinde yol açmaya çalışan tekerlekler kısa devinimlerle zaman zaman kayıyor, araba oldukça sarsılıyordu. Lucius, Peters uzun zamandır eğlenmediği kadar eğleniyor olmalı, diye düşündü.

"Bunu söyleyeceğinizi biliyordum. Ne de olsa siz, arabanızın romatizmalı seksenlik bir ihtiyarın yürüme hızının yarısı kadar bir hızla gitmesine alışmışsınız. Ama bakın, şu anda neredesiniz?"

Frances camdan dışarı göz atınca arabanın sarsılma nedeninin durmaları olduğunu anladı. Hana benzeyen bir yere gelmişlerdi. Burası ilk bakışta köy sakinlerine hizmet eden bir meyhaneye benziyordu. Saygın yolcuları barındırma amaçlı bir işlev üstlenmediği açıktı ama atasözündeki gibi denize düşen yılana sarılırdı.

Han terk edilmiş gibiydi. Kapının önündeki karlar bile temizlenmemişti. Binanın arkasındaki ahır da kapalıydı. Hiçbir yerde ışık görünmüyor, yaşam belirtisi olarak bacadan duman bile tütmüyordu.

Peters'in neelediği anlaşılmayan haykırışından sonra hanın kapısı açıldı ve tam karşılarında saç sakalı birbirine karışmış, pijamalı bir adam belirdi.

Adam Peters'a bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Genç adam, "Sanırım kavgaya müdahale etmenin zamanı geldi," diye mırıldanarak aşağı, diz boyu karın içine indi. "Sorun nedir beyler?"

Bu soru, sürücü koltuğunda oturduğu yerden efendisinin soyağacını sayıp dökmekle meşgul olan Peters'ın sözlerine ara vermesini sağlayabilmişti neyse ki.

Hancı, "Parker ve karısı erken gittiler. Burada kalamazsınız," diyordu.

Peters bu kez de ortada olmayan Parker ve sakalları uzamış taşralı hödükler hakkındaki düşüncelerini pek de kibar olmayan bir dille ifade etmeye koyulmuştu. Fakat Lucius tek bir el işaretiyle onu susturdu.

"Buranın dört beş mil yakınlarında başka bir han olup olmadığını söyler misiniz?" dedi.

"Yok, ama bu benim sorunum değil," diyen adam kapıyı kapatmaya yelteniyordu.

"O zaman korkarım bu gece misafirleriniz olacağız, kibar dostum. Pijamayla çalışmak istemiyorsan üstüne bir şeyler geçirmeni ve çizmelerini giymeni öneririm. Dışarıda taşınması gereken bavullar var. Atların da ahıra alınması gerekiyor. İki at daha gelecek. Onları da ahıra alıp beslersin. Hadi bakalım, canlan biraz!"

Lucius bunun üzerine arkasını dönüp elini genç kadına uzattı.

Frances, "Öfkenizi yöneltecek başka bir hedef bulduğunuzu görmek rahatlatıcı doğrusu," dedi.

"Sabrımı zorlamayınız hanımefendi. Hem kollarınızı boynuma dolaşanız iyi olur. Yola çıkarken koşullara uygun çizmeler giyecek kadar sağduyulu davranmadığınız için sizi kapıya dek taşımak zorundayım."

Genç kadın Lucius'un yüzüne her zamanki huysuz bakışlarından birini attı. Burnunun ucu bu kez gerçekten de titriyordu.

Ona, "Teşekkürler Bay Marshall," diyerek karşılık verdi. "Kendi ayaklarımın üstünde gitmeyi yeğlerim."

"Siz bilirsiniz." Lucius omuz silkerek hafifçe geriye çekilmiş, basamağa basmaya gerek görmeden direk yere atlayan kızın dizlerine kadar karların içine gömülmesini zevkle izlemişti. Araba hana fazla uzak olmasa da karların içine bata çıka yürümek, dengede kalmaya çalışırken kayıp düşmemeye çabalamak, dahası gülünç olmadan hancının açık bıraktığı kapıya dek ilerlemek bir kadın için hiç de kolay değildi doğrusu... Ama nasıl beceriyorsa genç kadın bu işi pekâla başarıyor-du.

Lucius gülümseyerek orada durmuş kızı izliyordu.

Peters, "Tam adamına çattık galiba!" diye seslendi.

Lucius ona ciddi bir bakış fırlatarak, "Etrafta hanımlar varken konuşmana dikkat et!" dedi.

"Haklısın patron." Arabadan atlayan Peters hiç de utanmışa benzemiyordu.

Bay Marshall, "Sanırım gerçekten de birkaç bira içebileceğim," dedi. "Ateş yakıldığında sizin de çayınıza kavuşacağınızı umuyorum. Ancak börek ve krem karamel konusunda pek ümitli değilim."

Her yeri dökülen, kasvetli bir meyhanenin ortasında dikiliyorlardı. Şömine yanmadığından salon araba kadar soğuktu. Kapıyı açan ve acımasız hava koşullarına karşın onları içeri almak istemeyen görevli, Frances'ın bavulunu getirip yanlarına, salonun tam ortasına bıraktı. Bavul karla kaplıydı.

Bavulu getirdiğinde ise sevimsiz bir yüzle, "Parker'la karısı buna ne diyecekler bakalım," diye mırıldandı.

Bay Marshall, "Bu havada fazladan iş yaptığın için seni öveceklerine eminim. Hatta belki de aylığını iki katına çıkarırlar," diye karşılık verip, "Noel tatili süresince burada yalnız mıydın?" diye sordu.

"Evet, aslında Noel'den sonra gideceklerdi ama acil bir durum olmuş, erken gittiler. Yarın dönecekler. Onlar burada yokken hana müşteri almamamı bana sıkı sıkı tembih etmişlerdi. Aylığımı iki katına çıkarıp çıkarmayacaklarını bilmem ama Parker'ın karısının dilini bilirim. Geceyi burada geçirmenize izin veremem. Kesinlikle buna izin veremem."

Bay Marshall, "Adınız nedir?" diye sordu.

"Wally."

"Wally, efendim."

Adam alaycı bir sesle, "Wally, efendim..." diyerek mırıldandı. "Burada kalamazsınız bayım. Odalar temizlenmedi. Isıtanlayız, odun getirtmek gerek. Yemek pişirecek aşçı yok. Dahası pişirilecek erzak da yok."

Frances bu acı gerçeklerin pekâlâ farkındaydı. Kendini derin bir umutsuzluk girdabına sürükleniyor gibi hissediyordu. Tek tesellisi en azından hayatta kalabilmesi ve ayaklarını basacak sağlam bir zemine kavuşmasıydı.

Bay Marshall'ın inadinı kırmak olanaksız görünüyordu.

"Gördüğüm kadarıyla şömine yakılmaya hazır bir durumda. Ben dışarı çıkıp geri kalan bavulları getirirken sen de ateşi yak bakalım. Şömineyle uğraşmaya başlamadan önce hanımefendiye bir battaniye getir de ateş yanana dek donmasın. Sonra da geceyi geçirmemiz için bize iki oda hazırlarsın. Yemeğe gelince..."

"Yemek faslını ben hallederim," diye atıldı Frances. "Bana, dikkatle davranılmazsa kırılacak bir porselen muamelesi yapmayın lütfen. Çünkü öyle biri değilim. Wally, şömineyle işin bitince yanıma, mutfaka gel de ihtiyaç duyduğum şeyleri bulmama yardım et. Seninle birlikte beş kişiyi doyuracak bir şeyler ayarlamamız gerekiyor."

Bay Marshall kaşlarını kaldırmış Frances'ın yüzüne bakıyordu.

"Siz yemek pişirebiliyor musunuz?"

"Bunu yapabilmem için erzak ve ocak gerekiyor elbette. Ancak bir çaydanlık suyu kaynatmaktan aciz bir kız da değilim bilesiniz."

Genç adamın gözlerinde bir anlığına da olsa çok eğleniyor-muş gibi bir ifade belirdi.

"Söylediklerimi anlamadıysanız tekrar edeyim, ben börekten söz etmiştim; yanında da soğan ve patates olacaktı. Kaynamış sudan bahsettiğimi anımsamıyorum."

"Yağda yumurtayla bile yetinebilirsiniz. Mutfakta yumurta bulunacağı varsayımıyla konuşuyorum elbette. Yağda yumurta istemezseniz çılbr da yapabilirim."

"Şu aşamada bunun oldukça cazip bir seçenek gibi görüldüğünü kabul etmeliyim doğrusu."

"Yumurta olacaktı." Şömineye eğilmiş ateş yakmakla uğraşan Wally'nin sesi hâlâ alaycı bir ton taşıyordu. "Benini için bıraktılar ama onlarla ne yapacağımı bilememiştim."

Bay Marshall gülerek, "O zaman umalım da Bayan Allard ne yapacağını biliyor olsun," dedi. "Yumurta pişirme sözünüzün boş bir övünmeden ibaret olmadığını görelim bakalım."

Frances cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Mutfağın kapısı olduğunu tahmin ettiği kapıyı itip salondan çıkarken genç

adam da arabacısına yardım edip eşyaları boşaltmak için at arabasının yanına dönmüştü.

Bina soğuk ve iç karartıcıydı. Pencerele küçüküktü; bu yüzden dışarısı bembeyaz olduğu halde içerisi oldukça karanlıktı. Genç kadının botlarının içindeki ayakları ıslaktı ve buz kesmişti. Han pek kirli sayılmazdı ama pırıl pırıl, tertemiz bir yer de değildi. Donma korkusuyla ne mantosunu ne de başlığını çıkarmaya cesaret edebiliyordu genç kadın. Ortalıkta dolanan şu tembel, ağırkanlı adamdan başka bir yardımcı da görünmüyordu.

Sıcak, hatta soğuk bir yemek hazırlayacak kimse de yoktu. Genç kadın şu saygısız, bir o kadar da aksi beyefendi ve üç huysuz işçiyle burada bir başına kalmıştı.

Nasıl olduysa korkunç bir duruma düşmüştü.

Üstelik bugün okula dönmesi gerekiyordu. Yeni yarıyıl üç gün sonra başlayacaktı. Yapılacak bir sürü iş vardı. Dersler için hazırlanması gerekiyordu. Noel tatili boyunca pek çalışmadığını da kabul etmek zorundaydı. Fransızca kompozisyonları okuyup notlandırması gerekiyordu. İngilizce ödevleri ise koskocaman bir yığın oluşturunuyordu.

Olayların bu hale gelmesi, dönüşünün gecikmesi tam anlamıyla bir felaketti.

Bu durumla başa çıkabilmek için mutfakta çevresine şöyle bir göz gezdirdikten, çekmece ve dolapları elden geçirdikten sonra Wally'ye seslendi. Ona ocağın içindeki külleri temizlemesini ve ateşi yakmasını söyledi.

Okula ulaşip o güvenli koşullar içinde bugünü değerlendirme olanağını bulduğunda, büyük olasılıkla olay gözüne bir felaketten çok ilginç bir macera gibi görünecekti. İçinde komik bir şeyler bulacağından bile emindi. Bunu şu anda hayal etmek zor olsa da yaşadıklarının birinci sınıf bir macera olarak değerlendirileceği açıktı.

Keşke şu anda karların arasına saplanıp kaldığı erkek, pırıl pırıl zırlara bürünmüş, şöyle yakışıklı, güler yüzlü ve çekici bir şövalye olsaydı...

Aslında bu adamın da saydığı özelliklerden en az birine sahip olduğunu itiraf etmek zorundaydı genç kadın. İlk bakışta

edindiği izlenimlerde bir şeyi atlamıştı. Adamın yüzü oldukça geniş olmasına karşın hiç de çirkin değildi. Hatta yakışıklı bile sayılırdı. Ne yazık ki vara yoğa dudak büküp, kaş çatarak ya da alaycı bakışlar fırlatıp kaşlarından birini komik bir biçimde yukarı kaldırarak o yakışıklılığın canına okuyordu.

Yağda yumurta yapmayı bile beceremeyeceğini düşünmüştü. Hele krem karamelden bir söz edişi vardı ki genç kadın adını bile duymamıştır gibi bir edayla konuşmuştu.

Ona tükürdüğünü yalattmak gerekiyordu. Evet, bunu yapacaktı. Evde boş zamanının çoğunu mutfakta geçirmesi, başta babası olmak üzere herkesi çok eğlendirirdi. Aşçıyı hiç bıkmadan saatlerce izler, izin verdiğinde ona yardım eder, bundan da çok hoşlanırdı. Yemek yapmak ona göre insanı aşırı derecede rahatlatan hoş bir uğraştı.

Kilerde bulunduğu ekmek somununu inceledi. O haliyle yenmek için fazlaca bayattı ama kızartılınca pekâlâ yenebilirdi. Bir dolaptan da yarım tekerlek kadar kaşar peyniri çıkmıştı. Mutlak görevlisi peyniri daha sonra kullanmak üzere güzelce sarıp sarmalamıştı. Peynir oldukça iyi durumdaydı. Kapaklı bir kabın içinde de tereyağı bulmuştu.

Wally'yi dışarı, tulumbadan temiz su çekmeye gönderdi. Çaydanlığı suyla doldurup kaynaması için ocağın üstüne yer-leştirdi. Suyun kaynaması zaman alacağı benziyordu zira ateş yeni yeni canlanmaya başlıyordu; ama buna değerdı. Bu arada erkekler bira içerek susuzluklarını giderebilir, yemeği beklerken oyalanabilirlerdi. Mahzende hepsine yetecek

kadar bira olduğunu umut ediyordu genç kadın. Wally yalnız kaldığı günlerde fazla bir şey tüketmemiş olmalıydı. Etrafta yemek yediğine ilişkin tek bir ipucu bile görünmüyordu. Anlaşılan zamanının çoğunu sıcak yatağında tembellik ederek geçirmişti. Zaten ateş yakmaya dahi üşenecek birine benliyordu.

Frances salona döndüğünde Bay Marshall işlerini bitirmiş, birkaç masayla sandalyeyi şöminenin karşısına yerleştirmekle meşguldü. Ateş canlanmış, ortalık ısınmıştı. Şöminede çıtırdayan ateş, ortama daha neşeli bir hava katıyordu. Gerçi ne yapılsa yapılsın mekânın çirkinliğini ortadan kaldırmak olanak-

sız görünüyordu ama hiç yoktan iyiydi. Frances salondan içeri girdiğinde genç adam başını kaldırıp ona baktı.

Bay Marshall üzerindeki ağır paltoyu çıkarmıştı. Az kalsın şaşkınlığını açığa vurup ağzı bir karış açık adamı seyredecekti. Nedense o kat kat pelerinli paltonun altında şişman bir bedene sahip olduğunu düşünmüştü. Karşısında duran adam ise beyaz gömleğinin üzerine giydiği süet yeleği ve bir hayli düzgün bağlanmış kravatıyla oldukça zarif görünüyordu. Üzerindeki koyu yeşil takım elbisenin ise usta bir terzinin elinden çıktığı belli oluyordu. Şişman olmadığı gibi tam da olması gereken yerlerindeki kaslarıyla geniş omuzlu ve yapılı bir adamdı. Pantolonunun altından belli olan bacak kasları at üstünde geçirdiği zamanların bir sonucu olmalıydı. Şapkasından kurtulan saçları da tahmin ettiğinden çok daha gür ve kıvrıkcıktı. Kısa kesimli siyah saçlar hoş bir biçimde yüzünü çevreliyordu.

Genç adam gerçek anlamda bir Yunan tanrısını andırıyordu.

Frances onun insanın nefesini kesecek kadar yakışıklı olduğunu düşünüp bir anlığına okuldaki kızları anımsadı. Kıkırdayarak hayallerini süsleyen delikanlılardan söz etmeleri, içlerindeki coşkunun seslerine yansısı onu nasıl da eğlendirildi.

Şimdi ise kendisi burada durmuş, aval aval adamı seyreliyordu.

Terbiyesiz adam, çirkin olmayı hak ediyordu aslında.

Frances elinde tepsiyle masaya doğru ilerledi.

"Sizin de en az benim kadar yemek yemeyi beklediğinizi biliyorum fakat ocak ancak yanabildi. Yemek pişinceye dek kızarmış ekmek, peynir ve salatalık turşusuyla açlığını biraz bastırabilirsiniz diye düşündüm. Hizmetliler için de mutfak masasında bir şeyler hazırladım. Thomas ile sizin arabacınızı çağırması için Wally'yi ahıra yolladım. Birazdan gelirler."

Genç adam kaşlarını çatıp ellerini kenetledi ve Frances'ın elindeki tepsiye bakarak, "Wally koşmayı biliyorsa, peynir ekmeğin yanında şapkamı yemeye hazırım."

Frances salon bölümünde, Bay Marshall'a katılmaktansa

mutfakta kalıp orada bir şeyler atıştırmayı yeğlerdi ancak gururu, mutfakta yemesinin adamı iyiden iyiye patron konumuna yükselteceğini, kendisini ise hizmetli sınıfına indirgeyeceğini

söylüyordu. Bu da adamın davranış biçimini kabullenmek, en azından onaylamak anlamına gelecekti. Bir öğretmen olabilirdi ama bir hizmetli değildi; hele onun hizmetçisi hiç değildi.

Ama buradaydı işte... Ukala, kaba ama yakışıklı ve fazlasıyla erkeksi olan Bay Marshall ile bir handa karşılıklı oturmak durumunda kalmıştı. Terbiyeli ve çekingen bir hanımın burnundan solumasına yetecek koşullardaydı doğrusu.

Genç kadın birden sıcakladığını hissetti. Mantosuyla başlığını çıkarıp bir sandalyenin üstüne yerleştirdi. Saçlarını tara-yabilmeyi çok isterdi ama bavulu gibi el çantası da ortalıkta görünmüyordu. Elleriyle şöyle bir düzeltmekle yetinip şömineye doğru yaklaştırılmış sandalyelerden birine oturdu.

Şöminenin ısısı oldukça iyi gelmişti doğrusu. Mutfak buraya kıyasla oldukça soğuk sayılırdı. Ocak aşırı derecede büyük olduğundan geç ısınıyordu. "Burası ne güzel ısınmış," diye söylendi.

Genç adam karşısına oturmuş kısılmış gözlerle onu inceliyordu.

"Durun tahmin edeyim. İspanyol, İtalyan ya da Yunanlı'sı-nız, öyle değil mi?"

İfadesiz bir ses tonuyla, "İngiliz'im," dedi Frances. "Ama annem İtalyan'dı. Ne yazık ki onu hiç anımsamıyorum. Ben bebekken ölmüş. Yine de ona çok benzediğimi söyleyebilirim. Babam hep böyle derdi."

"Derdi mi?"

"Evet."

Genç adam dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu. Bakışları onu rahatsız ediyor ve dengesini bozuyordu ama bunu ona hissettirmemeye kararlıydı. Tabağına bir şeyler koyup ekmeğinden bir lokma aldı.

"Çay birazdan olur," dedi. "Gerçi birayı yeğlediğinizi biliyorum. Belki burada da birkaç şişe vardır. Zavallı Wally'yi ra-

hatsız etmesek daha iyi. Adamcağız bugün her zamankinden çok çalıştı ne de olsa."

"İyi olduğu bir şey varsa o da içkiler. Hatta hevesle ilgilendiği bir konu olduğunu da söyleyebilirim. Şu tezgâhın arkasındaki şişelerin hepsini tek tek gösterdi. Hepsini tanıyor; en azından bir kez tatmış."

"İlginç."

"Bana da birkaç deneme tadışı yaptırdı doğrusu."

Yanıt vermedi genç kadın; ekmeğinden bir lokma daha ısırarakla yetindi.

Genç adam, "Yukarıda dört oda var," dedi. "Aslında boş olan büyük odayı da sayarsak beş tane. Toplantı salonu galiba. Küçük odalardan biri Parker'ın odası olmalı. Parker'la lafını sakınmayan karısının yani. Bir de depo gibi bir oda var. İçinde yatak demeye bin şahit

isteyen divanımsı bir mobilya var. Ne olduğunu anlamak için üzerine oturmaya ya da yatmaya kalkmadığımı itiraf etmeliyim. Diğer iki oda iyimser bir yaklaşımla otel odası olarak nitelenebilir. Parker'ın odasından birer çarşaf ve battaniye yürütüp yatakları hazırladım. Sizin eşyalarınızı da büyük odaya bıraktım. Yatma zamanınız gelene dek Wally'yi uyanık tutmayı başarabilirsek odadaki şömineyi yaktırır, odanızı ısıtırız. Hiç olmazsa sıcak bir odada uyuyabilirsiniz."

"Yatakları siz mi yaptınız?" Şaşkınlıkla kaş kaldırma sırası Frances'a geçmişti. "Bakın bu dikkate değer bir şey işte."

"Zehirli bir diliniz var Bayan Allard. Yatağınızı yaparken altında bir iki fare görmüş olabilirim ama eminim ki siz, bu koşullarda bile uyumanın bir yolunu bulursunuz. Hem geceyi yalnız geçirmemiş olursunuz."

Frances midesine yumruk yemiş gibi sarsıldı. Adam düpedüz hakaret ediyordu. Uygun bir karşılık bulmaya çabaladı ama hakaret de olsa karşı tarafın sözlerinde göz ardı edilemeyecek bir gerçek vardı. Han sahibi, daha doğrusu eşi kısa bir süre içerisinde dönmezse geceyi bu handa, yanında bir hanım refakatçi olmadan, üç erkek hizmetli ve beyefendi sınıfından sayılan bu terbiyesiz -ve müthiş çekici- adamla aynı çatı altında geçirmek zorunda kalacaktı.

Genç kadın başını önüne eğip ayağa kalktı. "Gidip suyun kaynayıp kaynamadığına bir bakayım," dedi. "Aman Tanrım! Bayan Allard, son sözü benim söylememe izin mi vereceksiniz?"

Öyle oluyordu gerçekten de.

Aceleyle mutfağa giderken yanaklarını öyle bir sıcak basmıştı ki çaydanlıktaki suyu kaynatmaya yeterdi.

3

Genç kadın mutfağa gittikten sonra bir bira daha aramak için ayağa kalkan Lucius, çok garip, diye düşünüyordu.

Genç kadının kahverengi mantosundan yalnızca birkaç ton daha açık olan giysileri çok çirkindi; dik yakası sıkı sıkı kapalı, uzun kollu ve uzun etekli elbisesi ile cinsiyetsiz bir görünüm kazanıyordu. Oysa belinin incecik olduğu o giysilerin altından bile belli oluyordu. Bedeni zayıf denebilecek kadar narindi. Saçları da başlığı olmadan oldukça farklı görünüyordu. Hiç özen gösterilmemiş gibiydi. Ortadan ayrılarak arkaya doğru taranmış, ensede basit bir topuz halinde toplanmıştı. Başlığının altında yamyassı olsa da Lucius genç kadının sabah erkenden saçlarına şekil vermek için uğraştığını ya da sağdan soldan taşan birkaç minik bukle ile bu erkeksi görünümünü değiştirmeye çalıştığını hiç sanmıyordu doğrusu. Saçları koyu kestane renginde ya da düpedüz siyahtı. Yüzü dar ve uzun, elmacık kemikleri ise çıkıktı. Düzgün bir burnu, pek bir özelliği olmayan bir ağzı vardı. Gözleri koyu renk, kirpikleri siyah ve gürdü.

Modaya aldırış etmeyen ağırbaşlı bir kadındı. Görünümüne ve davranışlarına bakılırsa mükemmel bir öğretmen olmalıydı.

Fakat Lucius onun hakkında çok yanılmıştı.

Çözemediği bir nedenden ötürü -belki de bu, parçaların güzelliğiyle değil de bütünüyle ilgili bir şeydi- Bayan Frances Al-lard'ı harikulade buluyordu.

Kızı harikulade buluyordu ama bunun nedeni kendisine çekici gelen herhangi bir davranış sergilemesinden değildi. Her neyse... Buradaydı işte ve bu kızla en azından yarına dek bir arada olmak durumundaydı.

Lucius onun mutfakta olmasından hoşnuttu. Genç kadın da orada bulunmaktan memnun gibi görünüyordu. Zaten ma sadakileri topladıktan sonra bir daha ortalıkta görünmemişti; anlaşılan yıldızları barışmamıştı ve yoluna çıkmaktan bilerek kaçınıyordu.

Fakat aradan yarım saat geçtikten sonra Lucius'un canı sıkılmaya başladı. Zaman geçirmek için dışarı çıkıp ahıra kadar gidebilir, Peters ile diğer arabacının birbirine girip girmediğine bakabilirdi. Şayet bu gibi bir durumla karşılaşacak olursa onlara müdahale etmesi gerekecekti. Bunları düşünmesine karşın ayakları onu mutfığa götürdü. Hiç beklemediği kokular ve görüntüler karşısında şaşkına dönerek kapı girişinde duraksadı.

"Aman Tanrım! Yoksa gerçekten de börek mi yapıyorsunuz?"

Frances, mutfağın ortasında bulunan kocaman masanın arkasında duruyordu. Elbisesinin kollarını dirseğine dek sıvamış, önüne büyük, beyaz bir önlük takmış, hamura benzeyen bir şeyi yuvarlayıp duruyordu. Baharat ve et kokusu tüm mutfığı kaplamıştı.

Genç kadın başını kaldırıp, "Evet, aynen öyle," dedi. "Bu kadar basit bir şeyi bile beceremeyeceğimi mi düşünmüştünüz yoksa? Mide fesadına uğramayacaksınız, merak etmeyin."

"Söyleyecek bir şey bulamıyorum." Bunu ifadesiz bir ses tonuyla dile getirmiş olsa da gerçeği söylüyordu genç adam. Yumurta yeme fikri başından beri hiç hoşuna gitmemişti zaten.

Çenesine ve burnunun ucuna un bulaşmıştı -yanakları ise kızarmıştı. Taktığı önlük - muhtemelen etli butlu olan- Bayan Parker'a ait olmalıydı; o kadar büyüktü ki genç kadının tüm bedenini kaplıyor, onu olduğundan çok daha küçük gösteri-

yordu. Ayrıca eskisinden daha çekici, daha doğrusu daha insancıl görüldüğü de söylenebilirdi.

Lucius uzanıp masanın üstünde duran yufka parçalarından birini alıp ağzına atarken, genç kadın eline vurmaya kalktı ama isabet ettiremedi.

Sinirlenerek, "Ama böyle yerseniz olmaz ki... Uğraştığıma yazık," dedi.

Lucius, "Çok haklısınız hanımefendi," diyerek karşılık verdi ve tek kaşını kaldırarak sözlerine devam etti. Son yirmi yıldır ona bu şekilde davranan kimse olmamıştı. "Anlaşılan yemeğin sonunda börekleri dokunmadan iade etmem gerekiyor. Öyle mi yapmalıyım?"

Genç kadın bir an için duraksayarak ona dik dik baktı... Ardından kahkahalara boğuldu.

İnanılmaz bir değişim geçirmişti. Gerçekten de çok sıcak bir gülüşü vardı ve bir kahkahayla birazcık çekici olmanın da ötesine geçivermişti.

"Haklısınız. Söylediğim çok aptalcaydı," derken neşesi hâlâ gözlerini aydınlatıyor, gülümsemesi dudaklarına hoş bir kıvrım kazandırıyor. Bu haliyle ağzı da özelliği olmayan tanımlamasına pek uymuyordu, "Yoksa bana yardım etmeye mi geldiniz? Patatesleri soyabilirsiniz mesela."

Lucius liseli bir delikanlı gibi aval aval kızı seyrettiğini fark etti. Kulağına kızın söylediklerini yineleyen kendi sesi çalındı.

"Patates soymak mı?" Öfkeyle kaşlarını çatıp, "Bu nasıl yapıyormuş?" diye sordu.

Genç kadın ellerini önlüğüne silip temizledi ve kilere benzeyen bı kapının ardında kayboldu. Çok geçmeden bir kova dolusu patatesle mutfığa geri döndü. Kovayı ayaklarının dibine bıraktı, çekmecelerin birinden bir bıçak çıkarıp keskin taralından tutarak ona uzattı.

"Bakalım nasıl yapılacağını kendi başınıza çözecek kadar zeki misiniz?"

Hiç de görüldüğü kadar kolay bir iş değildi. Kabukları çok kalın kestiğinde geriye sadece küçücük patatesler ve bolca çöp kalıyordu. İnce kestiğinde ise yeniden başa dönmesi ve göz

göz duran kabukları temizlemesi gerekiyordu; durum böyle olunca da tek bir patatesi soyması dakikalarını alıyordu.

Malikânedeki aşçıyla mutfaktan sorumlu hizmetliler bu halimi görseler şok geçirirlerdi şüphesiz, diye düşündü genç adam. Annesiyle kız kardeşleri de bu kapsamdaydı. Arkadaşları şok geçirmezlerdi tabii... Onlar gülmekten yerlere yatar, sandalyelerden yuvarlanırlardı. Kusursuz asilzade, saygıdeğer Sinclair Vikontu, akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ediyor, hatta patates soyuyor... Bundan daha fena ne olabilir!

Lucius bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da Bayan Trances Allard'ın yaptıklarını yan gözle izliyordu. Hamuru açmış, tepsiye yaymakla meşguldü. İncecik elleri ve uzun parmakları hızlı hareketlerle çalışıyordu. Ocağın üstünde pişmekte olan etleri ve sebzeleri kaşıkla alıp hamurun üstüne yerleştirdi, sosu döküp son bir yufkayla malzemeyi örttü, ardından yufkanın kenarlarını güzelce sıkıştırdı ve birkaç yerini çatalla deldi.

Genç adam, "Bunu neden yaptınız? Pişerken içindekiler dışarı çıkmayacak mı?" diye sordu. Patatesleri soyduğu bıçakla tepsiyi gösteriyordu.

Frances tepsiyi fırına yerleştirirken, "Pişerken içinde hava oluşmasın diye yaptım. Şayet buhar çıkacak yol bulamazsa en üstteki ince yufkayı patlatabilir. O zaman da malzemenin çoğunu tepside kazıyıp tabağa almamız gerekir. Sizin tabağınıza, demek istiyorum. Ben tepside kalanla yetinebilirim çünkü. Kazınmış etleri yemek isteyeceğinizi hiç sanmıyorum..." diye yanıtladı. "Bana göre hava hoş."

Ne denli güzel görüldüğü konusunda en ufak bir fikrinin olmadığı belliydi. Firma doğru eğildiğinde kalçaları elbisesinin altında göz alıcı kıvrımlar oluşturuyordu. Bu da cılız ve şekilsiz bir bedene sahip olmadığının kanıtıydı.

Onu ayartmak bir yana, hoşuna gitmek gibi bir kaygısının olmadığı pekâlâ biliyordu. Anımsadığı kadarıyla tanıştıkları andan beri kendisine karşı yalnızca öfke ve tiksinti dolu tavırlar sergilemekteydi. Hatta işkence çekerek ölmesini ister gibi bir hali vardı.

Fakat Lucius bu konuda ne kadar yanıldığını bir kez daha

fark ediyordu. Başta huysuz ve şirret bir kız kurusu, sonra da mükemmel ama çekici olmayan bir kız öldüğünü düşünmüştü. Şimdi ise genç kadın adeta aklını başından alıyordu.

Şaşkın bir halde, "Soyduğum patatesler sizce yeterli midir?" diye sordu.

Genç kadın başını kaldırıp patateslere şöyle bir göz gezdirdi. "Bir tabur askerin yiyeceği kadar yemek yemeyi düşünmüyorsanız ve... Adam başı yarımşar patatesle yetinebilerseniz kâfi..." dedi ve sözlerini sürdürdü. "Yanılmıyorsam ilk kez böyle bir şey yapıyorsunuz."

"Tuhaf olan şu ki Bayan Allard," diyerek konuşmaya başladı genç adam. "Evet, bunu daha önce hiç denememiştim... Ve bir kez daha tekrarlamayı da düşünmüyorum açıkçası. Tanrı aşkına, bunca bulaşığı kim yıkayacak?"

Çok aptalca bir soruydu. Hem neden soru sorma gereği duyuyordu ki?

"Ben... Yardım edecek bir gönüllü aramanın boşuna olacağını farkındayım. Thomas'a sormanın hiçbir yararı olmaz. Wally'yi zaten tıraş olmaya yolladım; bu onun en azından birkaç saatini alır. Bu durumda geriye yalnızca arabacınız kalıyor ya da..." Tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu genç kadın.

Lucius nasıl olmuştu da bu kadar gülünç bir duruma düşmüştü bir türlü anlayamıyordu. Genç kadın herhalde ondan bulaşıkları yıkamasını beklemiyordu. Beklemediği belliydi... Çünkü bakışlarına apaçık alaycı bir ifade yerleşmişti.

"Yıkamamı mı, kurulumamı mı yeğlersiniz?" diye sordu.

"Kurulasanız dahatiyi olacak galiba. Elleriniz uzun süre sıcak suda kalırsa mahvolabilir."

"Olanları duyunca uşağımın gözleri yaşaracak," diye itiraf etti genç adam. "Dün benden önce yola koyuldu. Yanımdan ayrılmayı bir daha düşünmeyeceğine eminim."

Patatesler tencerede fokur fokur kaynarken ve Lucius ocaktan yayılan kokular eşliğinde güçbela açlığını bastırmaya çalışırken bir yandan bulaşıkları kuruluyor, diğer yandan da günün giderek daha da tuhaflaştığını düşünüyordu. Yaşadığı kadarıyla bile tamamen emsalsiz bir gündü.

Şimdiye dek asla bir handa konaklamamıştı. Yanında uşağı olmadan yolculuk ettiği de pek söylenemezdi zaten... Fakat Jeffreys biraz üşütmüştü ve Lucius bütün günü zavallı uşağının burun çekişleri eşliğinde geçiremeyeceğini düşünüp onu eve bir gün önce yollamıştı. Bir zamanlar bir parça kek ya da birkaç kurabiye yemek için gizlice uğradığı mutfağa da çocukluğundan beri adımını atmış değildi. Tanrı'nın nimetlerinden faydalanmayı seviyordu, ancak yağmurlu bir günde ata binerek her zamanki rahat yaşantısının dışına çıktığı da

oluyordu. Yine de bunu yalnızca bir değişiklik olsun diye ya da hoşlandığı ve yapmaya değer bulduğu için yapıyordu.'

Oysa bugün -Peters, kar fırtınasının ortasına savrulmuş gibi duran o eski püskü at arabasını solladığından beri- tam bir kâbusa dönüşmüştü; düzeleceğe de benzemiyordu doğrusu.

Şaşırtıcı olan şu ki genç adam yavaş yavaş bu durumdan keyif almaya başlamıştı.

Lucius kuruladığı son tabağı da tezgâhın üzerine yerleştirirken genç kadın, "Yemeklerimizi yedikten sonra aynı işin yeniden yapılacağını farkındasınız değil mi?" dedi.

Genç adam kulaklarına inanamıyordu. Bir daha mı?

İçkilerin bulunduğu odaya sığılmadan önce, "Hizmetkârların ne işe yaradıklarını size kimse anlatmadı mı Bayan Allard?" diyerek homurdandı.

Yemek yendikten sonra Bay Marshall, Wally'yi ve iki arabacıyı bulaşık yıkama işiyle görevlendirdi. Frances kendini aşırı derecede yorgun hissediyordu. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu. Çok geç olmasa da kışın karanlığı zamanın olduğundan çok daha geçmiş gibi algılanmasına neden oluyordu. Pencereleri titreten, bacada uğultular çıkaran rüzgarın sesiyle odunların çıtırtıları ve şömineden yayılan ısı birleşiyor, adeta ninni etkisi yaratıyordu. Yavaş yavaş yudumladığı çay da buna katkıda bulunuyordu.

Gözlerini alevlere dikmiş, çayını içiyor, başını çevirmeden görüş açısına giren şeyleri seyrederek oturuyordu. Bunlardan başlıcası, Bay Marshall'ın pırıl pırıl parlatılmış çizmeleri idi.

Genç adam rahat bir tavır takınarak ayaklarını şöminenin bir köşesine uzatmıştı. Bu haliyle olduğundan çok daha erkeksi görünüyordu.

Tehlikeli bir erkekti doğrusu.

Odasına çıkıp uyumaya bir türlü cesaret edemiyordu. Aslında çok yorgundu. Kalkıp odasına gitmek istiyordu. Onun yatacağı odanın bitişiğindeki odaya... Fakat fark ettiği kadarıyla kapının üzerinde bir anahtar bile yoktu. Hayır, hayır, odasına gelmeyi arzu edeceğini sanmıyordu. Ama yine de...

Genç adam halinden memnun bir şekilde iç çekti.

"Biliyor musunuz Bayan Allard, böreğinizin tek kusuru bende sonrakiler için yeni bir arzu uyandırması," dedi.

Frances ilk kez birinin yardımını olmaksızın yemek pişirmişti. Birkaç yıldan beri yemek yapmadığı göz önünde bulunursa oldukça başarılı olmuştu elemek ki. Yine de bu övgü dolu sözlere şaşmıştı. Bay Marshall karşısındakini kolay kolay metheden bir erkeğe hiç benzemiyordu çünkü.

"Patatesler de çok iyi olmuştu bence," diyerek karşılık verdi genç kadın. Lucius bunun üzerine kahkahalarla güldü.

Şüphesiz oldukça sevimsiz bir şekilde tanışmalardı. Ancak gereksiz gerilimlere yol açmanın bir yararı olmazdı, değil mi? Sertlik, sertliği doğururdu. Dillendirilmemiş bir ateşkesle silahlarını şimdilik bir kenara bırakmış gibiydiler.

Yine de bu çok garipti. Babasının evindeymiş gibi halinden memnun bir şekilde koltuğuna gömülen, oldukça yakışıklı ve kaba bir erkekle karşılıklı oturmuş sohbet ediyordu -hem de yalnızdı. Üstelik bu adamdan birkaç metre uzaktaki bir odada uyuyacaktı. Bu fantazileri süsleyebilecek bir hayal olsa da gerçeklik söz konusu olunca o kadar da rahatça göğüslenmiyordu.

Tanrı aşkına kendini başka nasıl hissedebilirdi ki? Bayan Martin'in okulundaki kapıcı Bay Keeble'ı saymazsa son üç yıldır yalnızca kadınlarla yaşamış, onlarla anlaşmaya çalışmıştı.

Bay Marshall, "Eviniz Bath'deydi, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi genç kadın. "Öğretmenlik yaptığım okulda kalıyorum."

"Ah, demek öğretmensiniz..."

Tahmin etmişti anlaşılan. Bunda şaşacak bir yan yoktu. Çoktandır modaaya uygun giyinmiyordu. Büyük teyzelerinin zenginliklerine karşın yolculuk için emrine verdikleri araba bile bir döküntüden başka bir şey değildi.

"Bir kız lisesindeyim. Çok iyi bir okuldur. Sekiz yıl önce Bayan Martin tarafından çok az bir sermaye ile kurulmuş. Başlangıçta az sayıda öğrencisi varmış ama başarılı bir öğretmen oluşunun kısa sürede duyulması ve bir yardımseverin yardımıyla çok geçmeden yan binayı da satın alıp paralı öğrencilerle birlikte ödeme yapamayan aile kızlarım da okutmaya başlamış. Elbette çok sayıda öğretmen de tutmuş. Ben de üç yıldır o okuldayım."

Genç adam şarabını yudumluyordu.

"Peki ya bu okul kız öğrencilere ne öğretiyor?" diye sordu. "Siz hangi derslere giriyorsunuz?"

"Müzik, Fransızca ve güzel yazı derslerine giriyorum. Güzel yazı derken kompozisyon derslerini kastediyorum, el yazısı derslerini Susanna Osbourn veriyor. Okul, öğrencilerine genç bir bayanın gereksinim duyacağı her türlü bilgiyi veriyor. Özetlemek gerekirse... Dans etmek, resim yapmak, şarkı söylemek ya da görgü kuralları, düzgün yürüme ve toplum içinde nasıl davranılması gerektiğine ilişkin dersler. Elbette normal akademik öğrenim de var. Bayan Martin bu konuda ısrarcı bir kadındır; bu sayede kızlar zekâ açısından erkeklerden geri kalmıyorlar."

"Bu gerçekten de övgüye değer bir yaklaşım."

Frances bu sözler üzerine sert bir şekilde başını çevirip genç adamın yüzüne baktı. Ancak söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlayamadı. Bay Marshall başını koltuğun arkasına yaslamış dinleniyordu. Uykusu gelmiş gibi bir havası vardı. Kısa, kıvrıkcık saçları dağılmıştı. Genç kadın midesinde kelekler uçuşuyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı.

"Orada çalışmayı seviyorum," diye ekledi. "İşe yarar bir şeyler yaptığımı hissediyorum."

"Üç yıl önce faydalı bir şeyler yapmıyor muydunuz?" Genç adam başını kaldırmış Frances'ın yüzüne bakıyordu.

Genç kadın, babasının ölümünden sonra geçirdiği iki yılı anımsadı ve bir an için gözyaşlarına boğulacakmış gibi oldu. Ama boşlukta ve sıkıntı içinde geçen o yıllarda yeterince gözyaşı dökmüştü. Dahası üzüntü içinde kaçıp büyük teyzelerinin evine saklanmak yerine dünyaya açılıp Bayan Mar-tin'in okulunda çalışmaya başlamıştı. Bu kararından kesinlikle pişmanlık duymuyordu. O günlere dönse yine aynısını yapardı.

Bağımsızlık bir kadın için eşsiz bir hazineydi.

"Üç yıl önce mutlu değildim," dedi. "Şimdi ise gayet mutluyum."

"Gerçekten mutlu musunuz?" Bakışlarını tembelce yüzünde, boynunda, omuzlarında, hatta göğüslerinde gezdirip, "Bunu söyleyebildiğiniz için çok şanslısınız hanımefendi," dedi.

"Peki ya siz... Siz mutlu musunuz?"

"Mutluluk..." Genç adamın kaşları bu kez belirgin bir alaycılıkla kalkmıştı. "Çok aptalca bir kelime. İçinde eğlence ve tensel zevkler olduğu kadar, tersi de var. İlk kısmına bir itirazım olamaz tabii, ancak ikinci fasıldan olabildiğince kaçınmaya çalışıyorum. Herkes gibi benim de hayat felsefem budur diyebilirim. Ne var ki, herkes her zaman bunu bu açıklıkla itiraf edecek kadar dürüst davranmıyor."

"Aslında düşünmeden konuştum. Halimden memnunum demeliydim. Sakin bir yaşıntıyı uçlarda gezinmeye yeğlerim. Birçok insan gibi bunun daha akıllıca bir yaşam felsefesi olduğunu keşfetmiş bulunuyorum."

Genç adam, "Oldukça da sıkıcı," diye bir ekleme yaptı.

Bu sözlerin ardından genç adam öyle bir gülümsemişti ki Frances'ın adeta içi erimişti.

Bu gülümseme yüzüne öyle yakışmış, gözüne öylesine ya-kışıklı görünmüştü ki Frances'ın nefesi kesilmiş, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı.

Açık açık gülererek yüzüne bakıyordu. Bu adam gerçekten de çok yakışıklıydı.

Frances bir şeyler söylemeye, akıllıca bir yanıt bulmaya çabaladı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Gözleri gözlerine kilit-

lenmiş, genç kadın ışıktan şaşkına dönmüş bir tavşan gibi ka-lakalmıştı. Yanaklarının kızardığını hissediyordu.

Bay Marshall da tek kelime etmeksizin öylece duruyordu.

Frances sesine hükmetmeyi başarinca, "Sanırım yatma vakti geldi," dedi.

Cümleyi söyler söylemez kelime seçiminden müthiş bir rahatsızlık duydu. Yaşamında ilk kez söylediği bir şeyi söylememiş olmayı arzuluyordu. Yaşamında ilk kez yer yarılrsa da içine girsem ve ortadan kaybolsam, diye düşünüyordu.

Bu gerçek anlamda berbat bir durumdu. Her ikisi de ne diyeceğini bilemiyormuş gibi birbirinin yüzüne bakakalmıştı. Ne bir şey söyleyebiliyor, ne de bakışlarını birbirlerinden alabiliyorlardı. Hava ağırlaşmış gibiydi. Sonunda sessizliği bozan Lucius oldu.

"Ayrı ayrı demek istiyorsunuz herhalde Bayan Allard. Ve çok haklısınız yatma vakti geldi. Burada biraz daha oturursak ikimiz de sızıp kalacağız. Sabah bizi uyandırdıklarında tutulan eklemlerimizi ve donmuş parmaklarımızı hayata döndürmek için büyük bir mücadele vermemiz gerekecek," dedi. "Siz odanıza çıkın, ateşi ben sndrrm. Merak etmeyin mutfaktaki ocağı da kontrol ederim. Bildiğim kadarıyla Thomas ile Peters bir yandan homurdanıp bir yandan kağıt oynuyorlar."

Genç adam ayağa kalktı ve şömineye doğru eğildi.

Frances sandalyesinden doğrulurken ayaklarının onu taşıyıp taşıyamayacağından emin olamadı. Adamın ne berbat bir konuşma şekli vardı böyle! Keşke mutfaktan hiç çıkmamış olsaydı.

"İyi geceler Bay Marshall," dedi genç adamın arkasından.

Adam doğruldu. Tek kaşı yine o alaycı ifadeyle havaya kalkmıştı.

"Siz hâlâ burada mısınız?" dedi. "İyi geceler Bayan Allard."

Genç kadın tezgâhın üzerinde duran mumlardan birini alıp salondan ayrıldı. Aceleyle odasına çıktığında şöminede tatlı tatlı çıtırdayan odunların odayı bir hayli ısıtmış olduğunu görünce şaşırdı. Bay Marshall bir ara Wally'ye şömineyi yaktırta-cağını söylemiş olsa da genç kadın onun talimat verişini duy-

mamıştı. Dişlerini fırçalayıp alelacele soyundu ve kendini yatağa attı. Düşüncelerini örtmek istercesine yorganı tepesine kadar çekti.

Ne var ki duygular da, düşünceler de o denli kolay rtlmyordu. Üstelik o anda hissettikleri, yaşantısında ona hep huzur ve dinginlik veren her zamanki duygulardan farklıydı. Göğüsleri onu rahatsız edecek kadar gergindi; karnının altında bir yerler zonkluyordu. Ayrıca bu belirtilerin ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar deneyimsiz biri de değildi.

Hiç tanımadığı., tanısa da pek hoşlanmayacağından emin olduğu bir erkeği arzuluyordu. Yalnızca birkaç saat önce bu adamdan nefret etmiyor muydu? Bu çok utanç verici bir durumdu doğrusu.

Gerginlikten kaskatı kesilmiş bir halde adamın merdivenlerden çıkan ayak seslerini duymak için beklemeye başladı.

Uykuya dalana kadar uzun bir süre uyanık kaldıysa da hiçbir ses duymadı.

Lucius ertesı gün kk yatak odasında uyandı. Buz tutmuş camı nefesiyle ısıtıp sildi. Dışarı baktığında etrafta bembeyaz kar tabasından başka hiçbir şey görünmüyordu. Çok yağmış olmalıydı. Rüzgâr vredeki tüm karı getirip hanın vresine yığmıştı sanki. Gökyüzü hâlâ

kapkara bulutlarla kaplıydı. Oda sıcaklığına bakılırsa bir süre daha eriyeyeceği de benzemiyordu.

Hava karanlık olsa da ne yazık ki yolculuk yapmaya elverişli olmadığı gün gibi aşıkardı. Burada çakılıp kalmış olmasına sıkılması va da öfkelenmesi gerekirken kendisini Noel'den beri hiç bu.kadar neşeli hissetmediğini fark etti. Yüzleşmek zorunda olduğu gerçeklerde herhangi bir değişiklik olmamıştı ama yaşam, sorunlarını kısa süreliğine ertelemişti galiba. Büyük torun, oğul, ağabey ve damat adayları rollerine katkıda bulunmak adına şu anda yapabileceği pek bir şey olmadığından, günü yaşamaya ve getireceklerini olduğu gibi kabul edip keyfini çıkarmaya karar verdi.

Alışkın olduğu her türlü konfordan uzakta, üstelik yanında

uşağı bile olmaksızın bu ıssız bölgedeki ilkel handa tıklıp kalmışken, günün keyifli olacağını düşünebilmesi şaşırtıcıydı doğrusu.

Akşamdan doldurulup odaya bırakılan buz gibi suyla yüzünü yıkayıp tıraş oldu. Giyinip botlarını ayağına, şapkasını da başına geçirdikten sonra odadan çıktı. Paltosu üstünde, eldivenleri elinde merdivenlerden inerken her yer kapkaranlıktı. Tam beklediği gibiydi. Wally de, her iki sürücü de hâlâ sıcak yataklarında yatıyor olmalıydılar. Dün gece genç kadın yanından ayrıldıktan sonra Lucius yeterli bir süre geçmesi için biraz oyalanmış, odasına çıkarken de ikiliyi mutfakta kağıt oynarken görmüştü. Yeterli süreden kast ettiği duygularının sakinleşmesi için gereken süreydi elbette. Genç kadın, "Yatma vakti geldi," dediğinde nasıl da afallamıştı.

Gece fazla uyuyamadığı düşünülürse şaşırtıcı bir enerjiyle doluydu. Ata binme şansı olmadığına ve diğer sabah sporlarından boks ya da eskrim yapamayacağına göre kapının önündeki karı küreyip biraz hareket edebilirdi pekâlâ. Eldivenlerini takıp bir kürek bulmak için ahıra doğru yürüdü. Gün ağarmaya başlamıştı. Ahırda atlarla ilgilenen Peters'ın yardımıyla bir kürek buldu.

Peters, "İşimi bitirince ben yapardım, patron," dedi. "Yağ içindeki bulaşıkları yıkamaktan iyidir. Ama gördüğüm kadarıyla meşgul olacak bir şey arıyorsunuz. O yüzden siz yapın bakalım."

Lucius kuru bir ses tonuyla, "Minnettar oldum," diye mırıldandı.

Küreği alıp karları küremeye koyuldu.

Hava hafifçe aydınlanırken hanın bir köyün hemen yakınında olduğu görülüyordu. Öyle olması gerekiyordu zaten. Ama öyle yoğun bir tipi vardı ki kavşağı görememiş, nerede olduklarını tam olarak anlayamamıştı. Bu havada hana müşteri geleceğini hiç sanmıyordu. Parkerlar'ın gelmesi bile şüpheliydi.

Yemekleri Bayan Allard'ın pişirmesinin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi. Tek pişirmeyi bildiği talaş böreği ise

işleri işti. Aslına bakılırsa sürekli talaş böreği de yapabiliirdi. Lucius'un buna hiçbir itirazı olmazdı.

Bir saat kadar uğraşıp kapıdan ahıra kadar bir yol açtı. Bir saati de anayol olduğunu düşündüğü yere kadar olan karları temizlemekle harcadı. Nefes nefese kalmış ama ısınmıştı ve kendini gayet zinde hissediyordu. O çalışırken güneş iyice yükselmişti. En azından ona öyle geliyordu. Gökyüzü hâlâ bulutluydu ve ara sıra tek tük kar taneleri düşüyordu ancak hiç değilse ortalık aydınlanmıştı. Küreğe dayanıp temiz havayı derin derin içine çekti. Kendini hâlâ bütün bir günü bu basit handa geçiremeyeceği kadar enerjik hissediyordu. Hanın yan tarafını küremeye başladı. O sırada önünde bulunduğu pencerenin mutfak penceresi olduğunu fark etti. Hafifçe uzanıp pencereden içeri baktı.

Frances Allard da kalkmıştı. Mutfakta ocağa eğilmiş bir şeylerle uğraşıyordu. Ateşi o mu yakmıştı, bilemiyordu ama epeydir mutfakta gibiydi.

Üstünde dünküne benzer bir elbise vardı. Bir farkla... Bu krem renkliydi ve ona daha çok yakışmıştı. Saçlarını hoş bir biçimde gevşekçe toplamıştı. Yine o kocaman önlüğü takmıştı. Çaydanlıktan duman tüttüğünü görebiliyordu. Ocakta pişen bir şey vardı. Masanın üstündeki kâsedede çırpılmış yumurtaya benzer bir şey duruyordu.

Bir anda kurt gibi aç olduğunu hissetti.

Sahnenin evcimenliği onu çok etkilemişti. Yemek pişiren, bu bağlamda kâh sağa sola dönen, kâh eğilen bir kadında nedense erotik bir hava oluyordu.

Bu düşüncelerden bir an önce kurtulmalıydı. Genç kadın bir öğretmendi ve kesinlikle erdemli bir bayan olmalıydı.

Diğer bir deyişle yasak bölgeydi.

Genç kadın, izlendiğini hissetmiş gibi doğrulup pencereye döndü. Ve gülümsedi. Kahretsin! Sabahın köründe bile müthiş çekici görünüyordu. Gülümsemesi gerçek bir silahtı ve bu koşullar altında ona karşı kullanmamasını yeğlerdi.

Genç kadın eliyle yemeği gösterip onu mutfağa çağırırdı.

Lucius paltosundaki karları silkeleyip çizmelerini değiştir-

dikten sonra mutfağa girdi. Uzun mutfak masasının bir ucuna iki tabak yerleştirilmişti.

Genç kadın, "Burada yemekte bir sakınca görmeyeceğinizi umuyorum," dedi. Hafif bir baş eğişiyle onu selamladıktan sonra yeniden arkasını dönmüş ve tüm dikkatini ateşin üstündeki yumurtaları karıştırmaya vermişti. "Wally'yi biraz önce kaldırdım ve su getirmeye yolladım. Suyu getirince Thomas ve Peters'la birlikte kahvaltıyı hak ettiklerini söyledi. O yüzden de salondaki ateş ancak yakılabilirdi. Şu anda burası kahvaltı edebileceğimiz en sıcak mekân."

Ellerini birbirine sürüp pastırmalı yumurtaya karışan kahve kokusunu içine çekerken, "Nasıl yani? Adamlar çoktan kahvaltı ettiler mi demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sizi de çağıracaktım ama çok eğleniyor gibiydiniz."

"Öyleydim gerçekten de."

Genç kadın Lucius'un tabağını tepeleme doldurdu. Kendi tabağında ise oldukça az yemek vardı. Önlüğü çıkartıp sandalyesine oturdu.

Kahve servisi yapmak için yerinden kalkan Lucius, "Ocağı sanırım siz yaktınız," dedi.

"Ben yaktım. Ne macera ama, öyle değil mi?"

Güldü ve başını tabağına çevirmeden önce şakacı bir ifadeyle genç adamın yüzüne baktı.

"Daha önce mutfak yöneticiliği yapmış olabilir misiniz? Dört yetişkin erkeğin ne sevdiğini ya da ne kadar yediğini biliyor musunuz örneğin?"

"Yoo. Peki siz daha önce bir hanın etrafındaki karları küre-mekle uğraşmış mıydınız?"

"Aman Tanrım, elbette ki hayır."

İkisi birden güldüler.

Lucius başını sallayarak, "Gerçekten bu benim için de çok alışılmadık bir macera oldu," dedi.

"Dün bana tüm Noel tatili boyunca kar beklediğinizi söylemiştiniz. Yağsaydı ne yapacaktınız?"

"Mutluluk ve hayranlıkla izleyecektim, elbette. Noel'de o kadar ender kar yağıyor ki. Karlara bata çıka dolaşıp mahalle-

liyle birlikte Noel şarkıları söyleyeceğimi hayal etmiştim ama bu yıl kimse Noel şarkıları söylemedi. Karların arasında yürü-ye yürüye Noel balosuna gitmeyi de planlamıştım ama balo bile yapılmadı."

"Ruhsuz bir kasabaymış. Herkes evinde oturup hindi ve Noel tatlısı tıknamakla yetindi desenize."

"Sanırım öyle yaptılar. Büyük teyzelerim de yeğenleriyle birlikte olacaklarını söyleyip bütün davetleri reddettiler ve evde kalmayı yeğlediler."

"Bir kasaba balosunda tepinmeyi mi tercih ederdiniz yani? Haklısınız sizin açınızdan oldukça sönük bir Noel tatili olmuş. Üzüntülerimi kabul edin lütfen."

"Zavallı ben!" Kızın gözleri neşeye parlıyordu.

"Kardan tüm beklentiniz bunlar mıydı? Pek de özlemeye değer bir şey değilmiş doğrusu..."

En önemli görgü kurallarından birini çiğnemeyi umursamadan dirseklerini masaya, yüzünü de ellerine dayayarak öne eğilen genç kadın, "Biliyor musunuz, büyük teyzelerimin kartopu savaşıma heves ettiklerini hiç sanmıyorum. İnsan kendi kendisiyle kartopu oynayamaz, değil mi?" dedi. "Belki kardan adam yapardım. İki kış önce kar yağıp her yer bembeyaz

kesildiğinde Bayan Martin dersleri iptal etmiş, biz de öğrencileri dışarı çıkarmıştık. Kardan adam yapma yarışması düzenlenmişti. Çok eğlenmiştik doğrusu."

"Peki, kazandınız mı?"

"Aslında öyle olması gerekiyordu. Benim kardan adamım kesinlikle en güzel olanıydı ama öğretmenler yarışmacı olmamalı deyip itiraz ettiler. Çok büyük haksızlıktı doğrusu. O anda istifa etmeye kalktım ama kızlar üstüme atlayıp vazgeçire-ne dek beni karlarda yuvarladılar. Acımasız Bayan Martin de yardımına gelmemek için başını başka yana çevirip olanları görmüyormuş numarası yapmıştı."

Mutlu bir okula benziyordu. Kendisinin bir öğretmenin üstüne atlayıp onu karlarda yuvarladığını düşünemiyordu bile; üstelik de okul müdürü seyrederken.

Bayan Frances Allard'ın dün düşündüğü gibi huysuz ve ge-

çimsiz bir kız kurusu olmadığı belli oluyordu. Üstelik onun yerinde kendisi olsa aynı tepkiyi verir, hatta ötesine bile geçerdi. Ne kendisinin, ne de Peters'ın, koşullar ne olursa olsun birisinin yolda arabalarını geçmesini sakın karşılaması beklenemezdi.

"Fakat bugün öğretmenlere yasak koyabilecek kimse yok."

"Öyle mi?" Genç kadın kaşlarını kaldırmış, şaşkınlıkla yüzüne bakıyordu.

"Dışarısı diyorum..." Başıyla köyün ötesinde uzanan karlarla kaplı düzlüğü gösteriyordu.

"Elbette bulaşıkları yıkamanıza yardım ettikten sonra. Ama bir sorun var. Uygun ayakkabılarınız var mı?"

"Tabii ki var. Olmasa Noel'de kar görmeyi hayal edemezdim herhalde. Kardan adam konusunda bana meydan okuyorsanız önceden söyleyeyim, kaybedersiniz."

"Görürüz. Bu arada patateslere ne kattınız da böyle güzel oldular?"

"Özel bir reçete, sırdır."

Genç adam yemeğini bitirip bulaşıkları yıkamak üzere toplarken, kız da tezgâhın başına geçmiş büyükçe bir hamur hazırlamaya başlamıştı.

"Ben dışarıda yarışmayı kazanırken bu da mayalanır. Döndüğümüzde fırına koyarız. Böylece taze ekmeğimiz de olur," dedi.

Taze ekmek! Tika basa doyduğu halde ağzının sulandığını hissedebiliyordu genç adam.

Bulaşıkları yıkamakla kalmamış, kurulamıştı da.

Bu kadar kar yağmamış olsaydı, yolculuğunun son aşamasını tamamlayacak, öğleden sonra da Cleve Abbey'deki alışık olduğu o huzurlu ve sessiz ortamda Londra planları yapıyor olacaktı. Bu yıl, sezon gerçek anlamda başlamadan önce, kendine biraz zaman ayırıp çeşitli zevklerini tatmin etmek için kısa süreli de olsa belli fırsatlar yaratma konusunda kararlıydı.

Ancak maalesef bu ıssız bölgedeki handa kısıp kalmış, anlamsız bir günün sıkıntısından kurtulmak için kardan adam yapmayı planlanlıyordu.

Başka bir gerçek de artık sıkılmadığıydı. İşin aslı, yataktan kalktığından beri sıkılmaya pek fırsat bulamamıştı.

En son ne zaman kardan adam yaptığını ya da düşe kalka karlarda oynadığını anımsamaya çalıştı, anımsayamadı.

Frances adama yan gözle şöyle bir baktı. Genç adamın yanlış yaptığı apaçık ortadaydı -ki bu acemilerin sık düştüğü bir hataydı. Genç adamın kardan adamı fazlasıyla ince ve uzundu. Başı oturturken sorun yaşayacaktı şüphesiz. Uygun büyüklükte bir baş yerine yerleştirecek kadar yükselmeyi be-cerse bile baş yerinde durmayacak, düşerken bedeni de yıkacaktı. Yarışmayı tartışmasız bir biçimde kaybedeceği apaçık ortadaydı.

Buna karşın kendi kardan adamı bodur ama sağlamdı. Bu açıdan bakıldığında uzun boylu değil de yapılı bir kardan adam olduğu söylenebilirdi.

"Hiçbir kapıdan sığmayacak kadar şişko olmuş." Çalışmasına ara verip ona doğru dönen Bay Marshall fikrini söylemeden duramamıştı elbette. "Yan dönse bile sığamaz. Yatacak yalak da bulamaz, oturacak koltuk da. Önümüzdeki bir yıl boyunca ekmek ve patates yemesi yasaklanmalı bunun. Alenen obez."

"Hayır efendim, çok şirin işte," diyen Frances, tam olarak bitiremediği eserini tepeden tırnağa şöyle bir süzmek için bir adım geri çekilmiş, başını hafifçe yana eğmişti. "Üstelik çok uysal. Gördüğüm birçok kardan adam gibi ölüye benzemiyor. Hem ilk rüzgârla yıkılıvermeyeceği de kesin. İsmi..."

"Kafası yok. Benimki gibi. Haydi, şu işi tamamlayalım. İsim koyma faslını sonra hallederiz."

Kızın zavallı kardan adamı tamamlandığında iyicene obez bir görünümüne bürünmüştü. Baş bedene kıyasla oldukça kü-

4

çüktü. Genç kadın kar ekleyerek başı biraz büyötmeye çabala-dıysa da karlar yapışmıyor, omuzlara dökölüyordu. En sonunda mutfaktan getirdiği iki koca kömür parçasını göz yerine oturtmakla yetinmek zorunda kaldı. Hiç değilse büyük gözlü, hülyalı bakışları olan bir kardan adamı olmuştu. Burun olarak yine tek bir kömür parçası kullanmıştı. Burnun altına havuç-lan bir pipo yerleştirdi ve düğme niyetine göbeğe oturtulan birkaç kömür parçasıyla olayı tamamladı. Havucun altına işaret parmağıyla gülen bir de ağız çizgisi çekti.

"İşte böyle," dedi. "Benimkinin espri anlayışı var. En azından bir de kafası..."

Genç kadın yapmacık bir gülümsemeyle Bay Marshall'ın yaptığı kardan adama baktı. Çömlek sapından kepçe kulakları ve sosis saçlarıyla yerde duran başına kavuşarak tamamlanmayı bekliyordu.

"Durun bakalım. Henüz yarışma bitmedi. Zaman sınırı koymamıştık, değil mi? Alay etmeyiniz; bittiğinde sizi utandıracak kadar güzel olmuş olacak."

Genç kadın biraz daha dikkatli bakınca erkeğin yer çekimi yasalarından sandığı kadar habersiz olmadığını fark etti. Omuzları biraz genişletmiş, başı sağlamca oturtabilmek için boynun olduğu yerde hafif bir çukurluk oluşturmuştu. O tamamdı da bakalım başı tam oraya oturabilecek miydi?

Genç adam başı yerden almak için eğildiğinde Frances kibirli bir edayla onu izlemeye devam ediyordu.

Ne var ki o an genç adamın boyun ve kol kaslarını küçümsediğini anladı. Kocaman kartopunu kolayca kaldırdığı gibi ona göre bir hayli yüksekteki boyun çukuruna güzelce yerleş-lirivermişti. Aslında başı tam olarak nereye oturacağına karar verene dek, bir süre öylece havada bile tutmuştu. Seçtiği havucu ve kömürleri de yerlerine yerleştirdikten kardan adam meydana çıktı. Ne var ki o, havucu burun olarak kullanmıştı. Genç kadın tam herşey tamamlandı diye düşünürken, Bay Marshall paltosunun derin ceplerinin birinden pembe ve turuncu çizgileri olan el örgüsü ince bir atkı çıkarıp kardan adamının boynuna doladı.

"Büyükbabamın mahallesinde yaşayan kilise papazının karısı bunu bana Noel hediyesi olarak vermişti," dedi. "Kasabada renk körü olduğuna ilişkin yaygın bir kanı var. Çoğunluğun fikrine katılıyorum. Çok zevksiz demekten de daha kibar üstelik."

Geriye çekilip Frances'ın yanında durdu. Beraberce kardan adamları gözden geçirdiler. Frances, hoşgörülü bir yaklaşımda bulunarak, "Lüle lüle saçları, atkısı ve kaykılmış ağzı sayesinde adamınız suratsız ve çirkin görünmekten kurtulmuş," diyerek sözlerine başladı. "Hele kulakları, müthiş doğrusu... Aman da aman, bu noktalar çil mi yoksa? Gerçekten hoş bir buluş. Sonuç olarak gerçekten çok beğendim."

"Sizinki de bana hayatın nimetlerini seven göbekli rahipleri anımsatıyor. Belki de düğmeler yüzündendir. Şen şakrak bir tip olmuş. Gerçi böyle gülümserken o pipoyu ağzında nasıl tuttuğu da ayrı bir mesele ama olsun..."

"Dişleriyle elbette."

"Ya... Bakın bu hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Bu arada farkındaysanız bir hakem bulmayı unuttuk."

"Kazananı bekleyen bir kupamız da yok."

Espriler havada uçuşuyordu. Frances adama gülümsemek için başını çevirdiği sırada onun arkadaşça bir tavırla kolunu omzuna attığını fark etti. Muhtemelen kendisi de bu hareketinin tam olarak farkında değildi, çünkü aynı anda yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yayıldı; gülümsemesi donmuş gibiydi.

Frances bir an bacaklarının bedenini taşıyamayacağını düşünüp korktu.

Genç adam elini çekti, boğazına bir şey kaçmış gibi hafifçe öksürüp kardan adamlara doğru birkaç adım attı.

"Bana kalırsa yarışmayı berabere bitirdik diye kabul edelim, ne dersiniz? Aksi halele yine birbirimize gireceğiz ve korkarım beni öldürmek için insanın dilini uçuklatan yeni buluşlara imza atacaksınız. Yoksa beni galip ilan etmekte çok mu ısrarcısınız?"

"Asla! Bir kere benimkisi sizinkine göre çok daha dayanıklı. Doğa koşullarına sizinkinden daha uzun bir süre dayanacaktır."

Genç adam, "Benim bonkör davranıp yarışmayı berabere bitirelim değişimden sonra sizin bu yaptığınıza kışkırtıcılık elenir," diyerek eğildi ve yerden aldığı karı avcunda sıkıştırıp kıza doğru fırlattı. Tam üstüne gelen kartopu göğsünde patlayıp dağılınca kızın yüzü gözü kar içinde kaldı.

Genç kadın, "Bu haksızlık!" diye bağırıp o da bir kartopu fırlattı. İsabet ettirebilmişti. Kartopunun yana kaydırıldığı şapkasıyla genç adam çok komik görünüyordu doğrusu.

Böylece bir kartopu savaşı başladı.

Birkaç dakika sonra yoldan biri geçseydi ortada iki değil de dört kardan adam var sanırdı... İkisi hareket eden ve gülmekten kırılan dört kardan adam... Ayrıca bunlardan uzun boylu ve iri yarı olanı diğerini bir güzel itip karlarda yuvarlıyor, onun üstüne düşüyor, alttakini bileklerinden yakalayıp hareketsiz bırakıyordu.

Genç adam gülererek, "Tamam, bu kadar yeter," dedi. "Sonuncusu gözüme geldi."

Kirpikleri kardan bembeyaz olmuştu.

"Pes ediyorsunuz yani?" Genç kadın gülererek ona baktı.

"Pes mi ediyorum? Pardon ama kim kimin sırtını yere getirdi?" Tek kaşını yine alaycı bir ifadeyle kaldırmıştı.

"Yeter diyen kimdi peki?"

"Yeter diyen, düşmanı yere serip kesin bir galibiyet kazanan taraf oldu."

Frances o anda adamın gerçekten de üstünde olduğunu bilincine vardı ve bedenini ezen ağırlığı hissetti. Sıcak nefesi yanağını okşuyordu. Gözlerini gözlerine çevirince adamın ateşli bakışlarıyla karşılaştı. Bakışlarını dudaklarına indirdiğinde ise onun da aynı yolu izlediğini fark etti.

Bu tuhaf macera tehlikeli bir biçimde korkutucu olmaya başlamıştı -daha doğrusu muhteşem bir şeye dönüşüyordu.

Genç adamın dudakları onunkilere bir kelebek kanadı gibi dokunup uzaklaştı. Frances o an kendini, soğuk bir aralık günü karların üstünde değil de sıcak bir ağustos güneşinin altında uzanmış yatıyormuş gibi hissetti.

İlk kez bu denli erkeksi bir çekim gücünün etkisi altında

kalıyordu. Bu düşünce bir arzu ya da yorum ifadesi değil, yalnızca bir saptamaydı.

Kendisine bile şaşırtıcı gelen sakın bir ses tonuyla, "Ekmeği unuttuk," dedi. "İyice kabarıp mutfağın tavanına yapışmış olmalı. Şansım varsa kapıdan içeri girebilirim."

Genç adamın gözlerine diktiği bakışlarda birkaç saniyeliğine karanlık bir ifade belirdi. Hemen ardından dudakları alaycı bir gülümseme ile kıvrıldı. Ayağa kalkıp paltosundaki karları silkeledi ve ellerini uzatıp genç kadının kalkmasına yardım etti. Frances kar içinde kalmış eldivenlerini birbirine çarptıktan sonra mantosundaki karlardan kurtulmaya çalıştı - ancak içine de en az üzerinden silkelediği kadar kar dolmuştu.

"Çok eğlenelim," derken genç adamın yüzüne bakamıyordu.

Lucius, "Gerçekten de öyleydi," diye onayladı. "Bir gün kader denen şeyle yüz yüze gelme olanağı bulursam beni bu karlı günde neden iffet abidesi bir öğretmenle baş başa bıraktığını soracağım doğrusu. Haydi, gidin Bayan Allard. Koşun! Bütün bu olanlardan sonra çorbamın yanında taze ekmek yiye-mezsem gerçekten keyfim kaçacak."

Frances bir an durup "iffet abidesi" sıfatına itiraz etmek istediye ele iffetli olmaya itiraz etmenin ne celenli aptalca olacağını fark edip bundan vazgeçti.

Koşmasa da hızlı adımlarla içeri girdi.

Bir yandan da kendisine kızılıyordu. O anın gerilimini kırmak için neden bu kadar acele etmişti ki? Bir öpücüğün ne zararı olurdu? Son öpüşmesinin üstünden çok uzun bir zaman geçmişti ve bir daha da olabileceğe benzemiyordu. Sonuçta artık yirmi üç yaşındaydı.

Evet. madalyonun öbür yüzü ise artık yirmi üç yaşında olduğuydu.

Bir öpücüğün ne zararı olurdu ki?

Ama o, o kadar da özgür bir kız değildi. Bir öpücüğün ne zararı olacağını pekâlâ biliyordu. Her ikisi de bir öpücükle ye-tinmeyebilirli. Bu da bir olasılıktı. Bulundukları koşullar altında daha ileri gitmelerine engel olabilecek hiçbir şey yoktu.

Daha ileri gitmek...

Tanrı aşkına, dudaklarının birbirlerine şöyle bir dokunması bile beynini allak bullak etmeye yetmiş, tüm organlarını felce uğratmıştı.

Mantosunu çıkarıp kendini mutfağa attı ve tüm yaşamı buna bağlıymış gibi ekmeği fırma sürüp çorbayı pişirmeye başladı.

Öğle yemeği oldukça gergin geçti. Lucius, genç kadının bir sohbet yaratmak için giriştiği tüm çabalar karşısında suskunluğunu korumaya devam ediyordu. Bununla birlikte ekmek bembeyaz olmuş ve oldukça iyi pişmişti. Çorbayı beğendiği de iki kâse birden içmesinden belli olmuş olmalıydı. Doğruyu söylemek gerekirse, içtiği en lezzetli çorbalardan biriydi.

Genç adam doyurulamayan arzuların sıkıntısıyla içindeydi.

Koşullar küçük bir seks kaçamağı açısından bu denli uygun olsa da içinde bulunduğu duruma lanetler yağdırıyordu. Ne yazık ki, bir arada olduğu kadın bu resme pek

uymuyordu. Bir aktris ya da şen bir dul olamaz mıydı sanki? Herhangi biri olabilirdi, yeter ki öğretmen olmasın. Öğretmenler kartopu oynarken kendilerini kaybetseler de, harika bir vücuda sahip olsalar da aşırı ciddi ve erdemli oluyorlardı.

Kız saçma sapan bir sürü şeyden bahsedip hevesle bir sohbet konusu açmaya çalışırken genç adam, Portia Hunt'ı gözünün önüne getirmeye çalıştı. Gözünün önünde canlanan yüzde erkek milletini hor gören, hayvani arzularınızı görmediğim sürece size tahammül edebilirim, diyen küçümseyici bir bakış vardı.

Belki de bu kadına haksızlık ediyordu. Ne de olsa tam bir hanımefendiydi. Bu da bir gerçektir. Demek her yanıyla mükemmel olmayan bir kadın da çekici bulunabiliyormuş, diye düşündü. Bu düşüncesinin ne denli doğru olduğunu kısa bir süre içinde anlayacaktı.

Frances Allard'ın deyişiyle bu macera da yakında sona erecekti. Güneş bulutların arasından yüzünü göstermiş, hanın çatısından sarkan buzlardan sular damlamaya başlamıştı bile. Günün diğer yarısına da dayanabilirse bu iş bitecekti.

Bir de bu gece...

Geceyi salonda geçirmeye niyetliydi. Salondan dışarı, hele hele üst kattaki yatak odalarına giden merdivenlere doğru tek bir adım bile atmayacaktı. Öldükten sonra bu erdemlilikle Cennet'in kapıları da kendisine açılabilirdi artık. Sonsuza dek harp çalarak sıkıntıdan boğulacaktı herhalde.

Lanet olsun! Dün varsaydığı gibi karşısına cadaloz bir kız kurusu çıkamaz mıydı sanki? Aradan daha yirmi dört saat bile geçmemişti. Dudakları birbirine değene dek neşeli, hevesli bir kadındı. Böyle sinir bozucu bir karışım olmayı nasıl bece-rebiliyordu bu kadın?

Lucius, Wally ve Thomas'a bulaşıkları yıkamasını emretti. Peters'ın arabayla ilgilenmesi gerekiyordu. Peters sevinçle dışarı çıkarken Thomas'ın kendi adamını kayırdığına ilişkin mırıldanmalarını duymazdan geldi. Çizmelerini ve paltosunu giyip öğleden sonrasının büyük bir bölümünü dışarıda geçirdi. Odun yığınının oldukça küçüldüğünü fark edince biraz odun kesti. Bu işi Wallyye yaptırabilirdi, normal koşullar altında öyle de yapardı ama dışarıda oyalanmak için bir bahane bulmaktan memnundu. Enerjisini boşaltacak bir şey bulmaktan ise daha da memnundu. O gece ve ertesi sabah için fazlasıyla yetecek miktarda odun kesti. Odun yığını, Parkerlar'ın ayaklarını bir hafta boyunca sıcak tutmaya yeter de artardı bile.

İçeri girdiğinde çay çoktan hazırlanmıştı. Bir tepside yanına peynir ve salatalık turşusu konmuş taze ekmek ve fırından yeni çıkmış gibi hâlâ sıcak, üzümlü kek dilimleri duruyordu. Bir erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söyleyen kimdi? Tam olarak kalbinden vurulduğunu söyleyemezdi belki ama kız gerçekten de iyi bir aşçıydı.

Yemeklerini bitirdikten sonra, "Size yaptığım aşçılık önerisini geri alıyorum. Kilo almak niyetinde değilim. Belki de dünden ben almışımdır bile," dedi genç adamı.

Kız gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Lucius tepsiyi mutfığa götürmek için kalkmaya yeltenince genç kadın, "Siz oturun. Bu öğleden sonra yeterince çalıştınız," dedi.

Genç kadın bir kitap okuyordu. Kitabı ters olarak şömine-

nia yanına bırakmıştı. Voltaire'in Candide isimli kitabıydı. Lu-dus kitabı eline aldığı anda Fransızca olduğunu gördü. Doğru ya Fransızca dersleri verdiğini söylemişti. Fransızca, müzik ve edebiyat.

Macera peşinde koşmayan, ciddi bir öğretmendi. Şüphesiz çok da zeki biriydi. Bunu kendi kendine yeterince yinelerse belki bu acı gerçeği sonunda kabullenir ve arzularını bastırabilirdi.

Hangi aptal yatağında akıllı bir kadın isterdi ki?

Wally gelip şömineyi yaktı. Lucius kısa bir süre sonra sıcaklığın ve yorgunluğun etkisiyle koltukta uyuyup kaldı. Frances Allard akşam yemeği saatine dek ortalarda hiç görünmedi. İçeri girdiğinde ise bir elinde ördek kızartması, diğerinde kilerde bulduğu sebzeler ve kızarmış patatesler vardı.

Genç adam, "Bu akşam patates soymaya bile yardım edemedim," dedi. "Yemek yememe izin vermenize şaşırdım doğrusu."

"Ben de odun kesmenize yardım edemedim ama şöminenin karşısında oturabiliyorum."

Doğru dürüst tartışamıyorlardı bile.

Lucius başıyla kitabı gösterip, "Candide.." dedi. "Flep Fransızca kitaplar mı okursunuz?"

"Yazar Fransız ise eseri kendi dilinde okumayı tercih ediyorum. Çeviren metne ne denli sadık kalırsa kalsın ve ne kadar eğitilmiş olursa olsun çeviri sırasında öyle çok şey kayboluyor ki. Yazarın renginden bir şeyler yok oluyor sanki..."

Evet, hiç şüphe yoktu, gerçekten de akıllı bir kadındı. Buna bağlı olarak ona karşı hissettiği çekimin hafifleyip hafiflemediğini sorgulamaya başladı genç adam. Onu cazip bulmasının nedeni saplanıp kaldığı bu mekânda başka bir kadın olmamasıydı herhalde. Normal koşullar altında dönüp ona ikinci kez bakmazdı bile.

Yemeğin geri kalanı yüzeysel konuşmalar ve aralarında geçen uzun suskunluklarla tamamlandı. Ancak Lucius yemek boyunca, hatta daha sonra bulaşıkları kurularken de ruhsal durumunun melankolik bir havaya büründüğünü fark etti. Bu,

Noel boyunca üstüne çöken, hatta bir gün önce hissettiği türden karanlık bir ruh hali değildi ama yine de melankolikti işte. Yarın ayrılacaklardı ve büyük olasılıkla birbirlerini bir daha görmeyeceklerdi. Haftaya bugün kız, bir anıdan başka bir şey olmayacaktı. Gelecek ay bugün ise tamamen unutulmuş olacaktı.

Lanet olsun! Bundan sonraki yaşantısında yapabileceği tek şey en fazla saçlarını uzatmak ya da renkli kravatlar takarak avunmak ve duygusal sözlere gömülüp kaçınılmaz bir düşüş yaşamaktı.

İç karartıcı düşünceleri bir yana bırakıp genzini temizledi. Ancak kız soru sorar gibi kaldırdığı kaşları ve hafifçe pembe-leşmiş yanaklarıyla yüzüne bakınca ne söyleyeceğini bir anda unutuverdi.

Genç kadın her zamanki koltuğunda otururken o arkası kıza dönük, ellerini arkasında birleştirip ayakta durarak şöminenin alevlerini seyretti. Hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. İçinden tartışmak da gelmiyordu. Bunu daha sonra da yapabilirdi.

Belki de hiç yapmazdı.

"Demek Noel boyunca hiç dans etme olanağı bulamadınız?"

"Maalesef." Hafifçe kıkırdadı. "Oysa vals yeteneğimle kasaba sakinlerini etkilemeyi nasıl da istiyordum. Okuldaki dans öğretmenini Bay Huckerby kızlara ısrarla vals öğretti. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca çok moda olacağını söyleyip durdu. Öğretirken de beni - sanki kendi derslerimden kafamı kaldıra-biliyormuşum gibi- kendine eş olarak seçti. Ne var ki, dansı öğrendikten sonra şikâyet etmeyi kestim. Gerçekten muhteşem bir dans. İşte böyle... Ne yazık ki, marifetimi gösterme şansım olmadı. Ne üzücü değil mi?"

Sesi bir hayli neşeli çıkıyordu. Oysa Noel hakkında sabah anlattıklarından hayal kırıklığı duyduğu ve sıkıcı bir Noel geçirdiği izlenimini edinmişti genç adam. İki yaşlı teyzeyle geçirilen yalnız bir Noel...

Şeytan dürtüyordu. Kıza yakınlık göstermemeye niyetliydi

ama başlamıştı bir kere! Dayanamadı ve, "Hadi şaşırtın beni," deyiverdi.

"Efendim?" Kız gözlerinde beliriveren bomboş bir ifadeyle yüzüne bakakalmış, yanakları da hafifçe kızarmıştı.

"Benimle dans edin. Hem halkevi binasına dek düşe kalka karlarla boğuşmak zorunda da kalmayacaksınız. Üst katta yapabiliriz."

"Ne?" Gülüyordu.

"Vals yapalım. Hem dans pistinde bizden başka kimse de olmayacak, fena mı?"

"Ama müzik yok ki."

"Müzik öğretmenini olduğunuzu sanıyordum."

"Evet, ama ben ortada piyanoya benzer bir şey göremiyorum. Hem olsa bile hem çalıp hem dans edemem ki..."

"Sesiniz yok mu? Söylersiniz. Hiç değilse mırıldanabilirsiniz, öyle değil mi?"

Genç kadın güldü ve, "Bu çok saçma," diyerek itiraz etti. "Hem yukarısı soğuktur şimdi. Ateş yakılmadı."

"Üşüyor musunuz peki?"

Lucius şöminedeki ateşin iliklerine kadar yayıldığını hissetti. Gözleri birden genç kadına kitlendi. Kızın da kendisiyle aynı duygulan paylaştığından emindi.

"Hayır." Bu yanıt bir nefes kadar hafif bir fısıltı halinde çıkmıştı. Düzgün bir hayır yanıtı verebilmek için öksürüp boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"İyi öyleyse." Genç adam bir ayağını öne doğru uzatıp hafifçe eğilerek genç kadını dansa davet etti. "Bana bu dansı bahşeder misiniz, hanımefendi?"

"Saçmalıyorsunuz!" diyordu ama yanakları al al olmuştu.' Heyecanla irileşen gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Lucius genç kadının kendisine ait olacağını o an anlamıştı.

El ele tutuştular ve parmakları birbirine kenetlendi.

Evet, en azından dans edeceklerdi.

En azından!

Belki seneye bugün bile anımsayacaktı genç kadını.

5

Birlikte üst kata çıktılar; Frances eline bir, Lucius ise eline iki uzun şamdan almıştı. Toplantı salonuna girmeden önce genç kadın odasına uğrayıp bir şal aldı ve omuzlarına sardı.

Lucius elindeki şamdanları toplantı salonunun iki ucuna yerleştirmişti. Aslında salon pek de büyük sayılmazdı. Kızın elindeki şamdanı alıp onu da kapının karşısında duran şöminenin rafına yerleştirdi.

Lucius da odasına ugramalı, botlarını değiştirip clans için uygun olan şık ayakkabılarını giymeliydi.

Frances, bu gerçekten delilik, diye söylendi kendi kendine. Hakikaten birlikte dans mı edeceklerdi? Başka çiftler olmadan, müziksiz, soğuk bir toplantı salonunda!

Aslında içerisi hiç de soğuk sayılmazdı. Eh, çılgınlık da bazen inanılmaz derecede canlandırıcı olabiliyordu doğrusu. Frances, ayakkabılarını değiştirip gelen genç adama doğru döndü ve şalının iki ucunu çekiştirip sakinleşmeye, kalp atışlarını dizginlemeye çabaladı. Bay Marshall gözlerini kendisine dikmiş, belirgin biçimde tehlikeli bakışlarla ona bakıyordu.

Genç kadının yanına yaklaştığında az önceki o zarif ve teatral reveransı yineleyerek tek kaşı havada, "Hanımefendi, yanılmıyorsam bu dansı benimle yapmaya söz vermişsiniz," de-clı.

Frances, "Sanırım haklısınız beyefendi," deyip reveransa gerektiği gibi karşılık verirken elini genç adamın sıcak eline bırakmış, güçlü parmakların kendi parmaklarının üstüne kapanışı ile kalbine bir başka sıcaklık yayılmıştı.

Sanki eğlenceli bir oyunda rol alıyorlarmış gibi her ikisi de çapkın ve baştan çıkartıcı bir şekilde hareket ediyorlardı.

Aralarında arzu yüklü, gerilim dolu bir atmosfer oluşmuştu.

Neyse ki, sadece birlikte dans edeceklerdi.

Genç adam, kızı elinden tutup odanın ortasına doğru yü-rüttü.

Tam karşısında durup gözlerine bakarak, "Vals konusundaki deneyimlerimin biraz sınırlı olduğunu itiraf etmem gerek sanırım. Durun bakalım nasıldı? Sağ elimi buraya koyuyordum galiba..."

Genç adam gözlerini onunkilerden ayırmadan kolunu genç kadının belinde kaydırıp sırtının orta yerine yerleştirmişti, i ranees, sırtındaki elin sıcaklığını elbisesinin yünlü kumaşının üstünden bile hissedebiliyordu. Kalbi de telaşla çırpınmaya başlamıştı yine.

"Benim sol elimin de burada durması gerekiyor," deyip elini genç adamın -kendisinininkinden on, on beş santim kadar yukarıda duran- geniş omzuna yerleştirdi. Yalnızca bu dokunuş bile dizlerinin bağını çözmeye yetmişti.

"Peki ya bu?" Adam sol elini kaldırmış sorgu dolu gözlerini genç kadına dikmişti.

"Şöyle..." deyip ellerini onun avuç içine yerleştirdi. Parmakları birbirinin üstüne kapandı.

Nefes aldığı hava içinde neredeyse buz parçacıkları barındırmasına karşın sırtındaki şal bir anda gözüne gayet gereksiz göründü. Usta bir terzi elinden çıkmış ceketin ve şık bir biçimde bağlanmış kravatla süslenmiş yepyeni gömleğin altında gizlenen güçlü göğüslerin fazlasıyla yakınma sokulmuş olduğunun pekâlâ bilincindeydi. Öyle ki genç adamın bedeninden yükselen sıcaklığı yanağında hissediyordu.

Gözleri birbirine kenetlenmişti.

Çoğu kişinin vurguladığı üzere, valsın uygunsuz bir dans olduğu yönündeki görüşlere şaşmamak gerekiyordu. Okuldaki dans öğretmeniyile vals yaparken asla bu gibi duygulara kapılmamıştı örneğin. Üstelik daha dansa başlamamışlardı bile.

Genç adam alçak, hatta boğuk bir ses tonuyla, "Hani müzik?" diye sordu.

Buna nefesi yetecek miydi bakalım?

Neyse ki, gerginken şarkı söylemek gibi bir alışkanlığı vardı. Gerçi sözünü ettiği gerginlikler şimdikine pek benzemiyor olsa da olay, diyaframdan nefes almayı bilmek ve derinlerde depolanan nefesi yavaş yavaş bırakmaktan ibaretti. Aksi takdirde akciğerlerin üst kısmında tutulan hava sinirsel gerginlikle bir anda boşalır, insanın nefesini kesilmesine neden olurdu.

Keşke bir de bir vals parçası anımsayabilseydi -William Bryd'ın Bülbul'ünden başka bir şey gelmiyordu aklına.

Gözlerini yumup üstündeki gerilimden biraz olsun kurtulmaya çalıştı. Dikkatini Bay Huckerby ile yaptıkları valsın müziğine yoğunlaştırıp aldığı zevki düşündü. Adam, oldukça süslü biri olmasına ve sürekli vadi zambakları gibi kokmasına karşın iyi dans ederdi.

Müziği kısaca mırıldanıp iyice anımsadıktan sonra gözlerini açıp Bay Marshall'a gülümsedi ve daha yüksek bir sesle, üçlük her adımın başlangıcını vurgulayacak biçimde vals parçasını söylemeye başladı.

Mırıldandığı ezgiye uygun ritim tutan genç adamın sağ eli, valsın ilk adımlarını atarken sırtında bir yerlerde hareketsiz kalmış, birbirlerine uyum sağlamaya çalıştıkları kararsız birkaç adımdan sonra belirli bir güven kazanarak hafif bir baskı ile onu idare etmeye başlamıştı bile. Uzun, ritmik adımlarla birbirlerinin çevresinde dönmeye başladıklarında Frances, odada üç değil de en az bir düzine mum olduğuna yemin edebilirdi.

Hafifçe güldü.

Genç adam da gülümseyerek ona eşlik ediyordu.

Genç kadın güldüğünden kısa bir süre duraksadı.

Ardından, yeniden şarkıyı söylemeye koyuldu.

Frances çok geçmeden vals konusunda sınırlı yeteneklere sahip olduğunu söyleyen adamın ya alçakgönüllülük gösterdiğini ya da düpedüz yalan söylediğini düşündü -ki ikincisi daha doğru bir tanımlama olurdu herhalde. Gayet iyi dans ettiğinin şüphesiz kendi de farkındaydı. Hatta sağlam bir müzik kulağı ve ritim duygusu vardı, dansın asaletini yansıtmayı da biliyordu. Kızın elini sıkıca tutan sol eli, kibar bir biçimde hafif-

çe yukarıda duruyor, belirli bir uzaklıkta durmasına karşın sır-tına koyduğu eliyle onu ustalıkla yönetiyordu. Küçük adımlarla yapılan karmaşık dönüşler basitleşiyor, büyük daireler çizdikleri dönüşler ise genç kadına güven veriyordu. Genç kadın ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu adeta.

Isıtılmış ve pırıl pırıl aydınlatılmış bir balo salonunda, süslü püslü davetliler ve canlı müzik çalan bir orkestra eşliğinde olsalar bile bundan daha coşkulu dans edilemezdim doğrusu, diye düşündü.

Son notaları mırıldanırken nefesi de kesilmişti. Ayrıca, duyduğu zevk ve heyecanla yanaklarının kızardığının, mutlu bir biçimde gülümsemekte olduğunun ve dansın bitmesine üzülmesinin de açık bir biçimde farkındaydı. Genç adam gözlerini dikmiş gözlerinin içine bakıyordu; bakışları ne kadar mutlu olduğunu gösterircesine parıldıyordu. Dudaklarını sımsıkı kapatması kare biçimli çenesini iyice vurgulamış, yüzüne buyurgan bir ifade kazandırmıştı.

Frances, genç adamın bedeninden yayılan ısıyı hissediyor, kullandığı aşırı erkeksi tıraş losyonunun kokusunu alıyordu.

Genç adam, "Pekâlâ, artık Noel tatilinde bir davete katılmadım ya da dans etmedim diyemeyeceksiniz," dedi.

"Kendime acıma zevkinden mahrum mu kalayım yani?"

"Her ne kadar bir dans öğretmeni düzeyinde olmasam da..."

"Yo, hayır ötesine bile geçtiniz Bay Marshall. Bay Huc-kerby'den açık ara iyiydiniz."

"Her istediğinizi elde etmenin yollarından biri olsa da yağcılık yapmanıza gerek yok, Bayan Allard. Hem yanılmıyorsam tek bir dans kavaliteliğe yakışmaz. Nefesiniz yerine geldi mi? Kendimi birkaç dans ederiz diye hazırlamıştım doğrusu. Bu kez biraz daha yavaş tempoda bir parça olabilir mi acaba."

Bu maceranın bitmek üzere olduğu gerçeği bir balyoz gibi genç kadının düşüncelerine saplanıverdi. Yarın bu zamanlar handa olmayacaklardı. Büyük olasılıkla kendisi okula dönmüş olacaktı, genç adam da her nereye gidiyorsa oraya işte... Hampshire'da bir yerden söz etmişti.

Onu bir daha asla göremeyeceğini düşündü.

Ama bir vals dalia yapabilirlerdi pekâlâ; son bir vals... Hayatı boyunca olmasa da uzunca bir süre bu günün anılarını saklayacağını ve sık sık düşüneceğini kesinlikle biliyordu genç kadın. Önceleri zevkle anımsasa bile, zaman içinde üzücü bir anı haline geleceğinden de emindi nedense.

Bay Huckerby'nin başlangıç aşamasında seçtiği yavaş tempolu valslardan birini hatırlamaya çabaladı. Hafif hafif mırıldanmaya başlayıp la-la-la-la faslına geçtiğinde, parçanın ne denli dokunaklı bir güzelliğinin olduğunu, nasıl unutulmayan, insanın kalbini burkacak kadar romantik bir ezgisi olduğunu fark etti genç kadın. Bunu daha önce nasıl olmuştu da fark edememişti!

Kendi kendine ders verdiği kızlar kadar aptallaştığını söyledi. Bu adama resmen âşık oluyordu.

Bu kez dans sırasında gözlerini yumdu. Adımları daha yavaş, daha uzundu. Sırtındaki elin yukarı doğru kayarak onu biraz daha kendine doğru çektiğini, kendi elinin de omuzlarına dolanıp genç adamın ensesinin hemen altında durduğunu hissedene dek kendini, bulutlarda kayarcasına yaptıkları valsin rahatlatıcı zevkine bırakmıştı. Aslında genç adamın elinin - elbisesinin kumaşını aşır içine işleyen- sıcaklığını hissetmek çok hoştu; ensesinin altına yerleşen kendi elinin duyumsadığı kalp atışları da öyle. Başını genç adamın göğsüne iyice yaklaştırmıştı yüksek sesle söylemesine gerek kalmadığından ezgi iyiden iyiye bir mırıldanmaya dönüşmüştü.

Göğüsleri genç adamunkine sürtünmüş, sonra da sıkıca birbirlerine yaslanmışlardı. Karnı erkeğin köstekli saatinin çıkıntısını algılıyor, bedeninin sıcaklığını hissediyordu. Her adım atışlarında bacakları birbirine dokunuyordu.

Genç kadın sustu... Ve dans sone erdi.

Dünya'nın en doğal şeyiydi sanki. Bir gün önceki karşılaşmaları ve tüm bu olanlar... Genç kadın her zaman böyle delice düşüncelere kapılmazdı ama böyle hissediyordu işte. Olması gereken noktada bulunduğunu hissediyordu. Baştan beri olması gereken ve olacak olan buydu. İçindeki mantıklı ve pratik yan, sesini duyurmaya çalışıyordu ama onun dinlemeye ni-

yeti yoktu. Tüm yaşamında aklının ve mantığının sesini dinlemişti ama şu anda mantıktan daha derin bir şey keşfetmişti. Kendini bulmuştu. Tüm yaşamı boyunca hayal edip aradığı ve varlığından şüphe etmeye başladığı şeyi bulmuştu.

Kulağının dibindeki ses, "Frances," diye mırıldandı.

İsmi söyleyişi öyle yoğun bir tensel arzu tınısı ile yüklüydü ki genç kadın omurgasından ayak parmaklarına kadar ürperdiğini hissetti.

"Evet?" Genç adama gülümsemek için başını hafifçe arkaya attı. Elini ensesinden yukarı kaydırarak, parmaklarını enseye doğru inen kıvrık saçlarının arasına sokmuştu. Genç adamın bakışlarındaki tuhaf ve bir o kadar yoğun parıltının ne anlama geldiğini biliyordu. Daha önce böylesini hiç görmemişti. Bu arzuydu. Çırılçıplak arzu...

Genç adam başını onunkine doğru eğdi, gözlerini kapattı ve onu öptü.

Daha önce öpüştü. Sevdığını sandığı bir erkek tarafından öpülmüştü ama o öpüşme buna hiç benzemiyordu. Evet, kesinlikle hiç mi hiç benzemiyordu. Genç adamın bir eli ensesini tutmuş, diğeri belinin az üstünde, bedenini kendisinininki-ne bastırıyordu. Dudakları dudaklarının üstüne kapanmış, diliyle dudaklarını aralamasını istiyor, ağzının içine ulaşmaya çalışıyordu. Ağzını açtığı anda içine giren dil, dilinin etrafında daireler çiziyor, damağında geziniyordu.

Genç kadın bedenini onunkine iyice bastırdı, kollarını kaslı omuzlara doladı. Saçlarının ucundan parmak uçlarına dek bedenini alevler sarmış gibiydi. Onu biraz daha kendine çekebilseydi... Ama zaten bir bütün olmuş gibiydiler. Genç adam hiç şüphesiz işini bilen ve deneyimli bir âşıktı. Ve bu onu nedense hiç korkutmadı; yalnızca onu daha çok arzulamasına neden oldu.

"Lucius," diye inledi.

Lucius başını eğmiş, genç kadının boynu ile omuzlarının birleştiği çukuru öpmekle meşguldü. Bir yandan da giysisinin üstünden göğüslerini okşuyordu; göğüsleri duyduğu arzuyla sertleşip dikleşmişti.

Genç adam başını kaldırdığında saçları hafifçe dağılmış, gözlerinde tutku dolu bir bakış belirmişti.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Seni yatağında, yanımda istiyorum. Şu giysilerden kurtulmak istiyorum."

Genç kadın ise arzusun böyle dümdüz bir biçimde ifade edilişiyle tahrik olacak kadar kendini kaybetmiş değildi. Karar aşamasında olduğunun pekâlâ bilincindeydi. Lucius onu zorlamayacaktı -bunu da biliyordu. Her türlü tehlike ve ahlaki kaygı daha ileri gitmemesi gerektiğini söylüyordu. Her şey bittikten sonra genç adam onun için bir yabancı olmaya devam edecekti. Hakkında herhangi bir yabancından biraz daha çok şey biliyor olacaktı belki... Ama yine de onu hemen hemen hiç tanııyordu. Son geceye dek tüm gücüyle karşı koyduğu bu arzuya teslim olursa sonradan pişman olacaktı.

Ancak genç adamı yanıtlamadan önceki birkaç saniyede, bu deneyimi sonuna dek götürmediği takdirde pişmanlık duyacağını da anlamıştı. Eğer isterse bu tek geceyi Lucius Marshall ile geçirebilirdi. Ya da erdemini koruyacak ve yatağında yalnızlığına gömülüp bunu yapmadığı için kendine bir ömür boyu lanet edecekti.

Hayır, diyerek kendisine de eziyet etmiş olacaktı. Çok ileri gitmişti, çok. İşin bir öpücükle sınırlı kalacağını düşünmekle sadece kendini kandırmıştı.

"Evet," dedi. Bir başkası konuşuyordu sanki. Kendi sesi kulağına o denli yabancı gelmişti ki. "Benim istediğim de bu."

Duygularını dile getirmek, arzusuna sahip çıkıp seçme özgürlüğünü kullanmak genç kadını rahatlatmıştı.

Bu onun çılgınlığıydı.

Genç adam onu sıkıca kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarına bastırdı.

"Çok güzel olacak," diye söz verdi. "Bu gece unutulmayacak bir gece olacak Frances."

Genç kadın bundan bir an bile şüphe etmemişti ki...

Genç kadının odasına çıkarlarken yanlarına mum almayı unuttular. Nasıl olmuşsa Wally talimat beklemeyip odanın şö-

minesini yakmıştı. İçine bolca odun yerleştirilmiş şömine, odayı güzelce ısıtmıştı. Alevler yatağı tatlı bir ışıqla sarmalamış, odanın tavanında ve duvarlarda ışık oyunları oluşturuyordu. Genç adam ancak kapıyı kapattıktan sonra toplantı odasının aslında ne denli soğuk olduğunu algıladı.

Genç kadın yüzünü ona döndü. Gözleri duyduğu arzuyla daha da koyulaşmış gibiydi. Kollarını kaldırıp onun boynuna doladı. Lucius da onu belinden kavradı. Eli ensesindeki öğretmen topuzuna uzandı ve onu usulca açtı. Dudaklarını onunki-lere dokundurduğunda genç kadın da dudaklarını aralamış, öpüşüne istekle karşılık vermişti.

Kendi kendisine bunun bir baştan çıkarma olmadığını yineleyip duruyordu. Kız da çok istekliydi. Hem bu, boş geçmeye aday bir geceyi değerlendirmek için yapılan, toplumsal değerleri küçümseyen alelade bir sevişme değildi. Kıza karşı hissettiği çekimi kelimelere dökmeye kalkarsa, onun için yanıp tutuştuğunu söyleyebilirdi. Bunu kendine bile itiraf edemiyordu. Üstelik esmerlerden, ayrıca uzun boylu kadınlardan pek hoşlandığını da söyleyemezdi. Şimdiye kadar hep sarışın ve minyon tiplerle beraber olmaya özen göstermişti... Yuvarlak hatlı ve kadınsı özellikleri olanlarla. Bir İngiliz gülünü andıran ten rengine sahip kadınlardan hoşlanırdı ki Frances Allard'da bu özelliklerden eser yoktu.

Yine de bu kız, duygu ve arzularını daha önce hiçbir kadının yapamadığı gibi ateşliyordu.

Becerikli parmaklarıyla genç kadının saçlarındaki firketeleri tek tek çıkardı. Saçlar bir şelale gibi omuzlarına dökülmüştü. Hemen hemen göğüs hizasına dek inen gür saçlar şöminenin ateşinde pırıl pırıl parlıyordu. İnce uzun yüzünü çevreleyen saçlarıyla kız, bir Rönesans

madonnasına benzemişti. Lucius o anda, bu kızıdan daha güzel, daha arzulanası bir kadın düşünemiyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip başını avuçladı. Ayakta, göz göze duruyorlardı.

"Muhteşemler," diye mırıldandı. "Bunları böyle gösterişsiz bir biçimde, saklar gibi toplaman insanlığa karşı işlenmiş büyük bir suç."

Genç kadın Lucius'un elmacık kemiklerinden çenesine doğru öpücükler konduruyordu. "Unutma ki ben bir öğretmenim," dedi.

"Bu gece değil. Bu gece benim kadınımsın." Başını eğip dudaklarını dudaklarının arasına hapsetti ve alt dudağını emmeye başladı.

Genç kadın başını geriye atıp onun gözlerinin içine baktı. Göz kapakları yarı yarıya kapalıydı. "Bu gece sen de benim er-keğimsin," dedi.

Genç kadın tüm bedeninin gerildiğini hissediyordu.

"Evet, bu gece," diye fısıldayıp genç kadının kapalı gözlerini, dudaklarını ve boynunun dibindeki çukurluğu öptü. "Bu gece Frances."

Kızın omzundaki şah alıp kenara koydu. Elbisesinin fermuarına uzandığında elinin altındaki beden tir tir titriyordu ve bunun soğuktan olmadığını ikisi de biliyordu.

Fermuarını açıp elini elbisenin yumuşak yünlü kumaşından içeri kaydırды. Cildi sıcacık ve pürüzsüz, hafifçe terliydi. Elbisenin omuz kısmını sıyırdı. Bir süre sonra elbise genç kadının ayaklarının dibine inmişti. Altında ince bir kombinezon vardı; korse giymemişti. Toplantı odasındaki dansın sonunda göğüslerini okşayınca dek küçük göğüslü olduğunu düşünmesinin nedeni bu olmalıydı. İri sayılmazlardı ama yine de kadınsı ve baştan çıkarıcıydılar. Kızı hafifçe kendinden uzaklaştırıp tepeden tırnağa süzdü.

Uzun bacaklı, fazlalığı olmayan ince ve güzel bir bedeni vardı. Omuzlarına dökülen gür siyah saçlarıyla her zamankinden genç görünüyordu.

Derin bir nefes aldı.

Yatağa dönüp örtüyü sıyrarak, "Otur," dedi.

Genç kadın yatağa oturunca Lucius eğilip boynu ile omzunun birleştiği çukuru öptü. Cildinin kokusu sabunla karışmıştı. Önünde diz çöküp genç kadının bir bacağına dizine koydu ve çorabını çıkardı. Dizinin iç tarafına bir öpücük kondurduktan sonra dilini ayak bileğine doğru yavaş yavaş indirmeye başladı.

Genç kadın kendini hafifçe geriye atıp daha önceki puslu sesiyle, "Oh, evet," diye mırıldandı.

Lucius başını kaldırıp gülümseyerek onun yüzüne baktı ama genç kadın ellerini arkaya, yatağa dayamış, başını geriye atıp gözlerini yummuştu. Saçları koyu renkli bir yığın halinde çarşafa yayılmıştı.

Genç adam onun diğer çorabını da aynı biçimde çıkardı.

Kendi giysilerini çıkarmak için ayağa kalktığında kız yatağa uzanmıştı. Gözleri açıktı. Başını çevirmedi; onu seyrediyordu. Elleri bedeninin iki yanında gevşekçe duruyordu. Başı ona doğru dönmüştü. Bir bacağını uzatmış, diğerini hafifçe dizinden kırmıştı. Bu manzara karşısında giysileri yırtmadan soyunmak çok zordu doğrusu. Kendini tutmaya çalışarak paltosunu ve ceketini çıkardı. Kravatını çözüp onu da yerdeki giysi yığınının üstüne fırlattı. Gömleğin düğmeleriyle uğraşmayı göze alamayıp başından sıyrarak çıkarmıştı.

Yerdeki yığın yükselirken genç kadının göğüsleri belirgin bir biçimde kalkıp iniyordu. Dudakları yarı aralıktı. Kıza gülümseyip şömineye yaklaştı. İç çamaşırlarını çıkarıp kızın yanına uzanmadan önce ateşe birkaç parça odun daha attı.

Genç kadın kollarını kavuşturup kombinezonunu çıkardığında ona yeniden gülümsedi. Böylece bir sorusu yanıtlanmış oluyordu. Her ikisi de örtünün altına girene dek bu son giysi parçasını bir namus göstergesi olarak üzerinde tutup tutmayacağını merak etmişti doğrusu.

Lucius daha bir gün öncesinde onun sıska ve çekicilikten nasibini almamış bir kadın olduğunu düşünmesine şaşıyordu. Bu gece ise öyle bir güzellik sergiliyordu ki genç adamın nefesi kesiliyordu. Genç kadın hafifçe doğrulup kollarını ona uzattı.

"Yatak oldukça küçük," dedi.

Genç adam, "Daha büyüğüne ne gerek var?" diye mırıldanarak ona yaklaştı. Genç kadının kollarının arasına sokulup yanına uzanırken bir kolunu da onun bedeninin altına kaydırды. "Yarısı bile bize yeter."

Genç kadın parmaklarını Lucius'un saçları arasında gezdi-

lirken, "Vals yaparken söylediğini yinelemek gibi olacak ama bu tür bir etkinlikte fazla deneyimli olmadığımı itiraf etmem gerekiyor sanırım," dedi.

"Hiç mi yok yoksa?" Burnunun ucuna bir öpücük kondurup genç kadının gözlerinin içine baktı.

"Onun gibi bir şey."

Lucius, kızın kulak memesini emerek, "Benim de patates soymakta deneyimim yoktu," diye fısıldadı.

Genç kadın bir an titredi ve, "Ama sonunda çok lezzetli olmuşlardı," dedi.

"Kesinlikle sana katılıyorum." Nefesi genç kadının yanağını okşuyordu.

Genç kadın başını çevirip dudaklarını ona uzattı. Valsin sonunda onları pençesine alıp buralara getiren tutku giderek daha da yoğunlaşıyordu. Lucius kızın aralık dudaklarını hırsıyla kavrayıp elleriyle bedeninin her bir noktasını şehvetli dokunuşlarla okşar ve uyarırken, Frances'ın da ince uzun parmakları onun sırtında ve kalçalarında dolaşıyor, kararsız ve yumuşak okşayışları giderek arzulu ve güçlü birer kavrayışa dönüşüyordu.

Ateşli ve nefes kesici bir biçimde seviştiler. Genç adam kızın göğsünü dudakları arasına alıp bacalarının arasındaki arzunun merkezi olan o hassas noktaya dokunduğunda, kız sırt üstü dönüp yatağa uzandı ve onu üzerine çekti. Genç adamın azımsanmayacak ağırlığı altında hareketsiz kalmıştı. Bacalarını açması için herhangi bir uyarıya gerek kalmamıştı. İnce uzun ve kaslı bacalarını kaldırıp onun kalçalarına sardı. İki beden artık birbirinin içinde erimeye hazırды. Lucius ellerinden destek alarak yavaşça genç kadının derinliğine uzandı.

Bekâreti, bir noktada durmasına neden olmuştu. Ancak genç kadın tam o anda hafifçe yükselerek kalçalarını onunki-lere bastırды ve ona öyle bir sarıldı ki genç adamı durduran engel bir anda dağıldı. Zevkle kendinden geçen Lucius hiç beklemediği kadar derinlere gömüldüğünü hissetti. Kız kalçalarını yakalamış kendine doğru çekiyor, nefessiz kalmış gibi ağzını ardına dek açmış, derin ve hızlı nefesler alıp veriyordu.

Kaskatı kesilmiş, bedeni kızarmış ve ter içinde kalmıştı.

Genç adamın kanı damarlarında çılgınca dolaşıyor, beyninin içi zonkluyordu. Kalp atışları bir tokmağın davula vuruşu gibi kulaklarında çınlıyordu. Genç kadının içinde kıpırdamaksızın durup kendini kontrol etmeye çabaladı.

Dudaklarını genç kadının kulaklarına yanaştırıp, "Yavaş ol," diye fısıldadı. "Seni zevkten uçurmak istiyorum. Acele etme. Yoksa ilk randevuda işi berbat eden lise öğrencilerine döneceğim."

Genç kadın tuhaf -ama çok hoş- bir biçimde güldü. Lucius, bedeninin her zerresini hafifçe titreten gülüşü ve kızın kaslarının onu yeni bir güçle kavrayışını derinden hissetti.

"Bana zaten büyük bir zevk veriyorsun. Oh, Lucius..."

Genç kadını sessizce öptü. Birleşmelerindeki çılgınlık yatışmış gibiydi. Kızın başı geride, gözleri kapalıydı; kasları gevşemişti. Lucius birkaç dakika ileri geri devinimlerini aynı biçimde sürdürdü. Ancak genç kadın giderek hızlanıyor, onu kendi ritmine çağırıyordu.

Lucius'un ise hızlanmaya niyeti yoktu. Beklemenin de bir zevki vardı ve genç kadın gerçek anlamda müthişti; tutku dolu ve harika bir yatak arkadaşıydı. İlk dakikadan itibaren onunla aynı ritimde hareket ediyordu. Kalçaları daireler çizerek ona eşlik ediyor ve bu genç adama acıya eşdeğer bir zevk yaşıtıyordu.

Ne fahişeler görmüştü... Ama hiçbir genç kadının becerisinin yanına bile yaklaşamazdı.

Bir an geldi ki genç kadın kontrolünü yitirdi. Lucius'un her hareketinde inliyor, kalçalarıyla onu karşılayan sert tepkiler veriyordu. Genç adam onun beden ısısının yükseldiğini belirgin bir biçimde hissedebiliyordu. Nefes alıp verişleri ele düzensizdi. İkisi de ter içinde kalmıştı. Genç kadın sıkıca sarılmış bedenini tümüyle ona yapıştırmıştı.

Erkek hızlanarak kızın derinliklerinde kaybolmaya başladı.

Bir bakirenin ilk seferde orgazma ulaşması olanaksızdır, derler. Aslında kadınların orgazma ulaşmasının ender olduğu bile söylenir. Genç adam her iki cümleyi de çok duymuştu -er-

keklerden elbette. Ancak Frances Allard her iki varsayımı da yalanlar gibiydi.

Genç kadın aniden ve tüm bedeni sarsılarak doruğa ulaştı. Bedeninin tüm kasları gerildikten sonra bir çığlık attı ve titreyerek kollarına yığıldı. Lucius hareketsizdi. Bu çok alışılmadık bir şeydi ama Tanrı vergisi bir yetenek, çok değerli bir armağandı. Genç kadın zevk dalgalarının üstünde yükselmiş, yükselmiş ve doruğa ulaşarak o eşsiz tatmin duygusunu yaşamıştı. Lucius bu durumu o kadar az tecrübe etmişti ki... Çoğu kadın sevişmeyi kahramanca uzatarak rol yapardı mesela.

Genç kadının iyice sakinleşmesini bekledi. Sıra ona gelmişti. Salınımalarını sürdürdü ve zevkin doruğuna ulaştığında inleyerek kendini ince bedenin üstüne bıraktı.

Birkaç saniye sonra kollarıyla genç kadını sarmaladı ve yanına uzanırken yaşananların bir maceraya yaraşır şekilde son olduğunu aklından geçirdi. Karşılaştıkları ilk andan beri her şeyin ne kadar tuhaf olduğunu söyleyen de bu genç kadın değil miydi?

Oysa düşünceleri, bunun bir son olduğu gerçeğinin üstünde fazla durmak istemiyordu. Bu konuyu yarın sabah düşünecekti.

Frances, bir gün öncesinde en huysuz, en itici yol arkadaşı olarak gördüğü Lucius Marshall'a sırlıslıkla âşık olduğunun pekâlâ farkındaydı. Kollarının arasında yatarken ona doğru gülümsedi. Az kalsın kıkırdayacaktı.

Genç adamın kendisine âşık olmakla uzaktan yakından alâkası olmadığını bilecek kadar zekiydi. Romanlarda yazıldığı ya da ender de olsa sağda solda anlatıldığı gibi ilk görüşte birbirlerine âşık olmamışlardı. Tesadüfen karşılaşmışlardı ve birbirleri hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorlardı. Evet, ağzından bölük pörçük bir şeyler almıştı almasına ancak genç adam pek bir şey anlatmış sayılmazdı. Paylaştıkları ya da paylaşmakta oldukları şey her neyse tam olarak fizikseldi. Yalnızca şehvetti ve bunu açıklaması çok basitti. Bu konuda kendisini kandırmıyor, bu saptamadan herhangi bir utanç da duymu-

yordu. Belki ileride duyacaktı ama şimdilik duymuyordu. Şu anda fazlasıyla mutluydu ve durumu tüm açıklığıyla kabulleniyordu.

Kolları, bacakları birbirine dolanmış bir halde daracık yatakta yatarken, genç adam uyuyor, kendisi ise uyanık kalmaya çabalarken aklından çok duygularıyla düşünüyordu.

Âşık olduğunun bilincine vararak ve bunun verdiği mutluluğa tutunarak, yaşayacağını hayal bile edemediği fiziksel zevkin doruğuna çıktığı anı, içinde yeniden canlandırmaya çalışıyordu.

Cinselliğin acı verici olacağını düşünürdü. İlk başta öyle de olmuştu. Utanacağını ve kendini kötü hissedeceğini de sanmıştı. Olanları düşününce öyle olmaması mümkün müydü? Ama bu gibi duygulara kapılmamıştı işte.

Tam aksine yaşamındaki en muhteşem deneyim olmuştu.

Hâlâ da öyleydi.

Bedeni ateş gibiydi ve çok rahatlamıştı. Vücudunu saran güçlü kolları ve bacaklarının arasında duran bacağı hissetti... Bedenine yaslanmış kaslı bedeni ve tüylü göğsü hissetti... Traş losyonu ile karışan ter kokusunu içine çekti. Hiçbir losyon bu erkeksi koku kadar çekici olamazdı.

Neler düşünüyordu böyle?

Ona böylesine yakın olabilmek güzel, diye düşündü. Biraz daha sokulup başını genç adamın çenesinin altındaki sıcak bölgeye yerleştirdi. Genç adamdan uykulu bir homurtu yükseldi. Benim gibisini bulamazsın, der gibiydi. Öğretmenler fazla evlilik teklifi almazdı. Evlilik bir yana, onlar için kısa süreli bir macera olasılığı bile yüksek değildi. Bir zamanlar iyi bir evlilik yapma şansı vardı elbette, ancak o günler oldukça geride kalmıştı.

Genç kadın uyanık kalmaya çalışıyordu. Yorgun olmadığından değil; bu gece tüm yaşamı boyunca hafızasından çıkmayacak bir anı olarak kalacaktı.

Yarın Bath'deki kız okulunda olacak ve geceyi kendi yatağında geçirecekti. Bunu düşündükçe birisi boğazını sıkıyor-muş gibi hissediyor, midesi acı içinde kasılıyordu.

Belki uyumazsa gece de sona ermezdi.

Ne kadar aptalca!

Ne yazık ki trajedi -daha doğrusu kendisini bekleyen korkunç, hatta perişan edici gerçekler- içinde yüzdüğü sersemle-tici mutluluk denizinin hemen dibinde saklanıyor, yüzeye çıkmak için bekliyordu.

Bu konuda kaygılanmayı başka seçeneğinin kalmayacağı bir sonraki güne bırakmak en iyisiydi.

Uykulu bir ses kulağının dibinde, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Çok yazık. Üşüdüysen seni ısıtmanın çaresine bakabilirim, diyecektim."

Genç kadın bunun üzerine titrer gibi yapıp, "Donuyorum," dedi.

"Peynir ekmek yer gibi yalan söylüyorsunuz hanımefendi ama tarzınızı sevdim. Sanırım her ikimizi de ısıtacak bir yol bulmalıyız. Gördüğünüz gibi ben de titriyorum. Herhangi bir öneriniz var mı?"

Genç kadın başını kaldırıp onu dudaklarından öptü. Güzel bir ağzı vardı doğrusu. İçinde türlü türlü zevk barındırdığı belli düzgün ve büyük bir ağzı vardı.

Lucius öpücükten hoşlanmıştı. "Mmmm, düşünmeye devam et bence," diye mırıldandı.

Genç adamda müthiş bir fiziksel cazibe olduğu kesindi ancak olay bununla bitmiyordu. Frances onun zeki, esprili ve duygulu yanları olduğunu da keşfetmiş, sonuçta bir erkek olarak onu çekici bulmasına ek olarak kişiliğinden de hoşlandığını fark etmişti. Farklı

koşullar altında karşılaşmış olsaydılar ve biraz daha çok zamanları olsaydı, gayet iyi anlaşılan iki arkadaş olabilirlerdi ama zaman... Sahip olmadıkları bir şeydi. Fazla zamanları yoktu demek daha doğru olurdu aslında. Yalnızca gecenin geri kalanı vardı.

Genç kadın dirseğinden destek alarak doğruldu. Onu öpmek niyetindeydi ama iki güçlü elin belini kavrayışıyla kendini havada buldu. Onu sıkıca tutup kaldıran Lucius aynı anda

sırt üstü dönüp yatağın ortasına uzanmış, onu da kaldırıp üstüne yerleştirmişti.

"Böylesi daha iyi," diye fısıldıyordu. "Isınmak için senden iyi battaniye mi olur?" Bu arada yatak örtüsünü çekmiş, hem kendini hem de kadını örtüyle sarıp sarmalamıştı. Acele etmeden, uzun uzun öpüştüler. Genç adamın dili ağzının içinde geziniyor, dilinin etrafında daireler çiziyor, onu yeni baştan tahrik ediyordu.

Gerçekten... Gece daha bitmemişti.

Dudaklarını kurtarıp genç adamın boynunun yan tarafına dokundurdu. Hem dilini, hem de dişlerini kullanarak boynundan omuzlarına doğru inerken genç adamın iki tarafına dayadığı ellerinin üstünde yükselmiş, göğüslerini onunkilere sürtüyordu.

"Mmm..." diye bir ses çıkardı.

"Lafı ağzımdan aldın!"

Genç kadın bacaklarını iyice açmış, onun kalçalarının yanına yerleştirmişti. Bu sayede avuçlarını, parmaklarını, dudaklarını, dişlerini ya da dilini kullanarak ona dokunmak, onu okşamak ve bedeninin her noktasını araştırmak için claha geniş bir alan açmıştı kendine. Genç adam kıpırdamadan yatıyor, istediğini yapmasına izin veriyordu. Tek tepkisi kâh hafif bir homurtu, kâh bir zevk iniltisi biçiminde çıkardığı hoşnutluk belirtileriydi. Çok geçmeden genç adamın sertleştiğini hissetti.

Genç adamı nasıl etkilediğini görmek, kısa süre sonra aynı zevki yeniden yaşayacağını hissetmek ve bu kez yönetimin kendinde olduğunu bilmek kendisine de müthiş uyarıcı bir etki yapıyordu.

Ancak genç adam duruma müdahale etti. Elini Frances'ın kalçalarına yerleştirdi ve onu erkekliğinin üzerine oturtup aşağı doğru bastırdı. Aslında bastırması gerekmiyordu, çünkü genç kadın zaten bütün gücüyle, onu tümüyle içine alacak bir biçimde hareket ediyordu.

Muhteşem... İnanılmaz bir duyguydu.

Genç kadın öne doğru eğildi; saçları öne dökülüyor, adamın göğüslerine yayılıyordu. Lucius'un gözlerinin içine baktı.

Pencereden içeri süzülen ay ışığında gözleri belli belirsiz seçi-lebiliyordu. Ağırlığını bacaklarına verip ellerini onun göğsüne dayadı ve kendini sevişmenin o sarhoş edici ritmine bıraktı.

Genç adam, "Ah, evet..." diye mırıldandı.

Genç kadın aşırı derecede baştan çıkarıcı ve erotik görünüyordu. Genç adamı kalçalarından kavrayıp kendine doğru çektiği o anda bedeninin merkezinde zevk tomurcukları açtı, hemen ardından mükemmel bir huzur duygusuna teslim oldu.

Frances genç adamın üzerine uzandı. Lucius örtüleri çekip onu kollarının arasına aldı.

Hâlâ bir bütündüler.

Uykunun hemen sınırındaki mutluluk bu olsa gerek, diye düşündü genç kadın. Cinsel tatmin değil, mutluluk.

Ve yarın...

Neyse ki bu düşüncelere kapılmaksızın huzurlu bir şekilde uykuya daldı.

Ertesi sabah, Lucius merdivenlerden indiğinde, gün yeni ağarmaya başladığı halde Peters ve Thomas çoktan kalkmıştı. Ahıra gitmek için kapıdan çıkarken adamlarla karşılaştı. Etrafı çoktan kolaçan etmiş olan arabacılar iyi haberi verdiler. Kar nispeten erimişti; yollar, dikkatli sürmek kaydıyla geçit vereceğe benziyordu. Bayan Allard'ın arabası ise hâlâ karlara gömülüydü. Yerinden oynatılabilmesi için yardım çağırılması gerekiyordu. Bu iş bütün gün sürebilirdi, ondan sonra da ancak iyi bir bakım gördükten sonra yola devam edebilecekti.

Peters, "O arabanın otuz yıldır bakım görmediği belli, patron," demekten kendini alamamıştı.

Thomas bu dokundurma karşısında homurdanarak arabasının bir kusuru olmadığını söyledi. Saygısız bir sürücü kendisini tehlikeli bir biçimde geçmeye çalışmasaydı durmak zorun-

6

da kalmayacağını ve buzlanmış yolda kaymayacağını da ekledi. Kendi zamanında arabaların gayet dayanıklı yapıldığını da belirtti.

Tabii buna Peters'ın yanıtı hazırды: Thomas'ın arabası neredeyse duracakmışçasma yavaş gitmeseydi kimserin onu geçmeye kalkmayacağım; yavaş gittiği halele, durmuş bir arabanın ardında yoldan dışarı kaymadan durmayı beceremiyor-sa, adının belirtilmesine gerek olmayan birisinin sürücülük yapacağına bahçıvanlık yapmasının daha iyi olacağını da söyledi.

Lucius aralarına girmemeyi yeğleyip arkasını döndü ve handan içeri girdi. Frances mutfakla kahvaltı hazırlıyordu.

Gözünün önünde o gecenin anıları canlanıverdi. Birkaç saat önce bu narin bedeni çıplak bir biçimde kollarının arasında tutuyordu.

Genç kadına arabası hakkındaki kötü haberi verip, "İstersen burada beraberce bir gün daha geçirebiliriz. Yarına dek araban eminim kurtarılır," dedi.

Yollar açıldığına göre günün ilerleyen saatlerinde hana ulaşan birilerinin olacağı ve yalnızlıklarının bozulacağı kesin olsa da çekici bir öneriydi doğrusu. Köyden bir tek atmaya

gelen köylüler olabilirdi. Parkerlar da dönerlerdi heralde. Kesin olan şuydu ki bir önceki günün yalıtılmışlık duygusunu ve ilk gecenin tutkusunu korumak mümkün olamayacaktı.

Her zaman olduğu gibi zaman geçiyordu ve kaçınılmaz olanla yüzleşme vakti gelmişti.

Genç kadın kararsızlık içindeydi ama Lucius aklından geçenleri okuyor gibiydi. O da aynı şeyleri düşünüp aynı karara varmıştı.

Frances sonunda, "Hayır," dedi. "Bugün okula dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Öğrenciler bugün dönmüş olacaklar. Yarın da dersler başlayacak. Yapmam gereken bir sürü şey var. Köye uğrayan bir araba olur mu diye sorsak iyi olur."

Lucius, genç kadının gözlerinin içine bakmaktan kaçındığını fark etti. Yanakları pembe pembe olmuştu; dudakları yumuşak ve hafif şişmiş gibi görünüyordu. Tavırları her zamankin-

den daha sıcak ve kadınsıydı. Mutlu, dahası bir gece önce tatmin olmuş bir kadın gibi sakin ve huzurluydu.

Bu görüntü bile onu tahrik etmeye yetiyordu. Ancak dün gece geçmiş, bitmişti. Aslında hiç olmaması gerekiyordu, diye kendi kendine söylendi Lucius. Olanlara üzüldüğünü dışa vurabilirdi ama olan olmuştu artık. Çok da güzeldi, demek ise yaşadığı şeyi küçümsemek olurdu doğrusu.

Önemli olan ayrılık vaktinin gelmiş olmasıydı.

"Öyle bir şey yokmuş," demekle yetindi. "Wally'ye sordum. Ama arabayla ilgilenme görevini Thomas a devredip gitmek istiyorsanız benimle gelebilirsiniz. Sizi Bath'e kadar götürebilirim."

Genç kadın başını kaldırıp gözlerine baktı. Yanaklarındaki pembelik tüm yüzüne yayılmıştı.

"Sizden bunu isteyemem. Bath yolunuzun dışında kalıyor."

Öyleydi de. Bunun ötesinde... Dünü yeniden yaşamak mümkün olmadığına göre genç adam da bu ilişkiyi fazla uzatmak istemiyordu. Basit bir öpücük ve neşeli bir vedalaşma fas-lıyla ayrılıp kendi yollarına gitmeleri en iyisi olacaktı. Bu da bir ya da en geç iki saat içinde gerçekleşebilirdi.

"Pek de dışında sayılmaz. Hem bunu siz istemediniz ki ben önerdim," deyiverdi. "Sağ salim okulunuza vardığınızı görürsem içim rahat edecek."

"Arabama olanlardan kendinizi sorumlu tuttuğunuz için mi?"

"Saçmalık. Eğer Thomas benim yanımda çalışıyor olsaydı ona, bahçemin en uzak köşesindeki otları temizlemekten başka bir iş vermezdim. Araba kullanma konusunda usta olduğu bir zaman varsa bu ancak yirmi yıl öncesi için geçerli olabilir."

"Thomas büyük teyzemlerin vefakâr hizmetlisidir. Ona hakaret etmeye..."

Genç adam elini kaldırıp hızla sallayarak kızı susturdu. Onu kendine çekti ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurup, "Sizinle tartışmak bana her zaman zevk vermiştir. Çok düzeyli bir tartışmacı olduğunuz da su götürmez bir gerçek. Ancak kar tatilimizin değerli dakikalarını tartışarak heba et-

mek istemiyorum. Sizi Bath'e götürmek ve esenlik içinde okulunuza ulaştığınızı görmek istiyorum," dedi.

Yollar açılmış olabilirdi ama her şeye karşın tehlikeliydi, Eriyen kar ve çamur hiç şüphesiz yollarda ilerlemeyi oldukça güçleştirecekti. Onu o döküntü arabayla birlikte yaşlı Tho-mas'ın ellerine bırakıp ayrılırsa .tasalanmaktan kurtulamayacaktı. Yarın bile yollar iyi durumda olmayacaktı.

Aman Tanrım! Bu kıza âşık olmamışımdır umarım, diye düşündü. Bu, hayatta başına gelebilecek en berbat, en aptalca şey olurdu doğrusu... Hem de büyükbabasına evlenmek için uygun bir aday arayacağına söz verdikten birkaç gün sonra. Uygun aday... Belirli aristokratik bağları olan ve beşikten itibaren Edgecombe Kontesi rolünü üstlenebilecek biçimde yetiştirilmiş olmalıydı.

Her anlamda kusursuz biri.

Portia Hunt gibi biri.

Kesinlikle müzik ve Fransızca dersleri veren Bath'li bir öğretmen değil.

Bu acımasız bir gerçek olsa da gerçektir işte. Onun dünyasında işler böyle yürüyordu.

Genç kadın, "Peki o zaman. Teşekkür ederim," diyerek arkasını dönüp kahvaltıyı hazırlamaya devam etti.

Kızarmış yanaklarını ve şişmiş dudaklarını bir kenara bırakırsa genç kadın soğukkanlı ve ilgisiz bir tavır sergiliyordu. Lucius onun bir önceki gece yüzünden pişmanlık duyup duymadığını merak etti ama bunu sormayacaktı elbette. Hem olup biten bir şey için pişman olmanın anlamı yoktu ki. Öyle değil mi? Olurken pişman olmadığı belliydi. Büyük bir heyecanla olaya katılmış, tam bir açıklıkla sevişmişti. Bu konuyu düşünmeyi bıraksa iyi edecekti.

Keşke köye uğrayan bir posta arabası olsaydı. Ondan bir an evvel uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Bir saatten az bir süre içinde kahvaltı yapılmış, bulaşıklar yıkanmış, Thomas'a talimat ve para verilmiş, Wally'ye cömert bir ödeme yapılmış, Lucius yanında Frances ile Bath'e doğru yola koyulmuştu.

Ödemeleri kimin yapacağı konusunda da ufak bir tartışma çıkmıştı elbette. Tartışmayı Lucius kazanmıştı ama bunun genç kadın açısından bir hakaret gibi değerlendirileceğini ve ona acı vereceğini gayet iyi biliyordu. Diğer yandan tahmininde yanılmıyorsa -ki genelde yanılmazdı- kızın müsriflik edebilecek kadar geniş bir bütçesi yoktu. Her şekilde gururu incinmişti; ilk birkaç kilometre boyunca sessizce camdan dışarı bakarak kaskatı oturmuştu.

Lucius birlikte geçirdikleri geceyi düşünmeden edemiyordu. Gerçi karşılaştıkları andan itibaren yazgıları olan sondan kaçınmak için anlamsız bir çaba içinde koskoca bir öğleden sonrayı ve akşamı heba etmişlerdi ama şöyle bir düşünüyordu da... Son kartopu oynayışının üstünden yıllar geçmişti, hiçbir zorunluluk olmadan dans edişinin de. Gerçekten de düne kadar böyle şeyler yapmamıştı. Ayrıca dün gece birbirlerinden nasıl da zevk almışlardı! Lucius kendini hâlâ müthiş rahatlamış ve doygun hissediyordu.

Lanet olsun ona hoşça kal demek için hazır değildi.

Hem neden diyecekti ki? Sezonun başlaması Paskalya'dan önce olmazdı. Verdiği sözü tutma doğrultusunda o zamana dek yapabileceği pek bir şey yoktu. Annesiyle kız kardeşleri ne düşünürse düşünsün henüz Portia Hunt'a bir öneride bulunmuş da değildi. Aslına bakılırsa kızın ya da Baldestonlar'ın -özellikle de Leydi Balderston'un- bulunduğu ortamlarda bir evlilik teklifi olarak algılanabilecek en küçük bir imada dahi bulunmamıştı. Büyükbabasına bile aklındaki gelin adayının o olduğunu açık açık söylememişti.

Şerefine dokunacak bir şey yapmamıştı. En azından... Henüz yapmamıştı. Dün gece kimseye karşı sadakatsizlik yapmamıştı.

O zaman neden veda edecekti ki?

Kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Bunun bal gibi farkındaydı. Frances Allard'la akılcı bir geleceğinin olması olanaksızdı. Yine de bir şeyler tasarlamaya çalışıyordu işte.

İsteddiği bir şeyi elde edememeye alışkın değildi.

Şu köye neden bir posta arabası uğramıyordu ki sanki?

Hem tek başına kalıp teyzelerinin arabasının tamir edilmesini beklemeyi yeğleyeceğini neden ona söylememişti? Diğer yandan genç adamın onu o handa tek başına bırakmayacağını pekâlâ biliyordu. Kendisi de orada yalnız kalabileceğini sanmıyordu. Araba tamire götürüldüğünde handa yapayalnız olacaktı. O boşluk ve sessizlik dayanılmaz olurdu doğrusu.

Bath'de de durum pek farklı olmayacaktı. Bu düşünceyle midesi öyle bir burkuldu ki kahvaltı ettiğine pişman oldu.

En ideal çözüm, birbirlerine veda edip ayrı ayrı arabalarda kendi yollarına gitmeleriydi elbette. Başlangıçta aynı yöne gidiyor olsalar da onun arabası kısa sürede arayı açardı nasıl olsa. Her neyse... Böyle bir seçeneği yoktu.

Veda etmek hiç de kolay olmayacaktı üstelik.

Dün gece ona neler olmuştu öyle? Daha önce hiç o şekilde duygularına kapılıp gitmemişti genç kadın. Yakınına geldiği hile söylenemezdi.

Kendini bir yabancıya vermişti. Onunla sevişmiş ve tüm geceyi onunla aynı yatakta geçirmişti. Üç kez birlikte olmuşlardı. Üçüncüsü de genç adam yataktan kalkmadan hemen

önceydi. Hızlı ama ateşli bir sevişme sonrası Lucius odadan çıkarken üstünde yalnızca pantolonu vardı. Diğer giysileri ise elindeydi.

Frances bunun sonuçlarını ve yaşayacağı duygusal çöküntüyü tahmin edebiliyordu. Şu anda onun yanında olduğu halde acı çekiyordu. Koltukta, yanında oturan erkeği hissedebiliyordu. Bedeninin sağ tarafı sıcaktı. Yine de bu bir sondu. Kısa bir süre sonra... Karların beyazlığını kaybedip grileşmeye yüz tuttuğu ovada yapılan bu kasvetli yolculuk da sona erecek, birbirlerine veda edecek ve bir daha da görüşmeyeceklerdi.

Hissettiği üzüntü ve acı yetmezmiş gibi arabanın tekerleklerinin ikide bir kayması da onu ayrıca geriyordu. İlk beş, on dakikadan sonra Lucius elini uzatmış, parmaklarını parmaklarının arasından geçirerek elini sıkıca tutmuştu.

Bu sıcak ve güven verici dokunuştan sonra başını genç adamın omzuna yaslayıp ağlamak istedi.

"Peters pek itaatkâr bir hizmetli değildir ama çok iyi bir sürücüdür," diyen Lucius onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "İnanın bana, yaşamımı ellerine teslim etmekte tereddüt dahi etmem."

"Sanırım buzda kayıp yolun dışına çıkan ve karlara saplanıp kalan arabanın hayali uzun süre kâbusum olacak."

"Unutmayın ki böyle bir şey olmasaydı benimle tanışama-yacaktınız."

Genç adamın başını eğmiş yüzüne bakmakta olduğunu biliyordu ama başını kaldırmadı. Aynı cümleyi ilk gün de söylemişti. Gerçekten de dün değil evvelsi gün müydü yani? Ne var ki, o cümleyi söylerken resmen alay ediyordu.

"Haklısınız tanışamayacaktım, değil mi? Ne korkunç olurdu!"

"İşte, gördünüz mü? Alaycılık uğruna korkunuzdan kurtu-luverdiniz." Gülüyordu. "Yoksa bu söylediğinizde ciddi misiniz?"

Hiç de gülecek bir durumda olmadığı halde Frances da kendini tutamayıp güldü.

Bir anda sinirinin geçtiğini fark etti. Sabah mutfağa girdiği andan itibaren kendisini etkisi altına alan gerilim de uçup gitmişti sanki. El ele, dip dibe oturuyor, birbirlerinin vücut ısınısını hissediyorlardı.

Genç kadın tatil dönüşü öğrencilerine yazdıracağı kompozisyon konusunu düşündü. Bu kez seçeceği, bekledikleri gibi Noel tatilini nasıl geçirdikleri türünden sıkıcı bir konu olmayacaktı. Çok daha yaratıcılık gerektiren bir şey düşünüyordu. Örneğin: "Noel sonrası okula tek başına döndüğünüzü, yolda bir kar fırtınasına tutulup en yakın hana sığındığınızı hayal edin. Yanınızda sadece bir kişi var. Bununla ilgili bir öykü oluşturun."

Marjorie Phillips kalemını mürekkebe batırıp kağıdının üstüne eğilecek, en azından bir düzine sayfayı o minicik yazısıyla dolduruncaya dek başını kaldırmadan yazacaktı herhalde.

Joy Denton da aynısını yapacaktı. Sarah Ponds büyük olasılıkla elini kaldırıp öğretmenine Noel tatilini okulda geçirdiğini,

bu nedenle bir yerlerden dönüyor olmasının olanaksız olduğunu belirtecekti. Sınıfın geri kalanı kaşlarını çatıp kara kara düşünecek... Ne yazsak, nasıl uzun cümleler kursak da birkaç sayfayı doldurabilirsek diye çabalayacaktı.

Bu düşünceler Frances'ı gülümsetti. Kızların hepsi onun için ayrı ayrı değerliydi.

Ama bu düşünceler uzun yolculuğun tümünü doldurmaya yetmiyordu.

Birkaç kez at değiştirmek, bir kez de yemek yemek için bir saat kadar mola verdiler. Onun dışında arabada yan yana, el ele oturdular. Bacakları ve kolları birbirine dokunuyor, genç kadın ara sıra başını Lucius'un omzuna yaslıyordu. Bir keresinde dalmıştı bile. Uyandığında da genç adamın çenesini başının üstüne dayamış olduğunu hissetmişti.

Yine ağlamak istiyordu. Göğsü kaskatı olmuş, gözyaşlarını tutma çabası yüzünden ağlıyordu.

Bath'e yaklaştıklarında genç adam kolunu kızın omzuna attı, diğer eliyle de çenesinden tutup yüzünü kendine doğru kaldırdı ve kızı dudaklarından öptü.

Havanın soğuğuna karşın genç adamın dudakları sıcacıktı. Hafifçe inleyerek ona sarılan Frances, hissettiği özlem ve aşkla bu öpücüğe karşılık verdi.

Uzun, çok uzun bir süre sonra genç adam, "Frances," diye mırıldandı. "Tanrı aşkına, ben seninle ne yapacağım?"

Genç kadın kendini geri çekip arkasına yaslandı ve gözlerini Lucius'un gözlerine dikti.

"Belki de Bath'de ayrılmak zorunda olup olmadığımızı kendimize bir kez daha sormalıyız."

Bu cümle bütün gün boyunca duymayı hayal ettiği cümleydi. Ona acı veren bir umutla kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

"Ders vermem gereken bir okul var. Senin ele kendi hayatın."

"Boş ver öğretmenliği. Benimle gel." Genç adamın gözlerinde pervasız bir bakış vardı.

"Seninle mi geleyim?" Gözleri kocaman açılmış, kalbi ka-

festeki bir kuş gibi çırpıyordu. Bir an nefes almayacağını sandı. "Nereye?"

"Nereye istersek. Dünya bizi bekliyor. Gel benimle."

Frances koltuğun köşesine doğru kayıp aralarına akılcı düşünebileceği bir mesafe koymaya çalıştı.

Dünya bizi bekliyor.

Gerçekten de pervasızdı.

"Senin hakkında adından başka hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

İçindeki bir parça... Genç adam kadar umursamaz ve ahlaksız olan parça... Onunla vals yapan, sonra da onu yatağına alan, yapılanların sonuçlarını umursamayan o parça... Evet, evet, evet diye haykırmak ve onunla onun istediği her yere, gerekirse Dünya'nın öbür ucuna gitmek istiyordu. Hem bu durumda en iyisi Dünya'nın öbür ucuna gitmekti zaten.

"Adımı bile tam olarak bilmiyorsun," diyen Lucius eliyle havada bir daire çizip, "Lucius Marshall, Vikont Sinclair emir-lerinizdedir. Hampshire'da Cleve Abbey'de oturuyorum ama zamanımın çoğunu Londra'da geçiriyorum. Benimle oraya gel. Çok zenginim. Seni ipekler ve mücevherler içinde yaşatabilirim. Her istediğini yerine getirebilirim. Öğretmenlik yapmana gerek yok. Hatta hayatın boyunca çalışman gerekmez," dedi.

Vikont Sinclair... Cleve Abbey... Londra... Zengin... İpek ve mücevherler...

Gözleri fal taşı gibi açılmış, adamın yüzüne dik dik bakarken başlangıçta duyduğu -hatta belki de dün gecedен beri sisli bilincinde yer etmiş olan- o sarhoş edici romantik hayaller birden uçup gitmişti.

Her ne kadar çocukça ve olanaksız görünse de mutluluk adına gözünü karartıp ortadan kaybolabileceği alelade bir adam bile değildi karşısındaki.

Öylesine iz bırakmadan ortadan kaybolmak kimse için sıradan bir olay değildi ama bu... Bu adamın önemli bir ailesi, geçmişi ve bir yerlerde sürüp giden bir yaşantısı vardı. Bir masal prensi falan değildi, olamazdı da. Sonsuza dek mutlu yaşadılar gibi şeyler yalnızca masallarda olurdu.

Ancak gerçek, hayal edebileceğinin, her çeşit varsayımının da ötesinde bir berbatlıktaydı. O, Cleve Abbey Malikânesi'nin Vikont Sinclair'iydi ve çok çok zengindi...

"Vikont Sinclair..." diye mırıldandı.

Genç adam, "Ama aynı zamanda da Lucius Marshall," diye ekledi. "İkisi de aynı kişi."

Evet.

Ve hayır.

Hayalinin boşluğu ve adamın gerçek kimliği beyrinde bir anda netleşiverdi. Gerçek değerleri bile umursamayan, canının çektiği gibi davranan ve bildiği yoldan giden bir aristokrattı -hele de kadınlar söz konusu olduğunda.

Belki de değerleri farklıydı.

"Çalışmayı boş ver. Benimle Londra'ya gel," diye ısrar ediyor, onu ikna etmeye çabalıyordu.

"Belki de öğretmenliği seviyorumdur. Bunu hiç düşündünüz mü?" dedi.

Genç adam bunun üzerine, "Belki mahkûmlar da hücrelerini seviyordur," diye espri yaptı.

Söyledikleri Frances'ı kızdırmıştı. Kaşlarını çatdı. Bu ona, iki gün önce onu ukala ve despot tavırlarıyla aşırı derecede kızdıran kişiyi anımsattı.

"Bu kıyaslamayı bir hakaret olarak kabul ediyorum," dedi.

Ancak Lucius genç kadının ellerini tutup, avucunu öperken, "Seninle tartışmaya girmeyeceğim, boşuna uğraşma," dedi. "Hadi, benimle gel. Neden her ikimizin de istemediğimiz bir şeyi yapalım ki? Ya da neden istediğimizi yapmayalım ki? Şu an sana veda etmeye hazır değilim Frances. Senin de benimle aynı duyguları paylaştığını biliyorum."

"Ama haftaya, gelecek ay ya da gelecek yıl hazır olacaksın pekâlâ, öyle mi?"

Lucius sustu. Bakışlarına sert bir ifade yerleşti ve kaşları çatıldı.

"Korktuğun bu mu?" diye sordu. "Seni bir metres olarak göreceğimden mi çekmiyorsun?"

Öyle olacaktı... Frances bundan emindi.

Sesindeki acılığı saklayamadı. "Bu yaptığın bir evlenme teklifi mi?"

Genç adam Frances'a sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca anlaşılmasız bakışlarla baktı.

Sonunda, "Gerçeği söylemek gerekirse, sana ne teklif ettiğimi ben de bilmiyorum Frances," dedi. "Yalnızca sana veda edemiyorum, o kadar. Benimle Londra'ya gel. Uygun bir yer buluruz. Yanında kalabileceğin saygın bir hanımın yanına yerleşirsin. Belki ara sıra..."

Frances gözlerini yumup genç adamın sesini duymamaya çabaladı. Konuşmasına bakılırsa o da bu konuyu enine boyuna irdelememişti henüz. Ancak elbette ki bunu yapması gereken o değildi. Sonuçta... Üç yıl boyunca yaşamına dayanak oluşturan ve bir değer yükleyen her şeyini fırlatıp atacak olan o değildi. Genç adamın yaşantısı değişmeyecekti. Yeni bir metresinin olması dışında tabii. Arzuladığı kadını haliyle metresi yapacaktı. Evlilik lafı geçtiğinde ilk kez duyduğu bir kelimeymiş gibi nasıl da afallayıp kalmıştı.

"Seninle gelmeyeceğim," dedi genç kadın.

Söz konusu olan yer Londra olmasaydı kararsızlık çekebilirdi belki, ama Londra yeryüzünde kesinlikle ayak basmak istemediği tek yerdi. Söz vermişti...

Bir başka şey daha vardı. İpeklerden ve mücevherlerden söz ederken daha önce karşılaştığı başka erkeklere benzeyivermiş-ti ve o tür bir geleceğin içerdiği rezilliği görmemesi mümkün değildi. O nedenle bulabildiği her dayanağa sarılarak ona veda edecek gücü kendinde bulması gerekiyordu.

Onu bir daha göremeyecek olmak dayanılır gibi değildi.

Genç adam ellerini sıktı ve, "O zaman ben seninle Bath'de kalırım," dedi.

Onunla beraber olabilmek adına fedakârlık etmeyi göze aldığı için genç kadının içi bir an mutlulukla doldu. Ama yalnızca bir an için. Olmazdı. Yürümezdi. O Cleve Abbey

Malikânesi'nin Vikont Sinclair'iydi. Güçlü ve zengin, birçok kadının peşinde koştuğu bir aristokrattı. Hayatının çoğunu Londra'da geçiren biri Bath gibi küçük bir kente ne kadar dayanabilirdi ki?

Kalsa bile bu, kaçınılmaz sonu geciktirmekten başka bir şey ifade etmezdi. Sürekli bir ilişkiyi yürütemezlerdi. Zaten üath'de de onu tatmin edecek bir ilişki yaşayamazlardı. Cinselliği yaşayamazlardı örneğin. Diğer türlü de ona yetmezdi. Tanrı aşkına, o bir öğretmendi!

Sonuç olarak ortak bir gelecekleri olamazdı. Bazı gerçekler o denli güçlüydü ki boyun eğmekten başka yapılabilecek bir şey yoktu.

Genç adamın hâlâ bırakmadığı ellerine baktı ve, "Hayır," dedi. "Kalmamanı tercih ederim."

"Lanet olsun! Neden?" Sesi sinirli ve yüksek bir tonda çıkmıştı; reddedilmeye alışık olmayan bir erkek sesi...

Genç kadın ellerini çekmek istedi. Lucius bırakmadı. Daha da kuvvetle sıkıyor, parmaklarını acıtiyordu.

"Son iki gün çok güzeldi," dedi. "Daha doğrusu dün öyleydi. Ama normal yaşantımıza dönme zamanı geldi, Bay Marshall... Vikont Sinclair. Her ikimiz için de. Ben asla metresiniz olmayacağım, siz de benimle evlenmeyeceksiniz... Dün gece güzeldi diye, yani... O zaman ikimiz açısından da hoş bir kaçamak olarak nitelendirilebilecek bu şeyi uzatmaya çalışmanın ne anlamı var?"

"Hoş mu?" Genç adam iyiden iyiye öfkenmiş görünüyordu; resmen gürlüyordu.

"Birbimize çok yakın olduğumuz bir gün ve aynı yatakta geçirdiğimiz bir gece yaşadık. Sen buna hoş mu diyorsun, Frances?"

"Evet." Sakin bir şekilde konuşmaya çabalıyordu. "Öyleydi. Ama bu, kolay kolay yinelenebilecek bir şey değildi. Şimdi de ayrılma vakti."

Genç adam ellerini bırakmadan önce uzun uzun Frances'ın gözlerinin içine baktı. Bakışları bomboştu. Aklından neler geçirdiğini ya da duygularını anlamak olanaksızdı. Yüz ifadesi de değişmişti. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı ama gülümsemediği kesindi. Tek kaş yine alaycı bir biçimde kalkmıştı. Gerçek duygular bu alaycı maskenin ardına çekilmişti. Genç adam çoktan veda etmiş de gitmiş gibiydi.

"Pekâlâ Bayan Allard," dedi. "ilk karşılaşmamızda hakkı-

nızda düşündüklerimde yanılmadığımı görüyorum. Bir kadın tarafından reddedilmeye alışık olmadığımı itiraf etmem gerek. Ama cinsel yeteneğimin hoş kelimesi gibi yetersiz bir sıfatla nitelenmesine ilk kez tanık oluyorum. Tanışıklığımızın daha ileri bir aşamaya taşınmasını arzu etmiyorsunuz demek? Siz bilirsiniz. Arzularınıza saygım var hanımefendi."

Kısacık konuşmasında soğuk ve kibirli bir aristokrat havasına bürünüvermiş, gece boyunca onu kollarında tutan ve seven Lucius Marshall ile hiçbir benzerliği kalmamıştı.

Genç kadın içinden geçenleri tam olarak yansıtmayı başaramamıştı; bunun farkındaydı.

Söylemek istediği şey değişmedikten sonra kendini şöyle ya da böyle ifade etmiş, ne önemi vardı? Sevişmelerinin dünyasını sarstığını, kalbinin kırıldığını, belki de tüm hayatı boyunca onu kaybetmenin yasını tutacağını söylemenin ne anlamı vardı?

Hem tüm bunlar her koşulda geçerli olan gerçekler değildi. Bugün böyle görünüyor olabilirdi ama belki yarın... Ya da gelecek hafta bu duygular da hafifleyecekti. En güçlü duygular bile zaman içinde solardı. Kendi deneyimleri bunu ona öğretmişti.

Bath kentinin dış mahallerine ulaşana dek -kıza sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca- sessizce oturdular.

"İşte bak; seni sağ salim okuluna teslim edeceğimi söylemiştim." Sesi o kadar olağandı ki genç kadının yüreği acıyla burkuldu.

Genç adam başını bile çevirmeden konuşmuş olsa da Frances yüzünde aydınlık bir gülümseme ile, "Öyle de yaptınız," dedi. "Benim için yolunuzu değiştirdiniz. Çok teşekkür ederim."

"Bir tek öğretmeni bile eksik olmadan yeni eğitim dönemine başladığı için Bayan Martin çok mutlu olur umarım."

"Gerçekten de öyle olacak." Hâlâ gülümsüyordu. "Bu öğleden sonra yapacak o kadar çok iş var ki. Sınıflar yarma hazırlanacak. Noel tatili anılarını anlatmak için yarını bekleyemeyenler başıma üşüşecek."

"Ve sen de işine geri dönmüş olmaktan mutlu olacaksın." Bu bir soru değil saptamaydı.

"Evet, elbette," diyerek onu onayladı. "Tatilleri severim ama öğretmenliği de seviyorum. Hem okulda pek çok arkadaşım var."

"Arkadaşlar önemlidir."

"Önemlidir tabii ki." Kızın yüzü mutlu bir şekilde parlıyordu.

Son birkaç dakikayı da birbirlerine dokunmaktan ve göz göze gelmekten kaçınarak, yapmacık tavırlar içinde ve böyle anlamsız bir gevezelikle harcadılar.

Araba Sydney Meydanı'na girmiş, parkın önünden geçip Sutton Caddesi'ne dönmüştü. Daniel Sokağı'na girip okulun önüne geldiklerinde Peters dizginlere asılıp atları, içinden birkaç yolcunun inmekte olduğu başka bir arabanın arkasında durdurdu. Arabadan inen genç kızla yanındakiler bir sürü bavulu, yan yana iki yüksek binadan oluşan Bayan Martin'in okuluna doğru sürüklüyorlardı.

Frances, "Hannah Swan," diye mırıldandı. "Tisedeki kızlardan biri..." Genç adamı çok ilgilendiriyormuş gibi bir de açıklama yapmıştı.

Lucius elini ceplerinden birine sokup bir kartvizit çıkarttı, ikiye katlayıp genç kadının avucuna yerleştirdi ve elini dudaklarına götürüp yumuşacık bir dokunuşla öptü.

"Herhalde burada kalıp çevredekilere görünmememi yeğlersin. Sanırım artık veda etmemiz gerekiyor Frances. Ancak herhangi bir ihtiyacın olduğu takdirde, kartta yazılı olan Londra adresimden bana ulaşabilirsin. Hemen gelirim."

Frances genç adamı dinlerken gözlerini onun paltosunun en üst düğmesine dikmişti. O susunca bakışlarını kaldırıp genç adamın sert bakışlı, kestane rengi gözlerine yöneltti. Sözleriyle ne kast ettiğini anlamamak mümkün değildi.

"Hoşça kal Lucius," demekle yetindi.

O sırada Peters kapıyı açmış merdiveni yerleştirmeye başlamıştı bile.

Her zamanki gevezeliğiyle, "Öndeki arabadan bavulların

boşaltılması bitene dek bahar gelecek sandım. Anlaşılan inmeye niyetiniz yok, değil mi patron? Bacaklarınızı uzatmaya bile üşenirsiniz zaten. Eh hadi bakalım. Elinizi uzatın bayan. Merdivene dikkat edin," dedi.

Genç kadın aceleyle yerinden doğruldu, tereddüt ederek kaldırıma indi. Bir anda etrafı bavullarla çevrenivermişti.

Başını önüne eğip okul binasına doğru yürüdü. Bir kez bile başını çevirip ardına bakmamıştı.

Okulun girişinde ortalığa yığılan bavullarla ve Hannah Swan'a veda eden aile fertlerinin kalabalığıyla tam bir curcuna hüküm sürüyor olsa da yaşlı kapıcı Bay Keeble, Frances'ı eğilerek selamlama fırsatı buldu. İki arada bir derede kıza diğer öğretmenlerin gerekenden bir an bile erken gelmeme konusunda ağız birliği ettiklerini fısıldayıverdi. Ona hoş geldin, diyen Claudia Martin, omuzunu okşayıp sağ salim gelişine çok sevindiğini ve daha sonra uzun uzun sohbet edebileceklerini söyledikten sonra ortadan kaybolmuştu.

Frances, coşkun bir karşılamadan nasibini almadan kurtulamayacağını kısa süre içinde anladı. Hannah'yı karşılamak için kapıya akın eden kızlardan birkaçı etrafını çevirip onu laf kalabalığına boğmuştu. Hep bir ağızdan bir şeyler söylüyor, Noel tatillerinden söz ediyorlardı. Frances pek azını dinleyebildi. Kendini hemen odasına attı. Bir oh deyip başlığını çıkarmış ve yatağının üstüne koymuştu ki ardına dek açılan kapıdan içeri Susanna Osbourne girdi. Genç kadın doğruca yanına gelip onu coşkuyla kucakladı.

"Seni utanmaz!" diye haykırdı. "Senin yüzünden Anne ile birlikte iki uykusuz gece geçirdik. Kendini tehlikeye atmayacak kadar akılselim olduğunu söylemesine karşın, Bayan Mar-

tin bile seni merak etti. Yolun birinde karlara saplanıp donmandan korktuk. Şükürler olsun, sağ salim gelebildim"

Susanna okulda konaklayan öğretmenlerin en genciydi. Yeşil gözlü, kumral, ufak tefek, çok güzel ve hayat dolu bir kadındı. O kadar genç görünüyordu ki öğretmen olduğuna inanmak zordu. Bayan Martin'in okulunda altı yıl okumuş, iki yıl önce de mezun olmuştu. O zamandan beri öğretmenlik yapıyor ve yalnızca ortaokul düzeyindeki sınıfların derslerine giriyordu. Minyon yapısına ve yaşını göstermemesine karşın öğrencileri tarafından sevilen bir öğretmendi; birkaç yıl önce arkadaşı olan lise öğrencilerinin saygısını da kazanmıştı.

Frances da onu kucakladı. Daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan kendini odaya dalan Anne Jewell'ın kollarında buldu.

"Ben de Claudia gibi düşünüyordum. O havada teyzenlerin evinden ayrılmayacağını söyleyip Susanna'yı sakinleştirmeye çalışsam da içten içe kaygılandım doğrusu. Sağ sağlim gelebildiğine nasıl sevindim anlatamam," dedi.

Anne de hem öğrenciler, hem de okul personeli tarafından sevilen bir öğretmendi. Sarı saçlı, mavi gözlü, hoş bir kadındı. Soğukkanlı, arkadaş canlısı ve iyi kalpli biriydi. Her düzeyden çalışana, en akılsız, en fakir öğrencilere bile diğerlerine gösterdiği yakınlığı ve ilgiyi -hatta onlara biraz daha fazlasını- gösterirdi. En sevdiği öğrenciler burslu okuyanların arasındaydı ki onlar da öğrencilerin hemen hemen yarısını oluşturuyorlardı. Zengin aile kızlarından bazıları eğlence olsun diye adının başındaki Bayan ekini vurgulayarak konuyu Bayan Jewell'in okulda, onunla birlikte yaşayan küçük oğluna getirmeye bayılırlardı. Ama böylelerine hemen hemen her yerde rastlanıyordu.

Susanna ile Frances bile David Jewell'ın varlığına ilişkin öykünün tamamını bilmiyorlardı ama Claudia Martin'in hiç şüphesiz bu konuda bir fikri vardı. Dördü yakın arkadaş olsalar da zaman zaman yakın arkadaşlar arasında bile saklanan şeyler oluyordu. David'e gelince, yalnızca onunla ilgilenen bir bakıcısı ve gayri resmi olarak eğitimiyle ilgilenen birkaç öğretmeni vardı. Okuldaki kızların da, personelin de sevgilisiydi; ke-

sinlikle çok tatlı ve terbiyeli bir çocuktur. Üstelik resim öğretmeni Bay Upton, çocukta resme karşı büyük bir yetenek olduğunu iddia edip duruyordu.

Frances, "Pekâlâ, döndüm işte buradayım," diye mırıldandı. "İki gün gecikmeme karşın gördüğünüz gibi başıma kötü bir şey gelmedi. Ben de beni bekleyen işleri düşünüp kaygılandım. Ne yazık ki, bu sabaha dek teyzemlerin yanından ayrılma-dım. Boşuna o kadar kaygılanmışsınız. Beni buraya at arabalarıyla gönderdiler."

İnsanın dostlarına ara sıra yalan söyleme hakkı vardı.

Gerçeği anlatması mümkün değildi. Öykünün sonuna geldiğinde gözlerinde belirecek ifadeye dayanacak gücü yoktu.

Anne ısrarcı bir şekilde, "İş olsun ya da olmasın önce bizimle çay içeceksin," dedi. "Her şeye karşın yorucu bir gün geçirmiş olmalısın. Yollar eminim oldukça tehlikeliydi ve sen de yapayalnızdın. Korkmuşsundur. Her neyse, artık geçti. Şimdi emniyettesin. Claudia çay hazırlattırıyordu. On dakika sonra oturma odasında içeceğiz. Susanna ile ben bugün bencilce davranmamaya karar verdik. Şöminenin önündeki koltuğu sana bırakıyoruz."

Hep birlikte beraberce güldüler. Frances da onlara katıldı.

"Buna itiraz edecek değilim," dedi. "Çay da çok iyi gelecek doğrusu. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı taramam için bana on dakika izin verir misiniz o halde?"

Anne kapıyı açtı ve, "Kızların hepsi geldi," dedi. "Fier zamanki gibi en son Hannah Swan geldi. Müdire hanım hepsini kanatlarının altına almış durumda. En az bir saat rahatça dinlenebiliriz."

Susanna, "Noel tatilinle ilgili her şeyi öğrenmek istiyoruz," diye atıldı. "Tüm detaylarıyla. Buna rastladığın her beyefendinin tarifi de giriyor, ona göre."

Anne, "Amma yaptın Susanna; yakışıklı olanları anlatsın yeter," diye itiraz etti. "Tabii bir de bekâr olanları. Evlileri ne yapacağız?"

Frances gülüyordu. "O zaman bir saat yeter de artar bile -hızlı konuşmaya çalışırım."

Genç bayanlar neşeyle gülüşerek odadan çıktılar.

Frances yatağa çöktü. Bir dakika daha oyalanmış olsalar yere yığılabilirdi. Ayaklarının kendisini taşıyamayacağından korkmuştu. Gözlerini sıkıca yumdu. Gururu kabul etmesine engel olsa da kendini bir sinir krizinin eşiğindeymiş gibi hissediyordu. Yapmak istediği tek şey örtüleri kafasına kadar çekip yatağa gömülmek, der top olup ömrünün sonuna dek yataktan çıkmamaktı.

Pencereden dışarı baksaydı sokağı bomboş görecekti... Bunu biliyordu.

Gitmişti.

Sonsuza dek.

Bu onun seçimiydi üstelik.

Halbuki genç adam onu da yanında götürmeyi önermişti. Ya da onunla birlikte Bath'de kalmayı...

Frances ellerini yumruk yapıp kucağına bastırdı. İçinden yükselen panik duygusuyla savaşıyor, paldır küldür merdivenlerden inip sokağa fırlamamak, iyice ortadan kaybolmadan arabanın peşinden koşup onu geri çağdırmamak için kendini zor tutuyordu.

Hiç umut yoktu. Hiç. Yalnızca Lucius Marshall olsa neyse... Bir de Vikont Sinclair'di. Zamanının çoğunu Londra'da geçiriyordu. Frances ise Londra'ya bir daha asla dönemezdi. Bir daha üst tabakanın arasına karışamazdı. Sanki genç adam bunu istemişti de... Onu yalnızca metresi yapacaktı; ondan sıkılınca-ya dek elbette. Bu da çok uzun sürmezdi herhalde; Son iki gün yaşadıklarına bakıp buna masalsı bir aşk öyküsü demek mümkün değildi.

Doğru kararı verdiğine emindi.

Ne var ki, doğru karar gözüne hiç bu kadar iç burkucu görünmemişti.

Sanırım artık veda etmemiz gerekiyor, Frances.

Genç kadın aynı cümleyi birkaç kez peş peşe tekrarladı. Sonra hemen ardından gelen cümleyi anımsadı.

Ancak herhangi bir ihtiyacın olduğu takdirde kartta yazılı olan Londra adresimden bana ulaşabilirsin. Hemen gelirim.

Sağ eline sıkıştırdığı kartvizitin hâlâ konduğu gibi durduğunu fark edince gözlerini açtı. Avucunu açıp kartvizite baktı.

Bitmişti işte. Her şey geçip gitmişti. Yardıma gereksinimi olursa geleceğini söylemişti - hamile kalırsa yani.

Öyle ya da böyle bitmişti ama.

Kartı açtı ve yırttı; tekrar tekrar... Kartvizit bir sürü minik parçaya ayrılmıştı. Avucunda biriktirdiği kağıt parçacıklarını şömineye atarken biraz fazla aceleci davrandığını fark etti. Fakat genç adamı uzaklaştıran zaten kendisiydi. Her neyse... Artık ondan yardım isteyemeyecekti.

Elini yüzünü yıkamak üzere lavaboya doğru yürürken yumuşak bir ses tonuyla, "Elveda Lucius," diye mırıldandı.

Anne ile Susanna on dakika, demişlerdi. Frances, Claudia Martin'in oturma odasına adımını attığında düzgün görünmek niyetindeydi. İçeriye gülümseyerek girecekti. Noel hakkında eğlenceli bir şeyler anlatacak ve... Bol bol gülümseyecekti.

Kimse gerçeği anlamayacaktı.

Genç kadın şüphelenmelerine bile olanak tanımayacaktı.

Lucius, ertesi haftayı Cleve Abbey'de geçirdikten sonra Londra'ya planladığından daha erken dönmüştü. Yemyeşil doğa içinde düşüncelerine, daha doğrusu duygularına gömülü bir biçimde kalmaya dayanamamıştı.

Duygularının ağırlıklı bölümü öfkeden oluşuyordu. Sinirli ve alıngandı. Kadınlarla ilişkilerinde istemeyen değil de istenmeyen olmak, onun açısından yepyeni bir deneyimdi. İnsanın burnunu sürten ve alçakgönüllü olmayı öğreten bir deneyim olduğu kesindi. Bu nedenle insan ruhu için yararlı bir deneyim olduğu bile söylenebilirdi. Ama ruhu o sırada umurunda bile değildi. Bu deneyimden iyi bir şeyler çıkacağını ummak acı bir espriden başka bir şey olamazdı.

İnsanın tam da tadını çıkarmaya başladığı bir y atak arkadaşını kaybetmesinin neresi iyiydi?

Frances Allard'ın yeni yeni tomurcuklanmaya başlayan bu ilişkiyi bitirmesinin çok yerinde bir davranış olması da öfkesini hiç mi hiç dindirmiyordu. Ona kendisiyle birlikte Londra'ya

gelmesini önermiş olsa da onu yanında hangi sıfatla götüreceği konusunu önceden irdelememişti. Karısı olarak götüremezdi herhalde, öyle değil mi? Tanrı'nın cezası şu yaz sona ermeden "uygun" bir gelin adayı bulacağı konusunda söz vermişti ve ne annesinin ne de büyükbabasının Bath'de öğretmenlik yapan bir kızı herhangi bir biçimde uygun sıfatıyla nitelendirmesi söz konusu bile olamazdı.

Her zaman aklına estiği gibi davranan, hatta düşüncesiz denebilecek bir yapısı olmuştu. Ancak bu kez, genç kadının yapılan tekliflerden birini bile kabul etmesinin kendisini oldukça zor bir duruma sokacağına farkındaydı. Üstelik büyükbabasına söz vermekle de kalmamıştı. Hayatına yeni bir sayfa açacağını, sorumlu ve saygıdeğer bir erkek gibi davranmasının zamanının geldiğine inandığını söylemiş, kendisini hiç yapmadığı bir biçimde bağlamıştı. Yepyeni bir metresle yeni bir ilişkiye başlamak yerine, ilkbahar boyunca kendisine eş olabilecek bir kızın kalbini kazanmaya uğraşmalıydı.

Onunla gelmeyi kabul etseydi, Frances'ın başına gelecekler belliydi. Bunu yadsımak anlamsız olurdu. Genç adamın bu ilişkiyi uzun sürdürmesi olanaksızdı. Yeni bir sayfa açmak, kendini tek bir kadına... Evleneceği ve ömür boyu beraber olacağı kişiye adanmak anlamına da geliyordu.

Frances, "Veda etme zamanı geldi," demişti. Birlikte hoş bir iki gün geçirmişler ve herkesin kendi yaşantısına dönmesi gerekiyormuş.

Hoşmuş !

Lucius Londra'ya gelip dostları ve arkadaşlarıyla her zamanki eğlenceli yaşantısına daldığında, üyesi olduğu kulüpte oyalandığı ve boş zamanını doldurduğu keyifli sosyal ortamlarda bile genç kadının seçtiği bu kelimeyi bir türlü aklından çıkaramamıştı.

Kız, sevişmelerini "hoş" biçiminde nitelendirmişti.

Bu sıfat, bir erkeği hüngür hüngür ağlatmaya, saçını başını yoldurmaya, erkekliğini ve kendine olan güvenini sifra indirmeye yetecek bir tanımlamaydı.

Genç kadın önerisini kabul etmeyerek aslında ona iyilik yapmıştı. Gerçekten de iyilik yapmıştı.

Ama bu gerçeğin içinde yatan hastalıklı espri, istenmeyen bir baş ağrısı gibi yakasını bir türlü bırakmıyordu.

Arpacı kumrusu gibi düşüncelere dalmak doğasında yoktu. Kent yaşantısının bildiğimiz zevkleri yanında, aklını meşgul edecek bir sürü başka şey de vardı.

Şu anda Cavendish Meydanı'ndaki Marshall Konutu'nda oturuyordu örneğin. Pek yakında annesi ve kız kardeşleri de yanına gelecekti. Genç adam yeniden tüm aile bir arada yaşamının karmaşıklığıyla yüz yüze gelmek durumunda kalacaktı. Kızların yaklaşan sezon hakkındaki kaygılarını, heyecanlarını, bu yıl içinde kendisinin de ağırlıklı bir rol oynayacağı planlarını dinleyip duracaktı. Emily'nin bu yıl saraya ve sosyeteye takdimi söz konusuydu. Bunun için gerekli alışveriş ve düzenlemeler yapılacaktı. Kendisi de eş olarak seçeceği kıza kur yapmak durumundaydı.

Tabii bir de Paskalya'dan hemen sonra kente gelecek olan Portia Hunt vardı. Bir sabah kahvaltıda Leydi Balderson'un mektubunu okuyan annesi -sanki unutulmuş gibi- konuyu ona anımsatmış, sabah sabah lokmalarını boğazını dizmişti.

"Kahvaltıdan sonra mektubu hemen yanıtlayacağım ve senin Paskalya'dan itibaren Londra'da olacağını, bu yıl Marshall Konutu'nda kalıp düzenlenecek her türlü toplantıda kız kardeşlerine eşlik edeceğini bildireceğim, Lucius," diyerek durumu herhangi bir yanlış anlamaya olanak tanımayacak bir biçimde özetleyivermişti.

Bu sayede Portia'nın annesine oğlunun nihayet evlenmeyi kabul ettiği bilgisini vermiş olacaktı. Yoksa Vikont Sinclair'in ününe sahip bir erkek, katılacakları her türlü baloda, dansta ya da kahvaltı davetinde kız kardeşlerine başka hangi nedenle eşlik edebilirdi ki? Bu, ayaklarına zincir vurdurmaktan farksızdı.

Portia ve Balderstonlar -Marki Godsworthy ve büyükbabası gibi- yakında olacağını umdukları söz kesme ve nişan işlemleri için Londra'ya akın edeceklerdi. Lucius'un bundan şüphesi yoktu. Adet böyleydi. Anlamlı tek bir cümle kurmadan -

özellikle de kadınlar tarafından- bir sürü şey söylenecek, bir sürü organizasyon yapılacaktı. Kesin ve anlamlı adım onun tarafından atılacaktı. Evlilik anlaşmasını konuşmak için Balclers-tonlar'la görüşmeye gittiğinde ve Portia'ya evlenme teklif ettiğinde olay kesinlik kazanacaktı.

Onu bekleyen şeyi şöyle bir düşünmek bile soğuk terler dökmesine neden oluyordu.

Bununla birlikte Portia'yı yeniden gördüğünde hoş bir sürprizle de karşılaşabilirdi. Şaşırtıcıydı ama kızla şöyle doğru dürüst sohbet edişinin üstünden neredeyse iki yıla yakın bir süre geçmişti; Belki onu yeniden görmek, düşüncelerini görevine ve kaçınılmaz geleceğe yoğunlaştırmasına yardımcı olurdu. Sonuçta bir erkek eninde sonunda evlenmek zorundaydı. Mademki zorunluydu, mademki zaman gelip çatmıştı, o zaman hiç değilse kötünün iyisi... Bildiğin şeytan yabancı bir şeytana yeğdir.

Hayır, hayır, bunu söylemesinin nedeni Portia'nın şeytana benzemesi değildi. Aslına bakılırsa Portia Hunt nereden bakılırsa bakılsın ideal bir eş adayıydı. Genç adam gelecek beş yıl boyunca ülkeyi bir uçtan diğerine dolaşsa bile onun gibi bir kız daha bulamazdı. Kaldı ki beş yılı da yoktu. Bu yıl sona ermeden evlenmiş olacağına dair söz vermişti.

Kızın kente gelmesi için neredeyse sabırsızlanacaktı.

Bu ilkbaharın diğerlerinden bir farkı daha vardı. Lucius büyükbabasının sağlığı için kaygılanıyor ve Barclay Malikâne-si'nden gelen her mektuba telaş ve korkuyla saldırıyordu. Bal-clerstonlar'ın beklenen gelişinden bir hafta kadar önce ulaşan son mektubunda Kont, birkaç hafta kadar Bath'deki kaplıcalarda kalmayı planladığını bildiriyor, kaplıcaların geçmişte de çok yararını gördüğünü ve bu kez de benzer bir etki yapmasını umduğunu belirtiyordu. Otelde kalmak istemediğinden Brock Caddesi'nde bir ev kiralamıştı.

Kayınpederinin sağlığı için gerçekten kaygılanmasına karşın Leydi Sinclair'in o zaman dilimi içinde Londra'dan ayrılması pek mümkün görünmüyordu. Emily çok kısa bir süre sonra sosyeteye takdim edilecekti. Büyük gün gelmeden önce

yetiştirilmesi gereken bin bir türlü iş vardı. Emily'den iki yaş büyük olan Caroline da Londra'dan ayrılamazdı. Kız üçüncü sezonuna giriyordu ve hâlâ evlenmemişti. Sör Henry

Cob-ham'ın bir ay içinde ona evlenme teklif etmesi bekleniyordu. Amy ise çok istemesine karşın yalnız başına Bath'e gidip büyükbabasıyla ilgilenmesine izin verilemeyecek kadar gençti.

Geriye bir tek Lucius kalıyordu. Kentte kalmayı o da istiyordu elbette. Ama büyükbabasının sağlık durumu onu çok endişelendiriyordu. Onu kendi gözleriyle görüp Noel'den sonra sağlık durumunun kötüleşip kötüleşmediğini öğrenmeye ihtiyacı vardı. Londra'dan bir iki hafta uzaklaşmasının bir zararı olmazdı. Sezonun en hareketli günlerinde dönmüş olacaktı nasıl olsa; bu da yeterdi. Döndükten sonra gelin adayına kur yapmak için bol bol zamanı da olacaktı.

O sırada Noel'in üstünden hemen hemen üç ay geçmişti. Zaman zaman beraber geçirdikleri o geceyi anımsasa da Frances Allard'ı pek düşünmüyordu. Buna karşın Bath'e gitmekle onun yakınında olacağı gerçeğini gözden kaçırmış değildi. Pek üstünde durmuyordu gerçi. Rastlaşacaklarını sanmıyordu; onu aramaya ise hiç niyeti yoktu. Geçmişten bir anıydı ve öyle de kalacaktı. Aslına bakılırsa geçmişinde minicik bir noktaydı.

Yolculuk yaptığı araba son dönemeci dönüp de önlerinde uzanan vadide güneş ışınlarıyla pırıl pırıl parlayan Bath kenti görüldüğünde, genç adam beynine üşüşen anıların gücüyle şaşkına döndü. Bu yoldan son geçişinde hissettiği acıyı aynı dozda anımsıyordu... Zorla geri gönderilişinin ruhunda yarattığı hayal kırıklığını... Geri dönüp Frances'ı ikna edebilmek için nasıl güçlü bir arzu ile yanıp tutuştuğunu...

Gerekirse onca yolu dizlerinin üstünde sürünerek gitmeye, ona yalvarmaya bile hazırdı.

Bunun nasıl da küçük düşürücü bir şey olacağını düşünerek ürperdi. Bir daha gururunu öylesine ayaklar altına aldırarak, kendisini bir köle gibi hissettirecek hiçbir kadına yan gözle bile bakmayacaktı.

En küçük kız kardeşi Amy de onunla geliyordu. On yedi gibi idaresi zor bir yaşıydı. Okul yönetimiyle görüşülmüş, aile-

siyle Londra'ya gidebilmesi için Noel sonrası derslerden affı sağlanmıştı. Bu olay onu oldukça heyecanlandırmış olsa da sosyal açıdan hareketli ve eğlenceli bir mevsim geçirme ümitleri kısa sürede sönüp gitmişti. Anneleri bu yıl pek ortalarda görünmemesi konusunda kesin kararlıydı. Sıra Emily'deydi ve Caroline hâlâ evlenmemişti. Kısa süre içinde ablalarının yaşantısını renklendirecek olan tüm sosyal etkinliklerin dışında bırakılmak zavallı Amy'nin hiç hoşuna gitmemişti elbette ve ağabeyiyle Bath'e gitme şansına balıklama atlamıştı.

Önlerinde uzanan manzaranın güzelliğinden ve Bath'de görülmeye değer yerlerden söz eden kardeşinin gevezeliği Lucius'un dikkatini dağıtmıştı. Onu yanına aldığı için çok mutluydu. Sıkıcı yolculuk, Amy sayesinde çekilir bir hal almıştı. Ailesiyle yeniden yakın bir ilişki içinde olmaktan son derece memnundu. Gerçeği söylemek gerekirse bunca zamandır yaşantısını onlardan uzak kalmaya çalışarak geçirmesine anlam veremiyordu.

Sanırım artık eskisi gibi düşüncesiz, genç bir delikanlı değilim, diye düşündü. Serserilik günleri sona ermiş, sevginin egemen olduğu ilişkilere hak ettiği değeri vermeye başlamıştı.

Suratını asıp camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Ona neler oluyordu böyle!

Şubat ortasına dek ondan mektup gelmesini beklemişti. O dediği Frances Allard'dı, elbette. İşte yine onu düşünüyordu. Elinde olmadan.

Rastlantı sonucu karşılaşma olasılıkları bile oldukça düşüktü. O, nehrin karşı yakasında, Sydney Bahçeleri'nin diğer ucundaki bir okulda yaşıyordu. Ders vermekle meşgul olacaktı herhalde. Kendisi ise Brock Caddesi'ndeki gösterişli mahallesinde kalacak ve diğer soylu konuklarla ve kentteki üst tabakayla ilişki içinde olacaktı. Yollarının kesişme olasılığı yok denecek kadar azdı.

Brock Caddesi'ndeki eve yerleştikten sonra dikkatini büyükbabasının üstünde yoğunlaştırmak isteyen Lucius, Fran-ces'ı daha fazla düşünmedi. Büyükbabası yorgun görünüyordu ama her zamanki neşeli ve şakacı tavrıyla Bath'in havasının,

suyunun ona iyi geldiğini yineledi. Amy'nin heyecanla anlattığı yolculuk izlenimlerini ilgiyle dinledi. Yolda mola verdikleri handa kardeşini eşi sanmış, Leydi diye hitap etmişlerdi. Bu da Amy'nin çok hoşuna gitmişti.

Büyükbabaları dinlenirken Lucius kız kardeşiyle kısa bir gezintiye çıktı. Ona Brock Caddesi'nin diğer ucundaki, yarı-may şeklinde inşa edilmiş, kraliyet ailesinin de kullandığı Royal Crescent'i gösterdi. Amy, heyecanını ortaya koyan cıvı cıvı bir ses tonuyla yapının o güne dek gördüğü en etkileyici mimari eser olduğunu söylerken Lucius onu gülümseyerek ve zevkle dinledi.

Günün ilerleyen saatlerinde, akşam yemeğinden sonra büyükbabası şöminenin karşısında kitap okuyup, Amy de yazı masasının başında annesiyle kız kardeşlerine mektup yazarken, Lucius pencerenin önünde durmuş, az ilerideki Circus Meyclani'nı çevreleyen anıtsal yapıyı seyrediyordu. Kendini bir anda Frances'ı düşünürken buldu. Eğer hâlâ Bayan Martin'in okulundaysa şu anda ondan pek uzakta sayılmazdı -en fazla iki üç kilometre uzaktağındaydı. Bu düşünce canını sıktı. Canını sıkkan oldukça yakınında olması değil, hâlâ onu düşünüyor olmasıydı.

Öfkelenerek pencereye arkasını döndü.

"Duygusallaştık mı?" Büyükbabası okuduğu kitabı dizlerine koymuş, genç adamın yüzüne bakıyordu.

"Ben mi?" Lucius bir elini mektup yazmakta olan Amy'nin omzuna koymuştu. "Pek sayılmaz. Burada olmaktan hoşnu-tum. Ayrıca güzel bir yemek yedikten sonra burada benimle ve Amy ile oturabilmenden de çok memnunum."

Büyükbabası beyaz, çalı gibi kaşlarının altındaki gözlerinde muzip bir ifadeyle, "Bana bir çift güzel gözün özlemini çeki-yormuşsun gibi geldi de," dedi.

Siyaha yakın koyulukta kahverengi gözler... Öfkelendiğinde ya da keyifle dans ettiğinde kıvılcımlar saçan, tutkuyla koyulaşan büyük, ifadeli gözler...

Genç adam şaşırılmış gibi yaparak kaşlarını kaldırdı. "Özlemimi mi çekiyorum? Ben mi?" diye sordu.

Amy düşünceli bir tavırla elindeki kalemi mürekkebe daldırırken, "Özlem mi? Bayan Hunt'tan söz ediyorsun, değil mi büyükbaba?" diye söze karıştı. "Bayan Hunt'ın masmavi gözleri var. Şimdiye dek gördüğüm en mavi gözler. Bazıları o gözlere güzel diyebilir. Ama bana kalırsa en silik gri tonunda da olsa, göz dediğin gülebilmeli. Oysa Bayan Hunt'ın kendisi bile gülmüyor. Bence gülmeyi hafiflik ya da hanımefendiliğe aykırı bir durum olarak görüyor. Lucius'un onunla evlenmesini hiç istemiyorum."

Büyükbabası, "Bence zamanı geldiğinde Lucius doğru seçimi yapacaktır," dedi. "Ancak o mavi gözlere ve lüle lüle sarı saçlara hayran olmazsa şaşarım, Amy. O, çok zarif bir hanım. Gelinim olmasından gurur duyacağım."

Lucius ne demek istediğini anladığını belirtir gibi kız kardeşinin omzunu hafifçe sıktıktan sonra şöminenin karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Büyükbabası haklıydı. Porti-a'nın güzelliği dillere destandı. Kız aynı zamanda çok kibar, çok zarif... Tam anlamıyla kusursuzdu. Duyduğu kadarıyla, daha doğrusu annesinin söylediğine göre, son birkaç yılda hatırı sayılır miktarda talibi geri çevirmişti.

Onu bekliyordu.

Lucius kızın dikkat çekici güzelliğine yoğunlaşmaya çalışsa da boynundaki ilmiğin sıkıştığını... hissedebiliyordu.

Ertesi gün hava soğuk ve rüzgârlıydı; uzun yürüyüşlere çıkmak için hiç de uygun değildi. Ancak bir sonraki gün insanları temiz hava almak için dışarıya çıkartan, yazın pek de uzak olmadığını anımsatan harika günlerden biri yaşandı. Güneş bulutsuz, masmavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu; hava taptaze ve oldukça ılıktı. İnsanı rahatsız etmeyen, tatlı bir esinti vardı.

8

Sabah kahvaltısından hemen sonra mineralli suyun çıkartılıp şişelendiği pompalama merkezine uğradılar. Şifalı sudan içip gazete alarak döndükleri evde bir süre dinlenen Edgcombe Kontu, öğleden sonra kendini iyi hissettiğini, torunlarıyla Royal Crescent'e kadar kısa bir gezinti yapmayı istediğini söylemişti. Kentin tanınmış yüzleri, yeni dedikodulardan haberdar olmak, yeni gelenleri görmek ve kendilerini göstermek için havanın izin verdiği ölçüde hemen hemen her gün oraya doğru şöyle bir yürüyüşe çıkarlardı. Burası Londra'daki Hyde Park ile aynı görevi görüyor da denebilir; elbette çok daha küçük bir ölçekte.

Koskoca bir yarım ay biçiminde inşa edilen Crescent'e uzanan yoldan geçip ilerideki çayırığa doğru yürüdüler. Görüp görecekları de buydu. Lucius Londra'daki kulübünü, arkadaşlarını ve her zamanki etkinlikleri özlemişti ama en az bir hafta on gün kadar dışını sıkıp büyükbabasıyla zaman geçirme konusunda kafarlıydı. Sabahlan erken kalkıp biriken enerjisini tepelere doğru at gezintisi yaparak boşaltmaya niyetliydi. Büyükbabasının keyfi

yerindeydi, sağlığı da Noel'e kıyasla biraz daha düzelmişti; onu bu halde görmek son derece sevindiriciydi. Koluna girmiş cıvılcıvılcı bir şeyler anlatan, manzaranın güzelliğinden söz eden Amy de sosyeteye karışmasına izin verilmeyen ama yeterince büyümüş bir genç kızın üstüne yüklenen sıkıcı Londra kısıtlamalarından uzakta oldukça mutlu görünüyordu.

Büyükbabası ve Amy, Bayan Reynolds ve Bayan Abbotsford ile sohbet ederken, canı sıkın ama yine de yüzündeki kibar gülümsemeyi korumayı başaran Lucius ise Crescent binasını inceliyordu. Göz ucuyla koyu lacivert üniformalar içinde Brock Cadclesi'nden Circus Meydanı'na giren bir grup kız öğrenciyi fark etti. Circus Meydanı'ndan sonra sıranın, aynı mimarinin tamamlayıcısı olan Royal Crescent'e geleceğı belli oluyordu. Grubun başında canlı bir tempoyla yürüyen bir kadın -büyük olasılıkla bir öğretmen- vardı. Suları yarararak yavrularına yol açan bir anne ördek gibi grubun önünde ilerliyor, ara sıra geriye dönüp bakarak onu düzgünce izleyip izlemediklerini kontrol ediyordu.

.... Büyük olasılıkla bir öğretmen.

Lucius, kadını daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Ancak grup hâlâ yüzleri seçilemeyecek kadar uzaktaydı. Tesadüfün bu kadarı da...

"Eşim yaz için burada bir yer kiralamak istiyor," eliyordu Bayan Reynolds. "Sevgili Betsy de bizimle kalacak, elbette. Temmuz ayında deniz kıyısında olmak hepimize iyi gelecek."

Kont, "Denize girmek sağlık için çok faydalıdır, hanımefendi," diye fikrini belirtti.

Bayan Reynolds kibar bir biçimde, "Denize girmek mi Lordum?" diye haykırdı. "Hassas bedenler için bundan daha zararlı bir şey olamaz. Sevgili Betsy'min denize girilen o yerlere bir kilometreden daha fazla yaklaşmamasına bilhassa özen gösteriyorum."

Bayan Abbotsford, "Bu konuda size katılmadığımı belirtmem gerek sevgili Lord Edgecombe," diye söze girdi. "İki yaz önce bir süre Lyme Regis de kalmıştık. Rose ve Algernon -kızımın oğlum yani- denize girdiler ve yılın geri kalanında, tatilde olduklarından daha sağlıklı değillerdi. Belirgin bir farklılık algılamadım. Hanımlarla beyler ayrı yerlerden giriyorlar Barbara. Herhangi bir uygunsuzluk yok. O nedenle kaygılanmana gerek yok."

Lucius ile büyükbabası hanımlara fark ettirmeden birbirlerine gülümsediler.

"Ah, unutmadan Lord Edgecombe, sizden bir şey rica edecektim..."

Öğrenci grubu Crescent'in köşesini dönmüştü. Öğretmenleri grubu durdurup önlerinde uzanan binanın mimari özelliklerini anlatmaya başlamıştı. İnce bir kol yukarı doğru uzanmıştı; zarif bir el binayı gösteren hareketler çiziyordu.

Öğretmenin sırtı onlara dönüktü. Açık kahverengi bir elbise, onun üstüne de aynı renkten kısa bir ceket giymişti. Başlığı bile kahverengiydi. Lucius'un bulunduğu yerden kadının yüzünü ya da saçlarını görmesi mümkün değildi.

Nedense bir anda ağzı kurumuştı.

Öğretmenin kim olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Demek tesadüfün bu kadarı da mümkündü.

Bayan Reynolds, "Siz de gelirsiniz herhalde, değil mi Lord Sinclair?" diye sordu.

"Oh, evet de. Lütfen evet de Luce!" Amy koluna sarılmış, yalvaran bakışlarla genç adamın gözlerine bakıyordu. "O zaman ben de gidebilirim."

Lucius, "Efendim?" diye mırıldanıp boş gözlerle hanımlara baktı. Neyden bahsediyorlardı acaba? "Çok özür dilerim hanımefendi, dalmışım, duyamadım."

Bayan Reynolds, "Lord Edgecombe yarın akşamki suaremi şereflelendirmeyi kabul etti," diyerek konuyu açıkladı. "Elbette Londra'da alışık olduğunuz etkinliklerle kıyaslanabilecek bir şey değil ama seçkin davetlilerin katılacağı bir toplantı olacak. Oturma salonunda ilginç bir de müzik gösterisi yapılacak. Müzikle ilgilenmeyen beylerin sıkılmaması için kâğıt oynanabilecek bir yer de var; Bay Reynolds bu konuda çok ısrarcıdır. Bize katılmak isteyeceğinizi ve Bayan Amy Marshall'ı da beraberinizde getireceğinizi umuyorum."

Lucius, "Zevkle, hanımefendi," dedi.

Aman Tanrım! Bath'de bir suare. Daha neler görecekti bakalım.

Kız kardeşi heyecandan yerinde duramıyordu. Bath'de bir suare çoğu kişinin sosyal takviminde büyük bir yer tutmayabilirdi ama ilkbahar boyunca Londra'da düzenlenecek etkinliklerin tamamen dışında bırakılan genç bir kız için oldukça çekiciydi elbette.

Dikkati başka tarafa yönelmiş, kalbi de gümbür gümbür çarpmaya başlamamış olsaydı, kız kardeşinin bu heyecanı onu gülümsetebilirdi.

Lanet olsun! Böyle bir şey olmasını istememişti ki. Onu yeniden görmeyi bile istemiyordu. Yine de bakışlarını yokuşun yukarısına çevirdi ve üç ay önce salgından kaçır gibi yanından kaçan, o zamandan beri de bir türlü aklından çıkmayan o kadını bir kez daha görebilmek için çabaladı.

Disiplinli bir biçimde çift sıra halinde yürüyen kızlar, Cres-

cent binasının yarısına dek ilerledikten sonra durmuşlardı. Öğretmen yeniden konuşmaya başlamış, el kol hareketleriyle binanın cephesindeki bazı yerleri gösterip kendisini ilgiyle dinleyen öğrencilerine bir şeyler anlatıyordu.

Kadın tek bir kez bile başını çimenliğe doğru çevirmemişti. Buna gerek de yoktu zaten. Lucius biliyordu. Bazı şeylerden emin olmak için gözlere gereksinim duyulmuyordu.

Bayan Abbotsford, "Konukların arasında ünvan sahibi iki beyefendi birden olacak," diyordu. "Bath'deki tüm ev sahipleri seni kıskanacak, Barbara. Davetinin başarılı geçeceğine eminim. Onlar olmasa da unutulmaz bir davet olurdu ya, her neyse..."

Kont kibarca araya girerek, "Ben de sizinle aynı fikirdeyim, hanımefendi. Bayan Reynolds muhteşem ev sahibeliği ile ünlüdür. Ne zaman Bath'e gelsem onun davetini sabırsızlıkla beklerim."

Öğretmen onlara döndü; grup da öyle. Genç kadın geniş bir kol hareketiyle bulundukları çimenliğin ötesinde uzanan vadiyi gösteriyor, büyük olasılıkla tepelere doğru uzanan enfes manzaradan söz ediyordu.

Frances!

Hâlâ yüz hatlarının tam olarak seçilemeyeceği kadar uzaktaydı ancak yüzünün tatlı bir heyecanla pembeleştiğini görebileceği kadar da yakındı. Kendini kaptırmış çocuklara bir şeyler anlatıyordu ve belli ki yaptığı iş ona mutluluk veriyordu.

Gördüğü kadarıyla ne bezgin ne de kalbi kırık bir hali vardı.

Kahretsin. Açıkçası öyle olmasını beklememişti; üzüntüsünden sararıp solacak, eriyip gitmiş bir gölgeye dönüşecekti... Bu da Lucius'un içini biraz olsun rahatlatıacaktı.

Oysa genç kadın etrafta başka kimseler yokmuş gibi kendine güvenerek yapması gerekeni yapıyor, bir kez bile başını çevirip çevredeki sık giyimli insanlara bakmıyordu.

Buna karşın ona uzun uzun bakan Lucius, güneşten korunmak istermişçesine şapkasını yüzüne indirmiş, arkadaki manzarayla ilgileniyormuş gibi hafifçe yan dönmüştü.

"Bath'in güzellikleri beni hep şaşırtmıştır zaten," diyerek aptal aptal söylendi.

Bath'li olan Bayan Reynolds ve Bayan Abbotsford konuyu hemen yakalayıp büyük bir mutlulukla kentin güzelliklerinden söz etmeye başladılar. Amy de bir gün önce Milsom Caddesi'nde yaptığı alışverişi anlattı ve ağabeyinin ona aldığı başlığı gösterdi.

Her iki bayanda başlığı çok beğendiğini söyledi.

Lucius başını çevirip yeniden baktığında öğrenci grubu Crescent'i incelemeyi bitirmiş, Marlborough binalarının önünden geçerek yokuşun diğer yanından hızla aşağı inmeye başlamıştı.

Lanet olsun, genç kadından saklanmaya mı çalışmıştı gerçekten de? İlk tanıştığında onu kaynar sularla haşlayarak öldürmek isteyen, ikinci gün yatağına girip onunla birlikte olan, ertesi sabah da resmi ve kesin bir dille hoşça kal diyerek veda etmeden önce, sevişmesini hoştu kelimesiyle nitelendiren bir öğretmenden mi çekiniyordu?

Yüreksiz bir alçak gibi şapkasının ardına mı saklanacaktı?

Gerçeği bir duyan olsa onuru yerle bir olurdu. Elbette burada, bu ortamda değil ama herhangi bir yerde, örneğin sokakta karşılaştılar ne olur diye çok düşünmüştü. Eli ayağına dolanıp ne yapacağını şaşırır, bir aptal gibi mi davranırdı, yoksa soğuk bir biçimde onu tepeden tırnağa şöyle bir süzüp kaşlarını kaldırarak adını anımsamaya çalışıyormuş gibi mi yapardı?

Ulu Tanrım, umarım ikinciye becerebilirim, diye geçirdi içinden.

Grup Marlborough Bulvarı'nda gözden kaybolduğunda Lucius bu durum karşısında genç kadının nasıl davranacağını tahmin etmeye çalıştı. Yüzü kızarıp dengesini yitir miydi acaba? Yoksa kaşlarını kaldırıp adını hatırlamaya çalışmış gibi yapan o mu olurdu?

Kahretsin! Belki de çoktan unutmuştu bile.

Yüz yüze gelmemeleri iyi olmuştu. Kendine olan güveninin bir daha düzelmeyecek biçimde sarsılmasından korkuyordu.

Yalnızca büyükbabası ve Amy değil, hiç tanımadığı bu iki bayan da aşağılanışına tanıklık edeceklerdi üstelik. Tabi öğrenci grubunu oluşturan kızlar da o sahneyi büyük bir zevkle izleyecek, önümüzdeki tüm hafta, hatta aylar boyunca durumu ballandıra ballandıra birbirlerine anlatıp onunla alay edeceklerdi.

Bir yerlerden bir silah bulup beynini dağıtmaktan başka bir çaresi kalmazdı herhalde.

Sanki Bayan Allard onu görmüş de tammamazlıktan gelmiş gibi Lucius'un içi genç kadına karşı derin bir öfkeyle doldu.

Dişlerini gıcırdatarak, genç kadının karşısına çıkmasının belki de alçakgönüllülüğü öğrenmesini isteyen hain kaderin bir oyunu olduğunu düşündü. Bu öğretmen gerçekten de ona iyi bir ders vermişti.

Bayan Reynolds ve Bayan Abbotford ayrılmaya hazırlanıyorlardı. Lucius şapkasını hafifçe kaldırarak onları selamladı ve büyükbabasına dönüp, "Bu günlük yeterince yorulunuz," dedi. "Eve gidip birer fincan çay içmemizin zamanı geldi."

Kont, "Belki Amy biraz daha dolaşmak istiyordur," diyerek itiraz etti.

Amy yaramaz bir ifadeyle gülümseyerek Lucius'un kolundan çıkmadan diğer koluyla da büyükbabasının koluna girip, "Sizinle çay içmekten çok mutlu olacağım, büyükbaba," dedi. "Eğlenceli, harika bir gün geçirmedik mi? En az bir düzine insanla sohbet ettik. Üstelik yarın akşam için bir de davet aldık. Bu gece annemle Caroline ve Emily'ye yazacağım mektupta anlatacak bir sürü şeyim oldu. Ne giyeceğimi de hiç bilemiyorum."

Lucius abartılı bir şekilde gülümseyerek, "Sanırım yarın sabah Milsom Caddesi'nde yeni bir alışveriş turuna çıkmamız kaçınılmaz hale geldi," diyerek kardeşine takıldı.

Kont, "Yarın kendine hazır bir giysi alırsın, yavrum. Parasını ben ödeyeceğim. Gereken aksesuarları da al ama seçimini yaparken Lucius'un önerilerine kulak ver. Kusursuz bir zevki vardır," diyerek torununu rahatlatı.

Dönüş yolunda Lucius, bu kez de Frances Allard'ın talaş

böreği yapışını düşünmekte olduğunu fark etti. Her parçanın köşesini pişip kabardığında açılmaması için dikkatlice yapıştırdıktan sonra nasıl da zarif bir tavırla eğilip tepsiyi sıcak fırının içine yerleştirmişti. Genç kadının arkadan görünüşü de çok harikaydı. Ancak neden

kendini kızgın fırına oturtulmuş böreklerin içindeki ince ince kıyılmış et parçaları gibi hissediyordu? Bunu bir türlü çözemiyordu. Çözmemekle kalsa iyiydi; bu duygu onu oldukça sinirlendiriyordu da.

Öğrencilerine Crescent binasını gezdirecek başka bir gün bulamamış mıydı?

Daha doğrusu Lucius neden büyükbabası ve kız kardeşini alıp tam da bu gün gezintiye çıkmıştı ki sanki?

Olayın üstünden üç aya yakın bir süre geçmişken tek gecelik bir aşk macerası dengesini nasıl olur da böylesine bozardı! Buna anlam veremiyor ve kendi kendine sinirleniyordu.

Kolunu sıkan Amy, "Oh, Luce," diyerek düşüncelerini da-ğdı. "Bath harika bir kent, öyle değil mi?"

Susanna Osbourne, "Bu haksızlık!" diye isyan etti. "Ortaokul kızlarıyla dışarıda yalnızca bir saat kadar oyun oynadık. Şu halime bakın; ıstakoza döndüm. Yanaklarım kıpkırmızı, yüzümü çiller bastı, burnumun ucu ise neredeyse su toplayacak. Frances, liselilerle bütün bir öğleden sonra yürüyüş yaptı ama cildi harika bir bronzlukta, pembeleşmedi bile. Üstelik daha yaz da gelmedi."

Bayan Martin oyalanmak için yaptığı nakış işinden başını kaldırıp, "Bir kadına bronz da en az ıstakoz rengi kadar yakışmaz," dedi. "Kızlara ciltlerini güneşin kötü etkilerinden korumaları gerektiğini öğretmeye çalışıyorsun. Öyle değil mi, Susanna? Öğrencilerle oyun oynarken kendi cildini korumayı unutmama anlayış göstermemi bekleme benden. Hem camdan baktığımda senin de çok eğlendiğini gördüm. Sen de takımlardan birine girip oynuyorsun. Frances'a gelince... İtalyan kökenli olması nedeniyle onun cildi güneşten fazlaca korunmayı gerektirmiyor. Ne yazık ki bizler, zavallı birer İngiliz ölümlü olarak bu adaletsizliğin sonuçlarına katlanmak zorundayız."

Bayan Martin bu ciddi sözlerine karşın, hemen önündeki koltukta terlikli ayaklarını şiltenin ucuna dayayıp ince kollarıyla dizlerine sarılarak oturan, aydınlık yüzü belirgin bir biçimde yanmış bu en genç öğretmenine gülerek göz kırpmıştı.

Elindeki küçük erkek gömleğinin sırt kısmındaki yırtığı dikmekle uğraşan Anne Jewell, "Ayrıca sen gördüğüm hiçbir ıstakoza benzemiyorsun. Genç, pespembe, sağlıklı ve her zamankinden daha güzel görünüyorsun. Ne var ki burnunun ucu karanlıkta bile bir sosıs gibi parlamaktan kurtulamayacak galiba," diyerek Susanna'ya takıldı.

Hep birlikte gülüştüler. Burnunun kıpkırmızı kesilen ucuna yavaşça dokunup suratını buruşturan Susanna da gülerek onlara katıldı.

Kızlar yatakhanelerine yollandıktan, David de uyuduktan sonra dört öğretmen, hemen hemen her gece Bayan Martin'in oturma odasında bir süre oturup sohbet ederlerdi.

Bayan Martin, Frances'a dönüp, "Söyle bakalım, bu günkü gezi yeterince eğitici oldu mu?" diye sordu. "Ne dersin, kızlar umduğun kadar kompozisyon malzemesi toplayabilmişler midir?"

Frances kıkır kıkır güldü. "Oldukça ilgili görünüyorlardı. Circus ve Crescent binalarının mimari karakteristiklerinden ne kadarı akıllarında kalmıştır bilemem tabii. Doğrusunu söylemek gerekirse çevrede gezinen moda ikonlarının giysilerini tüm detaylarıyla tanımlamalarını istersem çok başarılı olacaklarına eminim -hele de bunlardan erkek ve yirmi bir yaşın altında olanlarını. Her şeye karşın onlarla gurur duydum. Dönerken, Pulteney Köprüsü'nde bir grup delikanlıyla karşılaştık. Kızlara laf attılar ama bizimkiler burunlarını havaya dikip oğlanları görmüyorlarmış gibi yapıp yanlarından geçip gittiler, görmeliydiniz."

Anne ve Susanna onunla birlikte güldüler.

Bayan Martin, "Aferin kızlarıma," diye mırıldanıp nakış işine geri döndü.

"Elbette Laura Meydanı'ndan geçip Pulteney Caddesi'ne sa-pıncaya dek oğlanların laf atmalarıyla grubun düzeni oldukça

bozuldu. Neyse ki, kısa sürede sesleri duyulmaz oldu. Bu günkü geziden en ağırlıklı anımsayacakları bu karşılaşma olacak korkarım."

Anne, "Herhalde," dedi. "Başka ne umuyordun ki Frances? Kızlar en fazla on dört on beş yaşlarındalar. Yaşları gereği bu çok normal bir durum."

Bayan Martin, "Çok haklısın Anne," diye düşüncesini belirtti. "Yetişkinlerin çocuklardan kendileri gibi davranmalarını beklemeleri kadar anlamsız bir şey olamaz. Ne yapılsa yapılsın on olaydan dokuzunda çocuklar bildiklerini okurlar."

Anne, "Yarın akşam ne giyeceksin Frances?" diye sordu.

"Fildişi rengi ipek elbisemi giyeceğim. Zaten en iyi giysim

o."

Çayları tazelemek için yerinden kalkan Susanna yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle, "Ah, tabii. Frances'ımızm bir âşığı var," dedi.

Bayan Martin elindeki nakış işinden başını bir kez daha kaldırıp, "Frances'ın Bayan Reynolds'ın partisine davet edilmesinin Bay Blake'le hiçbir ilgisi yok, Susanna," dedi. "Bu davetin tek nedeni melek gibi bir sesi olması. Şüphesiz Betsy Reynolds annesine ondan bahsetmiştir. O da akıllılık edip davetli listesine Frances'ı eklemiş. Bu üstün yeteneği sayesinde konukları çok hoş bir gece geçirecekler."

Susanna Frances'a takılma fırsatını birkaç cümleyle geçiştirme niyetinde değildi.

"Evet ama bu gece kızımıza Bay Blake kavalryelik edecek. Bence aralarında duygusal bir şeyler var. Sen ne diyorsun Anne?"

Anne dikişi unutmuş, kahkahalarla gülüyordu.

"Bence Frances'ın şimdilik bir hayranı var. Duygusal bir yakınlaşma da sırada bekliyordur. Hem bana sorarsan Frances, adamı ikinci aşamaya geçirip geçirmeme konusunda henüz bir karar vermiş değil."

Bayan Martin dayanamayıp, "Olumsuz karar verse iyi eder. Hem Fransızca, hem de m  zik   ğretmenimi kaybetmek istemiyorum," demeden edemedi. "Ancak iyi -daha doğrusu   ok iyi- bir aday s  z konusu olduğunda... İ  te o zaman belki fedak  rlık etmeyi kabul edebilirim."

Bay Aubrey Blake, Bayan Martin'in okulundaki kızlardan birisi hastalandığında ba vurdukları bir doktordu. Otuzlu ya larda, ciddi, sorumluluk sahibi ve yakı ıklı bir erkekti. Yakla ık bir aydır Frances'la yakından ilgilenmeye ba lamı tı. Bir   ğleden sonra Milsom Caddesi'nde alı veri  yaparken kar ıla mı lardı. Bay Blake Frances'a okula kadar e lik etmek i in izin istemi , gen  kadının elindeki birkaç k   k paketi ta ıma konusunda da ısrar etmi ti.

Frances bu rastlantıdan arkadaşlarına s  z ettiğinde, Bay Blake hafif paketlerden birinde   rap olduğunu anlayacak diye   d  n  n koptuğunu anlatmı , kızlar g  lmekten yerlere yatmı lardı.

Bir keresinde de a ırı derecede ate lenen bir   ğrenciyi evine g  t  rm   , kızın ne durumda olduğunu okuldakilere anlatabilmek i in doktor gelinceye dek beklemek zorunda kalmı tı. Bay Blake kızı muayene ettikten sonra Frances'a okula kadar e lik etme konusunda ısrarcı davranmı tı.

Frances'ın Reynoldslar'ın davetinde   arkı s  yleyeceğini   ğrendiğinde ise Bayan Martinle konu up izin almı tı. Daha sonra da gayet resmi bir bi imde Keeble kanalıyla Frances'ı ziyaret i odasına   ağırtmı tı. Kendisinin de davetliler arasında yer aldığını belirterek kibarca o gece kendisine kavalyselik etmeyi   nermi , "Bu   refi bana bah ederseniz   ok mutlu olurum, hanımefendi," demi ti.

Frances'ın istemese bile bu   neriyi reddetmesi   ok zordu. Aslına bakılırsa teklif onu olduk a rahatlatmı tı. Davet gece olduğundan Claudia'nın onu yalnız g  ndermek istemeyeceğini ve yanına bir hizmetli takacağını biliyordu. Bu da hi  ho  olmayacaktı. Ayrıca bir gece davetine tek ba ına katılmak da y  rek isterdi doğrusu.

"Bir   ğretmenin romantik ili kiler i in zamanı olmadığını d    n  yorum. Bu   ğretmenin zamanı olsa bile Bay Blake'i mi se erdi, ondan da emin değilim. Yanılmıyorsam onun zevkine g  re biraz fazla ciddi. Bununla birlikte elbette olduk a yakı ık-

li ve iyi bir mesleği olan kusursuz bir beyefendi olduğu da bir ger ek. Ne var ki, romantik bir ili ki i in uygun biri olduğuna karar verse bile kesin olan bir   ey var ki, o da evlilik kararı almadan   nce konuyu en yakın arkadaşlarına a acağı, ayrıca i verenini zor duruma d    rmeyeceğidir," dedi ve g  lerek fincanını dudaklarına g  t  rd  .

Yerine kurulup yine dizlerini kucaklayan Susanna d    nceli bir   ekilde, "Ben olsam yalnızca doktor olan biriyle evlenmeyi kabul etmezdim," dedi. "Bir erkeğin beni etkileyebilmesi i in bir d  k olması gerekiyor. Yoksa istemem. Ama Prens de olabilir tabii."

Susanna okula on iki ya ındayken gelmi ti. Maddi ko ulları uygun olmadığından burslu okumu tu. Ondan   nce okula hizmet i olarak i  ba vurusunda bulunm    ve ya ı konusunda yalan s  ylemi ti. Tabii ya ı ortaya   kmı , Bayan Martin'in Londra ajansını y  r  tmekte olan

Bay Hatchard durumu öğrenince onu burslu olarak okula almayı önermişti. İki yıldan beri Bayan Martin kızı küçük sınıflarda öğretmenlik yaptırıyordu. Frances, Susanna'nın on iki yaşından önceki birikiminin ne olduğunu bilmiyordu.

Bayan Martin, "Lütfen dük deme, Susanna," diye sert bir ses tonuyla söylendi.

Frances ile Anne birbirlerine muzip birer bakış attılar. Susanna yüzünü dizlerine gömmüş, gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Bayan Martin'in dükleri ne denli itici bulduğunu hepsi biliyordu. Yıllar önce Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi Leydi Freyja Bedwyn'e mürebbiyelik yapmıştı. Daha önceki birçok mürebbiye gibi Bayan Martin de kısa bir süre sonra işin yapılabirliğinin olmadığını, daha doğrusu kızın uğraşılacağı bir öğrenci olmadığını anlayıp istifa etmişti. Ne var ki, diğerlerinden farklı olarak Dük'ün vermeyi önerdiği ödemeyi de, tavsiye mektubunu da almayı reddetmişti. Yanında yalnızca kişisel eşyalarıyla Lindsey Hail Malikânesi'nden çıkıp gittiğinde bayram ettiğini söylemişti.

Okulu açtıktan sonra tutunmak için büyük çabalar harcamıştı elbette. O sıralar isminin açıklanmasını istemeyen bir ha-

yırsever okula finansal destek sağlamak istemişti. Bayan Martin ise bu öneriyi kabul etmeden önce Bay Hatchard'dan bu hayırseverin Bewcastle Dükü olmadığına dair İncil'e el basıp yenim etmesini şart koşmuştu.

Bayan Martin, "Prens olması gerekecek," diye ekledi. "Açık açık söylüyorum, damat dük olursa düğününe gelmem, ona göre."

Anne dikişi bitirmişti. Gömleği katladı; makasını ve iğne-siyle ipliğini toplayıp ayağa kalktı.

"David'i kontrol etmem gerek," dedi. "Gerçi öğleden sonra çimenlikte uzun uzun koşturduktan sonra deliksiz uyuyordur ama yine de bir baksam iyi olur. Sonra da yatarım artık. Çay için teşekkürler. Herkese iyi geceler."

Diğerleri de kalkmıştı. Okulda günler çok erken başlıyor ve geç saatlere dek çalışılıyordu. Pek boş zamanlarının olduğu söylenemezdi. Bu yüzden nadiren geç yatılırdı.

Frances yatmaya hazırlanırken ertesi akşamın nasıl geçeceğini düşünüyordu. Şarkı söylemek onu her zaman heyecanlandırmıştı. Üç yıldır seyirci önünde bir konser vermesi söz konusu dahi olmamıştı ve böyle olanakları hevesle beklerdi. Konser öncesi elbette asabi ve gergin olacaktı ama bu doğaldı. Bunun başarısını etkilemesine asla izin veremezdi.

Onu kaygılandıran akşamın başka bir yanıydı. Bay Blake azıcık bir cesaretlendirme ile gerçek bir talibe dönüşüverecek gibi görünüyordu. Doktor şimdilik herhangi bir açık vermemişti ama bir kadının sezgileri yalan söylemezdi. Kendisinden on yaş kadar büyük olmasına karşın evlilik için gayet uygun bir adaydı. Hoş görünümlü, akıllı, yumuşak başlı ve saygın bir erkekti.

Sürüyle talibi yoktu. Evlenme şansı çok az bile denebilirdi. Bu talibi cesaretlendirmemek için aptal olması gerekirdi. Öğretmenliği seviyor ve temel gereksinimlerini karşılayacak kadar bir ücret alıyordu. Okul ona kalacak yer sağlıyordu ve arkadaşlarını seviyordu. Ne var ki, daha

yirmi üç yaşındaydı ve bir zamanlar yaşantısı ne kadar da farklıydı! Ömrünün geri kalanında bu yaşantıyı sürdürmek onu tam olarak mutlu edecekmiş gibi yapıp kendini kandıramazdı.

Bazı temel gereksinimleri vardı; göz ardı edilemeyecek temel gereksinimler...

Bay Blake karşısına çıkabilecek tek düzgün koca aday olabilirdi. Ancak elbette ki, her şey bu denli basit değildi. Geçmişine ilişkin her ayrıntıyı enine boyuna konuşmaları gerekecekti ve bunlardan bazılarının pek hoşuna gitmeyeceğini şimdiden biliyordu genç kadın. Açıklamalarının ışığında kendisine olan ilgisini kaybetmesi bile söz konusu olabilirdi. Belki de olmazdı ama bunu denemeden öğrenemezdi.

Hazırlıklarını tamamlayınca mumu söndürdü. Her zaman yaptığı gibi perdeleri açıp yatağına uzandı. Yattığı yerden gözünü gökyüzünün karanlığına dikti ve görünen yıldızları seyretmeye başladı. Hamile kalmadığını öğrendiğinde ağlamıştı. Rahatlamıştı -elbette!- ama aynı zamanda üzülmüştü de.

Üç aydır kendini tam anlamıyla toparlayabilmiş değildi. Onunla yattığı ve bekâretini ona verdiği için olmalıydı. Böyle bir şeyin üstesinden gelmek, hele hele yaşadıklarını unutmak hiç de kolay değildi; kolay olsaydı şaşardı zaten.

Kendi içine dönüp gerçekleri irdelediğinde, olayın yalnızca bundan ibaret olmadığını, bunun ötesinde kalan bir şeylerin de varlığını kabul etmişti. Lucius Marshall'ı anımsadığında aklına gelen şeylerin bazıları... Genç adamın patates soyuşu, bulaşıkları kurulaşığı, karları küreyişi ve kepçe kulaklı kardan adam kafasını heyula gibi o gövdenin tepesine oturtuşu, vals yapışları ve... Ve tabii ki, sık sık düşündüğü, vals sonrasında olanlar...

Öfkeli, kibirli ve ukala tavırlarını, onu arabasından indirip sinir içinde burun buruna duruşlarını da anımsıyordu.

Gözleri tek bir yıldız takıldı. Kim bilir Dünya'dan kaç milyon kilometre uzaktaydı? Kendisiyle Lucius Marshall arasında da öylesine aşılamaz bir uzaklık olmasaydı, belki Bay Blake'in olduğu yere Lucius'u koyup belirli beklentilere girebilir, en azından hayal kurabilirdi. Hem öyle bir durumda hiç şüphesiz itiraf edecek fazla bir şey de olmazdı ama her iki erkeğin arasında da çok fark vardı. Kendisine acı veren bir başka gerçek ise, her ikisine verdiği tepkilerin içerdiği farklılıklardı.

Bay Blake ile aralarında o sihir yoktu.

Buna karşın Bay Blake kendisine saygın bir gelecek sağlayacak, tutarlı ve güvenilir bir erkekti. Hem aralarında bir ilişki olduğu zaman bile o sihrin asla gerçekleşmeyeceği gibi bir çıkarım da yapılamazdı, öyle değil mi?

Gözlerini kapatıp adama biraz cesaret vermeliydi.

Öyle yapacaktı; en iyisi buydu.

Biraz daha mantıklı olmak zorundaydı.

Yıldıza baktı.

"Lucius..." diye fısıldadı. "Seni çok özledim, bir sürü hayal kurdum ama bana bu yıldız kadar uzaksın ve artık bitti. Bir daha seni asla ama asla düşünmeyeceğim."

İşte bu fazlasıyla mantıklı bir karardı.

Frances gecenin bir yarısına dek bunu düşünüp uyuyamadı.

Bay Blake ile sözleştikleri saatten beş dakika önce Ke-eble değil de Bayan Martin gelip genç adamın onu beklediğini haber verdi.

Bayan Martin, nasıl görünüyor diye onu incelerken Frances, "Neyse ki, fildişi elbisemi giyecek fazla fırsat çıkmıyor," dedi. "Bu sayede birçok kişi giysinin ne kadar eski olduğunu anlamıyor."

Hafif yüksek belli, kısa kollu, fazla açık olmayan yakasıyla hoş ama dikkat çekici, pek bir özelliği olmayan elbiseyi eleştiren bakışlarla inceleyen Bayan Martin gördüğünden memnun olmuşa benziyordu. "Oldukça klasik bir elbise," dedi. "Asla modası geçmez; gayet güzel bence. Saçın da öyle. Gerçi her zamanki gibi ciddi bir biçimde toplamışsın ama güzelliği saklamak mümkün değildir. Çok hoşsun tatlı kızım. Kendini be-

9

ğenmiş biri olsaydım sana gıpta ederdim. Yo, yo, düpedüz kıskanırdım seni."

Frances gülümsedi ve kahverengi mantosuna uzandı.

Bayan Martin, "Flayır," diye atıldı. "Benim desenli şalım bu giysinin üstünde çok daha güzel duracak. Kullanman için getirdim, bak. Gitmeden sana son bir şey daha söylemek istiyorum. Dün gece söylediklerimde ciddi değildim. Elbette öğretmenlerimden birini kaybetmek istemem. İyi bir takımız ve üçünüzü de çok seviyorum. Ayrıca okulda kalmanız ve her zaman yakınımda olmanızdan son derece memnunum, ama eğer Bay Blake ile ciddi bir ilişki içine girerseniz..."

Frances gülmeye başladı. Kadına sarılıp, "Oh, Claudia," dedi. "Ne kadar anaçsın! Hemen evlendiriverdin beni. Bay Blake yalnızca bir partide bana kaval-yelik edecek; üstelik tam anlamıyla davetli bile sayılmam."

"Dur bakalım, acele etme. Bay Blake'in yüzündeki ifadeyi daha görmedin." Bayan Martin de gülüyordu.

Frances, merdivenlerden aşağı indiğinde genç adam, Kebb-le'in eşikten içeri adımını atan her erkeğe yönelttiği karanlık bakışların altında bekleme salonunu arşınlamaktaydı. Siyah takım elbisesinin içinde oldukça seçkin bir görünümü vardı. Elinde tuttuğu siyah ipek şapkası da pek şıktı. Başını kaldırıp merdivenlerden indiğini gördüğünde yüzü beğeniyle aydınlandı, ancak bakışlarında beğenin ötesinde bir ifade vardı.

"Her zamanki gibi çok zarıfsınız, Bayan Allard," dedi.

Frances, "Teşekkür ederim," diye yanıt verdi.

Bay Blake'in at arabası kapının önünde bekliyordu. Kısa süre içerisinde Queen Anne Meydanındaki Reynolds Malikânesi'ne vardılar. Aradan geçen onca zamandan sonra yeniden bir partiye katılmak Frances'ın kendini tuhaf hissetmesine neden olmuştu. Kendisine eşlik ettiği için Bay Blake'e müteşekkirdi. Revaçta olan diğer tatil beldelerinden sonra Bath'in modasının geçtiği söylense de malikâne konuklarla dolmuş gibiydi. Bayan Reynolds, her gelen konuğa Edgecombe Kontu ile iki yetişkin torununun da davetliler arasında bulunduğunu gururla fısıldıyordu.

Frances, oyun salonunda olmalılar, diye düşündü. Bulun-

dukları salonda davetlilerin reverans yaparak selamladığı bir asilzade görünmüyordu. Daha da iyisi, Bath sosyetesinden aşına olduğu birkaç kişi dışında Londra'lı eski tanıdıklardan kimseyi görmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, eski tanıdıkların şu anda nerede olduğunu öğrenmemelerini yeğliyordu genç kadın.

Şimdiye dek o çevreden kimseye rastlamamıştı.

Müzik gösterisi, Frances geldikten hemen sonra başlatıldı. Genç kadın Bay Blake'in yanındaki koltuğa oturup konserin tadını çıkarmaya koyuldu. Gerçi ilk söylenen parçayı kendisi seçmiş, evin on üç yaşındaki küçük kızı ve Bayan Martin'in yatılı olmayan öğrencilerden biri olan Bayan Betsy Reynolds'ın parçayı öğrenmesini de o sağlamıştı; bu yüzden şarkıyı ezbere biliyordu.

Ayrıca kız gösterisine başlamadan önce, ona parçayı söylerken nasıl duracağını hatırlatmış, kulağına çok başarılı olacağına inandığını fısıldayarak ona cesaret vermiş, ancak ondan sonra yerine oturabilmişti.

Resital harika olmasa da fena değildi. Parça bittiğinde öğrencisini sıcacık bir gülümsemeyle kucaklayarak kutlamıştı Frances. Betsy ondan sonra yatmaya yollanmıştı.

Bir saat kadar sonra sıra Frances'a geldi. Son olarak o çıkacak, ondan sonra akşam yemeği servisi başlayacaktı.

Ev sahibesi ismini anons etmek için ayağa kalktığında hafifçe ona doğru eğilen Bay Blake, "Konserin en güzel faslının sizinki olacağını, bildiğinden Bayan Reynolds sizi en sona bırakmış," diye fısıldadı.

Bay Blake onu daha önce hiç dinlememişti. Ona piyanoda eşlik edecek olan, okulun dans öğretmeni Bay Huckerby dışında dinleyen başka biri de olmamıştı. Frances, Bay Huckerby'ye minnettar bir bakış attı. Midesinde her zaman olduğu gibi kelebekler uçuşuyordu.

Başlangıç için Tanrı sevgisini vurgulayan, tutkulu bir parça seçmişti. Handel'in Messiah operasından alınma, "Kurtarıcımız Yaşıyor" isimli bu parça, duruma pek uygun olmayabilirdi, ancak genç kadının en sevdiği parçalardan biriydi.

Alkışlara hafifçe eğilerek karşılık veren Frances, oturma salonunun bir köşesine yerleştirilen piyanonun önünde yerini aldı. Birkaç küçük alıştırma yaptıktan sonra bir anlığına gözlerini kapatıp parçaya hangi tondan başlayacağına karar verdi.

Bay Huckerby'ye başıyla işaret verip başlangıç notalarının duyulmasıyla birlikte parçayı söylemeye başladı.

Şarkıyı söylemeye başladığında bütün gerginliği bir anda uçup gitti. Çevredeki insanları, hatta kendi varlığını bile unutmuş gibiydi.

Müzik apayrı bir dünyaya açılıyordu.

Amy'yi oturma salonunda, çok sıcak bir biçimde karşılayıp hemen aralarına alan Bayan Abbotsford ile kızının yanına bırakan Lucius, akşamın büyük bir bölümünü oyun salonunda geçirmişti. Kendisi yalnızca birkaç el oynamış, daha çok büyükbabasının oyununu izlemiş, ortamın ne denli sıkıcı olduğunu düşünüp durmamak için de odadan odaya gezinen davetlilerle sohbet etmişti.

Müzikli gösteri başladığında oturma salonuna gitmek istemişti, çünkü Bath'de düzenlenen bir suarede en hafif nitelemeyle "yavan" bir biçimde uygulanacak olsa da müziğe düşküncü. Ancak daha oyun salonundan çıkamadan onu gözüne kestiren Bay Reynolds'a yakalanmış ve kendini tepeden tırnağa "İngiliz" olan soylu sporların erdemine ve buna karşı çıkanların şeytani doğasına ilişkin uzun ve bıktırıcı bir söylevi dinlerken bulmuştu. Anlaşılan böylelerini toplayıp ülkeye ihanet suçuyla sürgüne yollamak gerekiyordu. Ara sıra büyükbabasına göz atıyor, yorulma emareleri var mı diye kontrol ediyordu. Bulabilmeyi de umuyordu doğrusu; benliğinin Londra'ya alışkın kısmı, akşamın bu denli erken bir saatinde eğlenceden ayrılmayı olağan dışı buluyor, Bath'e ayak uyduran diğer kısmı ise Brock Caddesi'ndeki eve dönüp, şöminenin önündeki koltuğa uzanarak kitap okumayı arzuluyordu.

Kitap okumak mı? Ulu Tanrım!

Öyle bir şey yapmaya kalksa Amy'nin ne denli büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağı açıktı elbette.

Edgecombe Kontu ise oyun oynuyor olmaktan pek mutlu

görünyordu. Kaybıyla kazancı hemen hemen eşitti. Oyunlar fazla yükseltilmiyordu zaten. Ev sahibi sürekli katıldığı kumar partilerindeki yüksek potlarla hava atsa da Lucius'un gördüğü kadarıyla Bath'deki oyun masalarında fazla para kaybetmek mümkün değildi.

Müzik gayet net bir biçimde duyuluyordu. İlk parça oldukça ağırdı. Reynolds parçanın kızı tarafından söylendiğini belirtmişti. Adam yan salona geçip kızıyla gururlanan baba pozlarına girmeye zahmet etmediği gibi, anlattıklarına ara verip şarkıyı dinlemeye bile gerek duymamıştı. İlk parçanın ardından bir tenorun solo yaptığı bir keman sonatı çalınmış, daha sonra dört kişilik bir yaylı sazlar orkestrasının birkaç parçalık uygulaması olmuş, ardından yine piyanoda bir parça çalınmaya başlanmıştı. Bayan Reynolds'un açıklamasına göre en yetenekli ses en sona saklanmıştı.

Lucius dikkatini olabildiğince müziğe vermişti. Neyse ki, Bay Reynolds monologunu kesintisiz bir biçimde sürdürmekteydi. Anlattıklarına şöyle bir kulak verip söylediklerinin ana hatlarını kaçırmaması yeterliydi.

Oturma salonundan soprano bir ses yükseldi. Başlarda, ilk birkaç nota söylendiğinde, Lucius parçayı dinlemeye gerek olmayacağını, dikkatinin tamamını pekâlâ Bay Raynold'a yöneltebileceğini düşünüyordu. Ses, onun sevdiği tarz bir ses değildi. Ona göre fazla tizdi. Üstelik bu soprano hatalı bir seçim yapmış, fazlasıyla laik özellikleri olan bu partide kutsal bir kilise parçası söylemeyi tercih etmişti.

Ancak genç adam, soprano sesin bu çevre için umulmadık düzeyde eğitilmiş, nitelikli olduğunu kısa sürede anladı ve tüm dikkatini vererek parçayı dinlemeye başladı.

Yaratıcımız yaşıyor ve kıyamet günü, Dünya'da yanımızda olacak...

Ses salonun sınırlarını aşıyor, dalga dalga yayılarak herkesi etkisi altına alıyordu. Gerçekten de oyun masalarındaki davetliler kısa süre içinde ellerindeki kartlardan başlarını kaldırıp parçayı dinlemeye başlamışlardı. Konuşmalar tam olarak kesilmemiş olsa da sessizlik belirgin bir biçimde hissediliyordu.

Ancak Lucius bunların hiçbirini fark etmedi. Ses tüm benliğini kavramıştı.

Zengin ve güçlü bir sesti, ayrıca hiçbir zorlanma izi taşımıyordu. Bir kontralto sesin tüm kalitesini içeriyor, buna karşın kulağı hiç rahatsız etmeden ve detone olmadan, uçarcasına bir rahatlıkla en yüksek notalara çıkıveriyordu. Bir çan sesi kadar saf olsa da tutkuyla çınılıyordu.

Etimde, kanımda Tanrı'yı göreceğim...

Hiç şüphesiz şimdiye kadar duyduğu en muhteşem sesti.

Genç adam gözlerini kapatıp kendini müziğe bıraktı. Acı duyuyormuş gibi kıvrılan kaşları tüm dikkatini müziğe yönelttiğini kanıtlar gibiydi. Dinleyicisinin çok uzaklara gittiğini fark eden Reynolds sonunda sustu.

Lucius yalnızca müziği duyuyordu. Dünya ile bağlantısı kopmuş gibiydi. Koluna birinin dokunduğunu ayırımsayınca gözlerini açtı. Büyükbabası yanında duruyordu. Tek kelime etmeden beraberce oturma salonuna doğru yürüdüler.

Çünkü İsa dirildi...

Ses son bir yükselişle finale girerek parçadaki en yüksek notalara ulaşmış, son dizelere yaklaşıyordu.

Kapının ağzında büyükbabasıyla yan yana durup içeri baktılar.

Genç bir kadın odanın ortasına yakın bir yerde duruyordu. Zayıf, uzun boylu ve büyüleyici görünüyordu. Kolları yanında serbestçe sarkmış, başını havaya kaldırmıştı. Klasik bir

güzelliği varch ama seyircisini etkisi altına almakta kullandığı şey dış görünüşü değil, yalnızca sesiydi.

Ses zirveye çıktıktan sonra hafifçe alçalarak yumuşacık bir tona büründü ve sustu.

Genç kadın başı havada, gözleri kapalı bir halde öylece duruyor, piyanonun çaldığı kapanış notalarını dinliyordu; davetlilerden çıt çıkmıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından salon alkışa boğuldu.

"Yüce Tanrım!" diye mırıldanan Kont alkışlamaya başladı.

Lucius gözlerini kıza dikmiş kıpırdamadan duruyor, içinden, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" deyip duruyordu.

Frances Allard...

Genç kadın gözlerini açıp gülümsedi. Başını hafifçe eğerek alkışlara teşekkür etti. Yanakları pembeleşmişti. Gözleri neşeyle parlıyordu. Salonun kristallerle süslü avizesinin yaydığı ışık saçlarına yansıyor, yüzünü aydınlatıyordu. Bakışları salonda, seyircilerin üstünde şöyle bir dolaştı, kapıya dek uzandı ve...

Ve gözlerini kendisine dikip öylece kalakalmış Lucius'un gözlerine kilitlendi.

Gülümsemesi hiç değişmemişti. Donmuştu, desek daha doğru olur.

Sanki Dünya durmuş, dönmeyi bırakmış gibiydi.

Gözleri yeniden hareket edip salonun öbür ucuna dek uzandı; gülümseyerek tüm seyircilerle göz teması kurulup alkışlar için herkese teşekkür edildikten sonra, salonun gerisine, elleri kucağında onu dinleyen Amy'nin oturduğu yere doğru yürüdü. O Amy'ye yaklaşırken oturduğu yerden kalkan bir bey saygıyla eğilip yerini ona verdi. Koltuğu kıza doğru uzatırken bir yandan da sesinin güzelliğine iltifatlar yağdırıyordu.

"Gerçekten de muhteşemdiniz Bayan Allard." Bayan Reynolds çok mutluydu. "Sizi en sona koymamı söylemekte hak-lıymışlar. Sevgili Betsy'ın harika bir sesiniz olduğunu söylerken abartmamış. Bir saat oturmak yeter bence. Yemek zamanı geldi. Az sonra yemek salonunda servis başlayacak. Buyurun."

Herkes kalkıp yemek salonuna doğru ilerlerken büyükbabası genç adamın omuzuna dokunup, "Gerçekten çok etkilendim, Lucius," dedi. "Kim bu hanım? Ünlü biri mi? Adını çıkaramadım. Bayan Allen mıymış?"

Lucius, "Allard," diye mırıldandı.

"Hadi, gidip kendisini kutlayalım. Yemeği bizimle birlikte yemesi için de davet edelim."

Genç kadın ayağa kalkmış, etrafı onunla konuşmak isteyen davetlilerle çevrelenmişti. Yüzünde aydınlık ama sabit bir gülümseme vardı. Lucius'un gördüğu kadarıyla onların bulunduğu tarafa bakmamaya çalışıyordu.

Bayan Reynolds genç kadının yanında durmuş keyifle gü-

lümseyordu. Yaklaştıklarım görünce herkesin duyabileceği bir ses tonuyla, "Ah, Lord Edgecombe!" diye seslendi. Salonun gerisindekiler bile başlarını uzatıp bu saygın konuğu görmeye çalıştılar. "Size Bayan Allard'ı takdim edebilir miyim? Harika bir sesi var, öyle değil mi? Kendisi Bayan Martin'in okulunda müzik öğretmenidir. Orası çok seçkin bir okuldur. Betsy de oraya gidiyor."

Frances bakışlarını Kont'a çevirip, "Lordum," diye mırıldanarak reverans yaptı.

Bayan Reynolds evinde böylesine saygın bir asilzadeyi ağırlamaktan duyduğu belirgin gururla, "Sizi Kont Edgecombe ile torunları Vikont Sinclair ve Bayan Amy Marshall ile tanıştırmaktan şeref duyarım, Bayan Allard," diyerek tanıştırma faslını tamamladı.

Amy, Lucius'un yanına gidip koluna girmişti.

Frances ancak o zaman genç adamın yüzüne bakabildi ve bakışları ikinci kez karşılaştı.

Genç kadın yalnızca, "Lordum," dedi.

"Bayan Allard." Genç adam hafifçe eğilerek selam verdi.

"Bayan Marshall."

Amy, "Gözlerimi yaşarttınız Bayan Allard," dedi. "Keşke sizin gibi şarkı söyleyebilseydim."

Lucius kendini midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Bir şey vardı ki çok açıktı. Kendisine karşı hissettikleri ne olursa olsun, genç kadın da onu unutmamıştı.

Büyükbabası, "Bayan Martin'in okulu çok seçkin bir kurum olmalı," diyordu. "Ama Tanrı aşkına, orada ne işiniz var? Sizin dünyayı dolaşıp sesinizle insanları büyülemeniz gerekmez mi?"

Genç kadının yanakları pembeleşmişti.

"Çok nazıksınız Lordum," dedi. "Ama benim işim öğretmenlik ve bu işi yapmak beni çok mutlu ediyor."

"Yemekte bize eşlik ederseniz çok memnun olurum, Bayan Allard." Kont kibarca gülümseyordu.

Frances bir anlık bir kararsızlık yaşadı.

"Çok teşekkür ederim. Çok memnun olurdum, ama Bay

Blake ve başka birkaç tanıdıkla beraber yiyeceğiz. Onlara söz verdim," dedi.

Bayan Reynolds panikleyerek, "Ama Bayan Allard..." diye araya girdi. "Eminim ki, Bay Blake varlığınızın verdiği zevkten yarım saatliğine feragat etmekte bir sakınca görmeyecektir. Değil mi beyefendi?"

Soruyu yönelttiği beyefendi başını kibarca eğip ev sahibesinin talebini onaylamak üzereydi. Frances ondan önce davranıp, "Ama ben onunkinden feragat etmek istemiyorum," dedi.

Kont gülümseyerek, "Çok da doğru yapıyorsunuz, güzel kızım," dedi. "Sizinle tanışmak bir zevkti. Umarım yarın öğleden sonra Brock Caddesi'ndeki evimizde bizimle çay içersiniz. Torunum arabasıyla gelip sizi almaktan onur duyacaktır, değil mi Lucius?"

Dili tutulmuş gibi dikilip durmaktan başka bir şey yapamayan Lucius başını sallayıp büyükbabasının teklifini onayladı. Daha önceden tanıştıklarını söylemek -her ikisi açısından da-artık mümkün değildi.

Lanet olsun! Genç kadını görmek neden onü yalnızca şaşırtmamıştı ki? Floşlansa ya da hoşlanmasa da olurdu; böyle, midesine yumruk yemiş gibi durmak zorunda mıydı? Nakavt olmak üzere olan bedeniyle düşünceleri üzerindeki tüm kontrolünü yitirmiş bir boksör gibi dengesinin bozulması gerekiyor muydu?

Fakat Tanrım! O ses!

Genç kadın itiraz edecekmiş gibi derin bir nefes aldı, ardından fikrini değiştirdiğini belli eden bir yüz ifadesiyle, "Teşekkür ederim," diye yanıt verdi. "Çok memnun olurum, Lordum."

Lucius öfkeyle kaşlarını çattı ama kimse fark etmedi.

Amy heyecanla ellerini cırparak, "Gelişinizi sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye atıldı. "Brock Caddesi'ndeki evde yalnızca büyükbabam ve Lucius'la kalıyoruz. İlk kez bir konuğa ev sahibeliği yapacağım."

Etraflarını saran davetlilerden birkaçı Frances Allard'ın ilgisini üstlerine çekince, Lucius'a Amy'nin hayal kırıklığını gör-

mezden gelip büyükbabasının yorulduğunu bahane ederek ev sahibesinden izin istemekten başka seçenek kalmamıştı. Ertesi gün ilk iş olarak bir araba ayarlaması gerekecekti.

Yarın akşama dek nasıl bekleyeceğini bilemiyordu.

Dönüş yolunda arabada, Kont Edgecombe, "O güzel sesi anılarımda yaşatmak ve unutmamak istiyorum," eledikten sonra derin bir iç çekip başını yastıklara dayadı. Konuşmak istemiyor gibiydi.

Amy de aynısını yapmıştı. Davette yaşananları yeniden anımsamakla meşguldü. Her ne kadar akşam yemeğine kalmayıp eve döndükleri için hayal kırıklığına uğramış olsa da çok hoş zaman geçirdiği tartışmasız bir gerçektir. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle sessizce oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu.

Lucius bir köşede kendi düşüncelerine dalmıştı. Noel'den sonraki bir ay boyunca terk edilmiş, âşık bir şair gibi melankolik bir ruh haliyle etrafta gezinmesi zaten yeterince berbat bir durumdu. Aradan geçen bunca zamandan sonra Cres-cent'te onu görmesi yüzünden uykusuz bir gece geçirmişti -gerçi zaman zaman dalmış olmalıydı; yoksa bölük pörçük de olsa onunla ilgili öylesine canlı rüyalar göremezdi. Bu akşamki karşılaşma da üstüne tuz biber ekmişti! Hem de...

O ses!

Lanet olsun, ne biçim bir sesti o öyle? Genç kadının kişiliği konusunda bildiklerine yepyeni bir boyut katmıştı. O güzel bedeninin içinde nasıl bir yetenek, ne güzel bir ruh saklıymış meğer. Tabii bu, bilmediği başka şeylerin de olabileceğini düşündürmüştü, içini daha fazlasını öğrenme arzusuyla doldurmuştu.

Unuttuğu kara sevda besbelli yeniden canlanmıştı -bunu yadsımanın hiçbir yararı yoktu. Böyle bir şeye niyeti de yoktu. Yeni bir güne uyandığında ilk düşündüğünün o olmaması için aylarca ne denli büyük bir çaba harcadığını unutmamıştı.

Genç kadın hatırladığından da güzel görünüyordu. Zeytin rengi gözlerinin güzelliği güneş ışığında daha da belirginleşmişti; güneş vurunca hafifçe açılmış, yanıp sönen koyu kahve-rengi bir tonla zenginleşmişti. Dişleri de sanki daha beyaz gibiydi. Saçlarını yine aynı biçimde toplamıştı, ama Noel zamanı aşırı derecede ciddi görünen saçları bu kez pırıl pırıl parlıyor ve çok zarif görünüyordu. Tıpkı anımsadığı gibi hâlâ incecikti. Klasik bir şıklıktaki fildişi elbisenin içinde, neredeyse prensesler gibi duruşuyla müthiş kadınsı bir görünüm kazanmıştı.

Yanındaki kavalie nesi oluyordu acaba? Bir talip mi? Yoksa nişanlısı mı? Aman Tanrım, adam neredeyse keldi. İsteksizce de olsa, akşam yemeğinde kendisinden ayrı oturmasını kabul etmek üzereydi üstelik. Ona kavalyelik eden kendisi olsaydı-akşam yemeğinde yerini almaya kalkana uysalca boyun eğmek şöyle dursun, yumruğu patlatır ya da şafak zamanı düelloya davet ederdi.

Araba evin önünde durduğunda yerinden doğrulan büyükbabası, "Bu akşam çok eğlendim doğrusu," dedi. "Güzel bir uyku çekmeyi umuyorum. Ne var ki, konser sırasında senin olduğun yerde oturup gösteriyi baştan sona izlemediğime pişmanım, Amy. Bayan Allard'ın ender bulunan bir yeteneği var. Ayrıca çok da güzel bir hanım."

Lucius, "Mmm," diye mırıldandı.

Arabadan inmek için Lucius'un uzattığı eli tutan Amy mutlu bir şekilde iç çekip, "Gerçekten... Çok güzel bir akşam oldu," dedi. "Yarın büyükbabama ev sahibeliği yapacağım. Bayan Allard'ın ziyareti için sen de benim kadar sabırsızlanıyor musun, Lucius?"

Genç adam yalnızca, "Hem de nasıl! " diyebildi.

Hiç istemediği bir rastlantı olmasına karşın, Bayan Rey-nolds'ın davetine geldiği için Frances'ı suçlayamazdı. Ancak, öğretmenlerin yeri okullarıydı. Ortalara çıkıp bir kenara

attıkları eski sevgililerinin psikolojilerini yerle bir edeceklerine, oturdukları yerde otursalar elbette çok daha iyi olurdu!

Ne var ki, genç kadını büyükbabasının çay davetini kabul ettiği için suçluyordu. Karar ona aitti. Evet ya da hayır diyecekti.

Evet, demişti, lanet olsun.

Genç adam kendini aşırı derecede sinirli ve gergin hissediyordu. Ancak ne yazık ki, Londra'daki kulüplerden birine kaçıp öfkesini gürültü, alkol ve eğlence denizinde boğma gibi bir şansı yoktu.

"Neyse ki, sağ salım döndünüz, Bayan Allard," dedi. Kapıyı öyle çabuk açmıştı ki genç kadının okula dönüşünü kapının hemen ardında, koridorda bekliyor sanırdınız. "İçinizden biri hava karardıktan sonra dışarıda kaldığında çok kaygılanıyorum. Bayan Martin, oturma odasında sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim." Frances Keeble'in peşinden merdivenleri çıktı. Yaşlı adam kapıyı açıp saray bezirganı gibi Frances'ın adını haykırdı.

Arkadaşlarının dönüşünü bekleyeceklerini tahmin etmişti, ancak bu bile kalbini ferahlatamamıştı. Odasına saklanıp yaralarını kendi başına sarmak istiyordu. Daha dün cüretkâr bir karar verip Lucius Marshall'ı ya da Vikont Sinclair'i bir daha düşünmeyeceğine söz vermemiş miydi? Böylece güya kendini, daha doğrusu duygularını serbest bırakacaktı. Kaderin kendisine böyle tuhaf bir oyun oynayacağını ve tam da bu gece karşı karşıya geleceklerini nereden bilebilirdi? Bath'de daha önce hiçbir partiye katılmamıştı ki. Oraya yerleştiğinden beri okuldan başka bir yerde şarkı söylememişti.

Bu rastlantıya tuhaf, demek yetmezdi; zalimceydi. Hele onu ilk gördüğünde...

"Pekâlâ?" Frances'ın oturma odasına girmesiyle oturduğu yerden fırlayan Susanna, onu pırıl pırıl gözlerinde meraklı bir ifadeyle, "Akşam başarılı mıydı, diye sormamız gerekiyor mu? Başka türlü olabilir mi ki?" diyerek karşıladı.

10

Keeble, Frances'ı rahatlamış bakışlarla içeri alırken,

Anne ise sıcacık gülümseyerek, "Gerektiği gibi karşılandın mı, canım?" diye sordu.

"Tezahürat yaptılar mı bakalım?"

Bayan Martin kızları susturup, "Hadi gel, otur da bize akşamın nasıl geçtiğini anlat," diyerek Frances'a yanındaki koltuğu gösterdi. "Oturmadan önce de kendine bir fincan çay koy."

Susanna, "Ben koyarım," diye atıldı. "Otur sen Frances. Otur da Bath'deki en son dedikoduları anlatmaya başla. Sanırım bu geceden sonra her yere davet edilen bir yıldız olacaksın."

"Ve buradaki sorumluluklarımı ihmal mi edeceğim sence?" En yakın koltuğa oturup Susanna'nın uzattığı fincanı alan Frances gülümsüyordu. "Hiç sanmıyorum. Bu gece harikaydı ama ben öğretmenlik yaptığım için çok mutluyum. Aslına bakarsan seçtiğim parça konusunda kaygılıydim ama çok iyi karşılandı. Herkesin beğendiğine inanıyorum. Bayan Reynolds da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmedi."

Anne gülerek, "Hayal kırıklığı mı?" diye söylendi. "Hiç sanmam. Aksine, serti herkesten önce keşfettiği için kendisiyle gurur duymuştur bence. Seni dinlemeyi çok isterdim Frances. Hepimiz isterdik. Bütün akşam seni düşündük."

Bayan Martin, "Bay Blake kavalie olarak iyi bir seçim oldu mu bari?" diye mırıldandı.

"Kesinlikle. Her zamanki gibi çok nazikti ve bütün akşam hiç yanımdan ayrılmadı. Az önce de beni okula bıraktı ve Ke-eble kapıyı açana dek arabada bekledi."

Susanna göz kırparak, "Bu akşam çok havalıydı doğrusu," diye takıldı. "Anne ile pencereden size baktık. Kendimizi okuldan kaçan arkadaşlarını gözetleyen iki öğrenci gibi hissettik."

Anne, "Hadi, gecenin geri kalanını da anlat," diye konuyu değiştirdi. "Neler oldu?"

"Betsy Reynolds çok güzel çaldı. Zavallı yavrucak ilk çıkan olduğu için biraz gergindi ama tek bir yanlış notaya bile basmadı doğrusu. Genelde parça ilerledikçe temposu yavaşlardı ama bu kez öyle de yapmadı. Güzel bir konserdi. Ardından yemek yendi. Herkes çok eğlendi."

Susanna, "Davetliler kimlerdi?" diye sorarken Bayan Mar-tin'e kaçamak bir bakış attı. Kızlara göz kırpıp, "Aralarında bir dük var mıydı yani? Varsa çatlarım kıskançlıktan," dedi.

Frances tereddüt ederek, "Yoktu," dedi. "Yalnızca bir kont vardı. Çok kibar biriydi. Yarın öğleden sonra beni çaya davet etti."

"Öyle mi?" Bayan Martin kendini tutamamıştı. "Umarım dışarıda bir yere davet etmiştir."

Susanna kıkırdadı. "Eminim çok yakışıklıdır."

Anne, "Ne kadar hoş..." dedi. "Bu ilgiyi hak ediyorsun."

Frances, "Brock Caddesi'ndeki evine davet etti, Claudia," dedi. "Ve... Torunları da olacak Susanna."

Bayan Martin gülümsüyordu. "Bunu duymak içimi rahatlatmıştı; torunlarının çocuk olmadığını varsayıyorum elbette."

"Eh..." Susanna gülümseyerek araya girdi. "Romantizm anlayışım devreye giriyor ve büyükbabalar bile yakışıklı ve eğlenceli olabilir, diyorum. Umarım yani..." dedi.

Frances, "Çocuk değiller," diye açıkladı. "Bayan Marshall genç bir hanım ama bizim liseli kızlardan daha büyük sayılmaz; daha doğrusu hemen hemen onların yaşında. Erkek torunu olan vikont; Brock Caddesi'ne götürmek için yarın bir arabayla gelip beni alacak."

Bunu düşünmek bile heyecandan ellerinin titremesine neden olmuştu. Çayın birazı tabağa döküldü.

Susanna, "Vikont Sinclair... İsmine bakılacak olursa büyükbabasının ünvanı ona geçecek herhalde," dedi. "Belki de her şeye karşın rüyalarımın gerçekleşme şansı vardır. Yakışıklı biri mi bari Frances?"

"Aman canım, nereden bileyim? Farkında değilim." Frances zor da olsa gülümsemeye çalıştı.

"Farkında değil misin?" Susanna tavana bakar gibi yapıyordu. "Bu gece dışarı çıkarken gözlerin yanında değil miydi? Sanırım yakışıklı. Ve sanırım en kısa sürede sana âşık olup kendini senin ayaklarına atacak -tabii hâlâ olmadıysa. Sen de günün birinde kendini kontes olmuş bulacaksın. Şeyin kontesi... Şeyin... Neresi sahi?"

"Bilmiyorum." Frances bakışlarını ayaklarına dikmiş, susmuştu. Elindeki fincanı -ve çay dökülmüş fincan tabağını- yanındaki sehpanın üzerine koydu. "Hatırlayamıyorum, üzgünüm. Oldukça yorucu bir akşamdı. Sanırım kafam karışık, düzgün düşünemiyorum. Yarın öğleden sonrası için de çaya gidecek zaman bulabileceğimi sanmıyorum. Yarın bir sürü işim olacak. Sabah çocuklar kompozisyon ödevlerini teslim edecekler; onları okumam gerekiyor. Öğleden sonra etüde girmem lazım. Orta sınıflara Fransızca sınavı için soru hazırlamalıyım. Koro provası da var. Belki özür dileyen bir mektup yollar, gidemeyeceğimi bildiririm."

"Ama daveti kabul etmişsin?" Anne meraklı gözlerle Frances'ın yüzüne bakıyordu.

"Ettim, doğru."

Frances çaresiz bir halde Anne'e baktı. "Nazik bir özür mektubu göndersem kabalık etmiş olmam herhalde, değil mi? Tüh, mektubu Brock Caddesi'ndeki hangi eve yollayacağımı da bilmiyorum."

Bu düşünce bedenine dalga dalga bir panik duygusunun yayılmasına neden olmuştu. Oturduğu yerde öylece kalakalmış, ellerini yüzüne kapamıştı. Bir yandan da heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

Susanna da şaşırmıştı. "Canını sıkmak istememiştim. Sadece şaka yapıyordum, Frances. Lütfen beni affet," dedi.

Frances ellerini yüzünden çekip, "Sana kızmadım, Susanna," dedi. "Kusuruma bakma. Yalnızca yorgunum."

Anne, "Etüt sırasında kompozisyonları okuyup sınav sorularını hazırlayabilirsin," diye kendince bir çözüm önerdi. "Hatta şöyle yapalım; etüde ben gireyim. Bay Upton yarın gelip David'e resim dersi verecek; benim başka işim yok. O zaman senin de çaya katılacak boş zamanın olur, işlerin de aksa-maz. Bir gün koro provası da yapılmayıversin. Sanırım Claudi-a'nın buna bir itirazı olmaz."

"Olmaz. Ancak korkarım ki olay... Yalnızca yorgunluğun ya da yarın yapacak çok işinin olması değil. Bunun ötesinde bir şeyler daha var gibi geldi bana. Bu davete katılmayı istemi-

yor musun, Frances? Ya da gitmek istemeyişinin belli bir nedeni mi var?" Bayan Martin arkasına yaslandı ve şefkatli bir şekilde Frances'ın koluna dokundu.

O şefkatli dokunuş, Frances'ın bastırıldığı duyguların bir çağlayan gibi yüzeye çıkmasına ve bir anda kelimelere dökülmesine neden olmuştu.

"Vikont Sinclair ile daha önce tanıştım ben," diye aceleyle açıkladı. "Onunla yeniden karşılaşmayı da hiç istemiyordum doğrusu." Son bir saattir içinde tutmaya çalıştığı duyguların ve üzüntünün etkisiyle göğsü daralmış, boğazı kupkuru olmuştu.

Anne, "Zavallı Frances..." diye atıldı. "Geçmişten biri mi? Bath'e gelmesi ne şanssızlık. Sanırım burada olduğunu bilmiyordu."

"Çok eski değil." Frances durumu kısaca açıklamaya uğraşıyordu. "Okula dönemediğim o Noel sonrasını anımsıyor musunuz? Sizin sandığınız gibi teyzemlerde değildim o gün. Kar başladığında yola çoktan çıkmıştım. Vikont Sinclair'in arabası bizi geçip aniden durunca bizim araba yoldan çıktı. O da beni arabasına aldı ve en yakın handa konakladık. Bütün günü beraber geçirdik. Yol açılınca beni okula getirdi. Gördüğünüz gibi Bath'de yaşadığımı biliyordu."

Nasıl olmuşsa geri dönmüştü işte. Özel olarak onu aramamıştı -elbette ki aramamıştı. Bu akşamki karşılaşma tamamen rastlantı sonucuydu. Kapıda durduğu yerde ilk göz göze geldiklerinde genç adamın beti benzi atmıştı. Daha sonra büyükbabasıyla yanına doğru ilerlerlerken de duruşu kaskatı ve tatsızdı. Yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu. Bu rastlantıya onun da çok şaşırdığı belliydi.

Oysa bunda şaşırarak bir şey yoktu. Genç kadının Bath'de yaşadığını pekâlâ biliyordu.

Frances, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Hem size daha önce söylemediğim için... Hem de şimdi söylediğim için. O zaman sözünü etmeye gerek duymadığım önemsiz bir ayrıntıydı. Şu anda ise onu yeniden görmek beni sarsmış olmalı ki kendimi tutamayıp anlattım. Hepsi bu. Özür dilerim. Siz neler yaptınız? Akşamınız güzel geçti mi?"

Üçü de ciddi bakışlarını genç kadının yüzüne dikmiş, bir şey söylemeden oturuyorlardı. Frances hiçbirini kandıramadı-ğın biliyordu. Önemsiz bir ayrıntı olduğunu düşündüğü için olaydan söz etmediğini söylemesi gerçekten de çok aptalcaydı.

Anne, "Olaysız bir akşam olabilirdi..." dedi. "Ne var ki, Miriam Fitch ve Annabelle Hancock yatmadan az önce sıkı bir kavgaya giriştiler. Öyle ki Matron Claudia'yı çağırmak zorunda kaldı."

Bayan Martin Frances'ın kolunu okşayıp, "Neyse ki, olayı kan dökülmeden atlattık," dedi. "Kısacası canımızın sıkılmasını gerektiren bir durum olmadı. Şimdi... Söyle bakalım Francis, sana yarın okuldan sonra yapacak bir sürü iş yükleyen gaddar müdire rolüne soyunayım mı? Yarınki çay davetini reddetmeni sağlayacak bahane istiyor musun, istemiyor musun? İstersem çok gaddar olabilirim, biliyorsun."

Frances içini çekip, "Hayır," dedi. "Söz verdim, gitmek zorundayım. Gitmezsem çok ayıp olacak. Giderim. Fazla büyütecek bir şey değil."

Genç kadın ayağa kalkıp herkese iyi geceler diledi. Uyuyabileceğini pek sanmıyordu ama ciddi anlamda yorgundu. Ayrıca kendini gereksiz yere şüpheli bir konuma düşürmüştü. Şüpheli olmasa da arkadaşlarının gözünde budalanın dik aksıydı herhalde.

Canını sıkkan bir başka şey de akşam yemeğinde Bay Bla-ke'in yanında oturma konusunda ısrar etmesiydi. Bay Blake bunun üzerine kim bilir neler düşünmüştü? Bunu tahmin etmek hiç zor değildi. Dönerken, arabada elini tutup öpmüş, akşam kendisine eşlik ettiği için gurur ve mutluluk duyduğunu söylemişti. Neyse ki, bundan daha ateşli bir davranış sergilememiştir -ancak bu kadarı bile genç kadını fazlasıyla utandırmıştı.

Hiçbir zaman hafif meşrep biri olmamıştı. Oysa bu akşam, istemeden de olsa bu sığata çok yaklaşmıştı.

Anne, ona merdivenlerde yetişip kolunu tuttu. "Zavallı Frances..." dedi. "Bu akşam onu görünce nasıl kötü bir şok yaşadığını anlıyorum. Vikont Sinclair'in senin için sıradan bir tanışmanın ötesinde bir anlam taşıdığı, Noel sonrası yaşananları anlatmayışından belli. Bunu kendine bile itiraf edemeyişini de anlıyorum. Sakın yanlış anlama, bunları bir itiraf beklediğimden söylemiyorum. Ama biz arkadaşız. Anlatmak istersen sırları da paylaşırsın. Hatta karşılaşmak istemiyorsan seni yabancılara karşı koruruz da. Hepimizin saklamak istediği şeyler olabilir. Yarın umarım bazı hayaletleri geride bırakmayı ve huzur bulmayı başarırısın."

Frances, "Belki de..." diyerek başını salladı. "Teşekkür ederim, Anne. Üç yıl önce dersimi almış olmam gerekirdi. Buraya gelmeden önce yaşadıklarına ilişkin tüm hikâyeyi sana anlatmamıştım, değil mi? Her neyse, anlaşılan akıllanmamışım. Neden kadınlar duygularına yeniliyor, balıklama âşık oluyorlar ki?"

"Çünkü çok vericiyiz de ondan. Çünkü sevmek doğamızda var. Balıklama âşık olmasaydık, doğurduğumuz sıksa, minicik yavrucakları, hastalıklı ve kusurlu doğsalar bile sevgiyle sarmalayıp büyütebilir miydik? Akılcı düşünemeyecek kadar âşık olmamız, doğamızın yapısına bağlı olarak yaşadığımız sorunlardan yalnızca biri. Zavallı yaratıklarız ama istesem de başka türlü olamayacağımı biliyorum. Sen olabilir misin?" Acaba Anne, David'in babasına âşık olmuş muydu? Frances bunu bir an merak etti. Anne'in geçmişinde onun bilmediği ne gibi bir trajedi yatıyordu acaba? Bir şeyler olmalıydı.

İçinde bulunduğu duruma karşın, "Ah, bilmiyorum," dedi gülerek. "Senin gibi sevgiyle bağrıma basabileceğim bir oğlum yok ki bileyim Anne. Bazen yaşam bomboş görünüyor. Biliyorum, bunu söylemek kulağa nankörlük gibi geliyor olabilir. Ne de olsa başımı sokacak bir yerim var, işim var, sen varsın, Susanna var, Claudia var."

"Ve Bay Blake..." Anne gülüyordu.

"Evet, Bay Blake de var."

Tatlılıkla gülüşüp odalarına doğru yürüdüler.

Frances odasına girip kapıyı kapatınca başını kapıya dayayıp bir süre öylece durdu. Gözlerini kapatmıştı. Birkaç damla gözyaşının yanaklarından aşağı süzülmesine engel olamadı.

Aslında kendini mutlu hissediyordu -yalnızca keyifli ve hoşnut değil, düpedüz mutluydu. Bay Blake, gece boyunca, bıktırıcı olmadan ilgili davranmayı becerebilen bir kavalie olmuştu. Cana yakın ve ilginç biriydi. Genç kadın onu ciddiye alınması gereken bir aday olarak değerlendiriyordu doğrusu; cesaretini kıracak biçimde davranmanın aptalca olacağına gerçekten inanıyordu. Yeniden bir erkeğin ilgisini çekiyor olmak hoştu; insana kendini güzel hissettiriyordu. Kararından memnundu. Hem bu, yıllar önce yaşadıkları gibi Noel sonrası macerasını da ardında bıraktığı anlamına geliyordu. Daha parlak bir gelecek umudu besleyebileceği anlamına da geliyordu.

"Ayrıca yeniden şarkı söylemeye başlamıştı. Zaten bu bile başlı başına bir mutluluk kaynağıydı. Seçtiği parçanın davet ortamı açısından yanlış bir seçim olmasının pek bir önemi yoktu. Önemli olan istediği parçayı söylemesi ve her zamanki gibi tüm benliğiyle parçanın içine girebilmiş olmasıydı. Bu değerlendirmeyi yaptığında da parçanın aslında yanlış bir seçim olmadığı ortaya çıkıyordu. Hem izleyicilerin olumlu tepkisini, hem de artık unutmaya başladığı, zaman zaman sanatçı ile seyirci arasında oluşan, o gözle görülemeyen, tarifi zor, ama güçlü ve mutluluk verici etkileşimi açıkça hissetmişti. Şarkı sona erip de müziğin son notalarına dek uzanan o heyecan verici ve beğeni yüklü mırıltıları duyduğunda, işte mutluluk budur, diye düşünmüştü.

Sonra gözlerini açıp seyircilere gülümsemiş ve...

Kendini Lucius Marshall ile göz göze bulmuştu.

İlk anda hiçbir şey düşünememiş, tam bir şok yaşamıştı. Sonrasında da mutluluktan perişanlığa dönüşen bir ruh haline geçmişti. Şimdiki durumu ise tam bir bezginlik ve öldürücü denebilecek bir yorgunluk haliydi.

Genç adam Bath'e gelmek için... Frances'ın artık onu görmeyi istemez olduğu, aklından çıkarmaya karar verdiği günleri beklemişti. Ayrıldıktan sonraki günler, hatta haftalar boyunca sürekli geri dönmesini beklediğini ve bu umutla yaşadığını kendisine bile nedense ancak şimdi itiraf edebiliyordu.

Ne kadar aptalca, ne kadar mantıksız bir davranıştı!

Şimdi gelmişti ama onu aramak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Rastlantı sonucu karşılaşmış olmasalardı hiç şüphesiz onu aramadan dönecekti de.

Onu görmek için hiçbir girişimde bulunmamış olması iç burkucuydu.

Gönül meselelerinde duygulara söz geçirmek, mantıklı düşünmek pek de mümkün olmuyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Bayan Martin Kız Okulu'nun kapısını çalan Lucius, eskilikten parlayan siyah takım elbiseli, her adım atışında ayakkabılarından gıcır gıcır sesler çıkan, kısık gözlerindeki bakışları, eşikten içeri adım atan her erkeğin düşman kabul edildiğini ve yakından izlendiğini kelimelere gerek kalmayacak bir açıklıkla ifade eden yaşlı bir kapıcı tarafından içeri alındı.

Adam onu, içindeki koltukları eskilikten dökülmeye başlamış ziyaretçi salonuna götürüp kapıyı arkasından sıkıca kapayınca Lucius şaşkınlıkla tek kaşını kaldırmıştı. Bayan Allard'a lord hazretlerinin geldiğini bildireceğini söylemiş olsa da kapı açıldığında içeri başka bir hanım girdi. Orta boylu, ciddi tavırlı, baston yutmuş gibi dimdik duran kadın adını söylemediği halele. Lucius karşısındakinin Bayan Martin olduğunu anlamıştı. Okul sahibi biri olarak hayal ettiğinden çok daha gençti; kendisinden olsa olsa bir iki yaş büyük görünüyordu.

Kadın kendini tanıttikten sonra, "Bayan Allard beş dakika içinde burada olacak," dedi. "Lise sınıflarının koro provası var da."

Enerjik bir tavırla, "Ah, öyle mi? Böylesine çok yönlü bir müzisyenin okulunuzda öğretmen olarak çalışması ne büyük şans," dedi.

Genç kadını aklından çıkarmayı başaramadığı ilk ay boyunca bu olayı çok fazla düşünmüştü. Frances'ın bir kız okulunda öğretmenlik yapmayı onunla beraber olmaya yeğlemiş olması onu -daha doğrusu gururunu- bir hayli incitmişti. Ne var ki dün gecedeki beri bu konu zihnini fazlasıyla meşgul ediyordu. Parmağını şıklatmasıyla, ona ülke çapında ün kazandırmaya

hazır birçok artistle karşılaşabilirdi; böylesine muhteşem bir sesle bu kız, hangi akla hizmet edip kariyer olarak öğretmenliği seçmişti, genç adam bunu bir türlü anlayamıyordu. Zaten genç kadını anlayamıyordu ki neyi neden yaptığını anlayabil-sin. Onu hiç tanımadığı, anlayamadığı gibi gerçekler aklına takılınca, gece boyunca gözünü kırpmamıştı. Bildiği kadarıyla genç kadın hakkında elle tutulur hiçbir bilgiye sahip değildi ve buna rağmen onu düşünmekten kendini alamıyordu. Daha önce yaşadığı hiçbir ilişkide başına böyle bir şey gelmemişti.

Bayan Martin kollarını göğsünde kavuşturmuş, "Bu yüzden de bunun değerini benden daha fazla bilen biri olamaz, Lord Sinclair," diyordu. "Öğretmenimin bu yeteneğinin bir kont tarafından övgüye değer bulunması ve kendisinin çaya davet edilmesi, beni çok memnun etti, ancak Bayan Allard'ın öğrencilerine karşı bir takım sorumlulukları var ve saat tam beş buçukta okula dönmüş olması gerekiyor."

Giderek sertleşen üslubuyla kadının, savaş baltasını gömdüğü yerden çıkartan bir savaşçıya dönüşmesini izleyen Lucius, bu kadın bu işlerde gerçekten çok deneyimli olmalı, diye düşündü. Hiç şüphesiz bu yeteneğiyle öğrencilere -hatta öğretmenlere bile- korku salmış olmalıydı. Aman Tanrım, saat neredeyse dörde geliyordu.

Tek kaşını kaldırıp soğuk ve kibirli bir biçimde, "Kendisini geri getirdiğimde buçuğu bir dakika bile geçmiş olmayacak, merak etmeyiniz hanımefendi," dedi. Kadın, tavrından rahatsız olduysa bile bir şey belli etmedi.

"Ona refakat edecek bir hizmetli görevlendirebilmeyi çok isterdim ancak ne yazık ki bu mümkün olamadı."

Yüce Tanrım!

"O zaman bir centilmen olarak benim vereceğim şeref sözüne güvenmek durumundasınız," diye ters bir biçimde söylendi genç adam.

Kadın ondan hoşlanmamıştı ya da ona güvenmiyordu. Bu gayet açık olsa da nedeni belirsizdi. Noel sonrası yaşanan fasıldan haberi olabilir miydi? Yoksa bu, tüm erkeklere duyulan sıradan bir güvensizlik miydi? Lucius'a kalırsa ikincisiydi.

Frances'ın tercih ettiği bu muydu? Tek başına bu bile, bir erkeğin kendisini alkole vermesine yeterdi. Diğer yandan, genç kadın tarafından şarkıcılık kariyerine yeğlendiğine göre, pek küçümsenecek bir şey gibi de görünmüyordu.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Frances içeri girdi. Öğrencileri Royal Crescent'e götürdüğü günkü gibi giyinmişti. Açık kahverengi bir elbise, üzerinde kısa bir kaban ve başında sade bir başlık. Yüzüne ise çetin bir sınava girmeye hazırlanıyormuş gibi gayet ciddi bir ifade yerleştirmişti. Bu haliyle tıpkı arabasıyla geçip bir kar yığına toslamalarına ramak .kaldığı o Noel günü karşılaştığı şirret kız kurusuna benziyordu. Tek farkı o günkü gibi ağzından ateş fışkırmamasıydı.

Lusius genç kadının başına açacağı dertleri sezinlemiş olabilseydi o gün ona yardım etmeye yeltenmez, hiç düşünmeden basar giderdi.

Şık bir şekilde reverans yaparak, "Bayan Allard," diye mırıldandı.

"Lord Sinclair." Genç kadın da eğilerek ona karşılık verdi. Bakışları öylesine ifadesizdi ki onu gören duvardaki bir sineğe bakıyor zannederdi.

Bayan Martin, "Lord Sinclair'e saat tam beş buçukta dönmen gerektiğini söylüyordum," dedi.

Kızın gözlerinde bir ışıltı belirdi; belki de şaşırmıştı.

"Geç kalmam," diyerek arkasını döndü ve Lucius'un hazır olup olmadığına bakmadan odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra Sutton Caddesi'nde geniş bir dönüş yaparak Pulteney Caddesi'ne sapan arabada yan yana oturuyorlardı. Genç kadın savrulmamak, belki de biraz bile olsa kayıp Lusius'un koluna dokunmamak için arabanın tavanından sarkan kayışa sıkıca tutunuyordu.

Genç adam bundan büyük rahatsızlık duydu.

Kendini tutamayıp, "Çay zamanını bekleyemeyeceğimi sanıyor olmalısınız," dedi.

Kız başını çevirip şaşkın gözlerle yüzüne baktı.

"Bu da ne demek oluyor, şimdi?"

"Aramıza bir hendek kazamayacağınıza göre benden pek de

uzak oturmanız mümkün görünmüyor, demek. Merak etmeyin, size saldırmaya kalkarsam bağırıp Peters'ı yardıma çağırabilirsiniz. Kulak zarını patlatma pahasına yardıma koşar mı bilemem tabii."

Genç kadın kayışı bıraktı. Yüzünü yanındaki pencereye çevirmiş, dışarıyı seyrediyordu.

"İngiltere'de eğlenebileceğiniz onca yer varken neden Bath'i seçtiniz?"

"Ben seçmedim. Büyükbabam seçti; tedavi nedeniyle. Kendisi çok hasta ve kaplıca sularının ona iyi geleceğine inanmış bir kere. Ona göz kulak olmak için geldim. Özellikle seni görmele için geldiğimi mi sanmıştın yoksa Frances? Ya da adres değişikliğimi sana haber vermek için mi? Yatak odanın penceresinin altında durup sana serenat yapacağımı falan mı ummuştun? Sen kendini ne sanıyorsun?"

"Bana hangi cüretle adımla hitap edebiliyorsunuz?"

"Neyle? Çok komiksiniz hanımefendi!"

Araba Pulteney Caddesi boyunca ilerliyordu. Genç adam başını çevirip başlığın izin verdiği ölçüde genç kadının profilini seyretti. Neden kızgın olduğunu merak ediyordu. Bath'e yalnızca onun canını sıkmak amacıyla geldiğini gerçekten düşünüyor olamazdı herhalde. Onu çaya davet eden ya da herhangi bir daveti kabul eden de kendisi değildi. Noel'de bu ilişkiyi bitiren de kendisi değildi. Tam tersiydi.

Tıpkı Bayan Martin gibi baston yutmuşçasına dimdik oturuyor, yolun iki yanına dizilen vatandaşlarına el sallamaya hazırlanan bir prenses edasıyla camdan dışarı bakıp duruyordu.

"Bana neden öfkelisin?" diye sordu.

"Öfkeli mi?" Genç kadın başını çevirip onun yüzüne baktığında burun delikleri titriyor, gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Öfkeli değilim. Neden olayım ki? Yalnızca beni Kont Edgecombe'un evine götürmek için gelen birisiniz, Lord Sinclair, öyle değil mi? Kont'un beni davet etmesi çok nazik bir davranıştı, ben de memnuniyetle bu teklifi kabul ettim."

Demek böyleydi!

"Bunca kadın tanımama karşın kadın beyninin nasıl çalıştı-

ğım çözebilmiş değilim. Üç ay önce aramızdaki ilişkiyi sürdürme şansın oldu ama bunu elinin tersiyle itiverdin. Hafızam beni yanıltmıyorsa oldukça kesin bir biçimde hem de. Ancak şu anki davranışlarına bakılırsa bana karşı öfke dolusun. Herhangi bir biçimde seni üzmüş olmam mümkün mü diye kendi kendime sormadan edemiyorum."

Genç kadının yanaklarında bir pembelik oluştu. Zeytin karası gözlerinde ise kıvılcıklar çakıyordu. Araba Laura Meydanına gelip ortadaki havuzun etrafından dolanırken yine kayışı yakalayıp tutunmuş, oturduğu yerde milim kıpırdamamıştı.

"Bu ne saçmalık?" diye feryat etti. "Beni nasıl üzebilirsiniz ki?"

"Seninle benim yaşadığımız türden bir... Bir beraberliğe kadınlarla erkekler farklı biçimde yaklaşır. Erkekler o anı yaşar ve ötesiyle fazla ilgilenmez. Ne var ki kadınlar, geçici de olsa, işe duygularını katmadan duramazlar. Kesin olan şu ki sana acı vermeyi asla istemedim."

Lanet olsun, kendisi bile yalnızca anı yaşayıp ötesiyle ilgi-lenmezlik edememişti ki...

Araba Pulteney Köprüsü'ne girip nehrin karşısına doğru yol almaya başlamıştı. Genç kadın aceleyle lafa girerek, "Bana acı vermiş falan değilsiniz. Ne kadar da küstah ve kendinizden eminsiniz Lord Sinclair! Bu ne kibir? Kalbimi kırdığınızı mı hayal ediyorsunuz?"

"Frances, bütün bir gece boyunca aynı yatağı ve başka birçok şeyi paylaştık. Sanki iki yabancıymışız gibi bana Lord Sinclair diye hitap ettiğin bu ağırbaşlı öğretmen tavrıyla gülünç oluyorsun."

"Asla yaşanmaması gereken ve sonrasında çok pişman olduğum o gece dışında ağırbaşlıyım, evet. Bir öğretmenim ve bununla gurur duyuyorum. Ömrümün geri kalanını da bu şekilde geçireceğim."

Başını sertçe pencereye doğru çevirdi.

"Dün gece itiraz bile etmeden benimle ve büyükbabamla yemek yemeni kabul eden, şu saçları dökülmeye yüz tutmuş beyefendi nişanlın değil o zaman?"

Kızın derin bir nefes aldığını duydu.

"Bay Blake'in benim için ne olup, ne olmadığı sizi hiç ilgilendirmez, lordum," dedi.

Genç kadın kafasını yine pencereye çevirmişti.

Gerçekten de aşırı derecede ciddi, huysuz, hırçın ve çelişkilerle dolu bir kadındı. Aklına ve duygularına nasıl böylesine yerleşebildiği anlaşılamıyordu genç adam. Onu ne denli çabuk aklından çıkarırsa o denli iyi olacaktı.

Belki de yapması gereken tek şey, bu bahar Portia Hunt'a âşık olmak için elinden gelen çabayı göstermekti. Lanet olsun, pek sanmıyordu ama olur da yapabilirse, Portia Hunt dehşete düşecekti!

Birdenbire, "Hangi akla hizmet edip şarkıcı olabilecek bir yeteneğin varken öğretmenliği seçtin ki?" diye sordu. Önceki akşam müzik salonunun kapısına yaklaştığında, parçanın sonuna yaklaşan o sesin sahibiyle Frances'ın aynı kişi olduğuna inanmakta çok zorlanmıştı.

"Seçtiğiniz kelimelere dikkat etmenizi rica ediyorum, Lord Sinclair," dedi.

Genç adam bunun üzerine bir kahkaha attı. Sesin tuhaflığı yalnızca Frances'ı değil, kendini bile şaşırtmıştı.

"Sanırım sorumun yanıtını aldım," dedi. "Bana bu denli güzel bir sesin olduğundan bahsetmemiştin."

"Neden bahsedecekmişim? Şöyle mi demeliydim: 'Oh, bu arada Bay Marshall sizi birazcık etkileyecek kadarıyla şarkı söylemeyi de beceririm.' Ya da tiz bir arya dinleyerek uyanmayı mı yeğlerdiniz?" Genç kadının gözlerinde güldü gülecek bir ifade vardı.

Lucius bir anda kollarının arasında yatan kızın arya söylediğini hayal edip irkildi.

Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini bilmiyordu ama genç kadının gözlerinde neşe pırıltıları belirdi, dudakları kıvrıldı ve bastıramadığı hafif bir gülüş sesi çıkardı.

Lucius'un, "Uyarıcı olur muydu, bilemiyorum," demesiyle genç kadın yeniden eski haline bürünüverdi.

Yine o ağırbaşlı öğretmen görünümünü takınıp arkasına yaslandı ve başını pencereye çevirdi.

Lanet olsun bu haliyle bile büyüleyici görünüyor, diye söylendi genç adam içten içe.

Kısa bir sessizlikten sonra Lucius, "Büyükbabam gelişinizi sabırsızlıkla bekliyor," dedi. "Kız kardeşim de heyecandan ne yapacağını şaşırmış bir halele. Daha sosyeteye takdim edilmedi, bu yüzden de pek dışarı çıkıp eğlencelere katılamıyor, hele hele ev sahibeliği hiç yapamıyor," diyerek konuyu değiştirdi.

Frances, "O zaman bana yapabilir," dedi. "Genç hanımlara alışkınım. Taşkınılık ve beceriksizliklerini idare etmeyi öğrendim. Pek fazla şey bekleyen bir konuk değilimdir."

Araba yokuşu tırmanmaya başladığında yeniden sessizliğe büründüler.

Brock Caddesi'ndeki evin önünde durduklarında Frances, genç adamın yardım etmek için uzattığı eli tutarak arabadan indi. Genç kadının elini en son okulun önüne geldiklerinde kartını sıkıştırmak için tutmuştu ve bunun üzerinden tam olarak üç ay geçmişti. Her ikisinin elleri de eldivenli olmasına karşın Lucius, ince uzun ve artistik parmakların, o narin elin kendisine tanıdık gelen yumuşaklığını hissedebilmişti.

Genç adam büyükbabasının kapıcısının açtığı kapıdan içeri giren genç kadının ardından yürüyor, öfke dolu bakışları Frances'ın sırtında geziniyordu.

ba yolculuğu Frances için ciddi anlamda sıkıntılı geçmişti. Yol boyunca Lucius Marshall, Vikont Sinclair ile yan yana, kucak kucağa yaptıkları o dönüş yolculuğunu düşünüp durmuştu; genç adam elini tutmuş, yolun büyük bölümünde bir kolunu omzuna atmıştı. Öpüşmüşler, birbirlerine sarılmışlardı.

//

Bugünse genç adamın fiziksel yakınlığı onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Araba evin önünde durduğunda inmesi için uzattığı eli tutması dışında ona dokunmamak için aşırı derecede özen göstermişti genç kadın.

Kendilerine eşlik eden kapıcıyla üst kata çıkıp mantosunu, başlığını ve eldivenlerini çıkardığında kendisini hakarete uğramış, daha doğrusu dayak yemiş gibi hissediyordu.

Seni bir şekilde incitmiş olabilir miyim?

Genç kadın cümledeki kendini beğenmişlik duygusu yüzünden için için öfkeden kabarıyordu.

Erkekler o anı yaşar ve ötesiyle fazla ilgilenmez. Ne var ki kadınlar, geçici de olsa, işe duygularını katmadan duramazlar.

Bu, nasıl da kahredici bir gerçeğin ifadesiydi! Tüm tavır ve konuşmaları genç adamın aralarında olanlar yüzünden zerre kadar üzülmeyi kanıtlıyordu.

Anı yaşamış ve ötesiyle ilgilenmemiştir.

Kendisi ise o günden beri kaynar kazan gibi fokurdayan bir kalple savaşmak zorunda kalmıştı.

Bunca kadın tanımış olmama karşın...

Bunca kadın arasında kendisi kim bilir kaçınıcıydı? İsteddiği şeyi yapıp onunla Londra'ya gitmiş olsaydı ondan ne zaman bıkartı kim bilir? Şimdiye kadar çoktan bıkmış olurdu; genç kadın bundan son derece emindi.

Her neyse. Kendine o anda orada oluşunun bunlarla ilgisi olmadığını anımsattı. Omuzlarını dikleştirip zarif bir tavır takınarak evin ön cephesine bakan, hoş bir biçimde döşenmiş salondan içeri girdi.

Şöminenin önündeki koltuklardan birinde oturan Kont Edgecombe onu görünce, solgun yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yerinden kalktı. Bayan Marshall ise candan bir edayla her iki elini de uzatıp ona doğru koştu. Yanakları heyecandan pembe-leşmiş, yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Frances ellerini tuttuğunda, "Bayan Allard," dedi. "Gelebildiğinize o denli sevindim ki... Lütfen büyükbabamın yanındaki koltuğa oturun. Çay söylemişim; şimdi gelir."

"Teşekkür ederim." Frances, zarif görünmek ve herhangi bir hata yapmamak için büyük çaba harcadığı belli olan genç kıza gülümser. Güzel bir kızdı. Ağabeyi gibi kestane rengi saçları, aynı onun gibi badem biçiminde gözleri vardı. Ama onun yüzü kalp şeklindeydi. Dolgun yanaklı, hafifçe sivri çeneli tatlı bir kızdı.

Kont kibarca gülümseyip Frances'ın uzattığı eli öptü.

"Bayan Allard, evimize şeref verdiğiniz," dedi. "Umarım davetimle sizi okuldaki önemli görevlerinizden alıkoymamışım-dır."

Kont'un yanındaki koltuğa oturan Frances gülümseyerek, "Eminim kızlar bu öğleden sonraki koro provasının iptal edildiğini öğrendiklerinde çok mutlu olmuşlardır, lordum," diye yanıt verdi.

Kont, "Demek bir koronuz var ve piyano derslerine ek olarak müzik dersi de veriyorsunuz. Ne zaman şarkı söyleyebili-yorsunuz peki?" dedi.

Vikont Sinclair yanındaki koltuklardan birine otururken Bayan Marshall, içeri giren hizmetçinin getirdiği çayın servisine başlamıştı bile. Frances, "Dün akşamki davet, uzun yıllardan sonra seyirci önüne ilk çıkışımdı." diyerek açıklamada bulundu. "Şimdiye dek okul dışındaki etkinliklerde şarkı söylemem söz konusu olmamıştı. İyi ki dinleyici sayısı pek fazla değildi, yoksa çok heyecanlıydım herhalde."

"Müzik dünyası için bu bir trajedi. Öylesine az bir seyirci... Yalnızca iyi değil, çok üstün nitelikli bir sesiniz var, Bayan Allard... Büyük bir ses. Kesinlikle seksen yıllık yaşantımda dinlediğim en güzel seslerden biri. Hayır, sözümü geri alıyorum! Seslerden biri değil, en güzeli."

Böylesine içten ve cömert bir övgüyle mutlu olmaması için Frances'ın insani zayıflıklarının olmaması gerekirdi. Elbette içi sevinçle doldu.

"Çok teşekkür ederim, lordum," derken elinde olmadan kızardığını hissetti.

Bayan Marshall ile aralarında duran sehpanın üstüne içinde minik sandviçler ile aralarına krema ve marmelat sürülüp

rulo yapılmış küçük küçük krepler duran tabaklar yerleştirilmişti. Çay tepsisinin içinde bulunan ayrı bir tabakta ise kek dilimleri vardı. Genç kız sandviçleri ikram etmeden önce incecik Çin porseleninden fincanlara çay koyup tek tek herkese servis yaptı.

Kont, "Bu gibi övgüleri daha önce de duyduğunuza eminim," dedi. "Hatta fazlasıyla duymuş olmalısınız."

Evet, öyleydi. Hele bu gibi övgüleri yargılarına değer verdiği insanlardan duymak genç kadına apayrı bir mutluluk veriyordu. Özellikle babasının ölümünden sonra ona şöhret sözü veren, ancak sanatçı ruhuna hiç özen göstermeyen bazıları olmuştu. Gençliğinin getirdiği deneyimsizlik ve ataklıkla onlara inanmış ve adına bazı girişimlerde bulunmalarına izin vermişti. Bu süreç içerisinde hayatını mahvetme noktasına bile gelmişti. Şarkı söylemek istemesi yüzünden Charles'ı kaybetmişti mesela ve çok kötü şeyler yaşamıştı. Gerçekten de çok şey kaybetmişti; genç kızlık rüyaları, örneğin. Bayan Martin'in okulundaki öğretmenlik görevi için başvurusu ve Bay Hatc-hard tarafından Claudia ile görüşmek üzere Bath gönderilişinin üstünden yalnızca üç yıl geçmesine karşın, bütün o yaşananların başkasının değil de, kendi başına geldiğine inanmakta zorlanıyordu. Dün akşama kadar geçen üç uzun yıldan beri seyirci önünde hiç şarkı söylememişti.

"İnsanlar kibarlık gösteriyor," demekle yetindi.

"Kibarlık mı?" Tabaktaki minik sandviçlerden birine uzanan Kont gülüyordu. "Büyüklik karşısında gösterilen saygı, kibarlıktan kaynaklanmaz, Bayan Allard. Keşke Londra'da olsaydık. Evimde büyük bir davet verir, bin kişinin sizi dinlemesini sağlardım. Bilinen bir sanat eleştirmeni değilim belki ama buna ihtiyacım da yok. Yetenekli olduğunuz aşikâr. Bir şarkıcı olarak kariyer yapmamanız için kesinlikle hiçbir neden yok. Bundan eminim. Dünya'yı gezip verdiğiniz konserlerle yüz binlerin gönlünde taht kurabilirsiniz."

Frances dudaklarını yaladı; tabağındaki sandviçlerle oynuyordu.

Vikont Sinclair, "Ne yazık ki, Londra'da değiliz, Sör," diye

söze karıştı. "Bayan Allard da yaşantısından gayet memnun görünüyor. Yoksa yanılıyor muyum, hanımefendi?"

Genç kadın gözlerini Lucius'a çevirdi. Büyükbabasına ne denli benzediğini görmek onu şaşırtmıştı. Yaşlı adamın kibar bir gülümsemeyle aydınlanan yüzü yaşlılık nedeniyle buruşmuş ve sarkmışken, Vikont'un ki kibirli ve inatçı -hatta sert bir ifade taşıyordu. Ancak her ikisi de aynı kare biçimli, çıkık elmacık kemikli yüz hatlarına sahipti. Ayrıca Vikont'un sesinde sert ve keskin bir tını vardı; bunu yalnızca genç kadın fark ediyor da olabilirdi.

"Şarkı söylemekten zevk alıyorum..." dedi. "Dinleyenlerin zevk alması da beni aşırı derecede mutlu ediyor. Fakat meşhur olmak için can atıyor değilim. İnsan öğretmen olunca ortaya her açıdan iyi bir iş çıkarmak istiyor. Bağlı olduğunuz yöneticiye, öğrencilere, hatta onların ailelerine karşı belirli bir sorumluluk taşıyorsunuz. Fliç şüphesiz büyük bir mesleki özgürlüğünüz oluyor. Bunu şarkıcılık mesleği ya da uygulamalı herhangi bir sanat dalı için ileri sürmek pek de mümkün değil... Sizi yalnızca piyasa değeri olan bir mal biçiminde gören bir menajere ihtiyacınız oluyor ve önemli olan ün ve para, elbette bir de doğru biçimde yapılan organizasyonlarla en fazla sayıda seyirciye ulaşmak. Başarı ve kazancın bağımlı olduğunuz kişinin güvenilirliğine ve dürüstlüğüne göre değişmesi bir yana, kişinin bu koşullar altında nasıl bir sanat icra edebileceği de ayrı bir sorun."

Geçirdiği acı tecrübelerle dayanarak konuşuyordu.

Herkes onu ilgiyle dinlese de genç kadın Vikont Sinclair'in bedeninin her çizgisinde alaycı bir küçümseme seziyordu.

Kendisi için ağırbaşlı ve ciddi sıfatlarını kullanmıştı. Bu kelimelerin üzerinde yaralayıcı bir etki yapması çok aptalcaydı. Ağırbaşlı ve ciddiydi tabii ki. Bu utanılacak bir şey değildi ki! Uzun ve yorucu çabalar sonucu edinilmiş bir davranış biçimiydi. Genç adamın elleri tabağının kenarında geziniyordu. O güçlü, odun kıran, patates doğrayan, koskocaman bir kardan adamın başını tepelere kaldırıp yerine oturtan, aynı zamanda

da vals yaparlarken sırtından tutup onu kendine bastıran ve bedeninin her noktasına dokunan, onu okşayan eller... Bayan Marshall ayağa kalkıp krep servisine başladı.

Kont, "Bu şekilde olmak zorunda değil," diye itiraz etti. "Sanat anlayışınızı paylaşan bir menajer bulmanız pekâlâ mümkün, Bayan Allard. Peki, ya aileniz? Onlar sizi bu konuda

cesaretlendirmediler mi? İzin verirsiniz sorabilir miyim, kimlerdensiniz? Allard adını daha önce hiç duymadım."

"Babam Fransız'dı. İhtilal sonrası, ben daha bebekken Fransa'daki kargaşadan kaçıp İngiltere'ye gelmiş. Annemi de kaybettim; beş yıl önce öldü."

Kont, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Çok genç yaşta yapayalnız kalmış olmalısınız. Burada, İngiltere'de aile fertlerinizden başka birileri var mı?"

"Tek akrabalarım iki büyük teyzem. Büyükanneimin kız kardeşleri... Baron Clifton'ın kızları."

"Wimford Malikânesi'nin sahibi Baron Clifton mı?" Kont şaşırmış bir halde genç kadının yüzüne bakıyordu. "Bu hanımlardan birinin adı da Bayan Melford, değil mi? Eşimle arkadaştlar. Sosyete'ye aynı yıl takdim edilmişlerdi. Demek siz onun yeğenisiniz. Wimford Malikânesi benim yaşadığım Barclay Malikânesi'ne otuz kilometre kaçlar uzakta. Her ikisi de So-merzet'teler."

Bu da Noel dönüşü Lucius Marshall'ın kendisiyle aynı yoldan kente dönüş nedenini açıklıyordu. Başını kaldırıp genç adama bakmadı; o da bir şey söylemedi.

Kont, "Bayan Melford'u birkaç yıldır görmedim," diyordu. "Yine de Clifton'ın şarkıcılık yönünde bir kariyer yapmanız konusunda sizi neden desteklemediğini anlayamıyorum."

Frances, "Gerçekten de uzaktan kuzen oluyoruz Lordum," dedi. Noel zamanı kendisini görmemişti bile.

Kont, "Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Aile ilişkileri ve şarkıcılık kariyeri konusunu daha fazla uzatıp canınızı sıkmak istemem. Hadi, başka şeylerden bahsedelim. Toplumun yarısını oluşturan kızların eğitiminin zaman ve kaynak kaybı olduğu-

na, eğitimin özel mürebbiyelerce yürütülmesinin daha doğru olacağına inanan bunca insan varken bir kız okulu ilginç bir fikir. Siz her iki fikre de katılmıyorsunuz herhalde?"

Bembeyaz kaşlarının altındaki gözleri şakacı bir biçimde parlıyordu. Konuyu değiştirmiş ve özel olarak genç kadında itiraz duyguları uyandıracak bir ifade içinde ortaya koymuştu. Öyle de oldu. Kızların eğitim için evlerinden uzak bir mekâna gönderilmelerinin kişiliklerine katacağı özellikler ve matematik, tarih gibi konularda bilgilendirilmelerinin önemi üzerine ateşli bir sohbet başladı. Bu, Bayan Marshall'ın da ilgi duyduğu ve katıldığı bir konu olmuştu. Frances'a okula gitmeyi her zaman arzuladığından, ne var ki ablalarından miras kalan mü-rebbiyeler yüzünden evde eğitim aldığından söz etti.

"İyi bir eğitim alamadığımdan yakınıyor değilim, Bayan Allard," dedi. "Ama piyano derslerini sizden almayı ve koronuzda şarkı söyleyebilmeyi çok isterdim. Okulunuzdaki kızlar gerçekten de çok şanslılar."

Frances gözlerini tek bir kez olsun genç adama çevirmediği halele Vikont Sinclair'den yayılan alaycı etkileşimi hissedebiliyordu.

Bayan Marshall'a gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Diğer öğretmenleri bakımından da şanslılar. Bayan Martin her zaman en donanımlı öğretmenleri seçmeye çalışır. Bunu söyleyerek kendimi de o gruba sokarak yüceltmış oldum galiba, değil mi?"

Bayan Marshall hâlâ, "Doğrusunu söylemek gerekirse sizin öğrenciniz olmayı çok isterdim. Hem kendi yaşımda bir dolu arkadaşım olurdu," diyerek hayıflanıyordu.

Sonra konu yeniden müziğe geleli. Bu kez Frances'ın şarkıcılık yeteneğinden değil, genel olarak bestecilerden söz edildi, gündemdeki sanatçılarla ilgili karşılaştırmalar yapıldı; moda olan parçalardan ve çeşitli enstrümanlardan bahsedildi. Kont onlara yıllar önce Viyana, Paris ve Roma'da dinleme fırsatı bulduğu ünlü sanatçıların konserlerinden anılar anlattı.

"Gençliğimde birkaç ay süren büyük Avrupa turları düzenlenirdi. Soylu ailelerin oğulları gencecik yaşlarında bu turlarla

Paris'teki Elysee Sarayı gibi, İtalya'da Venedik ve Floransa'da, Avusturya'da Viyana ve Innsbruck'da ve diğer başka birkaç or-ta Avrupa ülkesindeki saraylarda düzenlenen seçkin davetlere katılır, hem elit bir zevkin ne olduğunu öğrenir, hem de çok eğlenirlerdi. Ah, ne günler geçirdik Bayan Allard, bir bilerseniz. Fransızların, daha doğrusu Napolyon Bonaparte'ın hesabını veremeyeceği şeylerden biri de budur. Babası gibi maalesef Lucius da bu olanaktan faydalanamadı."

"Büyükbabam bu konuya girdi mi en az üç saatinizi ona ayırmanız gerekir Bayan Allard." Vikont Sinclair'in seçtiği kelimeler alay yüklü olsa da Francesa hayranlıkla sarf edilmiş gj-bi geldi. Belki sandığının .tam aksine duyarlı yanları da vardı.

"Siz Paris'i gördünüz mü?" diyerek Kont'a döndü. "Nasıl bir kent?"

Kont Edgecombe geçmiş anılardan söz etmeye hazırdı. Çeşitli ülkelere yaptığı yolculukları, gördüğü yerleri ve tanıştığı insanları öyle ilginç bir biçimde anlattı ki Vikont Sinclair ayağa kalkıp Bayan Allard'ı geri götürme zamanının geldiğini söylediğinde Frances şaşkınlıkla irkildi.

Orada geçirdiği bir buçuk saatin son bir saatinde nasıl olmuşsa rahatlamış, sohbetten büyük zevk alarak gerçekten eğlenmeye başlamıştı. Belki de Anne dün gece söylediklerinde haklıydı... Bugün hayaletlerinin bir kısmını daha ardında bırakmaya yaramıştı. Hem Vikont Sinclair'in yaradılışındaki diğer yanı da görmüştü -ilk karşılaştıklarında gördüğü halde, bir sonraki gün yaşananlarla unuttuğu kibirli, alaycı ve kırıcı olan yönünü anımsamıştı. Bırakıp gittiği kişinin ne olduğunu bilmesi ve üzülmemesi açısından bu da yararlı bir deneyimdi.

Büyükbabasına göz kulak olmak için Bath'e gelmiş, bu arada sıkılmaması için kız kardeşini ele beraberinde getirmişti. Herşeye karşın Frances'ın böyle bir erkekle mutlu olması olanaksızdı.

Oh, hayat bazen oldukça karmaşık olabiliyordu. İnsan kişiliğinin tek bir yanı olsa, insanları sevmek ya da onlardan nefret etmek ne kadar kolay olurdu!

Frances ayağa kalkınca Kont'la Bayan Marshall da kalktılar.

Kont genç kadının bir kez daha elini öptü ve, "Bugün bize büyük mutluluk ve şeref verdiniz Bayan Allard," dedi. "Umarım ölmeden önce bir kez daha sizi dinleme şansına erişirim. Bunu gerçekten çok istediğime inanın lütfen."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Frances sevgi ve hayranlık dolu bakışlarla Kont' a gülümsedi.

Bayan Marshall gençliğin heyecanını belirten bir biçimde, ona sarılarak vedalaştı. "Çok güzel bir akşam oldu. Çok eğlendim," dedi.

Frances, "Gerçekten de öyle oldu," diyerek ona katıldı. "Ayrıca ev sahibesi tarafından mükemmel bir biçimde ağırlandım. Bana bu denli iyi bir akşam geçirttiğiniz için teşekkür ederim."

Tam salondan çıkmak üzereyken Bayan Marshall ağabeyine dönüp heyecanla, "Luce, üç gün sonra kent meclisinin dans salonunda düzenlenecek olan toplantıya yaşlıca bir bayan ayarlanabilirse benim de gelebileceğimi söylemiştin ya; Bayan Allard'ı davet edelim mi? Lütfen!" diye atıldı.

Frances dehşete düşmüş bir halde kıza döndü. Amy gözlerini koskocaman açmış, ellerini ovuşturuyor, heyecanla ağabeyinin yanıtını bekliyordu.

Bu ne büyük bir gaftı!

Vikont Sinclair tek kaşını kaldırıp, "Yaşlı mı?" diye sordu.

"E öyle. Yaşlı, derken benden daha büyük demek istemiştin. Hem o bir öğretmen."

Kont, "Harika bir fikir Amy," diyerek tartışmaya son noktayı koydu. "Bunu benim düşünmem gerekirdi. Bizi şereflendirir misiniz? Gerçi bu kadar zamandır Bath'de yaşadığınıza göre meclis salonundaki bu gibi toplantıların sizin için pek bir özelliği kalmamış da olabilir."

Frances, "Hayır, daha önce hiç katılmadım," dedi.

"Ne? Hiç mi? O zaman lütfen bizim konuğumuz olmayı kabul edin."

Bayan Marshall, "Lütfen! Lütfen Bayan Allard!" diyerek yalvarıyordu. "Sonunda gidebildiğimi öğrenince Caroline'le Emily -ablalarım- kıskançlıktan çatlayacaklar."

Frances, Vikont Sinclair'in yanında sessizce durduğunun farkındaydı. Dönüp genç adama baktı. Çaresizlik içinde dudağını ısırtıyor, resmen sosyeteye takdim edilmediği halde danslı bir toplantıya katılma olanağı bulduğu için sevinçten kendini kaybeden kız kardeşini incitmeden davetten kaçmanın bir yolunu arıyordu.

Genç adamın ona yardım etmek gibi bir niyetinin olmadığı belliydi. Zaten kabalık etmeden böyle bir şey yapması da olanaksızdı.

Sonunda sessizliğini bozdu ve, "Bence kabul etmelisiniz," dedi. "Bu sayede hepimizi çok mutlu edeceksiniz."

İtiraf etmek gerekirse, Frances da gitmek istiyordu. Kızlarla dışarı çıktıklarında bir kez binanın önünden geçmişler ve içeride danslı bir eğlence düzenlendiğini görmüşlerdi. Genç kadın da o salonda dans etmenin ne kadar zevkli olacağını düşünüp heveslenmişti ama katılma şansı hiç olmamıştı elbette. Eskiden Londra'da birçok baloya katılmıştı ve her defasında da çok eğlenmişti.

Ama mümkün değildi; bu daveti kabul etmemesi gerekiyordu.

Diğer yandan bu teklifi nasıl reddedebilirdi ki? Üçü de onu ayrı ayrı davet etmişti.

"Teşekkür ederim, çok memnun olurum," diyerek karşılık verdi.

Bayan Marshall mutlulukla ellerini çırpıp, Kont memnuniyetini belirten bir reverans yaptı, Vikont Sinclair ise tek kelime etmeden elini kurallara uygun bir biçimde beline koyup onu salondan dışarı çıkardı. Genç kadın, beline kor halinde bir kömür bastırılmış gibi bedenini yakan bir duyguya kapıldı.

Arabayla okula dönerken yan yana, hiç konuşmadan oturdular. Durum oldukça sinir bozucuydu.

Bir an içinden, daveti kabul ettiği için canının sıkılıp sıkıl-madığını sormak geçti. Ama sonra vazgeçti. Hem neden soracaktı ki? Her ne kadar bu başlangıçta Bayan Marshall'ın düşünmeden yaptığı bir teklif olsa da, gayet düzgün bir biçimde davet edilmişti. Önceden ağabeyini bir kenara çekip böyle bir

öneriye ne diyeceğini sorması gereken kişi de Bayan Mars-hall'dı.

Ayrıca canı çok sıkıldıysa ya da fikrini değiştirdiyse, onun ağzında da bir dil vardı ve pekâlâ kullanabilirdi. Bırak, ilk konuşan o olsun, dedi kendi kendine genç kadın.

Ne var ki, çok kırılgan bir durumdaydı ve üç gün içinde yeniden görüşmelerinin ona hiç iyi gelmeyeceğinin farkındaydı. Bu kadarıyla bile uykusuz kaç gece geçirecekti, kim bilir? Aman Tannin, yanında heykel gibi sessizce oturan bu erkekle gerçekten de sevişmişti. O gecenin her anını tüm detaylarıyla ve net bir şekilde anımsıyordu üstelik.

Ve ertesi gün nasıl berbat bir biçimde vedalaştıklarını da...

At arabası okulun kapısının önünde sarsılarak durduğunda saat tam beş buçuktu. Peters kapıyı açıp merdiveni yerleştirdi. Vikont Sinclair inip elini uzattı ve genç kadını kaldırıma indirdi. Keeble'ın çoktan açtığı kapıya doğru beraberce yürüdüler.

Genç adam, "O halde üç gün sonra, akşamüstü gelip sizi alırım," dedi.

Frances, "Evet, teşekkür ederim," dedi.

Genç adam yakıcı bir bakışla gözlerine bakıp anlamsız bir ses tonuyla, "Yeniden dans etmemiz gerekebilir Bayan Allard," dedi.

Frances, "Olabilir," deyip arkasını döndü ve alelacele odasına çıktı. Akşam yemeğinden önce düşüncelerini toparlayıp birkaç kompozisyon kağıdı okuyabilecek kadar kendine gelmeyi umuyordu.

Gelip sizi alırım...

Yeniden dans etmemiz gerekebilir...

Hayat hiç adil değildi. Daha dün akşam kendini oldukça mutlu hissediyordu. Şimdi ise...

Şimdi ise her yanı, bedeninin her parçası... Baş, duyguları yakıcı bir karmaşa içindeydi.

Eline aldığı dört sayfalık kompozisyonun tamamına yakını okuduktan sonra tek bir kelimesini bile anlamadığını fark etti.

Kendi kendine bir öğretmen olduğunu anımsatmaya çalış-

ti Bu onun hayatında üstlendiği en önemli ve en gerçek rolüydü.

O bir öğretmendi.

Kompozisyonu yeni baştan okumaya başladı.

12

Uşağı yolladıktan sonra aynanın karşısına geçen Lucius, kaşlarını çatıp aynadaki görüntüsünü birkaç dakika inceledi. Kendini bildi bileli dış görünüşüne özen gösterirdi. Sonuçta her zaman temiz ve bakımlı olmak beyefendiliğin "olmazsa olmaz" larından biriydi. Hele de Korintli lakabıyla anılan bir erkek açısından başka türlü olanaksızdı. Zavallı Jeffreys, ona beğendirene dek bir kravattı dört kez bağlamak zorunda kalmıştı.

Bu gidişle tam bir züppe olacaktı.

Alt tarafı Bath'deki bir toplantıya gidiyordu, lanet olsun, Carlton'da baloya değil. Elli yaşın altında bir düzine insan gelirse kendini şanslı saymalıydı. Büyük olasılıkla uzun ve sıkıcı bir akşam olacaktı. Buna karşın aynanın karşısına geçmiş, görüntüsünü tekrar tekrar gözden geçirip bir kusur arıyordu.

Açık söylemek gerekirse Lucius Marshall'ın -diğer adıyla Vikont Sinclair'in- bu denli sönük bir toplantıya katılacağına inanmakta kendisi bile zorlanıyordu. Gerçi bu bahar pek seçim yapma olanağı bulamayacaktı ama Londra'dayken önüne gelen her toplantıya katılmazdı. Her neyse, bu geceye gelecek günlerde katılacağı sayısız sıkıcı davetin provası olarak bakabilirdi.

Aynadaki görüntüsüne dil çıkartıp diğerlerinin yanına gitmek üzere odadan çıktı.

Amy çoktan hazırlanmış, bir o yana, bir bu yana yürüyerek oturma odasını arşınılıyordu - onu beklemek zorunda olmasa, büyükbabasını kolundan tutup en az yarım saat önce toplantı

salonundaki yerini almış olacaktı. Bütün gün heyecan içinde oradan oraya dolanmış, bir türlü sakinleşememişti.

Lucius, ağabeyini görünce eteklerini iki ucundan tutup etrafında dönerek iltifat bekleyen kız kardeşini şöyle bir süzdü ve, "Bu akşam olağanüstü güzel görünüyorsun," dedi. İki gün önce almasına yardım ettiği soluk mavi renkli, ipek elbise Amy'ye çok yakışmıştı. Saçlarını bukleler halinde kıvrarak cici bir topuz yapmıştı. Oda hizmetçisi becerikli bir kadın olmalıydı, onu yaşından büyük göstermeyen bir saç modeli yapmıştı. Caroline kadar uzun boylu, zarif olmamasına ve Emily gibi kendiliğinden lüle lüle kıvrılan saçları ve gamzeleri bulunmamasına karşın, genç adama kalırsa üç kız kardeşin en güzeli olma yolundaydı. Ablası Margaret gençliğinde güzelliği ile dillere destan olmuş bir kızdı doğrusu. Hâlâ güzeldi ama artık otuz küsur yaşında ve üç çocuk annesi bir kadındı.

Amy şakacı bir ifade ile, "Gerçekten o kadar güzel mi görünüyorum?" dedi. Parıldayan gözlerle ona bakıyordu.

"Fazlasıyla. Delikanlılar sana kur yapmak için birbirlerini yiyecekler. Elime bir sopa alıp onları sıraya sokmam gerekmesene bari."

"Benimle alay etme." Şaka çok hoşuna gitmişti. Tatlı tatlı gülüyordu. "Aklıma gelmişken, yanımda dururken lütfen etrafa sert sert bakma. Yoksa kimse beni dansa kaldırmaya cesaret edemeyecek. Bu arada sen de çok şık görünüyorsun."

"Teşekkür ederim hanımefendi." Genç adam alaycı bir şekilde reverans yaptı.

"Büyükbabamla evden çıkarken bu heyecanını dizginlemeye çalış, tamam mı? Adamcağınızı koşturma lütfen. Sana ayak uydurması mümkün değil."

Amy bir anda ciddileşti. "Aşkolsun, hiç öyle bir şey yapar mıyım? Bu sular gerçekten de büyükbabama iyi geldi galiba, sence de öyle değil mi Luce? Son günlerde biraz daha iyi görünüyor. Ne dersin?"

Lucius, "Bence de öyle," diyerek kız kardeşini onayladı. Ne var ki, ikisi de kesin bir iyileşmenin söz konusu olamayacağını biliyordu.

Ellerini çırpıp Amy heyecanla, "Gitmek için sabırsızlanıyo-

rum," dedi. "Tabii Bayan Allard'ı yeniden görmek için de. Çok tatlı biri ve bana bir yetişkin gibi davranıyor. Tam olarak modaya uygun giyinmese de bence çok güzel. Gözlerine ve o simsiyah saçlarına hayran oldum. Of, büyükbabam ne zaman hazır olacak?"

Lucius camdan dışarı bakarak, "Söylediği saatte elbette," dedi. "Ne denli dakik olduğunu bilirsin. Geç kalmak istemiyorsam ben de yola koyulmalıyım. Peters arabayı kapının önüne getirmiş bile."

Bir kaç dakika sonra Bayan Martin'in okuluna doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Bu sabah annesiyle Caroline'dan birer mektup gelmişti. Haberlerin başında Marki Godsworthy'nin, yanında Lord ve Leydi Balderston -ve elbette Portia- ile sezon açılışı için Londra'ya yerleştikleri geliyordu. Annesinin anlattığına göre Bayan Hunt gayet iyi

görünüyordu. Ayrıca Leydi Balderston Lucius'u sormuş, yakında onu da görmeyi umduğundan söz etmişti.

Portia Hunt her zaman iyi görünürdü; kısacası bu yeni bir haber sayılmazdı. Genç adam Portia'nın saçındaki tek bir telin bile karıştığına şahit olmamıştı. Çocukluğunda dahi istisnai bir durumla karşılaşmamıştı.

Araba okulun kapısının önünde durdu. Lucius arabadan inip kapıya doğru yürürken kendini gizli kapaklı suç işliyor-muş gibi hissetti. Başka bir kadını baloya götürmek üzereydi.

Kapıcı kapıyı açtığında genç adam hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Frances Allard girişteki holün ortasında duruyordu. Üzerinde gümüş simli kumaştan bir elbise vardı. Göğsünün hemen altından iki sıra gümüş işlemeli dantel bir bant geçiyordu. Aynı danteller eteğinin ucunu da süslüyordu. İki genç kız yan yana diz çökmüş, ellerindeki iğne, iplikle etekteki dantelin sökülen yerlerini dikiyorlardı. Bir başka kız da avucunda birkaç toplu iğne tutuyordu. Bayan Martin ise elindeki gümüş şalı Frances'ın omuzlarına yerleştirmeye çalışıyordu.

İçeri girdiğinde eteğin çevresindeki dantelleri dikmekle uğraşan kızlar başlarını kaldırıp utangaç bir şekilde kıkırdadılar.

Frances ilk önce utanmış gibi dudağını ısırırsa da dayanamayıp gülmeye başladı.

Neşeli bir ses tonuyla, "Aman Tanrım!" dedi.

Yüzündeki sıcak ifade genç adamı yumruk yemişe çevirdi; öyle ki bir an nefesi kesikli.

Bayan Martin ise, "Belirlenen saatten beş dakika önce gelen bir beyefendi daha" diye mırıldandı.

"Pardon?" Lucius şaşırmıştı. "İsterseniz dışarı çıkıp beş dakikanın geçmesini kaldırımda bekleyeyim," dedi.

Kızlar kahkaha attı; Bayan Martin bile gülümsemişti.

Frances, "Hayır, hayır. Bitti bile," derken iplik koparıldı, Dantellerle kurdelelerin hepsi yerli yerinde duruyordu. "Bayan Martinle tanışmıştınız, Lord Sinclair," dedi. "Size diğer öğretmen arkadaşlarımı takdim edebilir miyim? Bayan Jewell ve Bayan Osbourne."

Elbisenin eteğini tutan iki genç ve güzel hanımı gösteriyordu. Her ikisi ele gerçek bir ilgiyle onu inceliyorlardı.

Lucius, "Bayan Jewell?" diyerek kumral saçlı, mavi gözlü bayana doğru eğilerek selam verdi.

Ardından Bayan Osbourne'u selamladı.

Kızlar dizlerini kırarak resmi bir biçimde reverans yaptılar.

Lucius bir anda ilerinden birinin dışarı çıkmasının hepsi için önemli bir olay olduğunu anlayıverdi. Kendisini, ona tümden yabancı bir dünyaya bir bakış atmasına izin verilmiş gibi hissetti. Bu dünyada kadınların yaşantısının sandığı kadar durağan olmadığını, balolar ve partiler dışında kalan bir yanının da olduğunu duyumsamıştı. Bu ğretmenlerin hepsi genç ve güzel kadınlardı ama bir kişilikleri vardı. Ciddi bakışlı, baston yutmuş tavırlı Bayan Martin bile bu kapsam içindeydi.

Yine de Frances'ın neden onlardan biri olarak kalmayı yeğlediğini anlayamıyordu. Böyle olmak zorunda değildi.

Kendisinden başka bir erkeğin bu kutsal dünyaya adım atmasına ierliyormuş gibi dik bakışlarla onu szen kapıcının açtığı kapıdan beraberce ıktılar. Elini uzatıp genç kadının arabaya binmesine yardım etti.

Araba hareket ettiğinde Frances gülerek, "Hava bu akşamki kutlamayı düşünüp bozmadı galiba," dedi.

Lucius, "Yağmur yağsaydı gelmeyecek miydiniz?" diye sordu.

"Yo, elbette ki gelecektim." Elleriyle şalını omuzlarında tutmaya çalışıyordu.

"O zaman şu anda kibar bir sohbet için uğraşıyorsunuz?"

Genç kadın, sesinde belirgin bir rahatsızlıkla, "Canınızı sıkıyorsam özür dilerim," dedi.

"Sanırım hiç konuşmamam gerekiyordu. Bundan sonra öyle yaparım."

Frances sustu. Birkaç dakika sonra Lucius, "Eğlenmek için ne yaparsınız siz?" diye sordu.

"Siz ve diğer öğretmenler, demek istiyorum. Bath'de yaşıyorsunuz ve daha önce bu toplantılara hiç katılmadığınızı söylediniz. Her gece kızları yatırdıktan sonra karşılıklı örgü örerek ve örgü modellerinden söz ederek mi zaman geçiriyorsunuz?"

"yle bile olsa bizi dert etmeniz gerekmiyor, Lord Sinclair. Çünkü biz çok mutluyuz."

"Bunu daha önce bir kez daha söylemiştin. O zaman memnun kelimesini kullanmıştın. Halinden memnun olmak yeterli mi Frances?"

Lucius bir an için genç kadının yanıt vermeyeceğini sandı. Frances'ın yüzüne soluk bir ışık vuruyordu. Başlık takmamış-tı. Saçları sıkıca geriye doğru taranmış, başının arkasında lüle lüle bir topuz biçiminde toplanmıştı. Salar inceden inceye kıvrılmış değildi; kendi dalgalan kesinlikle daha güzel bir topuz oluşturmuştu. Çok zarıf ve güzel görünüyordu. Bu sade güzelliğiyle balo salonundaki tüm kadınların koket görünmesine neden olacaktı.

"Evet, yeterli. Mutluluk, kişiyi depresyona sürükleyen heyecan ve mutsuzluk karşısında bir denge oluşturmak zorundadır. Memnuniyet ise çok daha kolay elde edilebilen bir şeydir ve zihne açıklık, ruha ise huzur verir."

"Ulu Tanrım! Bundan daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum. Bence sen tam bir korkaksın, Frances."

"Korkak mı?" Genç kadın kızgın bir bakışla onu süzüyor-

du. "Sanırım kariyerimi, güvenli yaşantımı, geleceğimi ve arkadaşlarımı bir yana atıp sizinle Londra'ya gelmediğim için korkakça davranmış oluyorum."

"Hem de çok korkakça davrandım"

"Korkaklık mantıklı davranmaksa evet, sizin tanımınıza göre bir korkağım, Lord Sinclair. Ne var ki, bu yüzden özür dileyecek değilim."

"Mutlu olabilirdin. Yaşamın önüne çıkardığı şansını kullanabilirdin. Sesini, şarkı söyleme yeteneğini kısa sürede fark ederdim, biliyorsun. Burada hayal bile edemeyeceğin kadar büyük kitlelere şarkı söyleyebilir, çok ünlü olabilirdin. Bu sesle ünlü bir aktris olma hayalleri kurmadığına inanmam."

Frances sert bir ses tonuyla, "Ve servet sahibi olma," diye ekledi. "Şuna inanıyorum ki, bu ikisi kaçınılmaz bir biçimde başa baş giderler. Sanırım beni mutlu ederdiniz, Lord Sinclair. Sanırım müzik kariyerim açısından gerekli ilişkileri kurmamı ve doğru kişilerle tanışmamı da sağladınız."

"Neden olmasın ki? Bu yeteneğini kendime saklamam büyük bir bencillik olurdu."

"Bu durumda, bir kadın duygu ve düşüncelerini analiz etmekten aciz mi demek istiyorsunuz?" Frances'ın sesi titriyordu. Lucius sesinin kızgınlıktan titrediğini düşündü. "Bir erkeğin müdahalesi olmadan kadınların, yaşantılarından mutlu ya da memnun olmaları için duygu ve düşüncelerinin ışığında doğru seçimi bile yapamayacaklarını mı söylemek istiyorsunuz Lord Sinclair?"

"Genel olarak kadın ya da erkeklerden söz ettiğimizizin farkında değildim. Ben senden söz ediyorum ve yalnızca halinden memnun olarak yaşayıp gitmek için yaratılmadığını biliyorum. Böyle biri olduğuna inanman bile büyük bir saçmalık. İçindeki tutku resmen dışarı taşıyor, Frances -ve şunu da ekleyeyim, bunu yalnızca cinsel anlamda söylemiyorum."

"Bu ne cüret!" Frances sesini yükseltmişti. "Beni doğru dürüst tanımıyorsunuz bile."

"Pardon? Sözlük anlamında tanımak fiilinden söz ediyorsan, tanıyorum elbette. Cinsel tutkunun sınırlarını anlamam

için bir gece pekâlâ yeterlidir. Ayrıca seninle konuştuk, sohbet ettik, tartıştık. Buna bu akşam da dahil. Seninle güldüm, seviştim ve belki de en önemlisi senin şarkı söyleyişini dinledim. Seni çok iyi tanıyorum ben."

"Şarkı söylememin bununla bir ilgisi..."

"Ah, var, hem de nasıl var. Olağandışı bir yeteneği zirvelere taşıırken benliğini unutan bir sanatçının o anda kendini ve tüm gizemini açığa vurmaması olanaksızdır. Bu gibi durumlarda saklanmanın yolu yoktur. Ürün ister bir resim olsun, isterse bir şiir ya da bir şarkı... Fark etmez! Reynoldslar'ın davetinde şarkı söylerken güzel bir sesin ötesinde bir

şeyleri açığa vurmuş oldun. Kendini ortaya serdin; ne denli tutkulu bir insan olduğunu anlamamak için aptal olmak gerek."

Çok tuhaftı. Bu söyledikleri daha önceden düşündüğü şeyler değildi ama doğruları söylediğini biliyordu.

Genç kadın ısrarla, "Ben halimden çok memnunum," diyordu. Avuçlarını açık bir biçimde kucağına koymuş, gözlerini parmaklarına dikmişti.

"Tabii, ne demezsin. Daha doğrusu korkaksın, Frances. Tartışmak istemiyorsun ve basmakalıp lafların ardına sığınmıyorsun, çünkü yaklaşımın yanlış. Ve düpedüz yalan söylüyorsun."

"Hakaret etmeye başladınız. Bana sen diye hitap etmenize izin vermiş değilim, Lord Sinclair."

"Belki de haklısın. Sen bana yalnızca bedenini verdin."

Genç kadın derin bir nefes aldı. Lucius yanıt vermesini bekledi ama Frances nefesini yavaşça saldı ve hiçbir şey söylemedi.

Lucius nerelerden geçtiklerini, çevredeki manzarayı hiç fark etmemişti. Bir anda belediye binasına yaklaşmakta olduklarını gördü. Böylesi daha iyiydi. Lanet olsun, niyeti onunla tartışmak değildi. Zaten genç kadın onu kızdırmasaydı tartışmazdı da. Havanın ne güzel olduğundan söz ederek her şeyi o başlatmıştı.

Sanki kibar kibar sohbet eden iki yabancıydılar da...

Bath'den ne kadar çabuk ayrılıp evlilik konusuyla ciddi cid-

di ilgilenmeye başlarsa, o kadar iyi olacaktı. Portia Hunt Londra'da onu bekliyordu; annesi ve ailesinin diğer üyeleri de öyle.

Bath, Londra. Londra, Batlı... Bu tıpkı şeytanla derin, mavi bir deniz arasında seçim yapmaya benziyordu.

Son on yıldır akışından memnun olduğu yaşantısı nerelere sürüklenmişti böyle?

Arabadan inip Frances'a elini uzattığında genç kadının ne demek istediğini fark etti.

Memnuniyet?

Son on yıllık yaşantısından memnun muydu?

Memnun muydu?

Son üç gün boyunca Frances, en az on kez masanın başına geçip Bayan Amy Marshall'a baloya katılamayacağından söz eden bir özür mektubu yazmaya çalışmıştı. Okulda yapılacak bir sürü işi olduğu, derslere hazırlanması ve sınav kağıtlarını okuması, grubun

düzeyine ulaşamayan kızlara özel müzik dersleri vermesi gerektiği, koro provaları gibi bir mazeretler düşünmüştü.

Gerekçe çoktu aslında. Öğretmenlik tam günlük bir meslekti; özellikle yatılı bir okulda, insanın uyanık kaldığı saatlerin tamamını kapsıyordu.

Ne var ki, sorumluluk gösterip ona yardımcı olmaları gereken arkadaşları bu konuda işbirliğine yanaşmamışlardı.

Claudia, "En azından Bayan Marshall için gitmelisin. Git ve eğlenmene bak," demişti. "Onun bayan bir refakatçiye ihtiyacı olduğunu kendin söyledin. Bu arada başka birini bulması için zaman da kalmadı. Çok ayıp olur. Ayrıca Kont Edgecombe için de gitmelisin. Aristokrat olsa bile kibar bir beyefendiye benziyor."

Anne içini çekip, "Git lütfen ve bizim için de eğlen," demişti. "Düşünsene belediyenin balo salonundaki bir toplantıya katılacaksın Frances. Hem de bir kontun ve vikontun davetlisi olarak. Tüm detayları dinlemek için şimdiden sabırsızlanıyorum."

Gözlerinde yaramaz bir bakış beliren Susanna da, "Hem belki de..." diye eklemişti. "Vikont Sinclair Noel sonrası ondan ayrılmana göz yumduğu için büyük bir hata yaptığını anlar da cicildi niyetler beslemeye başlayıp sana kur yapar. Bakarsın ayaklarını yerden kesip zavallı Bay Blake'i listenin alt sırasına atar." Yerinden kalkıp Frances'ı sevgiyle kucaklamış ve, "İyi eğlen canım. Yalnızca eğlenmeye bak," demişti.

Frances işlerini bitirip gece için hazırlanmak üzere odasına çekildiğinde Anne gelmiş ve bütün bir akşamı Vikont Sinclair ile yan yana geçirmenin acı verici olup olmayacağını öğrenmeye çalışmıştı.

"Belki de bizim için de eğlen diyerek seni zorlamakla hata ettik," demişti. "Bencilce davrandık."

Ama artık fikir değiştirmek için çok geçti elbette. Frances, başlangıçta çay davetine de gitmek istemediğini ama o davetten sonra kendini çok daha iyi hissettiğini ve Noel sonrası başına üşüşen bunaltıcı duyguların biraz hafiflediğini söyleyerek arkadaşını rahatlatmaya çalışmıştı.

Tüm bunlar Susanna ve Claudia'nın odasına gelip Lord Sinclair'i bekleme odasında beklemek üzere hep birlikte alt kata inmelerinden az önce olmuştu. Sonra Anne elbisenin ete-ğindeki dantellerden birkaçının sökülmüş olduğunu fark etmiş ve iğne iplik getirmek için odasına koşmuştu. Sonra da söküklükleri dikerken diğerleri sinir içinde gülerек onları izlemişti. Hiçbirinin aklına geri dönüp yukarı çıkmak ya da kapı çalındığında Bay Keeble'a açmamasını söylemek gelmemişti.

Durum hem komik, hem de çok can sıkıcıydı. Sonra Lucius dışarı çıkıp orada beklemeyi önermişti ki bu daha da komikti. Tabii bir de danslı bir toplantıya gidiyor olmanın verdiği heyecan vardı.

Belki birlikte dans da edeceklerdi.

Çay sonrası onu okula bıraktığında genç adam, dans konusunu açmıştı.

Ne var ki, balo salonuna giden merdivenleri çıkarken Frances'ın neşesi uçup gitmişti.

Aman Tanrım, adam kendisine korkak demişti; bir de tutkulu bir kadın olduğunu söylemişti.

İçindeki tutku resmen dışarı taşıyor, Frances - ve şunu da ekleyeyim, bunu yalnızca cinsel anlamda söylemiyorum.

Birlikte geçirdikleri geceden açıkça söz etmiş, kelimenin tam anlamıyla onu tanıdığını vurgulamıştı.

Onu memnuniyetin arkasına sığınan, mutluluk için savaştan çekinen bir korkak olarak nitelemişti.

Bu korkaklık değildi ki... Bu, zorlukla kazanılmış bir sağduyuydu.

Genç adamın önünde merdivenlerden çıkarken keşke bu denli yakışıklı olmasaydı, diye düşündü. Siyah takım elbisesi, içindeki gümüş süslemeli yeleği, iyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan beyaz, işlemeli gömleği ve kusursuz bir biçimde bağlanmış kravatıyla gerçek anlamda çok şık görünüyordu. Şöyle de diyebilirdi: çıkık elmacık kemikli, sert hatlı yüzü ve kahverengi gözleriyle insanın nefesini kesecek kadar yakışıldı bir erkekti.

Sonunda yeniden bir baloya katılıyor olmanın heyecanı ile sıkıntısını unutup biraz rahatladı genç kadın. En azından gelmeye karar vermesinin nedenlerinden biri, böyle bir toplantının parçası olmayı istemesiydi. Toplum içine karışmayalı uzun bir zaman olmuştu; mutsuz değildi belki ama eksikliğini hissetmişti. Yüksek tavanlı hol davetlilerle doluydu. Onların arasına karışırken içinde pek beklemediği bir heyecan dalgası yükseldi.

Vikont Sinclair elini hafifçe beline koymuş, onu ileri doğru yürütüyordu. Genç kadın kendini belindeki dokunuşun yarattığı duygulara kaptırmak üzereyken Bayan Marshall aceleyle onlara doğru ilerledi. Balo salonunun kapısında yollarını gözlüyor olmalıydı. Genç kız çok güzel olmuştu; hayat dolu ve coşkulu bir hâli vardı.

Brock Caddesi'ndeki evde yaptığı gibi her iki elini de uzatarak Frances'ın ellerini tuttu ve yanaklarından öptü. "Ne kadar dakiksiniz. Büyükbabamla ben de beş dakika önce geldik. Kaplumbağa yavaşlığıyla yürüdük, Luce; yemin ederim. Gü-

müş rengi size çok yakışmış Bayan Allard. Giysileriniz Lu-ce'unkilerle tam bir uyum içinde." Aydınlık bir biçimde gülüyordu.

Ne kadar olmayacak laflar ediyordu bu kız? Frances ellerini çekip gülerek kızın koluna girdi ve arkalarında Lucius ile balo salonuna doğru ilerlediler.

Kapının girişinde duran Frances hayranlıkla, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Ben burayı yalnızca gündüz görmüştüm. Avizelerin parlaklığında çok daha muhteşem görünüyormuş. Çok güzel bir salonmuş, değil mi?"

Tavandan üzerlerinde bir dolu mum yanan çokça avize sarkıyordu. Yüksekçe bir platforma yerleşmiş orkestra, enstrümanlarını akort ediyordu. Dans pistinin etrafında toplanan davetliler sohbet ediyor, müziğin başlamasını bekliyorlardı.

Genç kadın ertesi gün arkadaşlarına her şeyi kapsamlı bir biçimde anlatabilmek için her detayı aklında tutması gerektiğini düşündü.

Vikont Sinclair, "Demek bu, uzun zamandır katıldığınız ilk balo olacak, Bayan Allard?" diye sordu.

Genç kadın birkaç gün önce katıldığı çay davetinde bunun böyle okluğunu söylemişti. Bir anda Lucius'un ne elemek istediğini fark etti. Başını çevirip yüzüne baktığında, genç adamın gözlerinde o tanıdık, şeytanca parıltıyı gördü.

"Evet, öyle," demekle yetindi.

Genç adam, "Oldukça katılım var gibi görünüyor," diyerek konuşmasını sürdürdü. "Gerçi Bath'deyiz, dolayısıyla pek de kalabalık olmasını beklemiyorum. Bir balo, fazla kalabalık olmadan da eğlenceli olabilir. Aslında kalabalık olmayınca daha da eğlenceli olabilir. Hatta iki kişi bile yeterlidir. Bir erkekle bir kadın elbette, ki dans edebilsinler. Orkestra bile gerekli değil."

Kız kardeşi neşeyle güldü. "Saçmalıyorsun, Luce."

Vikont Sinclair gözlerini Frances'a dikmişti. Tek kaşını kaldırıp, "Siz de benim gibi düşünmüyor musunuz, Bayan Allard?" diye sordu.

Kızarmamam gerekiyor, diye düşündü. Kızarmayacağım, işte.

"Ama o zaman bu bir balo olmaz, değil mi?" diyebilirdi.

"Evet, hem bir süre sonra erkekle kadın dans etmekten sıkılıp başka uğraşlar arayabilirler, çok haklısınız. Sanırım belirli sayıda bir katılım olduğu için mutlu olmalıyız."

Neden böyle yapıyordu? Frances şaşkındı. Bath'e gelişinden sonraki üç karşılaşmalarında da onu görmüş olmaktan memnun değilmiş gibi davranıyordu.

Neyse ki, o sırada Kont Edgcombe onlara doğru geldi. Frances'ı her zamanki gibi eğilerek selamlayıp elini öptükten sonra oyun salonuna geçmek istediğini belirterek özür diledi.

Vikont Sinclair büyükbabasını oyun salonuna götürmek için yanlarından ayrıldığında Bayan Marshall, "Evdeki, pek de resmi olmayan bazı toplantılarda dans etme olanağım oldu, ama hiçbirisi bu denli büyük bir şey değildi," diyerek küçük bir itirafta bulundu. "Yarın Caroline'la Emily'ye mektup yazıp bu geceyi anlattığımda ikisi de çok şaşıracak ve kıskanacaklar."

Frances salonda pek fazla genç olmadığını fark etmişti. İlk görüşte davetlilerin sıklığından etkilenmiş olsa da dikkatli bir incelemeyle pek azının gerçek bir baloya uygun bir biçimde giyindiğini gördü. Bu hoşuna gitmişti elbette. Ne de olsa son modaya pek de uygun olmayan giysisiyle tuhaf görünmekten korkmuş, çekinmişti.

"Evet, oldukça büyük bir düzenleme gerçekten de..." dedi. "Ama bir dahaki yıl Bayan Marshall, sosyeteye takdim edildiğinizde, bundan daha büyük bir davete katılmanın keyfini süreceksiniz."

Genç kadın, "Lütfen bana Amy, deyin," dedi. Sonra bir anda yüzü aydınlandı ve, "Şu karşıda annesiyle birlikte duran Rose Abbotsford. Yanlarındaki de ağabeyi olmalı. Çok yakışıklıymış, değil mi?" derken Lucius'un yaklaştığını gördü ve yelpazesini açarak yüzündeki heyecanı gizlemeye çalıştı.

Durumu gözden kaçırmamış olan Vikont gülererek, "Salondaki bütün delikanlılara çengel atmadan önce ilk dansı benimle yapacağını unutma lütfen, Amy," diye ağırlığını koydu. "Zaten seni buraya getirdiğimi duyunca annem canıma okuyacak."

O anda bir erkek Frances'ın önünde eğildi.

Bay Blake, "Bayan Allard, sizi bu akşam burada görmeyi beklemiyordum. Yo, yanlış anlamayın, sizi görmek beni çok mutlu etti," dedi. Frances'ın önünde eğilmişti ama bir yandan da genç kadının yanındaki iki kişiyi süzüyordu. Reynoldslar'ın davetinde birbirlerini görmüşlerdi elbette, ama Frances onları yeniden tanıştırdı.

Bay Blake Vikon'a dönüp, "Bayan Allard'ı baloya davet etmeniz çok nazik bir davranış, lordum," dedi.

Frances utanmıştı. "Davetli olmaktan çok Bayan Mars-hall'ın refakatçisi sayılırım," diye açıklamaya çalıştı.

Bayan Marshall yelpazeyle Frances'ın koluna dokunup, "Hiç öyle şey olur mu? Neler söylüyorsunuz?" diye atıldı.

Vikont Sinclair öyle mağrur bir edayla, öyle kibirli ve karşısındakini küçümseyen bir ses tonuyla, "Teşekkürler, beyefendi, ama Bayan Allard, Kont Edgecombe tarafından bizzat davet edildi," dedi ki Frances elinde olmadan ona döndü.

Bay Blake başını eğdi. Frances adamın buz gibi bir aşağılanmaya uğradığını anladığından tam olarak emin değildi. Adama yapılan haksızlığa sinirlendi. Vikont Sinclair, bir doktor olan bu adamı düpedüz küçümsüyordu. Tanrı aşkına kendisi ise yalnızca bir öğretmendi.

"Ne yazık ki, sizi görmeden önce ilk dansı Bayan Jones ile yapmaya söz vermiştim. İkinci dansı benimle yapar mısınız, diye sormak fazla şey ümit etmek olur mu bilemiyorum ama Bayan Allard..."

Vikont Sinclair, "Bayan Allard ikinci dansı benimle yapacak," dedi.

Frances böyle bir söz vermediğini açıklamalı mı, yoksa işi oluruna mı bırakmalı bilemiyordu. Kısa bir kararsızlık anı geçirdi. Lucius'a baktığında onun da bir kaşını kaldırıp ne diyeceğini beklediğini gördü. Kalkık kaşların ardında ağır bir tahrik gizliydi.

Genç adama gülümseyerek, "Evet," dedi. "Arabada gelirken ikinci dans için Vikont Sinclair'e söz vermiştim."

"Ah... Belki üçüncü dans o zaman, ne dersiniz?"

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim. "

Orkestra şefi ilk parçayı anons etti. Müzisyenler az sonra parçaya başlayacaklardı. Dikkatini dans pistine çevirdiğinde ne sıkıntısı, ne öfkesi, ne de gerginliği kaldı. Pek fazla dans etmeyecek olsa da heyecanlıydı. İkinci ve üçüncü parçalarda dans edecekti ya. Bu kadarını bile beklemiyordu.

Oysa başlangıç için seçilen hareketli halk dansını da kaçırmayacaktı. Bay Blake dans sözü aldığı hanımın yanına giderken Vikont Sinclair de kız kardeşiyle piste yöneldi. Frances boş bir koltuk görmüştü. Tam oturmak üzereyken Bay Huc-kerby'nin okuldaki Noel konseri sonrasında kendisiyle tanıştırdığı kayınbiraderi Bay Gillray yanına yaklaşıp onu dansa davet etti. Böylece tüm tahminlerinin aksine, ilk dakikadan itibaren balonun keyfini çıkarmaya başlamış oldu.

Bir anda kendini Bay Huckerby'nin öğrettiği karmaşık dans figürlerini başarıyla anımsayıp uygularken buldu. Bu da çok hoşuna gitti. Zevkle gülümseyerek kendini dansa kaptırdı. Sıranın başlarında bir yerde olan Amy Marshall da eğleniyor gibi görünüyordu. Vikont Sinclair anlayışlı bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu. Daha önce bir kez göz göze geldiklerinde genç adam kısıkanç bakışlarını ona dikmiş, uzun bir süre de ayırmamış tı.

Bir sonraki dansı da onunla yapacaktı. Genç kadın sevinsin mi, üzülün mü bilemiyordu. Balodaki en yakışıklı ve şüphesiz en seçkin erkek oydu. Onunla tekrar dans edecek olmanın düşüncesi bile Frances'ın kendinden geçmesine neden oluyordu. Diğer yandan ondan ne denli uzak durursa, huzuru için o denli iyi olacağını da biliyordu. Değerli huzuru...

Memnuniyeti...

Tanrı yardımcısı olsun, o eski sihir ve duygular bir örümcek ağı gibi her geçen dakika büyüyerek benliğini kaplamaktaydı.

Onunla yeniden dans etmeyi çok istiyordu -umutsuzca istiyordu.

Yalnızca bir kez daha...

13

İlk dansın hemen ardından Amy ile tanışan Bay Algernon Abbotsford, bir sonraki dansı kız kardeşiyle yapmak için Lucius'tan zarif bir biçimde izin aldıktan sonra iki genç piste doğru ilerlediler. Böylece Lucius da serbest kaldı ve dikkatini tanımadığı bir hanımla sohbet etmekte olan kendi eşine yöneltti.

Açık konuşmak gerekirse onu gördüğü andan itibaren başka bir şeye dikkatini verebilmiş değildi. Her ne kadar bu geceyi en az Amy kadar heyecanla beklediğini yadsıyarak kendini kandırmaya çalışsa da, giyinip hazırlanırken en ufak detayların üstünde uzun uzun durmasının tek nedeninin Frances'ı görecektir oluşu olduğunu kendisine bile itiraf edemese de, bu aşamada gururunu iki paralık eden gerçekle yüzleşmekten başka bir çaresi kalmamıştı.

Lanet olsun!

Sessiz sakın ve heyecansız bir hayat sürmek için yaratılmış bir kadın olduğuna Frances gerçekten inanıyorsa, o zaman kendini ondan daha fazla kandırıyor demektir. Evde kalmış kız kurusu bir öğretmen olarak yaşlanıp gidecek kadın tipine bir örnek göstermeye kalksa en son aklına geleceklerden biri bile olmazdı. Söz konusu olan basit bir Bath partisi olsa da yanaklarının pembeliği, yüzündeki ifade ve duruşuyla içinde bulunduğu ortamdan zevk aldığı belli oluyordu. Dans sevgisinin nasıl kolayca cinsel tutkuya dönüşebildiği ise en iyi o biliyordu.

Bunları düşünmesinin nedeni aynı dönüşümü sağlama arzusu değildi elbette!

Genç kadının önünde hafifçe eğilerek, "Hanımefendi, yanılmıyorsam bu dansı bana lütfetmişsiniz," dedi.

Genç kadın bakışlarını Lucius'un gözlerine dikti. Lucius onun da aylar önce, handaki o soğuk ve karanlık toplantı salonunda, aynı kelimeleri kullanarak vals yapışını ve sonrasındaki sevişmelerini düşündüğünü biliyordu.

Bugün ise ona sürekli o geceyi anımsatıp durmasının nedenini anlayamıyordu. Şeytanlık olsun diye olabilir miydi? Belki de onu duygularıyla yüzleştirmek, bir şeyleri açığa çıkarmak istiyordu. Her neyse, ne yapmaya çalıştığının kendi de farkında değildi. Zaten öteden beri yaptıklarının ya da söylediklerinin üzerinde pek düşünmezdi. O arzu ve dürtülerine göre davranan bir eylem adamıydı.

Frances, "Sanırım öyle lordum," diyerek elini genç adamın avucuna bıraktı. "Teşekkür ederim."

Piste doğru ilerlerken Lucius, "Ne yazık ki, vals yapamayacağız," dedi. "Soruşturdum; bu gece vals çalınmayacakmış."

"Ben de Bath'de pek vals yapılmadığını duymuştum."

"Bunun gözardı edilmesi büyük bir suç bence. Vals müziği çalmsaydı sizinle vals yapardık."

Genç kadın, "Evet," dedi ve yeniden başını çevirip Lucius'un gözlerine baktı.

O anda aralarında adlandırılmayacak bir çekim oldu. Arzu, özlem, anılar... Lucius bunlardan hangisi daha baskın pek emin olamadı. Belki de üçü birdendi. Adını koyamasa da cinsel bir etkileşim yaşandığının bilincindeydi.

İkisi de birbirinin yanında dengesini yitiriyordu. Birbirleriyle çağdaş bir biçimde iletişim kuramıyor, sürekli tartışıyorlardı. Üç ay önce, birlikte vals yapmalarından evvel bir biçimde tutuşan ve sonrasında büyük bir yangına dönüşen her ne idiyse, küllerin altında köz halinde uyukluyor, fırsatını buldukça kıvılcımlar çıkartarak varlığını anımsatıyordu. Aradan üç ay geçmesine karşın hâlâ tam anlamıyla sönmemişti..

Tanrı aşkına, bundan böyle onu gördüğü için pişman olduğu, onunla hiç karşılaşmamış olmayı istediği ya da ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin umurunda olmadığı masallarıyla

kendini kandırmayacaktı. Genç kadın bu konuda gayet iyi olsa da o, kendi kendine yalan söyleme işini pek beceremiyordu.

Lanet olsun, genç kadınla yeniden birlikte olduğu için mutluydu işte!

Yine bir halk dansı çalınacaktı ancak bu seferki biraz daha yavaş tempoluydu. Genç kadını hanımların sırasının sonuna götürüp kendisi de karşısında, erkeklerin bulunduğu sırada yerini aldı. Diğer kadınların arasında şaşırtıcı biçimde "yabancı" duruyor, diye düşündü. Saçları, teni, canlılığı ve güzelliğiyle hemen aralarından sıyrılıp fark ediliyordu. Dikenlerin arasındaki bir gül gibiydi. Yo, haksızlık ediyordu; daha çok güllerin arasındaki bir orkide gibiydi.

Güller birden gözüne fazla uysal ve kişiliksiz göründü.

Lucius daha önce üst üste iki dans boyunca pistte kaldığını anımsamıyordu. Bazen bir dans bile fazla gelebiliyordu. Her zaman şu dans olayının toplumsal organizasyonlarda moda bir eğlenme biçimi olmasını buyuran kişiyi, kolonilerden birinin en uzak köşesine, ölünceye kadar kalmak üzere sürgüne göndermek gerek diye düşünürdü. Hemcinslerinin ruh sağlığı ancak böyle teselli bulabilirdi.

Bir kadına yakın olmak istediğinde -ki bunu sık sık yapardı- aynı duygularla yüklü bir sürü insanın olduğu bir dans pistinde kur yapmaktan ziyade daha kısa yolları kullanmayı yeğlerdi.

Ne var ki, Frances Allard ile dans etmek bile başlı başına cinsel bir deneyimdi. Ayrıca çok da heyecan verici ve canlandırıcıydı. İşte yine onunla dans edecekti ve benliğinin her zerresi, gümüş rengi ipeklere bürünmüş, pürüzsüz saçları avizelerin ışığında pırıl pırıl parlayan, zarif endamlı, gözleri ıslıl ıslıl neşe saçan bu güzel kadına yoğunlaşmıştı.

Bir iki gün içinde Londra'ya dönmek ve dikkatini görevlerine yöneltmek zorundaydı -bunu becerebileceğini umuyor-du- ancak şimdilik bunları düşünmenin sırası değildi. Lanet olsun, şimdi bu geceyi yaşayacaktı ve her anın zevkini çıkarmaya çalışacaktı.

Müzik başlarken kadınlar eteklerini tutup reverans yaptı,

karşılarındaki erkekler de bir kollarını arkalarına götürüp hafifçe eğildiler. Sıralar birbirine yaklaştı, eşler ellerini havaya kaldırıp başlarının üstünde bir yerlerde diğerinin elini kavrayıp kendi etraflarında döndükten sonra sıralarına döndüler.

Orkestra çalışıyor, pisttekiler hep birlikte aynı adımları atıp pistin parke zemininde ritmik topuk sesleri çıkartarak sağa, sola salınıyor, zaman zaman eşleriyle karşılıklı ya da sırt sırta geliyor, el çırpıyor, sırayı bozmadan salonun bir ucundan diğerine gidip yeniden bir araya geliyorlardı. Bazen bütün bir sıra, bazen de sadece eşler kol kola dönüyor, hopluyordu. Zaman zaman birkaç kelime edecek kadar yan yana kalıyor olsalar da, kimse birbiriyle

konuşmuyordu. Ancak Lucius dans figürlerini, gözlerini kızınkilerden neredeyse hiç ayırmadan yapıyor, sanki iradesinin gücüyle genç kadının da gözlerini onunkilerden ayırmamasını sağlıyordu. Genç kadının elbisesindeki gümüş rengi süslemelerin saçının parıltısıyla oluşturduğu uyumun güzelliği, eline dokunan elin sıcaklığı, ağır bir parfümden çok daha hoş bir etki yapan, o sabuna benzeyen bildik kokusu Lucius'u sarıp sarmalıyor, tüm duygularını ayaklandırıyordu.

Her şey bir yana, dans ederlerken tüm açıklığıyla anladığı bir gerçek vardı. Frances üç ay önce onu reddetmiş olabilirdi ama bu ilgisizliğinden ya da ona önem vermediğinden değildi. Lanet olsun, bunu o zaman anlaması gerekirdi ama ancak anlayabilmişti. Ve doğru anladığından da emindi.

Frances Allard korkak falan değildi.

Lucius'un bu gecenin sonunda, genç kadın okula girip kapıyı ardından kapatmadan yapmaya kararlı olduğu bir şey vardı; o da Frances'ı şu halinden memnun olma durumundan çekip çıkarmak olacaktı. Genç kadının rahat ve bir o kadar güvenli yaşam biçimini seçmekle aslında kazandığından daha çok şeyi kaybettiğini anlaması gerekiyordu. Lucius, genç kadını hata yaptığını kabul etmeye zorlamalıydı.

Genç adam bunun bir hata olmadığını düşündüğü zamanları tamamen aklından çıkarmıştı.

Aralarındaki hava elektrik yüklüydü.

Parça sona erdi. Genç kadının yüzünde ve göğsünde minik ter damlaları belirmişti. Bu onu daha güzel, daha arzulanır kılıyordu. Hızla nefes alıp verirken kalkıp inen göğüsleri de öyle.

Kolunu uzatıp elini genç adamın koluna koyarken, "Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten çok hoştu."

"Yine mi bu kelime?" Lucius sert bir gülümsemeyle genç kadını süzdü. "Bazen tutup seni sarsmak istiyorum Frances."

"Pardon?" Genç kadın şaşkın bir ifadeyle yüzüne bakakalmıştı.

"Umarım koro provasından sonra öğrencilerini bu sözcükle ödüllendirmiyorsundur. Zira müzikten vazgeçmelerine yol açabilir. Bana kalsa bu kelimeyi lügatımızdan çıkartırdım."

"Benimle niçin dans ettiğinizi anlayamıyorum, Lord Sinclair. Benden hiç hoşlanmıyor gibi görünüyorsunuz çünkü."

Genç adam, "Bazen," dedi. "Hoşlanma sözcüğü aramızdaki-leri tanımlamak için pek de uygun bir kelime değil."

"Bizim aramızda hiçbir şey yok."

"Kin ve düşmanlık bile bir şeydir. Kaldı ki, bizim aramızda bunun ötesinde şeyler var."

Genç kadını Abbotsford'un yanında duran ve nasıl oluyorsa salona girdiği andan bile daha neşeli ve hayat dolu görünen Amy'ye doğru götürdü.

Frances'a dönüp, "Biz Amy ve büyükbabamla çay salonunda olacağız. Bir sonraki dansın ardından bize katılırsınız," dedi. Bir sonraki dansı Bay Blake adındaki şu doktorla yapacağını anımsamıştı. Adamın genç kadında gözü olduğu belliydi, ancak bu akşam onu davet etmeyi bile düşünmediğine bakılırsa kaplumbağa hızıyla ilerlemeye alışkındı herhalde. Reynoldslar'ın davetindeki gibi bu çay teklifine de göz yumacağa benziyordu doğrusu!

Genç kadın, "Bu bir rica mı, yoksa emir mi Lord Sinclair?" diye sordu.

"Arzu ederseniz dizlerimin üstüne bile çökerim ama böyle bir davranışın dudak uçuklatacak dedikodulara malzeme olacağı hakkında sizi uyarmak zorundayım," diye yanıt verdi.

Frances güldü.

Bu gülümsemeyle birlikte Lucius'un kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki genç adam neye uğradığını şaşırđı. Zaten kızarmış yanakları ve pırıl pırıl parlayan yüzüyle çok tatlı görünüyordu; gülmek ise ona bambaşka bir güzellik katıyordu! Bu kız kesinlikle gülmek için yaratılmıştı. Bu haliyle tam bir... Tam bir... Aman neyse işte... Onu tanımlamakta kelimeler yetersiz kalıyordu.

"O halde pek itiraz etmeden gelsem iyi olacak galiba," dedi.

Bay Blake gelip genç kadını piste sürükledi. Adamın yarı yarıya kelleşmiş başının tepesi ışıktaki parlıyordu. Teşrifatçı Amy'yi ciddi görünümlü, gözlüklü bir gençle tanıştırdı. Çocuk kızı alıp kadril için götürdü.

Lucius, teşrifatçı kendisine de yeni bir eş getirmeden oyun salonuna kaçmanın akıllıca olacağını düşünüp dans pistinin yanından ayrıldı. Görebildiği kadarıyla büyükbabası oyuna dalmıştı.

Keyfi kaçmıştı. Bu huysuzluk başına son zamanlarda musallat olmuştu. Birkaç hafta, hatta birkaç ay içinde geçeceğı de benzemiyordu. Noel için Barclay Malikânesi'ne gitmeden önceki hayatının nasıl olduğunu anımsamaya çalıştı. Şüphesiz sürekli huysuz ve kavgacı bir insan değildi; aksine yumuşak başlı ve güler yüzlüydü.

Eh, o zamanlar öğretmeninin birine kapılıp serseme dönmemişti tabii.

Şu büyükbabası sonsuza dek yaşayamaz mıydı sanki?

Ya da keşke en az bir düzine ağabeyi olsaydı.

Bu kadril de amma uzamıştı. Bitmek bilmiyordu. Oysa o çay içmek istiyordu.

Çay mı? Lanet olsun!

Bay Blake pek fena dans etmiyordu. Ayrıca kibar bir dans partneriydi. Frances'a çok hoş görüldüğünü ve çok güzel dans ettiğini söyleyerek iltifatta bulundu. Onunla karşılaşmaktan çok mutlu olduğunu bir kez daha vurguladı.

"Bu gibi organizasyonlara katılabileceğinizi bilseydim sizi ben davet etmek isterdim, Bayan Allard," dedi. "Oysa kız kardeşim ve eşiyle beraber geldim. Belki bir akşam hep birlikte tiyatroya gideriz; ne dersiniz?"

"Bu çok hoş olur." Frances gülümsüyordu. "Bu akşam olduğu gibi, okuldaki etüde girmemenin bir yolunu bulabilirsem olabilir. Beni düşünmeniz çok nazik bir davranış."

Başım genç kadının kulağına yaklaştıran Bay Blake, "Sizi düşünmek zor bir iş değil ki Bayan Allard," diye fısıldadı. "Açıkçası son zamanlarda kendimi sık sık bunu yaparken buluyorum."

Dans gereği uzaklaşmaları Frances'ı yanıt aramaktan kurtardı. Bir önceki dansın ruhuna yığıldığı duygular hâlâ içini ke-miriyorken başka bir erkeği eğlendirmek için gayret gösterecek gücü kendinde bulamıyordu. Tüm dikkatini yaptığı figürlere vermişti. Bir hafta kadar önce Bay Blake'in iltifatlarının ona verdiği zevki anımsamaya çalıştıysa da başaramadı. Vikont Sinclair haklıydı. Hoş ve memnuniyet verici gibi nitelemeler fazlasıyla donuk ve kişilsiz ifadelerdi.

Vikont'un yokluğunu Bay Blake'in varlığını fark ettiğinden çok daha çabuk algıladı. Bu da hiç iç açıcı bir durum değildi. Balo salonunun atmosferi bir anda gözündeki tüm çekiciliğini yitiriverdi.

Genç kadın, insanın kalbine, beynine olduğu kadar kolay söz geçiremeyişinin nedenini merak ediyordu. Kafasını ve bedenini allak bullak eden duygulara aşk demek tam olarak uygun olmasa da insanın âşık olacağı erkeği seçebilmesi gerekmez miydi? Ne isim verilirse verilsin insan, kanını kaynatacak, varlığıyla dünyasını dolduracak, kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olacak erkeği kendi seçebilmeliydi.

Vikont Sinclair'i son kez gördüğü bu gece de geçtikten sonra yaşantısını yolunu sokmak için daha çok çaba göstermekte kararlıydı. Bay Blake ile arasında gerçek bir bağ oluşturmak istiyordu. Bay Blake'in ona duyduğu ilgi Tanrı'nın bir armağanıydı.

Dans bittiğinde ve Bay Blake onu akrabalarıyla birlikte çay

içmeye davet ettiğinde, "Çok üzgünüm," dedi genç kadın. "Ama Lord Edgecombe ile çay içeceğime söz verdim. Beni bu gece torununa refakat edecek yaşlıca bir hanıma gereksinim duyduğu için davet etti -ona göz kulak olacak bir arkadaşa ihtiyaç duydu da diyebiliriz."

Bay Blake eğilip genç kadının elini öperken kibar bir biçimde, "Hiç de yaşlı sayılmaz ama," dedi. "Yine de sizi gayet iyi anlıyor ve sorumluluklarınızı kişisel isteklerinizin önünde tutan görev anlayışınızı takdirle karşılıyorum. O zaman izin verirsiniz en kısa zamanda sizi aramak isterim."

Frances gülümseyerek teşekkür etti ancak anlayamadığı bir nedenden ötürü Bay Blake'e dürüst davranmadığı hissine kapılmıştı. Bu pek de anlaşılmayacak bir şey değildi aslında. Gelecek günlerde kırık kalbini tedavi etmek isterken onu bir araç olarak kullanmamalıydı. O bunu hak etmiyordu.

Kalbinin yeniden kırılmasına izin vererek ne kadar da aptalca davranmıştı!

Çay salonunda geçirdiği yarım saat boyunca genç kadın oldukça eğlendi. Bunun nedeninin yalnızca Kont Edgcombe ve Amy'nin ona seçkin bir konuğa yapıldığı gibi özenli ve ilgili davranmaları olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Sohbet canlı, ortam oldukça eğlenceliydi. Çevreden keyifli kahkahalar yükseliyordu. Ertesi akşam arkadaşlarına anlatıp onları da eğlendirecek bir sürü malzemesi olmuştu. Bu geceyi her zaman anımsayacağından emindi.

Derinlerde bir yerde, Vikont Sinclair masada olmasaydı burada bulunmaktan bu kadar keyif almayacağını fısıldayan bir ses vardı. Her ne kadar genç adam onu kızdıracak ne kadar şey varsa bulup söylemeyi, ya da aynı amaçla uzun sessizliklere gömülüp dengesini alt üst etmeyi bir biçimde başarıyor olsa da, bu gecenin onsuz fazlasıyla sıkıcı olacağını Frances da biliyordu. Onunla yan yana olmak, unutmak için bir hayli çaba harcadığı, ancak dünyanın bütün hazineleri verilse de unutmayı kabul etmeyeceği anıları canlandırmıştı.

O günler ona yaşama sevincini yeniden kazandırmıştı.

Ve bu gece kendisini yaşam enerjisiyle dolu hissediyordu.

Bu gece sona erdikten sonra çok üzüleceğini, hatta belki eskisinden de fazla mutsuz olacağını kendisi de biliyordu. Ama bu gece bunu değiştirecek bir şey yapamazdı, öyle değil mi? Hayat insanlara böyle şeyler de yaşıtıyordu işte. İnsan ne denli çabalarsa çabalasın, yaşantısını ne gibi dengelere oturtursa oturtsun, üzüntüden kaçış yoktu.

En ummadığınız anlarda kendinizi mutluluğun zirvesinde buluveriyordunuz. Yolculuk yapmaya kalktığınız gün, kendinizi bir kar fırtınasının orta yerinde buluvereceğinizi nereden bilebilebilirsiniz ki? Kaldı ki, bir kar fırtınasının sonunda kendinizi öylesine olağandışı bir şeylerin beklediğini umasınız...

Aynı şekilde, Reynoldslar'ın davetinde şarkı söylemek gibi masum bir teklifi kabul etmesiyle Lucius'u yeniden göreceğini ve orada şarkı söyleyerek kendini bu gece burada bulacağını nasıl tahmin edebilirdi ki?

Hayat, insanları ve isteklerini hiç mi hiç umursamadan kaderin içinde kendi yolunu nasıl çiziyor, kişiyi nasıl zirvelere çıkarıyorsa, seçtiği kurbanın başına çöreklenip onu aynı umursamazlıkla mutsuzluk ve umutsuzluk çukurlarına da yu-varlayıveriyordu. Bundan kaçınmak olanaksızdı. Mutluluğun zirvesiyle umutsuzluğun uçurumu birbirinden ayrılmayan bir bütündü.

İlkini sorgulamaksızın sevinçle kabullendiğimiz gibi, ikincisini sorgulamanın da alemi yoktu, çünkü o da kaçınılmazdı. Böylece kendini rahat bırakıp gecenin kalanının tadını çıkarmaya ve Claudia, Anne ve Susanna'ya anlatacaklarını düşünmeye başladı. İçinde onlara anlatamayacağı fazladan bir de acı olacaktı ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu.

Çaydan sonra çalman her parçada dans etti. Vikont Sinclair ile elbette. Son dans yine hareketli bir halk dansıydı. Balo sona erdiğinde üzgündü ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Zamanı geri çevirmek ya da durdurmak mümkün değildi.

Zirveden iniş, beklediğinden de çabuk başlamıştı.

Brock Caddesi'ndeki ev Balo Salonu'na çok yakın olduğundan, Lord Edgecombe'un arabaya gereksinimi yoktu. Davetlileri almaya gelen araba sayısı o denli yüksekti ki, Vikont Sinc-

lair arabasını geri göndermişti. Frances dönüş yolunda Amy'nin koluna girerek yürüdü. İki erkek yan yana arkalarından geliyordu.

Circus'a doğru yürürken mutlu bir biçimde içini çeken Amy, "Hiç bu denli güzel bir akşam geçirmemiştim," dedi. "Ya siz, Bayan Allard?"

Frances, "Doğrusu ben de öyle," diye yanıt verdi.

Amy, çocuksu bir saflıkla, "Birçok kişi benimle dans etmek istedi," dedi. "Tabii sizinle de. Hiç oturduğunuzu görmedim, öyle değil mi? Luce'un sizi ikinci kez dansa kaldırdığını görünce çok sevindim. Dans etmekten kaçınması annemi çok sinirlendiriyor."

"O zaman ben oldukça şanslıyım, desenize."

"Eh, her ne kadar dansı sevmediğini söylese de, bu yaz fazlasıyla dans etmek zorunda kalacak bence. Noel'de büyükbabama bu yaz sonuna dek bir gelin adayında karar kılıp evleneceğine dair söz verdi. Sanırım bu kız da yıllardır onu bekleyen Bayan Hunt olacak. Annesi, babası ve büyükbabası Marki Godsworthy ile kente gelmişler bile. Marki Godsworthy büyükbabamın arkadaşı. Ne yazık ki bu yaz ben pek dans edemeyeceğim. Benim sosyeteye takdimim ancak seneye gerçekleşebilecek. Ne kadar can sıkıcı, sizce de öyle değil mi?"

Frances kalbi duracak sandı. Sanki hissetmiş gibi önerisini reddedip Lucius'tan ayrılmış, şu birkaç günde de iyi ki ona olan ilgisinin canlandığına inanıp boş hayallere kapılmamıştı. Böyle bir şeyi hiçbir zaman istememişti ama yine de evleneceği kızı çoktan seçtiğini, hatta evlenmek üzere olduğunu öğrenmek insanı üzüyordu. Çok mantıksız olduğunun farkındaydı ama kalbe ilişkin konularda mantık aramamak gerekiyordu. Sonuçta onunla bir gece geçirmişti. Üstelik o, cinsel birliktelik yaşadığı tek erkekti. Başka biriyle evleneceği gerçeğinin onu üzmesi -üzme de moralini bozması- anlayışla karşılanması gereken bir durumdu.

Amy'ye, "insanın çok istediği bir şeyi beklemesi zordur. Zaman bir türlü geçmek bilmez," dedi.

"Ama inan bana, zamanı geldiğinde sosyeteye takdimin ha-

rika ika bir biçimde gerçekleşecek. Hatta belki de bunca zaman beklediğin için sana olduğundan da güzelmiş gibi gelecek. Bunları şimdi boş laflar olarak değerlendiriyor olabilirsin ve çok haklısın. Senin yerinde olsam ben de huysuzluk ederdim."

Söyledikleri Amy'nin hoşuna gitmişti; gülerek genç kadının kolunu sıktı ve, "Ben sizi çok sevdim," dedi. "Ne zaman olur, bilemiyorum ama tekrar Bath'e gelirsem okulunuza uğrayıp sizinle görüşmek isterim. Burada çok mutluyum; kız kardeşlerimden uzakta kendimi çocuk

gibi değil de, yetişkin biri gibi hissettim. Bath'den bu denli erken ayrılmak istemezdim ama Luce yarın ya da en geç öbür gün Londra'ya döneceğimizi söyledi."

Ah! Bir darbe daha... Diğer taraftan, gerçekler göz önüne alındığında pek büyütecek bir şey yoktu. Son üç, dört günden bir trajedi çıkarması büyük saçmalık olurdu. Bu akşamdan sonra onları görmeyi zaten düşünmüyordu -en azından mantığını kullanarak yaptığı değerlendirmelerde.

Tam o sırada Brock Caddesi'ndeki evin kapısına gelmişlerdi. "O halde ileride bir gün karşılaşmak umuduyla hoşça kal," diyerek Amy'ye veda etti. Vikont Sinclair'ın arabası kapının önünde onları bekliyordu. Peters sürücü yerinde oturuyordu. Frances bir an yalnız başına gitmeyi, Peters'ın onu okula bırakmasını söylemek istedi ama izin vermeyeceklerini biliyordu. Hem...

Hem onunla geçireceği son on dakikalık ıstıraptan kaçınacaktı da ne olacaktı ki sanki?

İstirap mı?

Bir duygusal saçmalık daha!

Genç kadın ödünc şalına sıkıca sarıldı. Hâlâ ilkbahardaydılar ve hava oldukça serindi.

Erkekler onlara yaklaşırken Amy son bir kez ona sarıldı. Kont elini uzattı ve Frances'ın elini ellerinin arasına alıp, "Bayan Allard..." dedi. "Bu gece bizimle gelmeyi kabul ettiğiniz için gerçekten çok teşekkür ederim. Varlığınızın Amy için çok büyük bir anlamı olduğunu biliyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde Londra'ya dönmüş olacağız. Ama benim için şarkı söylemenizi rica edip sizi Londra'ya davet etmek isterim. Umarım beni kırmazsınız?"

"Bu benim için şereftir lordum."

"O zaman Lucius sizi bıraksın. İyi geceler Bayan Allard."

"İyi geceler lordum. İyi geceler Amy."

Birkaç dakika sonra yola koyuldular. Arabada, Vikont Sinclair ile yan yana oturuyordu. Yolculuk on dakika kadar sürüyordu. On dakikası daha kalmıştı.

Bu düşüncenin onda panik duygusu uyandırması ne kadar aptalcaydı.

İlk bir dakika sessiz kaldıktan sonra Lucius bir anda, "Söyle bakalım, bu gece eğlendin mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Gece çok..." diye soruyu yanıtlıyordu ki genç adam, "Hoştu dersin patlayacağım, Frances," diyerek araya girdi.

"Keyifliydi..." diyen Frances karanlığın içinde gülümse-mekten kendini alamadı.

"Peki, ben orada olduğum için mi keyifliydi? Onu da söyle bakalım. Ya da şöyle sorayım: Ben olmasaydım da bu kadar keyif alır mıydın?"

Arabanın içi çok karanlıktı. Frances genç adama bakmak için başını döndürdüğünde yüzünü seçemedi.

Öfke içinde, "Böyle bir soruya cevap verecek değilim," dedi. "Neler düşünüyorsunuz böyle? Sorudaki kendini beğenmişliğe bakar mısınız? Elbette ki, siz olmasaydınız da eğlenirdim, hatta daha bile çok."

Lucius yumuşacık bir ses tonuyla, "Yalancı!" diye fısıldadı.

"Lord Sinclair, Tanrı'nın kadınlara bahsettiği bir armağan olduğunuz gibi bir yanılğı içindesiniz sanırım," dedi.

"Size hiç yakışmayan basmakalıp bir ifade kullanıyorsunuz. Noel sonrası yaptığım öneriyi reddettiğiniz için pişman olduğunuzu itiraf edin."

"Hiç de pişman değilim!" Frances dayanamayıp sesini yükseltmişti.

"Az da olsa pişman değil misiniz yani?"

"Yarısı kadar bile değilim."

"Dörtte biri kadar?" Genç adam hafifçe gülmüştü. "Hayatımda gördüğüm en yalancı kadınsınız."

"Siz de hayatımda gördüğüm en kibirli, en kendini beğenmiş erkeksiniz."

"Bir kadınla karşılaşp karşı konulamaz cazibesine kapıldığım, benimle aynı duyguları paylaştığına inandığım o kadınla muhteşem bir beraberlik yaşadktan sonra gerekmediği halde hoşça kal deyip giden o kadının biraz olsun pişmanlık duyduğunu varsaydığım için mi kibirli ve kendini beğenmiş oluyorum?"

"O birazcık pişmanlığın acısını yaşamak, metresiniz olmaktan iyidir."

"İşte! Demek pişmanlığınızı kabul ediyorsunuz?"

Frances dudağını ısırıp yanıt vermedi.

"Sizi metresim yapmayı istediğimi asla söylemedim."

"Evlenmeyi istediğinizi de söylemediniz. Özür dilerim ama Lord Sinclair, sizinle gelmiş olsaydım aramızda bundan başka türlü bir ilişki söz konusu olmayacaktı."

"Kur yapmayı unutuyorsunuz. Yalnızca biraz daha zamana gereksinimimiz vardı Frances. Birbirimizle işimiz bitmemişti."

"Olaya zenginlerin açısından bakıyorsunuz. Oysa ben hayatımı kazanmak zorundayım. İşim ele burada."

"Anımsarsan burada kalmayı da önermiştim. Ama duymak bile istemedin. Hem Londra'da saygın bir hanımın refakatinde kalacağın uygun bir yer bulacaktım. Şerefine en küçük bir leke sürülmeyecekti."

"Tüm masraflar tarafınızdan ödenecekti herhalde."

"Elbette."

Frances, genç adamın ses tonundan tek kaşının yine havalara kalktığını anlayabiliyordu.

"Bu durumda bir kapatmadan başka ne olacaktım ki?" Frances düpedüz bağıırıyordu artık. "Bunu göremiyor musunuz? Siz bu ilişkiyi nasıl adlandırırsanız adlandırın, resmen metresiniz olacaktım."

"Hey Tanrım! Yalnızca ben eledim diye siyaha bile beyaz diyeceksin neredeyse. Tartışmak başımı ağrıtıyor ve baş ağrısından hiç hoşlanmam. Seninle herhangi bir konuyu akli başında bir biçimde konuşmak mümkün değil galiba. Son sözü hep sen söylemek zorunda mısın?"

Frances dönüp yanıt vermek istedi ama genç adam ondan önce davrandı. Bir kolunu genç kadının omzuna attı ve çenesinden tutup onu sertçe dudaklarından öptü.

Öpücüğün şokuyla genç kadının akli başından gitmişti adeta.

"Mmm..." Elini genç adamın göğsüne koyup onu itmeye çalıştı.

Genç adam ateşli bir ses tonuyla, "Benimle savaşıma!" diye mırıldandı. "Boşuna direnme Frances."

Lucius'un dokunuşuyla allak bullak olan kontrolünü öpücükle tamamen yitirmişti. İçgüdüsel olarak ortaya koyduğu direnişini bir yana atıp kendini dalga dalga damarlarına yayılmakta olan zevkin kucağına bıraktı. Parmaklarını genç adamın saçlarının arasında gezdirip üç ay boyunca baskı altına almaya çabaladığı tüm arzusuyla öpücüğe karşılık verdi.

Genç adamın dudakları dudaklarını eziyor, dili ağzının içinde dolaşıyor, Frances'ın varlığını ateş ve ihtirasla dolduru-yordu. Haiifçe dönüp Lucius'a sarıldı; göğsünü onunkine bastırıp bir süre kendini zevk dalgalarının koynuna bıraktı.

Ah, ne kadar da uzun bir zaman geçmişti.

Sonsuzluk misali...

Onu öyle çok özlemişti ki.

Genç adamın elleri arzuyla bedeninde geziniyordu.

Ne var ki, fiziksel çekicilik ne denli güçlü olursa olsun, düşüncelerini ancak bir süreliğine bastırabiliyordu. Noel sonrasında olduğu gibi kendini arzuların seline bırakmaması gerekiyordu çünkü artık genç adamın bağımsız olmadığını biliyordu. Evlenmek üzereydi ve birkaç gün içinde Londra'ya dönecekti. Büyük olasılıkla Noel sonrasında da öyleydi.

Bu düşünce genç kadının yüreğini ağzına getirdi.

Elini indirdi ve genç adamı iterek, "Flayır," diye fısıldadı.

Başını onunkinden birkaç santim uzaklaştıran genç adam, "Lanet olsun Frances!" dedi.

Genç kadının, ona kelimelerine dikkat etmesini söyleyecek

hali yoktu. Karanlıkta başım hafifçe yana çevirip gözlerini kırptırdı. Ağlamamaya çabalıyordu.

Lucius sarılıp onu yeniden göğsüne bastırmaya yeltendiğinde ise genç kadın sert bir tavırla, "Bayan Hunt bu işten pek hoşlanmayacak," deyiverdi.

"Bayan... Kim? Hangi sersem sana Portia'dan söz etti?"

Ona Portia diyordu demek?

"Amy olmalı." Kendi sorusunu kendisi yanıtlamıştı.

"Evet, Amy. Size mutluluklar dilerim Lord Sinclair."

"Bana bir kez daha Lord Sinclair dersin kendimi kontrol edemeyip kötü bir şey söyleyeceğim Frances. Bir kere Portia Hunt'la nişanlanmış değilim henüz."

"Henüz nişanlanmış olmasanız da yakında nişanlanacaksınız herhalde. Kolunuzu omzumdan çeker misiniz lütfen?"

Lucius kolunu ani bir biçimde çekti. Genç adamın uzaklaşması Frances'ın bedeninde öyle bir sancı oluşturdu ki yalnızca nefes almak bile üstesinden gelinmesi olanaksız bir güç gerektiriyordu sanki.

Yolun geri kalanında sessizce yan yana oturdular. Araba Pulteney Caddesi'nden Sydney Meydanı'na girip geniş bir daire çizerek Sutton Yolu'na saptığında, her ikisi de savrulup birbirine dokunmamak için yanlarından sarkan kayışlara tutunmuştu. Okulun önünde sarsılarak durduklarında sadece atların homurtusu duyuluyordu; aralarındaki sessizlik hâlâ dağılmamıştı.

Kapı açıldı, Peters merdiveni yerleştirdi.

Vikont Sinclair oturduğu yerden kıpırdamamıştı, Frances de öyle.

Peters başını önüne eğip, "Gün ağarmadan yatabilecek miyiz bakalım," diye homurdandı.

Vikont Sinclair öfke içinde Peters'a dönüp, "Bıktım senin şu edepsizliğinden!" diyerek arabadan atladı. "Sabaha kadar uyutmayacağım seni. İstedğin zaman istifa edip gitmekte serbestsin."

"Çok haklısın patron. Zamanı geldiğinde seni bilgilendiririm," dedi. Umursamazlığı ses tonundan belli oluyordu.

Vikont Sinclair Frances'a dönüp ona elini uzattı. Beraberce okula doğru yürüdüler. Daha onlar merdivenleri çıkmadan kapı açılmıştı bile. Keeble, kızını bekleyen bir baba gibi, yüzünde kaygılı bir ifadeyle kapıda dikiliyordu.

Vikont Sinclair genç kadının omzuna hafifçe dokunarak, "Frances... Sanırım yeniden veda etme zamanı geldi," dedi.

Genç kadın boğazına yapışan panik duygusuyla savaşıyordu. "Evet."

Koridorun soluk ışığında göz göze geldiler. Genç adamın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Sert bir biçimde başını son bir kez sallayıp genç kadını selamladıktan sonra arkasını döndü ve arabasına doğru yürüdü.

Frances da ardına bakmadan merdivenlere yöneldi. Kapı sessizce kapanmıştı.

Veda etmişlerdi.

Yeniden.

Bu kez... sondu.

Her şey bitmişti.

Koridordaki lamba ile merdivenlerin tepesindeki şamdan dışında hiçbir yerde ışık yoktu. Bu Frances'ı biraz rahatlatmıştı. Arkadaşlarını giderken bıraktığı yerde bekliyor bulmaktan korkmuştu galiba. Keeble, kapıyı kilitleyip yatmaya gitmek üzere olduğunu söyleyerek şakalaştı. Hiç gülecek havada değildi. Kısa bir teşekkürle iyi geceler dileyerek adamın konuşmayı uzatmasına olanak tanımadan merdivenlere doğru yürüdü. Oturma odasının önünden geçip odasına girmek üzereyken açılan kapıda Claudia belirdi.

"Çok geç oldu Claudia. İyi geceler," diyerek odasına kaçtı.

14

Kendini yüzükoyun yatağa attı. Herhangi bir tehlikeden ya da onu rahatsız eden her türlü düşünceden korunmak istermiş gibi başını kollarının arasına almıştı.

Noel'de büyükbabama bu yaz sonuna dek bir gelin adayında karar kılıp evleneceğine ilişkin söz verdi. Sanırım bu kız da yıllardır onu bekleyen Bayan Hunt olacak.

Frances'ın bu sözlerden bu denli etkilenmesi, kendini böylesine perişan hissetmesi ne kadar aptalca, ne kadar tuhaftı.

Henüz Portia Hunt'la nişanlanmış değilim. Henüz!

Amy'den bu gerçeği öğrendikten sonra kendisini öpmesine izin vermişti üstelik. Hatta o da onu öpmüştü. Öpücük kelimesi o ateşli sarılmayı tanımlamakta nasıl da yetersiz kalıyordu. Ne var ki, Amy'nin sözlerini Lucius da doğrulamış sayılırdı.

Birisinin kapıyı tıklattığını duyar gibi olduysa da üstünde durmadı. Ancak birkaç dakika sonra odada birisinin daha olduğunu fark etti. Yatağın yanı başındaki sandalyeye oturan bu kişi, hafif hafif kolunu okşuyordu.

Kollarını başının üstünden çeken Frances, yüzünü kaldırmadan, "Çok eğlendiğimi, şimdi de üstümü bile çıkaramayacak kadar yorgun olduğumu söylersem bana inanmazsın sanırım," dedi.

Claudia, "Bir an bile olsa eğlenmediğine inanmamı bekleme benden," diye yanıt verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Frances yüzünü yana çevirdi. Doğrulacak gücü kendinde bulamıyordu. Claudia, her zamanki sakin ve ciddi tavrıyla sandalyede dimdik oturuyordu. Elleri kucağında kenetlemişti. "Çok eğlendim aslında. Bir kez Bay Blake ile, bir kez de Bay Huckerby'nin kayınbiraderiyle olmak üzere hemen hemen her parçada dans ettim. Ama eve dönerken, arabada tam bir aptal gibi davrandım ve nişanlanmak üzere olan Vikont Sinclair'in beni öpmesine izin verdim. İzin verdim demek yanlış olur aslında; pekâlâ ben de istedim. Ne var ki, nişanlanmak üzere olduğunu ve yakında evleneceğini biliyordum."

Claudia dudakları sımsıkı kapalı onu dinliyordu.

"Onun kadar benim de suçum var. Beni öpmesine izin verdim. Ben de istedim. Hem de nasıl istedim bir bilsen."

"Ama nişanlanmak üzere olan sen değilsin. Ve ilk hareketin de ondan geldiğini sanıyorum. Bu onun hatası." Claudia çok sakin bir sesle konuşmuştu.

Evet, öyleydi. Ona sarılan Lucius olmuştu. Bayan Portia Hunt'ın Londra'da beklediği oydu; bu yıl evlenecek olan da oydu. Bu gerçektir ve arabada kendisiyle konuşmaması, ona sarılıp öpmemesi gerekirdi.

Yorgun bir ses tonuyla, "Ya ben, Claudia?" diye sordu. "Neden hep yanlış erkeklere âşık oluyorum? Nerede hata yapıyorum? Kusur bende mi?"

"Bazen, şarkı söyleyişini dinlerken, senin elerin tutkuları ama romantik bir kalbi olan bir kadın olduğunu düşünüyorum. Bu bir kadın için oldukça tehlikeli bir karışımdır. Sanırım bu, herkesin kadınları basit beklenti ve zevklerden ibaret hassas yaratıklar olarak görmesinden ve dünyanın bundan yararlanmak isteyen erkeklerle dolu olmasından kaynaklanıyor. Yaşam bizim için zaman zaman trajik olabiliyor. Kendi tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla bir kadın için en iyi şey, kim ya da ne olduğuyla gurur duyan, kişilik sahibi, bu erkekler dünyasında başkalarının ne dediğini umursamayan, yaşantısından memnun olmayı başaran bir insan olabilmektir. Eğer çok şanslıysa -ki bu maalesef ender rastanan bir durumdur-bir kadın erkeklerden bağımsız da yaşayabilir, mutluluğu ve huzuru kendi yarattığı dünyada bulabilir."

Claudia ayağa kalkıp pencereye doğru yürümüş, sessizce dışarıyı izlemeye başlamıştı. Duruşu her zamanki gibi dimdikti.

Frances cılız bir ses tonuyla, "Üç yıl önce ben de böyle yaptım," dedi. "Buraya geldiğimde... Ve çok da mutlu oldum Claudia. Noel sonrasında dönüş yolunda kar fırtınasına yakalanana dek de mutluluk ve huzurumu hiçbir şey bozamaz sanıyordum."

"Sanırım yaşamda kusursuz mutluluk diye bir şey yok, Frances." Claudia'nın sesi yumuşak ve düşünceliydi. "Yaşam-

larımızı çekilebilir yapmaya çalışmamız gerekiyor. Orta karar yani. Bazen biz kadınlar için de yaşamda daha güzel başka şeyler olması gerektiğini düşünüyorum ama benim kendim için seçtiğim bu. Ailemdeki erkeklere bağımlı ya da bir erkeğin malı olarak yaşamaktansa kendi seçtiğim yaşantıyı yeğliyorum."

Frances doğrulup yatağın kenarına otururken, "Tökezleyip düştüğünde de yeniden ayağa kalkıp baştan başlayacaksın," dedi. "En basit atasözleri en bilge söylenmiş olanlardır."

"Şu var ki, senin baştan başlaman gerekmiyor," Claudia gü-lümsüyordu. "Sınıfların, koron ve müzik öğrencilerin sabah seni bekliyor olacaklar. Hepsi de seni çok seviyor, Frances. Sonra arkadaşların da var. Kahvaltı sofrasında neler anlatacağını merakla bekliyorlar. Şehir balosunun nasıl muhteşem olduğunu dinlemek istemelerinin yanında çok mutlu bir akşam geçirdiğini duymaya da ihtiyaçları var."

Frances hafifçe gülümseyerek, "Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi. "Orta sınıfların Fransızca sözlüsünü yapmayı, ayrıca koro provasında öğrencileri yüreklendirmeyi başaracak ve böylelikle daha iyi bir performans çıkarmalarını da sağlayacağım. Seni de hayal kırıklığına uğratmayacağım, Claudia."

"Bundan eminim canım. Hepimiz kırık bir kalp acısını mesleki saygınlık ve ciddiyetin altına gömmeyi öğreniyoruz. Bunu üç yıl önce yapabilmıştin, yine yapacaksın, Frances. İyi geceler."

Claudia odadan çıkıp gittikten sonra bile son sözleri Frances'ın kulaklarında çınlıyordu. Genç kadın kapıya gözlerini dikip öylece kalakaldı.

Hepimiz kırık bir kalp acısını...

Claudia da böyle bir şey yaşamış mıydı?

Bu mümkün müydü?

Henüz Portia Hunt'la nişanlanmış değilim. Henüz değil. Ama yakında nişanlanacaksınız.

Genç kadın yavaşça ayağa kalkıp soyunmaya başladı.

Kont Edgecombe kaplıcaya gitmek için erkenden kalkmış

olsa da Lucius, büyükbabasının bir önceki gece yüzünden hâlâ yorgun olduğunu fark edebiliyordu. Londra'ya kadar olan uzun yola dayanabilecek kadar iyi olmadığı kesindi. Yine de Barclay Malikânesi'ne dönmektense torunlarıyla Londra'ya gidip eski dostu Godsworthy'yi görmek, her ne kadar açıkça söylemese de, Lucius'un Portia Hunt'a kur yapışını ve her türlü gelişmeyi bire bir izlemek istediği anlaşıyordu.

Bu konuyu dile getirmediği halde Lucius, büyükbabasının nişan ve düğünü kapsayan heyecanın bir parçası olmak istemesini gayet iyi anlıyordu.

Bath'den ayrılacak olması onu ummadığı kadar çok üzüyordu. Londra'da onu bekleyen Portia Hunt yeterince can sıkıcı olsa da tek neden bu değildi. Balo sonrasındaki -hatta balo esnasındaki- davranışları hiç de bir beyefendiye yakışacak biçimde olmamıştı. Dans sırasında genç kadını o kontrollü tavırlarından koparmak için ilk dans edişlerini ve o dansın yol açtığı geceyi anımsatmış, zavalılığın dengesini bozmaya çalışmıştı. Sonra bir de arabadaki o dönüş faslı vardı elbette. Ona refakat etmesinin nedeni başına bir şey gelmemesi iken...

Her neyse... Son bir öpücüğün çekiciliğine direnememişti işte. Onun sorunu da buydu; kendini pek kontrol etmeye alışkın değildi. Genellikle düşünmeden davranıyordu. Genç kadın kendisini o şekilde durdurmasaydı işler nereye varırdı kim bilir?

Buna karşın, genç kadının görünürdeki o sakin tavrının hemen ardında, derin bir tutkunun için için kaynamakta olduğunu ve en beklenmedik anlarda yüzeye çıktığını bilmek, fazlasıyla kafa karıştırıcı ve heyecanlandırıcıydı.

Sonuç olarak, balodan sonraki gün Bath'den ayrılmaları mümkün olmadı. İkinci gün de öyle oldu çünkü Amy, Bayan Abbotsford ve kızıyla alışverişe çıktığı balonun ertesi günü, genç Algernon Abbotsford tarafından Bristol yakınlarındaki bir köye yapılacak gezintiye davet edilmişti. Kızcağız davetten, reddedileceğine kesin gözüyle baktığı öyle bir umutsuzlukla söz etmişti ki, Lucius'un gönlü hayır demeye elvermemişti.

Bir gün fazla kalsalar ne fark ederdi ki?

Büyükbabası da öğleden sonra bir arkadaşını görmeye gitmiş, Lucius'u doldurulacak koca bir gün ve bir dolu rahatsız edici düşünce ile baş başa bırakmıştı.

Genç adam hepsini bir kalemde silip atabilirdi aslında. Büyükbabasına verdiği bu yıl içindeki evlenme sözü, Portia Hunt'a evlenme teklif edeceği anlamına gelmiyordu. Adayının o olduğunu bir kez bile söylemiş değildi. Yalnızca seçkin ve uygun bir gelin adayı bulma sözü vermişti.

Bundan daha can sıkıcı bir durum düşünemiyordu.

Kusursuz ve tam anlamıyla uygun bir gelin!

Şu kusursuz sözü de tıpkı hoş gibi, tüm türevleriyle dillerinden çıkartılması gereken kelimelerdendi. Dünya onlarsız daha güzel bir yer olurdu.

Bir saat kadar elinde bir kitapla salonda oturdu. Kitabın sayfalarını karıştırıyor ama doğru dürüst okuyamıyordu. Aklından türlü türlü şey geçiyor, arada bir onu bu hallere düşüren kaderine küfrediyor, bir çıkış yolu arıyordu. Sonunda kitabı bir kenara bırakıp dışarı çıktı. Ayakları onu kent merkezine doğru sürüklemişti. Nehir boyunca yürüdü, Pulteney Köprüsü'nden geçip Pulteney Caddesi'nden aşağı indi. Caddenin sonuna geldiğinde duraksadı. Kendini kandırmaya çalışmış gibi yürümenin sağlığa yararlı olduğunu aklından geçirdi. Hatta geniş bir yay çizip Sydney Parkı'na kadar bile uzanabilirdi.

Amaçsız ve bir başına yürüyüşler yapan erkeklerden değildi. Sağlığı için çok daha hareketli aktiviteleri tercih ediyordu. Ayrıca hava da insana, kendini sokaklara atmayı istetecek bir güzellikte sayılmazdı. Oldukça serin, gökyüzünde grimsi bulutların toplandığı, yağdı yağacak günlerden biriydi. Bir an aklına heyecanla piknik planları yapan Amy geldi. Açık hava gezintisinin geleceği pek parlak görünmüyordu ama onun için üzülmesine gerek olmadığını biliyordu. Genç Algernon'un bulunduğu bir partide, havanın önemsiz bir ayrıntı olacağından emindi.

Hayır, kendi kendisini kandırması cidden anlamsızdı. Yürüyüş olsun diye yürümüş değildi. Sydney Park'ına değil, Sutton Caddesi'ne sapmıştı işte ve gözleri Daniel Caddesi'nin kö-

şesindeki okulu arıyordu. Günlerden cumartesi olduğunu anımsadı. Bugün ders yoktu. Bu genç kadının boş olduğu anlamına gelmiyordu, elbette. Sonuçta okulun bir de yatılı olan kısmı vardı. Birileri yatılı kızlarla ilgilenmek zorundaydı herhalde.

Lanet olsun, burada durmuş neler düşünüyordu böyle?

Bir an durup kapıya baktı. Kapıyı çalsın mı, yoksa dönüp ardına bakmadan oradan kaçsın mı, karar veremiyordu. Hiçbir zaman bir korkak gibi davranmamış ve yaptıklarını fazla irdeleyen biri olmamıştı.

Kapıya yaklaşp tokmağı kaldırdı ve bıraktı. Tokmak kapıya tek bir kez çarpmıştı.

Aradan iki dakika kadar bir süre geçmişti. Lucius kapıcının antrede yatıp kalkmadığını, yalnızca birini bekliorsa kapıya elli santim uzaklıkta beklediğini düşünmeye başlamıştı ki kapı açıldı. Aynı adam. Kapıcının, genç adamı her gördüğünde, yüzündeki ifade bir anda değişip hoşnutsuzluk dolu bir ifadeye bürünüyordu... Ve yine aynısı olmuştu.

Lucius buyurgan bir tavırla, "Bayan Allard'a benim geldiğimi bildirin. Bana ayıracak birkaç dakikası var mı sorun lütfen," dedi.

Kapıcının yanıtı, "Bayan Allard şu anda müzik dersinde," oldu.

"Yani?" Lucius'un kaşları soruya paralel olarak havaya kalkmıştı.

Adam arkasını dönüp içeriye doğru yürürken, "İsterseniz orada bekleyin," dedi. Saygısızca başını sallayarak genç adama ziyaretçi odasını göstermiş, yüzüne bile bakmadan konuşmuştu.

Lucius ziyaretçi odasında beklerken pencereye yaklaşp dışarıyı, Daniel Caddesi'nin ardında uzanan çayırları seyrederken burada olmasına hâlâ şaşıyordu. Aslında burada olmak yerine, neresi olursa olsun, Dünya'nın bambaşka bir yerinde olmayı isterdi. Onu istemeyen kadınların peşinde koşmak gibi bir huyu yoktu -hele ki yeryüzü istekli kadınlarla doluyken; ancak artık kaçmak için çok geçti.

Uzaklardan bir piyano sesi ve gülen genç kız sesleri geliyor-

du. Sonra piyanonun sesi kesildi. Çimenlikte bir grup kız -büyük olasılıkla okulun öğrencileri- oyun oynuyordu. Bayan Os-bourne'a benzeyen kumral bir öğretmen kızların oyununu yönetiyordu.

Kapı açılıp içeri birisi girdiğinde yine Bayan Martin ile karşılaşacağını sandı ama gelen Frances'dı. Genç kadının yüzü kireç gibi bembeyazdı; kapıyı kapayıp, "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu. Sesi hafifçe titriyordu ama şaşkınlıktan mı, öfkeden mi ya da başka bir duygudan dolayı mı bunu anlamak pek mümkün değildi.

O anda gerçek, korkutucu bir açıklıkla yüzüne çarptı.

Bu kez onu bırakmayacaktı.

Bu kadar basitti.

"Seni görmeye geldim," dedi.

"Neden?" Genç kadının yanakları kızarmış olsa da gözlerinde sert bir bakış vardı.

"Çünkü konuşmamız gereken bir şey var. Çünkü söylenmesi gerekenleri susarak geçiştirmeyi doğru bulmuyorum."

"Konuşulacak bir şey kalmadı Lord Sinclair. Hem de hiç."

"İşte bunda yanılıyorsun Frances. Gel dışarı çıkalım. Sydney Parkı'nda biraz yürür, bu arada da konuşuruz."

"Bir müzik dersinin tam ortasıdaydım."

"Öğrencini erken bırak. Buna çok sevmektir. Başka dersin var mı?"

Frances yanıt vermeden önce dudaklarını birbirine bastırdı ama, "Hayır," dedi.

"Hadi, gel o zaman, çıkıp biraz yürüyelim."

"Havanın farkında değilsiniz galiba. Yağmur yağdı yağacak."

"Ama henüz yağmıyor. Hem bütün gün yağacak değil ya. yanına bir şemsiye alırsın olur biter. Yağmur yağacak diye kapıdan dışarı çıkmaya korkarsan gerçek bir İngiliz sayılamazsın Frances. Tüm yaşantın boyunca eve kapanıp kalman gerekir o zaman."

"Sizinle hiçbir şey yapmak istemiyorum artık ben." Genç kadının ses tonu öfkeyle yükselmişti.

"Bunun doğru olduğuna inansaydım burada bir saniye daha durmazdım. Ama bence yalan söylüyorsun. Eğer bunu bilinçli olarak yapıyorsan o zaman da kendini kandırıyorsun."

"Siz nişanlı bir erkeksiniz. Bayan Portia Hunt'la..."

"Ben henüz nişanlanmış değilim."

"Yakında olacaksınız ama."

"Gelecek yalnızca varsayımlardan ibarettir, Frances. Yakında ne yapacağımızı hangimiz tam bir kesinlikle bilebiliriz ki? Şu anda ben nişanlı bir erkek değilim ve seninle aramızda çözmemiz gereken bir şeyler var."

"Yok öyle bir şey."

"Sen bir korkaksın Frances." Genç adam umutsuzlukla sarsıldı. Öfkelenmişti. Gerçekten de gelmek istemiyor muydu acaba? Lanet olsun, onunla alıp veremediği bir şey kalmadığını bu kadar ısrarlı bir şekilde vurgulamasına karşın neden üs-telemeye devam ediyordu ki sanki?

Ne var ki, ona karşı hissettiği çekimi genç kadının da aynı güçle duyumsadığını adı gibi biliyordu. Bundan en ufak bir şüphesi yoktu.

"Bu korkaklık değil. Kaçınılmaz ve hiçbir yararı olmayan acıdan korunma arzusu."

"Sana acı veriyorum yani?" Öfkesi bir anda kaybolup gitmişti. Nihayet genç kadının ağzından anlamlı bir şeyler almayı başarmıştı.

Genç kadın, sorusuna bir yanıt vermedi elbette. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sakın bir biçimde ona bakıyordu. Yüzü solgundu.

"Bana bir saat daha ayırmanı istiyorum. Ömrünün sadece bir saatini istemem çok bir şey sayılmaz herhalde, öyle değil

mi?"

"Pekâlâ. Gideyim de Bayan Jones'u gönderip Bayan Mar-tin'e kısa süreliğine dışarı çıkacağımı haber vereyim."

Genç kadın çıkıp gittikten sonra Lucius, gözleri kapıya dikili, öylece kalakaldı. Buraya gelmeden önce bir durup düşünmesi, olayı enine boyuna irdelemesi gerekirdi, bunu biliyordu. Ama lanet olsun, bu onun hayatıydı. Yaşantısını kendi arzula-

rına göre düzenlemenin, aynı zamanda ailesine karşı yükümlülüklerini ve sosyal hayattaki görevlerini yerine getirmenin dr bir yolu olmalıydı.

Oysa ne düşünmüş, ne de bir şeyleri irdelemişti; Brock Caddesindeki evden hiçbir şey düşünmeden çıkmış, ayakları kendiliğinden onu buralara getirmişti.

Bunu neden yaptığını bile tam olarak bilmiyordu.

Yoksa biliyor muydu?

Pencereden dışarı boş boş baktı. Aslında baktığı ve özlemle düşündüğü şey, hiçbir karmaşa ve sorun içermeyen, pek de uzakta olmayan, mutlu mesut yaşadığı geçmişiydi.

Hepsi bir yana, yeniden mutlu olmak istiyordu.

Olacaktı.

Mükemmel bir gelin bulma sözü vermişti.

Tamam ama mükemmellik göreceli bir kavramdı.

15

Genç adam Sydney Parkı'nın giriş ücretini ödedi ve gezinti yolunda yan yana yürümeye başladılar. İki yanı çimenlik yol, rüzgârda yaprakları hafif hafif kıpırdayan ağaçların arasında kıvrılarak uzanıyordu.

Hava kesinlikle kırlarda gezintiye çıkmak için uygun değildi. Etrafta onlardan başka tek bir kişi bile görünmüyordu.

Frances onunla karşılaştığı günkü gibi, üzerinde mantosu ve başlığı, ayaklarında botlarıyla sıkıca giyinmiş olmasına karşın titriyordu. İlk karşılaştıklarında üstünde olan giysileri giydiğini fark edince iyiden iyiye buz kesti. Aslında bunun nedeni tam olarak havanın soğukluğu değil, biraz da Londra'ya dönmüş olacağını sandığı gün genç adamla yan yana yürüyor olmasıydı. İki gün önce, yine son kez olduğunu söyleyerek birbirlerine veda etmişlerdi.

Genç kadın veda edişlerinin ertesi günü tam bir umutsuzluk içinde büyük bir acı çekmişti. Günün ilerleyen saatlerinde, hatta yarın da aynısını mı yaşayacaktı?

Bu adam ne zaman gidip onu rahat bırakacaktı?

Onu görmeyi gerçekten de istemediğini nasıl anlatacak, bu durumdan nasıl kurtulacaktı?

Sabah postasında Bay Blake'in kız kardeşi Bayan Lund'dan bir mektup almıştı. Bayan Lund ve eşi kendisini haftaya tiyatroya davet ediyorlardı. Kadın Bay Blake'in de geleceğini belirtmişti. Frances önce ne yanıt vereceğini bilememiş olsa da sonunda tekliflerini kabul etmişti. Hayat devam etmek zorundaydı. Belki artık geçmişini tümüyle ardında bırakıp yepyeni bir sayfa açmalı ve tüm dikkatini ona kur yapan bu erkeğe yöneltmeliydi. Henüz kesin bir karar vermiş değildi gerçi; ona kendisi hakkında hiçbir şey anlatmamıştı örneğin. Zaten bu da yalnızca bir tiyatro davetiydi.

Aklı başında davranışı için kendini kutlamıştı ama şimdi... Buradaydı. Daveti olumlu bir biçimde yanıtladıktan birkaç saat sonra burada, Sydney Parkı'nda, pek yakında Bayan Portia Hunt'la nişanlanacak olan Lucius Marshall ile yan yana yürüyordu.

"Söyleyecek önemli şeyleri olan ve konuşmak için yalnızca bir saati olan birisi için fazla sessizsiniz, Lord Sinclair," diyerek uzun süren sessizliği bozdu.

Zarif bir işçilikle yapıp parlak renklerde boyanmış bir köprünün üstünde durmuş, altlarından akıp giden suyu seyrediyorlardı. Genç kadın, karşılarında uzanan doğal güzellikleri başka koşullar altında göz kamaştırıcı bulacağını, havanın kapalılığının ise üstünde bile durmayacağını pekâlâ biliyordu.

Genç adam, "Kadere inanır mısın Frances?" diye sordu.

Bir an yanıtını düşündü. İnaniyor muydu gerçekten de?

"Sanırım ben rastlantılara inanıyorum," diye yanıt verdi. "Bazen, hiç beklemediğimiz anlarda, dikkatimizi çeken bazı şeylerin olduğunu ve o anlarda verdiğimiz tepkilerin ya da yaptıklarımızın, sonraki yaşantımızı etkilediğini, değiştirdiğini ve farklı sonuçlara yol açtığını düşünüyorum. Üzerinde hiçbir

denetimimiz olmayan bir kaderin rüzgârına kapılıp çaresizce oradan oraya savrulduğumuza inanmıyorum. Karar vermek kendi elimizde; hayır ya da evet diyerek herhangi bir yönü seçmekte özgürüz."

"O kardan kapanmış yolda kaldığında benim de aynı anda orada bulunmam, hayatın doğal akışı içinde olması gereken bir şey miydi, yoksa karşı karşıya gelmemizi sağlayan şey senin tabirinle rastlantı denilen o belirsiz gücün bir ürünü müydü? Belki de kendi iç gücümüz ve isteğimiz bizi bir araya getirdi. Tam o anda orada olanın sen olman ve bir başka erkek değil de ben olmam... Basit ve sıradan bir rastlantının ötesinde bir şey olabilir mi?"

Bu değişik ve tuhaf olasılık genç kadının nefesini kesti. Hayat bu denli... Önceden planlı bir akışa sahip olabilir miydi?

"Kar yağacağını biliyordunuz... Yolculuğunuzu erteleyebilirdiniz," dedi. "Ben de yaklaşan kar fırtınasının tüm belirtilerini görmüştüm. Aslında beklemem ve yola çıkıp çıkmama kararını neler olacağını gördükten sonra vermem gerekirdi."

"Kesinlikle. Birimizden biri, yolculuk etmeyi planlayan aklıselim sahibi her insanın yaptığı gibi hava koşullarına ilişkin uyarıları ya da belirtileri ciddiye alıp yolculuğunu erteleyebilirdi. Her ikimiz de bunu yapmadık. Yolda hiç kimseye rastlamamış olmamız sana da tuhaf görünmedi mi? O hana ikimizden başka kimselerin uğramaması örneğin?"

Hayır, hiç de tuhaf görünmemişti. Bu aklına bile gelmemişti. Ama şimdi düşünüyordu. O sabah yola daha erken çıkmak istemişti ama teyzeleri onu kahvaltıya oturtmuş, fazladan bir saat kadar oyalamışlardı. İlk niyetlendiği saatte yola çıksaydı büyük olasılıkla karşılaşmayacaklardı.

Ah, biraz daha erken çıkmış olmayı nasıl da isterdi!

Ya da... Gerçekten ister miydi acaba?

Tamam ama bu adam ne anlatmaya çalışıyordu?

Genç adam yeniden yürümeye başladı. Frances da ona ayak uydurdu. Lucius koluna girmesini istememişti. Daha doğrusu okuldan çıktıklarından beri böyle bir girişimde bulunmamıştı ve Frances bundan son derece memnundu. Ancak bedeninin

her zerresiyle genç adamın varlığını duyumsaması için ona dokunması gerekmiyordu. Lucius'a bu kadar bağlanmasının, ne yaparsa yapsın onu bir türlü unutamamasının, onu gördükten sonraki her günün bir işkenceden farksız olmasının nedeni onunla sevişmiş olması dışında bir şey olabilir miydi? Daha önce de âşık olmuştu. Charles'a duyduğu hisler de âşktı. Ama yine de... Daha önce kendini hiç böyle hissetmemişti.

Yan yana sessizce yürüyorlardı. Sydney Parkı'nda kimse yoktu anlaşılan; hâlâ hiç kimseye rastlamamışlardı. Bath'de yaşayan insanlar belli ki onlardan daha fazla akliselim sahibiydiler.

Tepeye geldiklerinde, aşağıda uzanan manzarayı izlemek için bir süre durdular. Ağaçların, çimenlerin, döne döne ilerleyen patikaların arasında, sol tarafta bir çardak vardı. Biraz daha ileride ise meşhur labirent görünüyordu. Frances'ın duyduğuna göre, girip de kaybolmaktan korkanlar için park girişinde labirentin haritası da satılıyormuş. Çardağın yakınında çocuk oyun alanı vardı. Salıncaklar rüzgârda hafif hafif salınıyorlardı.

Sydney Parkı'nın doğal güzellikleri yanında oldukça keyifli bir gezinti alanına sahip olduğu belliydi. Ama nereye bakarsa baksın duyumsadığı şeyin keyif almakla uzaktan, yakından hiçbir ilgisi yoktu. Bu bir saat onları nereye götürebilirdi ki? Kesinlikle hiçbir yere.

Genç adamın sessizliği Frances'ın sınırlarını bozuyordu. Bu kez sessizliği bozan o olmayacaktı, bunda kararlıydı. Lucius'a bir göz attı. Genç adam arkasını dönmüş bir yerlere bakıyordu. Ona baktığını görünce, "Şu salıncaklar sana da bana olduğu kadar baştan çıkarıcı geliyor mu?" diye sordu.

Ne? Bir ancla aklına handaki kahvaltı sırasında genç adamın onu kardan adam yarışmasına kıskırtışı geldi. Daha sonra kendi başına kaldığında, her şeyi başlatanın o yarışma olduğunu düşünmüştü. Neden bilemiyordu ama başka şeyler değil de o kardan adam yarışması. Eğer kabul etmeseydi...

Başını çevirip salıncaklara baktı. Oturma yerleri tahtadan olan geniş salıncaklar, uzun iplerle bağlandıkları dallardan sarkıyor, rüzgârda tatlı tatlı salmıyorlardı. Bir öbek ağacın al-

unda, rüzgârdan korunaklı bir yerde gibi görünüyorlardı. Yalnız en uçta olanın fazlaca rüzgâr altında kaldığı, güçlü bir biçimde sağa, sola savruluşundan belli oluyordu.

"Hem de nasıl..." dedi ve elbisesinin eteklerini tutarak en yakın salıncağa doğru ilerledi.

Aralarındaki dayanılmaz gerilimi bir biçimde hafifletmesi gerekiyordu. Bunun için salıncakta sallanıp çocuklar gibi eğlenmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Salıncağa yerleştğinde, genç adam, "Başlangıç için itmemi ister misin?" diye sordu.

"Hiç gerek yok," diyen Frances ayaklarını altına alıp ileri doğru iterek salıncağa ivme kazandırdı ve havaya doğru yükselirken, "Bahse girerim, en yükseğe ilk ulaşan ve havayı tekmeleyen ben olacağım," diye seslendi.

Yandaki salıncakta sallanmaya başlayan Lucius, "Demek bana meydan okuyorsun?" diye yanıt verdi. "Bahis oynamanın kadınlara yakışan bir davranış biçimi olmadığını sana öğretmediler mi?"

"Bu da kadınlar karşısında kaybetmeyi istemeyen erkeklerin dayatması olan kurallardan biri."

"Hah ha!"

Yan yana giderek yükselerek sallanmaya başladılar. Tepe noktasına ulaştığında Frances, parkın büyük bir kısmını görüyordu artık. Aşağıya inerken ise yapraklar büyük bir hızla gözlerinin önünden geçip başını döndürüyordu. Salıncakların ipleri ağırlıkları altında geriliyor, tahtalardan gıcırtilar çıkıyor, genç kadının etekleri ve başlığı salınımlı hızıyla oluşan rüzgârda bir öne bir arkaya havalanıyordu.

Genç kadın bir yükselip bir inerken, "Hiiiiii!" diye bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

Lucius ters yöne doğru yanından geçerken, "Tam aradığım kelime!" diye bağırdı.

Yaramaz çocuklar gibi gülerek bir süre sallandılar. Sonra, dillendirilmemiş bir anlaşmaya uyar gibi, ikisi de aynı anda yavaşladılar. Yan yana geldiklerinde genç adam, "Yalnız bir sorun var," dedi. "Tekmeleyecek bir hava bulamadım."

"A, nasıl olur?" Frances gözlerini koca koca açarak genç adam baktı. "Hissedemediniz mi? O zaman dokunacak kadar yükselememişsiniz denmektedir. Ben dokundum. Demek ki sizden yükseğe çıkmışım. Bahsi de ben kazandım öyleyse."

"Frances Allard, sen var ya sen... Peynir ekmek yer gibi yalan söylüyorsun."

Genç adam aynı cümleyi bir kez daha söylemişti. O an, tüm detaylarıyla Frances'ın anılarında canlanıverdi. Birbirlerinin kollarında yatarlarken üşümediğini söylediğinde genç adam kulağına, bu yanıtı üzüldüğünü, üşüdüğünü sandığı için onu ısıtmayı önermek üzere olduğunu fısıldamıştı. Frances da bunun üzerine donuyorum, demişti.

Peynir ekmek yer gibi yalan söylüyorsunuz hanımefendi ama tarzınızı sevdim. Sanırım her ikimizi de...

Genç kadın birden, ben burada ne yapıyorum, diye düşündü. Niye böyle davranıyordu - onunla flört ediyor, gülüyor, genç adamı kışkırtıyordu?

Daha birkaç dakika önce Rhiannon Jones'a notaları anımsatıyor, parçayı doğru çalabilmesi için tempo tutarak ona yol göstermeye çalışmıyor muydu?!

"Frances..." Genç adamın sesi düşüncelerini böldü.

Aynı anda yanağına kocaman bir yağmur damlası düştü. Başını eğdiğinde giysisine isabet eden yağmur damlalarının bıraktığı lekeleri fark etti. Genç adam avucunu açmış öylece duruyordu. İkisi de başlarını kaldırıp gökyüzüne baktılar. Üstlerine kapkaranlık bulutlar yığılmıştı.

"Lanet olsun! Sırılsıklam olacağız. Şemsiye de getirmemişsin. Şuradaki çardağa kadar koşmak zorundayız."

Fazla bir seremoniye gerek görmeyen genç adam, Frances'ın elini tutuverdi. Bir an sonra paldır küldür çardağa doğru koşmaya başladılar. Gökyüzünü bir perde gibi kaplayan bulutlar her an açılıp içindeki yağmuru boşaltacak gibiydi. Çardağa ulaştıklarında nefes nefese kalmış bir halde kahkahalarla gülüyorlardı.

Çardak, daha çok güneşten korunmak amacıyla yapılmış bir yerdi. Üç yanı duvarla kapalı, bir tarafı tamamen açıktı ve

tepesine sazlardan yapıldı, gölgelik gibi bir çatı oturtulmuştu. İçinde bir de bank vardı. Neyse ki rüzgâr arka taraftan esiyordu ve içerisi oldukça sakindi. Geniş bankta yan yana oturup yağmurun yağmasını beklediler.

Yağmur bir anda bastırırverdi. Damlalar sazdan çatıya gürültüyle çarpıyor, öndeki açıklığı ince bir tül gibi kapatarak ilerideki çimenliği, hatta ağaçları görmelerini engelliyordu. Bir şelalenin altında oturuyor gibiydiler.

Frances, "Umarım bütün gün yağmaz," diye mırıldandı.

İkisi de gülümsüyordu ama burada, dışarıda olduklarından daha ciddi ve mesafeliydiler.

Genç adam uzanıp Frances'ın elini tuttu; iki eliyle birden. Frances gözlerini uzaklara dikmiş, Lucius'un ellerinin sıcaklığına kayıtsız kalmaya çabalıyordu.

"Frances, keşke benimle Londra'ya gelmiş olsaydın."

Frances elini genç adamın avuçlarından çekmeye çalıştı ama Lucius elini öyle sıkı kavramıştı ki bu pek mümkün olmadı.

"Bu kaderdi. Yeterince kendini belli etmedi mi? Hem de öylesine inatçı bir kader ki, Noel'de verdiği şansı kullanamadığımız için bizi yeniden karşı karşıya getirdi. Bunu söylediğim için beni affet ama ben bir çok kadın tanıdım ve hiçbirinden ayrıldığıma şu kadarcık olsun üzülmedim. Sen hariç. İki gün yan yana kaldığım bir kadını üç ay sonra hâlâ düşünüyör olmak... Bunu daha önce hiç yaşamadım."

Frances acı dolu bir ses tonuyla, "Bu, belki de kadınların isteklerinize karşı çıkmasına alışkın olmadığınızdandır," dedi.

Genç adam, "Bunu da düşünmedim değil," diye itiraf etti. "Ama yaralanmış bir gurur, beni başka yönlelere, başka kadınlara iterdi. Güvenimi tazelemek için başka kollarda teselli arardım. Yalnızca beni reddettiği için bir kadının karşısında alça-lacak değilim. Sorun bu olsaydı daha kolay elde edebileceğim avların peşinde koşardım."

Frances alaylı bir ses tonuyla, "Ki... Bunlardan çevrenizde bolca olduğuna eminim," dedi.

"Evet, aynen dediğin gibi. Daha gencim Frances; gördüğün gibi saçlarım da dişlerim de yerinde. Oldukça zengin, güçlü ve

geleceği parlak bir erkeğim. Bu, kadınların genellikle direne-mediği bir karışımdır. Ama bu koşullar altında bile bunların hiçbir önemi yok ne yazık ki. Gördüğün gibi dizlerine kapanmak üzereyim."

"Saçmalamayın!" Genç kadının kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Yağmur damlaları, insanı sağır eden bir gürültüyle çardağın çatısına çarpıyor olmasaydı, yanında

oturan genç adam bile kalbinin sesini duyabilirdi herhalde. "Tek istediğiniz beni yatağa atmak, hepsi bu."

Seçtiği kelimelerin kabalığı yanaklarını kızarttı.

"Hepsi bu olsaydı şu anda herhangi bir derdimin olmaması gerekirdi Frances. Uzun zaman önce tatmin olmuş ve seni unutmuş olurdum o zaman." Genç adam düşünceli bir sesle konuşuyordu. "Seni yatağa attım çünkü... Basit bir cinsel arzuyu doyumak için bir geceyi birlikte geçirmek yeterlidir. Ama bana yeterli gelmedi."

Genç kadını ateş basmıştı ama sözlerine dikkat etmesini söyleyip onu uyuracak durumda değildi. Bu mevzuyu açan ilk o olmuştu.

Lucius, "Senin Londra'da yaşamaman gerekiyor," diyerek sözlerini sürdürdü. "Bath birkaç hafta içinde tükenecek. Boğucu bir yer."

"Siz burada işsiz kaldınız; o yüzden sıkılmış olmanız normal ama ben... 6en öyle değilim."

"Londra, bize görüşme olanağı sunacak olsa da, kendin için de orada olman gerekiyor bence. Şarkıcılıkta bir kariyer yapabilirsin pekâlâ. Söylemek dururken müzik dersleri vererek yeteneğini boşa harcıyorsun. Londra'da olsan seni önemli kişilerle tanıştıırır, en kısa sürede hak ettiğin sahneye ve seyirciye ulaşmanı sağlardım."

Frances sert bir şekilde elini çekip ayağa fırladı. Demek yeteneğini pazarlama sevdasındaıydı? Diğer yandan da metresi olacaktı herhalde. Hem de bir başkasıyla evlenmek üzereyken. Midesine kramplar girdi. Ne bekliyordu ki? Açıklığa doğru birkaç adım attı. Yağmur hâlâ hız kesmeden yağmaya devam ediyordu. Dışarı çıkmak akıl kârı değildi.

Arkası genç adama dönük bir biçimde konuşmaya başladı. "Londra'da yaşarken oradan nefret ettim. Ve oraya bir kez daha dönmemeye karar verdim. Beni önemli kişilerle tanıştıracak birisine de ihtiyacım yok. Halimden memnunum. Bunu anlamak bu kadar mı zor?"

"Halinden memnunsun yani. Bunu daha önce de söylemişim Frances. Ben de yeniden söylüyorum, sen halinden memnun olmakla yetinmemesi gereken birisisin. Muhteşem, tutkulu bir mutluluk için yaratılmış bir kadınsın. Elbette mutsuzluklar da olacak... Yalnızca güçlülerin ayakta kalabildiği yaşamın ikilemi de bu; biri için çabalarırken, diğerinden bir şeyler öğrenmek gerekiyor. Benimle gel."

"Gelmeyeceğim. Kesinlikle gelmeyeceğim. Mutlulukla cinsel tutkuyu özdeşleştiriyorsunuz. Lord Sinclair ve ikinciıı doyumak için ne pahasına olursa olsun her şeyi yapmak gerektiğini düşünüyorsunuz. Yaşamda fiziksel tatmin dışında başka şeyler de var."

"İlk kez aynı doğrularda anlaştık sanırım. Ancak sanırım hâlâ seni metresim yapmak için çaba gösterdiğimi düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Frances genç adama dönüp ona şöyle bir baktı ve, "Evet, öyle düşünüyorum," dedi. "Aksini ileri sürecek ve yalan söyleyecekseınız yalnızca kendinizi kandırırsınız. Ben bağımsız ve kendi ayakları üstünde durabilen bir kadınıım. Zengin olmayabilirim ama kimseye muhtaç

değilim. Birçok kadının ancak hayal edebileceği kadar da özgürüm. Bundan vazgeçip siz benden bıkana dek oyuncağınız olacak değilim."

"Oyuncağım mı? Sen beni dinlemiyor musun? Sana yeteneğini dünyayla paylaşmada yardımcı olmak istiyorum. Bunun sonucunda hem ünlü, hem de mutlu olacaksın. Basit, prensipleri olmayan bir sahtekâr olduğumu düşünmekten vazgeç artık. Yatağımı seninle paylaşmayı istiyorum; orası doğru. Elbette istiyorum. Ama yalnızca bunu değil, ben seni istiyorum."

Frances sessizce başını salladı. Konuyu uzatmak istemiyordu. Duygularını uyaracak uzun tartışmalardan çekiniyordu. Aralık ayında yaptıkları ateşli tartışmaların onları nerele-

re götürdüğünü unutmamıştı. Duygularına kapılmaya niyeti yoktu-

Genç adam, "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" dedi. "Ben senin karım olmanı istiyorum, Frances."

İlk cümlelerin hemen ardından yanıt vermek için ağzını açan Frances, ikinci cümleyi duyunca hızla dudaklarını birbirine bastırdı; dişleri takırdayarak birbirine çarpmıştı.

"Ne?" diyebilirdi.

"Sensiz yaşamak istemediğimi keşfettim. Artık evlenmem gerekiyor. Büyükbabam ölmek üzere; varisi de benim. Üstüme kalacak olan görevler gereği bu yıl içinde uygun bir aday bulup evleneceğime dair söz verdim. Bu işi de o ölmeden yapabilmeyi umuyorum. Bugün fark ettim ki sen de gayet uygun birisin. Büyük olasılıkla baban da Fransız meclisindeki üyelerden biriydi; hem Baron Clifton ile kan bağınız da var. Kendi sosyal statüme daha yakın ve daha zengin bir kız seçmem gerektiğini söyleyenler olabilir ama ben... Kendi mutluluğum söz konusu olduğunda, hiçbir zaman başkalarının ne dediğini önemsemedim. Benimle aynı fikirde olmasına değer verdiğim tek kişi bü-yukbabamdır ki o da senden çok hoşlanıyor, ayrıca yeteneğim çok takdir ediyor. Senden başkasını istemediğime inandığı anda o da bizi destekleyecektir. Annemle kız kardeşlerim zaten hiç sorun değil. Onlar beni çok sever ve yalnızca mutlu olmamı isterler. Evlen benimle Frances. Yerdeki taşların görünüşü pek iç açıcı değil ama istersen önünde diz de çökerim. Büyükbabanıza ıslak taşların üstünde diz çöktürmüştüm, diyerek ileride torunlarımıza anlatırsın."

Genç adam gülümseyerek Frances'a bakıyordu.

Frances nefes almakta zorluk çekiyordu. Sanki çardağın altındaki hava tükenmişti. Oysa ortalık püfür püfür esiyordu. Bacakları öyle titriyordu ki dönüp, biraz gerisindeki banka kadar "bile yürüyemeyeceğinden korkuyordu. Olduğu yerde kıpırdamadan öylece duruyordu.

Evlenmek mi istiyordu?

"Hani Bayan Hunt ile evlenecektiniz?" dedi.

Genç adam elini umursamazca havada salladı.

"Bu yalnızca diğerlerinin beklentisi," dedi. "Biz beraber büyüdük. Onun büyükbabası ile benimki arkadaştı ve sık sık ailecek görüşürlerdi. Tabii ailelerimiz bizi bir araya getirmeye pek hevesliydi. Biraz konuşsak bile hemen bir şaka yapıp bizi -en azından beni- utandırırverirlerdi. Günün birinde evleneceğimize kesin gözüyle bakıldığım söylemem gerekmiyor herhalde. Bir an önce bir karar vermem için annem, Portia'nın yirmi üç gibi ilerlemiş bir yaşa gelmesine karşın birçok talipten vazgeçtiğini ve hâlâ beni beklediğini söyleyip durur. Ama şimdiye dek kendisine, onunla evlenmek istediğime ilişkin tek bir cümle dahi söylemedim; o da bana. Ona evlenme teklifinde bulunmak gibi bir zorunluluk içinde değilim."

"Belki o sizin gibi düşünmüyordun"

"Öyle de olsa bunlar temelsiz düşünceler olarak kalmaya mahkûm. Ben seçimimi yaptım ve bu sensin. Evlen benimle Frances."

Frances gözlerini kapattı. Ruhunun romantik tarafı üç aydır bu kelimeleri duymayı hayal etmişti. Hatta hayalinde buna benzer sahneler bile canlandırmıştı. Ama bunları gerçekten duyunca korkuya kapıldı; kalbinin kristal bir vazo gibi tuzla buz olup dağılacağını düşündü.

Hafif başı dönüyordu. Gözlerini açtı, bir iki adım atıp banka oturmayı başardı. Genç adam ellerini tuttu. Elleri sıcacıktı... Kendisinin buz kesmiş ellerini ısıtmaya yetecek kadar sıcak. Lucius başını eğdi ve genç kadının üşümüş ellerini dudaklarına götürüp öptü.

Frances sonunda, "Ben Londra'ya dönemem," dedi.

"O zaman Cleve Abbey'de otururuz. Bir sürü çocuk yapar, kalabalık bir aile halinde sonsuza dek mutlu yaşarız. Sen de komşularımız için şarkı söylersin."

"Biliyorsunuz ki sonsuza dek köy yaşantısını sürdüremezsiniz. Kontluk size geçtiğinde Lordlar Kamarası'nda bir koltuğunuz olacak ve Londra'da yaşamanız gerekecek. Ben Londra'ya gidemem, oradaki sosyal çevreye giremem."

"Giremem mi, girmem mi?"

"Her ikisi de. O yaşamda beni çeken bir şey yok."

Genç adam ellerini indirdi.

"Ben de mi bu kapsama giriyorum?"

Genç kadın onaylar gibi basını salladı.

"Sana inanmıyorum."

Frances yeni bir öfke dalgasıyla kızaran yüzünü genç adama çevirdi ve, "Sizin sorunuz da bu. Hayır, kelimesine tahammül edemiyorsunuz, değil mi Lord Sinclair? Kafası çalışan bir kadının, benim yaşadığını hayatı, sizin Londra'da yaşatacağınız hayata ya da görece sakin bir yaşantıyı, sizinle paylaşılan bir sosyete yaşantısına yeğleyebileceğine inanamıyorsunuz."

Genç adam her iki kaşını da kaldırmış, şaşkınlıkla onu dinliyordu. Daha doğrusu yüzüne, midesine yumruk yemiş gibi bir ifade yerleşmişti.

"Hayır. Hiç inandırıcı değilsin Frances. Londra yaşantısının ya da Vikontes Sinclair olarak yaşamının neresi beni reddetmene yol açacak kadar itici? Bana karşı bu denli gönülsüz olduğuna inanmam. Ben seni tanıyorum; çevrene ördüğün bu duvarlar olmadan nasıl sımsıcak, benimle aynı tutkuyu nasıl birebir paylaşan bir kadın olduğunu biliyorum. Seni böylesine korkutan ne? Ne?"

"Ben uygun bir aday değilim. Ne Vikontes Sinclair olabilecek, ne de büyükbabanızın, annenizin ya da sosyetenin onaylayabileceği biriyim. Ve bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

Bu konu hakkında daha fazla konuşmanın bir yararı yoktu. Bütün yaşantısını sayıp dökecek değildi herhalde. Ateşli bir erkekti. bunu biliyordu. Aklına eseni yapmaktan hoşlanıyordu. Bugün söylediklerini enine boyuna düşünüp tartarak söylediğini de hiç sanmıyordu. İstedliğini elde etmeye alışkındı ve her nedense onu istiyordu. Bunları açıklamaya çalışsa onu dinlemeyeceğini biliyordu. Anlattıklarına kulaklarını tıkayarak onunla evlenmek istediğini tekrarlayıp duracaktı.

Onunla evlenmemeliydi -hem onun, hem de kendi iyiliği için.

Ayrıca bir de yaşlı büyükbaba için. Adanı çok sevimli biriydi ve Frances ona çok saygı duyuyordu.

Son üç yıldır, göz ardı edilebilecek birkaç ender durum dışında, yaptığı gibi mantığının sesine kulak vermesi gerekiyordu.

Böylelikle mutluluk şansını da yitirmiş oluyordu. Kader yüzünü göstermişti. Hem de gayet açık bir biçimde; bunun farkındaydı. Özellikle Noel'de ve bu hafta. O ise iradesini koruyarak kaderin çizdiği yolu reddetmişti. İrade başka ne işe yarardı ki?

Zorlukla kurduğu yaşantısını -genç adaminkini de- kumar masasına yatırarak mahvetmeyecekti.

Geçerli bir gerekçeymiş gibi inatla, "Sosyete yaşantısından hoşlanmıyorum," diye söylendi. Genç adamın da bildiği gibi, ona akla hayale sığmaz bir gelecek vaad eden, ölesiye arzuladığı yaşantıyı reddetmek için söylenebilecek fazla bir şey yoktu elbette. "Çok yapay ve tehlikeli bir ortam... Kesinlikle ömrümün geri kalanını o şekilde yaşayarak geçirmek istemiyorum. O ortamda yaşayacağım kadar yaşadım... Üç yıl önce de o yaşantıyı ardımda bırakmak istediğim için buralara geldim."

Genç adam bakışlarında beliren anlaşılmaz bir ifade ile, "Yani o zamanlar karşılaşmış olsaydık ve bu teklifi sana o zaman yapmış olsaydım aynı yanıtı mı verecektin?" diye sordu.

"Teorik yanıtlar, senin de dediğin gibi gelecek üstüne konuşmaya benziyor. Hayal ürünü olmaktan öteye gidemez: Seninle o zaman karşılaşmadık."

"Demek yanıtın hayır?"

Bu gerçek bir soru olmasa da genç kad n, "Evet," diye kar ılık verdi. " yle."

"Ulu Tanr m!" Lucius, genç kad n n ellerini bırakm  tı. "Birimizden biri deli olmalı. Ve korkar m bu benim. G zlerime bak p benim için hiçbir  ey hissetmediğini s yleyebilir misin?"

"Hiçbir  ey bu denli basit değil. Yemin etmemi bekliyorsan b yle bir  ey yapmayacağım. Sana yemin etmek zorunda değilim. Yanıt m hayır; s ylenecek ba ka bir  ey de yok."

"ok haklıs n." Genç adam ayağa kalkm  tı. "Size sıkıntı verdiğim için çok çok  z r dilerim hanımefendi."

Ses tonunda d  manca bir ifade saklıyd .

Frances bir anda çevrenin çok sessizle tiğini fark etti. Çatının hasır kaplamasından s z lerek ta  zemine çarpan tek t k damla sesleri d  nda hiçbir ses duyulmuyordu. Yağmur ba ladığı gibi aniden durmu tu.

Genç adam kendi kendine konu ur gibi, "Yine de bir yan m boğaz n  sıkmak istiyor, biliyor musun?" dedi.

Frances g zlerini yumdu. Kendisini onun kollarına atmak için bedeninin derinliklerinden fı kıran arzuyu bastırmaya alı maktan halsiz d     tu.

D   nceleri karmakar  k olmu tu.

Belki o da Lucius gibi yapıp her  eyi fazla irdelememek, içinden geldiği gibi davranmalıyd .

Ama b yle yapmayacakt .

Yapamazd .

Ayağa kalk p genç adamın yanına giderek y z n , h l  yağmur y kl  bulutlarla kaplı g ky z ne çevirdi. Yağmur inceden yağıyordu.

"Bir saat sona erdi Lord Sinclair," dedi. "Ben okula d n yorum. Sizin gelmeniz gerekmez."

"Lanet olsun Frances." Genç adam yumu ak bir sesle konu mu tu.

Ona s ylediği son c mle bu oldu. Frances patikadan a ağı ko ar ad m inerken bunu d   n yordu. Yol amur içindeydi, her an kay p d   bilirdi ama o bunun farkında bile değildi. Tek d    nd ğ , ondan lanet d   nda ba ka bir s z duymadığıyd .

Evlenmek istemi ti.

Ve o hayır demi ti.

Bir s r  neden vard ; sonuç olarak onlar için evlilik s z konusu dahi olamazd .

Ben deliyim, diye d    nd . Deliyim, deliyim, deliyim.

Evlenmek istemişti.

Ve o... Hayır... Bu delilik değil sadece mantıklı bir karar vermektir...

Mantıklı ama huzursuzluk verici, can acıtıcı bir karar...

Parkın Sydney Meydanı'na açılan kapısına ulaştığında hemen hemen koşuyordu. Ayrıca hıçkırıyordu da. Kendi kendisini bunun, yağmur yeniden bastırmadan okula yetişme kaygısıyla hızlı yürümekten kaynaklandığına inandırmaya çalışıyor-

Lucius kendisiyle evlenmek istemişti ve o... Hayır demek zorunda kalmıştı.

İlkbahar sezonunun akışına kapılıp danslara, gezilere, Venedik usulü kahvaltılara, konser ve tiyatrolara katılmak, sabahları Hyde Park'da at gezintilerine çıkmak ya da öğlenleri en sevilen saatlerini seçkin bir çevrede dolanarak geçirmek ve akla gelebilecek bin bir türlü eğlencenin, sosyal etkinliğin içinde olmak insanı oyalayıp kırılan gururunu onarma konusunda bire birdi. Lucius da günlerini çeşitli etkinliklerde, gecelerini de çoğunlukla White's da ya da üye olduğu erkek kulüplerinde geçirip, sabahın erken saatlerini de Jackson'ın boks salonunda ya da Tattershall at müzayedesinde öldürerek ilk ayın sonunu getirmeye çalıştı.

Yaşantısı elbette ki alışkın olduğundan oldukça farklıydı. Tanıdıklarının alaycı şakalarından kaçınmaya çalışmak da ayrı bir çaba gerektiriyordu. Ne de olsa her zamanki gibi garsoniyerinde değil de Marshall Malikânesi'nde kaldığının ve evlilik yoluna girdiğinin arkadaşları da farkındaydılar. Aslında hepsi de sıranın kendilerinde olmamasından ötürü açığa vur-mamaya çalıştıkları bir mutluluk duyuyorlardı.

Emily'nin sosyeteye takdim edildiği baloda kardeşine kaval-yelik etmiş, iki hafta sonraki nişanında da Caroline ile dans etmek zorunda kalmıştı. Her iki kızı -hatta Amy'yi bile- birkaç kez alışverişe, yürüyüşe çıkarmış ya da arabayla gezdirmişti.

du.

16

Annesini dostlarına, alışverişe ve kütüphaneye götürüp getirmişti. Ailesiyle operaya ve tiyatroya, hatta bir keresinde kaledeki Almack restoranına bile gitmişti. Almack inanılmaz bir yerdi. Tereyağı ve kızarmış ekmek yanında limonata servisi yapılan tatsız bir mekândı. Ne var ki, dans ediliyordu; evlenme umudu taşıyan genç kızların ve annelerinin beğenisine sunulacağı ve söz konusu olabilecek gelin adaylarının incelenebileceği ideal bir mekân olarak ün kazanmıştı.

Sosyetik toplantıların sürpriz misafiri olması anneler ve kızlarını giderek daha da çok umutlandırır hale gelmişti. Daha Bath'den dönmeden Marki Godsworthy'nin Londra'daki malikânesinde bir yemek kararlaştırılmıştı. Lucius annesi ve kız kardeşleri ile birlikte şeref konuğu olarak -daha doğrusu yemekte onlardan başka davetli yoktu- bu davete katılmıştı. Bu davetten birkaç gün sonra da Marki Godsworthy'e annesinin evindeki bir yemekle karşılık verilmiş, iki aile gerektiği gibi yakınlaşmışlardı bile.

Bu yemek davetlerinden birkaç gün sonra yine annesi ve kız kardeşleriyle Balderstonlar'a nezaket ziyareti yaptıkları akşam da, halta içi bir gün Lord Edgecombe'un locasında beraberce oturacakları bir tiyatro faslı düzenlenmesi konusunda anlaşmışlardı.

Yemekler, nezaket ziyareti ve tiyatro dahil olmak üzere bu etkinliklerin tümünde Lucius, kendini Portia Hunt ile yan yana oturur bulmuştu. Beraberlikleri öylesine açık bir biçimde vurgulanıyordu ki nişanlı olsalar ancak bu kadar olurdu.

Kız gerçekten de güzel görünüyordu; hem de çok güzel. Portia'nın olgunlaştıkça mükemmelleşen bir güzelliği vardı. Sarı, lüle lüle saçları ve mavi gözleriyle tam bir İngiliz güzelliğine sahipti. Gençliğinde de çok güzeldi ama artık tam anlamıyla muhteşemdi. Güzelliği, zarif ve kusursuz duruşuyla taçlanıyor, asaletiyle ünlü, seçkin bir ailenin kızı olduğunu her haliyle ortaya koyuyordu.

Kızda gerçekten de göze çarpan hiçbir kusur yoktu. Ne bir sivilce, ne bir ben, ne gözlerinde ufacık da olsa bir kayma... Görevlerini önemseyen, nikâhtan sonraki iki yıl içinde kız ola-

siliğini aklına bile getirmeden, hemen bir varis, hatta ikinci bir de yedek varis doğuracağı belli olan kadınlardandı.

Kusursuz bir eş, ev sahibi, anne, vikontes ve sonrasında da kontes olacaktı.

Kusursuz kelimesi de kesinlikle İngilizce'den atılması gereken kelimelerdendi.

Lucius dişlerini sıkarak her şeye dayanmaya çalışıyordu. Hiç ummadığı, ölümcül bir hata yapmış ve âşık olmuştu. Âşık olduğu kadın ise onu adam yerine koymamış ve evlenme teklifini reddetmişti. Bir bütün olarak bakıldığında belki bu, o kadar da kötü bir şey değildi. Büyükbabası Frances Allard'ın sesine hayran olmuş olabilirdi, ancak kız, hiç değilse babası tarafından kusursuz bir sosyal statü sahibi olsa da, geleceğin Edgecombe Kontesi adayı olarak onda aynı hayranlığı uyandır-mayabilirdi.

Bath'den ayrıldığı andan itibaren -ki oldukça berbat bir biçimde ayrılmıştı- Lucius, âşık olma ve bunun bir sonucu olarak âşık olduğu kadına evlilik teklifinde bulunma deneyimini, amansız bir görev bilinci ile ardında bırakmıştı.

Noel'de bir söz vermişti ve bu sözü tutacaktı. Madem âşık olduğu kadını evlenmeye ikna edememişti, o zaman Portia ile yetinecekti. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Bu düşünce acı acı gülümsemesine neden oluyordu.

Annesi sevgi dolu ve çocuklarına çok düşkün bir kadındı. Bütün çocuklarının hak ettiği biçimde bir yaşam sürmesini ve mutluluktan pay almasını isteyen bir anneydi. Lucius'un Londra'ya döndüğü ilk iki hafta Emily için oldukça önemli bir dönemdi. Kraliçeye takdimi ve sosyeteye tanıtımıyla uğraşılıyordu. Sonraki iki haftada Caroline'ın nişanı ön plandaydı. Sör Henry Cobham sonunda kararını vermiş ve evlenme istediğini aileye bildirmişti. O iki haftada tüm dikkatler Caroline ile ilgili etkinliklere yoğunlaşmıştı. Sör Cobham, Lucius ile evlilik anlaşmasını gözden geçirdikten sonra Caroline'a evlenme teklif etmişti. Tabii ki nişanları gerektiği gibi, Marshall Malikâne-si'nde görkemli bir balo verilerek kutlanmıştı:

Portia Hunt'a bu ilk ay içinde evlenme teklif etmesi kızla-

rın ikinci plana düşmelerine ve mutsuz olmalarına yol açacak, bu durum da annesini üzecekti.

En azından acele etmemesinin nedeninin bu olduğuna kendisini inandırmaya çalışıyordu. Kimseyi umursamadan geçirdiği gençlik yıllarında fazlasıyla ihmal ettiği ailesinin hiç olmazsa bu döneminde, elinden geldiğince onların yanında olmaya gayret ediyor, tüm zamanını ve sevgisini aile fertlerine vererek gereksinim duydukları desteği sağlamaya çalışıyordu.

Ne yazık ki bu yaz kaytarma şansı yoktu. Büyükbabasına söz vermişti ve resmi bir teklif yapıp sonuçlarına katlanmaktan başka bir seçeneği yoktu.

Bu teklifi de Caroline'ın balosunun ertesi günü yapmayı planlıyordu. Daha fazla geciktirmenin anlamı yoktu. Annesi konuya ilişkin dokundurmalar yapıp duruyor ve ne zaman Portia'nın adı geçse büyükbabası, anlamlı bakışlarla yüzüne bakıyordu. Ve bu durum sıklıkla yinelenmeye başlamıştı.

Uşağı Jeffrey'nin titiz denetimi altında giyinmesini tamamladı ve yaya olarak Berkeley Meydanı'ndaki eve gitmek üzere evden çıktı. Kendisini Lord Balderston ile karşılaşmaya hazırlamış ve çelik gibi bir ruh haliyle evin kapısını çalmıştı. Kâhya ona lordun evde olmadığını söyleyerek hanımlarla görüşmeyi isteyip istemediğini sordu. İstiyordu herhalde. Genç adam tek bir dertleri bile olmayan ve şu anda büyük olasılıkla cins atları seyretmekte olan arkadaşlarını kıskançlıkla anıyordu.

Kâhya önüne düşüp onu oturma odasına götürdü. Portia yalnızdı.

Hafif bir reveransla selam verip, "Caroline'ın balosundan çok geç döndük; annem hâlâ kendi dairesinde," dedi.

Bunda şaşacak bir yan yoktu. Şaşırtıcı olan Portia'nın bu saatte ayakta olmasıydı. Üstelik kız, uyanıklık çok olmuş gibi saç, başı yapılı ve her an bir misafir ağırlayabilirmiş gibi çok da şıktı -Genç adam, Marshall Malikânesi'nden ayrıldığında annesi de, kız kardeşleri de henüz yataklarından kalkmamıştı bile.

Bu kız erdemlerine bir de erken kalkmayı mı eklemişti ne?

"Bu durumda annene haber vermen ya da oda hizmetçini çağırman mı gerekiyor?"

Kız gayet sakin bir biçimde, "Saçmalama Lucius," diyerek bir koltuğa oturdu. Genç adama oturması için yanındaki koltuğu gösterip eline nakış işini aldı. "Ben kendi evimde eski bir arkadaşımı tek başıma ağırlamaktan kaçınacak kadar toy bir kız değilim."

Eski... Doğru. Çok eskiden beri tanışıyorlardı. Bu arkadaş olduklarını mı gösteriyordu?

Portia, "Leydi Sinclair çok mutlu olmalı," diye konuşmasını sürdürdü. "Bir kızını evlendirdi, diğerini nişanladı ve eminim ki Emily'nin sosyeteye takdimi de çok güzel geçecek. Amy de

seneye heyecanını kontrol etmeyi öğrenecektir. Onun için de iyi bir gelecek söz konusu olacak."

İğnesi kumaşa batıp çıkarken parıltılar çıkarıyor, genç kadın kumaşın üzerine şeftali renginde bir gül işliyordu.

"Umarım bu dersi o da öğrenir, Portia," dedi. "Ben onu bu haliyle de fazlasıyla seviyorum."

Portia genç adamın yüzüne şöyle bir bakıp, "Onu geçen akşam o denli geç bir saatte parkta gezintiye çıkarman talihsiz bir olay oldu," dedi. "Sosyeteye görünmemesi gerekirdi. Ayrıca senin anlatıklarına öyle herkesin duyacağı bir biçimde gülmesi de hoş değildi. Çok göze çarpan bir davranıştı. Lord Rumford Amy'yi öyle bir süzdü ki... Adamın şöhretini herkes biliyor."

Lucius, "Kız kardeşim benim koluma girmişken eski çapkınların münasebetsizliklerine karşı emniyettedir, merak etme Portia," dedi. "Hem topluma tanıtılmamış genç kızların da en az diğer genç hanımlar kadar açık havaya ve biraz harekete gereksinimi vardır."

Yine sinirlenmeye başlıyordu. Lanet olsun! Sinirlilik kişilik özelliklerinden biri olmaya başlamıştı. Aslına bakılırsa Lon-dra'daki yüz kadından doksan dokuzunun Portia ile aynı fikirde olması kaçınılmazdı.

Acaba Frances de böyle mi düşünürdü? Bu düşünceyi bastırmaya çalıştı.

Portia, "Kız kardeşlerini bu kadar düşünmen çok hoş bir şey," dedi. "Ancak eminim ki Amy'nin seneye, sosyeteye tak-

diminden sonra karşısına çıkabilecek olanakları tehlikeye atmak istemezsin."

Kızın sarı buklelerini seyrederken, önünde uzanan yaşantının hep böyle, kendi davranış ve düşüncelerinin düzeltileceği bir biçimde geçip geçmeyeceğini düşünmekten kendini alamadı. Öyle olacağına dair her şeye bahse girebilirdi. Herhalde kendisi de diğer evli erkekler gibi ayakaltında dolaşmamaya çalışıp kırlarda bayırlarda dolanacak, elinde tüfek, önünde köpekleriyle av partilerine, kentteyse erkek kulüplerine kaçacaktı.

Portia, "Onu beraberinde Bath'e götürmen çok düşünceli bir davranıştı," diyordu. "Gençliği ve neşesiyle Lord Edgecom-be'a iyi gelmiştir umarım."

"Sanırım öyle oldu. Ben de çok iyi zaman geçirelim."

"Peki, sence onu bir gece davetine götürmek akıllıca mıydı?"

Genç adam kaşlarını kaldırıp kıza döndü ama Portia yüzüne bakmadığı için bunu görmedi.

"Peki ya kent balosuna? Emily bunu söyleyince annem, anlatamayacağını kadar şaşırdı. Bunu sana söylemekte bir sakınca görmüyorum, Lucius."

Saçları tanı ortadan gayet düzgün bir biçimde ayrılmıştı. Birkaç santim geride kıvrır kıvrır buklelere dönüştüğü halde, alnının hemen üstünden başlayan o kısacık çizgi, bir kalemle çizilmiş kadar kusursuzdu.

Tanıdığı başka birinde bu denli kesin çizgiler olmadığını anımsadı...

Portia, "En azından Amy'ye refakat edecek bir öğretmen tutmayı düşünecek kadar aklıselim sahibiymişsin. Ne var ki, o kadının Amy'nin dans etmesine kesinlikle izin vermemesi gerekirdi," diye konuşmasını sürdürdü.

Lucius'un gözleri öfkeyle kısılmıştı. Portia'nın buklelerinden bir tekini bile yerinden oynatmanın kendisine ne büyük bir zevk vereceğini aklından geçirdi. İçten içe kızın saçlarını darmadağın etme arzusuyla kıvranıyordu.

"Bayan Allard büyükbabamın davetlisiydi," dedi. "Amy de benim iznimle dans etti."

"Umarım düzeltilemeyecek kadar büyük bir zarar verme-mişsindir, Lucius. Seneye ona yol göstermek ve yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum."

Karısı ve Amy'nin yengesi olarak, elbette.

"Öyle mi?" dedi.

Portia başını nakışından kaldırdı. İğne hareketsiz duruyordu.

"Canını sıkmak istemiyorum. Üzülme Lucius, kadınlar neyin ne olduğunu erkeklerden daha iyi bilirler. Hataları düzeltmek ve bir evi yönetmek gibi konularda daha beceriklidirler. Erkekler de böylece rahatça kendi işleriyle ilgilenebilirler."

"Hovardalık gibi mi?"

Lucius Portia'nın yüzünün kızarmasını bekledi ama bir anda kızın yüzünün kızardığını hiç görmediğini anımsadı. Belki de hiç gerekmemişti, kim bilir?

"Bence bu konudan konuşmasak daha iyi olur, Lucius. Erkeklerin boş zamanlarında neler yaptığı yalnızca kendilerini ilgilendirir. Daha doğrusu bunlar, iyi yetişmiş hanımların ilgilenmesi gerekmeyen bir konudur..."

Lanet olsun! Evlilik gününden başlamak üzere ölünceye dek çapkınlığa devam etse bile bu kadının soğukkanlılığını bozamayacak mıydı? Yanıt hayırdı galiba. Ne "galiba"sı, bu kesindi.

"Babamla konuşmaya mı gelmiştin?"

"Öyleydi. Artık başka bir gün konuşurum."

"Evet, öyle olur." Konuşacak başka bir şey kalmamış gibi yüzüne bakıyordu.

Acaba benim için bir şeyler hissediyor mu, diye düşündü. Herhangi sıcak bir duygu? Gerçekten onunla evlenmeyi istiyor muydu? Vikont Sinclair ya da geleceğin Kont Edgcombe'u ile değil de onunla?

Kız iğneyi kumaşa batırıp çıkarırken, "Portia," dedi. "İstesek de istemesek de bu yaz her şey, bizim bir arada olmamıza göre ayarlanacak. Bunu biliyorsun. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Tabii ki öyle olacak. Bunu neden istemeyecekmişim ki?"

Lucius kendini derin bir kuyuya düşmüş gibi hissetti.

"Benimle bir bağlantın olmasını istiyorsun yani?"

Bağlantı mı? Uygun bir kelime kullanmaya çalışmıştı ama ne büyük bir gaf yapmıştı.

İğne yine hareketsizdi ama kız başını kaldırmamıştı.

"Tabii ki," dedi.

"Tabii mi?"

Genç adam sorgu dolu bakışlarla kaşlarını kaldırmıştı. Bu kez Portia da ona baktı.

"Erkekler ne aptal oluyorlar..." Kızın yüzünde anne şefkatini andırır bir ifade vardı.

"Ellerinde olsa gerçeklerden sürekli kaçarlardı. Ama gerçeklerden hiçbir zaman kaçılmaz Lucius."

"Benimle evlenmeyi istiyorsun yani?"

Kelime bir kez ağzından çıkmıştı. Geri almanın bir yolu ya da başka bir şeyden söz ediyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Kız bir kez daha, "Tabii ki," dedi.

Genç adamın daha derine düşmesi mümkün değildi. Sanki iyice batmaya uğraşır gibi üsteledi. "Neden?"

"Neden mi?" Kaşlarını kaldırma sırası kıza geçmişti. Eli işlemenin üstünde hareketsiz duruyordu. İşlemeyi unutmuş gibiydi. "Biriyle evleneceğim nasıl olsa. Sen en iyi seçeneğim-sin. Sen de biriyle evleneceksin... Ve ben de senin en iyi seçeneğimin."

Genç adam aval aval bakıyordu. "Bu yeterli bir neden mi sence?"

Kız. "Lucius," dedi. "Bu tek neden."

Lucius, "Beni seviyor musun?" diye ısrar etmekten kendini alamadı.

Portia çok şaşırılmış gibi görünüyordu.

"Ne aptalca bir soru," diye yanıt verdi. "Senin, benim gibi insanlar aşk gibi bayağı bir nedenle evlenmezler Lucius. Bizler sosyal statü, servet ve üstün bir soy gibi nedenlerle evleniriz."

"Kulağa müthiş romantik geliyor."

"Romantizmden söz etmesini bekleyeceğim son kişi sensin."

"Neden?"

"Özür dilerim ama her türlü bayağılıktan korunmuş olarak yaşamama karşın şöhretin, benim için bile bir sır değil. Şüphesiz o yaşıttan elini ayağını çekecek değilsin ve kabul edersin ki bu tür bir evlilik biçimi için aşk, uygun bir tanımlama sayılmaz. Bu yüzden, eşin olarak ben de senden aşk bekliyor ya da istiyor değilim."

"Neden?"

"Çünkü aşk çok aptalca. Kibar değil bir kere. Ayrıca tamamen hayali bir şey. Özellikle kadınların yaşamayı arzu ettiği bir şey. Erkekler çok daha gerçekçi ve zaten aşka inanmıyorlar, ben de öyle."

Lucius bu konuşma birkaç ay önce yapılsaydı kesinlikle Portia ile aynı fikirde olurdu. Belki şimdi de aynı fikirde olmalıydı. Son birkaç aydır âşıktı da bunun ne yararını görmüştü ki? Bitmek bilmeyen bir sinirlilik hah dışında bir şey gördüğü yoktu.

"Peki ya tutku?" diye sordu. "Evliliğinde tutku olsun istemez misin?"

"Kesinlikle hayır." Kızın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Neler düşünüyorsun böyle, Lucius?"

Genç adam umutsuz bakışlarla Portia'ya baktı. Kız başını yeniden nakış işine çevirmişti. Elleri, havadan sudan konuşuyorlarmış gibi sakın ve düzenli hareketlerle iğneyi kumaşa batırıp çıkarıyordu.

"Sana evlenme teklif edeceğime ilişkin, şimdiye dek herhangi bir şey yaptım ya da herhangi bir söz söyledim mi?" diye sordu. Yapmıştı elbette. Daha az önce babasıyla konuşmaya geldiğini söylememiş miydi?

"Söylemen gerekmiyordu ki. Lucius, isteksiz olduğunu ve bu işi ertelemeye çalıştığını biliyorum. Bütün erkekler bu koşullar altında böyle hisseder. Ama eninde sonunda yapmak zorunda oldukları şeyleri de yaparlar; senin de yapacağın gibi. Sonuçları sanıldığı kadar korkutucu olmaz. Bir yuvan, bir eşin ve kendine ait bir ailen olacak, ki bu da rahat ve kibar bir yaşam biçiminin ön koşuludur. Ancak bir erkeğin yaşıttısı te-

melde fazla değişmez, değişmesi de gerekmez. Bir eşin ayak bağı olması ya da kapana kısılmak gibi aptalca deyimler erkeklerin temelsiz korkularının saçmasapan birer ifadesinden başka bir şey değil."

Kızın, kalbinin en elerin noktasına dek buz gibi olmasına şaşırdı. Bir kadın nasıl böyle duygusuz olabilirdi? Ya da gerçekten erkek dünyasından tamamen yalıtılmış olarak büyümüştü ve çok saftı. Bu kızın içinde tutku kıvılcımı çaktıracılabilecek bir erkek var mıydı acaba? Bunda şüpheliydi.

"Beni elde etmekte kararlısın yani, öyle mi Portia? Fikrini değiştirebilecek bir şey var mı?" diye mırıldandı.

Kız, "Öyle bir şey olacağını sanmıyorum," diye yanıt verdi. "Annemle babam onaylarını çekmedikleri sürece, elbette. Buna yapmaları için de bir neden görmüyorum."

Tanrı ona yardım etmediği takdirde yapabileceği bir şey yoktu anlaşılan. Sanki başka türlü olabilirdi de... Sonuçta o iş için buradaydı, öyle değil mi?

Lanet olsun Frances! Yazıklar olsun. Onu bütün bunlardan pekâlâ kurtarabilirdi. Ona evlenme teklif etmiş, sonrasında da durup düşünmüş olsaydı böyle bir teklifte bulunmayacağını aklından geçirmişti. Ama o da onun gibi şansını deneyip "Evet" demiş olsaydı öyle düşünmeyecekti. Tek hissedeceği mutluluk, zafer, gurur ve tutku olacaktı.

Aşk.

Ama hayır, demişti işte ve idam fermanını imzalamıştı ya da müebbet... Bundan, adının Lucius Marshall olduğu kadar emindi. Evde bile olmayan bir adama sabah ziyareti yapmaya gelmişti; şu olanlara bir bakın... Kendini dönüşü olmayan bir yerde bulmuştu.

Sohbet tam anlamıyla noktalanamadan kapı açıldı ve içeriye kızın annesi girdi. Lord Balderston'un her gün öğlenlere dek e^vde kalmasına karşın, tam da bugün erkenden çıkıp kulübüne gitmesine çok canı sıkılmıştı. Eşi adına özür diledi.

Üçü birlikte suya sabuna dokunmadan biraz sohbet ettiler. Konular hava durumu, aile fertlerinin sağlığı gibi sıradan şeylerdi. Uygun bir süre geçtikten sonra Lucius izin isteyip ayrıldı.

Jackson'ın salonuna doğru ilerlerken kendini nasıl bir pisliğin içine attığını düşünüyor, eldivenlerini çıkarıp birisini sıkıca pataklamayı düşlüyordu. Belki de birisi onu şöyle iyice bir silkelese daha iyi olurdu.

Açıkçası, kız güzeldi, zarifti, eğitimliydi, dahası kusursuzdu. Ne var ki, hoşlandığı kadın tipi değildi. Sabahki konuşmanın bu durumu değiştirecek bir katkısı da olmamıştı.

Genç adam daha şimdiden kendini zincirlerle bağlanmış gibi hissediyordu. Neredeyse çan seslerini duyacaktı. Bu sabah Lord Balclerston'u görmeye gitmişti. Bunu Portia da, Leydi Balderston da biliyordu. Bu ziyaretin tek bir amacı olabilirdi. Yeniden geleceğini de söylemişti. Portia başka ne bekleyecekti ki?

Babamla konuşmaya mı gelmiştin?

Öyleydi. Artık başka bir gün konuşurum.

Evet, öyle olur.

İçten içe benliğinde bir korku dalgası yükseldi.

En azından Amy'ye refakat edecek bir öğretmen tutmayı düşünecek kadar akılselimi sahibiymişsin. Ne var ki, o kadının Amy'nin dans etmesine kesinlikle izin vermemesi gerekirdi.

Bir öğretmen tutmak!

Kadın !

Frances!

Dişlerini sıkıp adımlarını hızlandırdı. Frances'ı tutup şöyle sıkıca bir sarsma arzusu mu, yoksa reddedilmenin ve aşağılanmanın acısı mı daha yoğundu karar veremiyordu. Belki de bu, onu bir daha göremeyeceğini bilmenin açışıydı.

Frances'ın kendisinden daha akıllıca davranmış olduğu şüphesi içini kemirip duran ayrı bir unsurdu. Genç kadın belki de onu kendi kendisinden korumuştı. Sonuçta Lucius da, önceden ona evlenme teklif etmek gibi bir niyeti olmadığını itiraf ediyordu. Brock Caddesi'ndeki evden çıktığında okulun yolunu tuttuğunu bile bilmiyordu ki...

Zaten en kuvvetli yanının akılcı davranmak olduğunu iddi-a ettiği de yoktu. Geleceğe ilişkin kararlarını her zaman ani bir biçimde, fazlaca irdilemeden alırdı.

Berkeley Meydanı'ndaki eve yaptığı ziyaretin üstünden yirmi dört saat bile geçmeden yine aynısını yaptı. Konu yine Frances Allard idi.

17

Kont Edgecombe kahvaltıda, "Duyduğuma göre Bayan Melford kentteymiş," dedi. Kendisini iyi hissettiği günlerden birindeydi ve ev halkıyla birlikte kahvaltı etmek için kalkıp aşağı inmişti. Neyse ki, bir gece önce herhangi bir davet ya da balo yoktu da herkes yemek masasındaki yerini almıştı. Yalnızca Caroline yoktu. O bir gece önce Sör Henry ile Vaux-hall'da düzenlenen bir partiye katılmış, havai fişek gösterisini de izledikten sonra, oklukça geç bir saatte eve dönmüştü.

Leydi Sinclair okuduğu mektuptan başını kaldırıp kibarca, "Öyle miymiş?" diyerek lafa girdi.

Kont, "Hem de kız kardeşiyle gelmiş," diye açıkladı. "Onlar Londra'ya pek gelmezler. En son ne zaman görüştüğümüzü bile anımsayamıyorum, doğrusu."

"Oh?" Lucius salamını dilimlerken, annesinin ses tonundan konuyla pek de ilgilenmediğini hissetti. Kadın tüm dikkatini elindeki mektuba vermişti.

Kont konuşmasını sürdürüp, "Wimford Malikânesi'nin sahibi Baron Clifton'ın kuzenleri olurlar," diye açıkladı. "Bayan Melford benim Rebecca'ın ile aynı yılda sosyeteye takdim edilmişti. Ölünceye kadar karımla yakın bir arkadaşlıkları oldu. Tanrım, her ikisi de ne güzel kızlardı!"

"Ah!" Vikontes, kayınpederinin Somersetshire'da komşuları olan bir hanımdan söz ettiğini anlayınca ilgilenmeye başlamış olmalıydı ki, nihayet başını mektuptan kaldırabilmişti.

Lucius o anda ismin ona neden tanıdık geldiğini anımsayı-verdi.

Amy de öyle. "Oh, Bayan Melford Bayan Allard'ın büyük teyzesi değil miydi?" dedi. "Gerçekten kentte miymişler büyükbaba?"

Emily, "Çekeri uzatır mısın canım? dedikten sonra, "Bayan Allard da kim?" diye sordu.

Önündeki şeker kâsesini Emily'ye doğru uzatan Kont, "Hristiyan dünyasındaki en güzel soprano sese sahip bir hanımefendi," diye açıkladı. "Ve hiç abartmıyorum. Bath'deyken onu dinleme olanağımız oldu."

"Oh, şu öğretmen." Emily kahvesine koyduğu şekeri karıştırarak, "Şimdi anımsadım," dedi.

"Bugün yağmur yağar mı dersiniz?" Vikontes pencereden dışarı bakıyordu. Konu yeterince ilgisini çekmemiş olmalıydı. "Yağarsa çok kötü olacak. Bugün alışveriş yapmayı istiyordum."

Kont konuyu değiştirmemekte kararlıydı. "Gidip onlara bir hoşgeldin ziyaretinde bulunmayı düşünüyorum. Benim gibi geçen yüzyıldan kalma birileriyle sohbet etmek hoş olacak."

Lucius, "Arzu ederseniz size eşlik edebilirim, Sör," deyiverdi."

"Sen mi Luce?" Emily şaşkınlıkla ona bakıp güldü. "Bir de annem, birisine kur yapmak için bile telefonu kaldırmaya üşendiğini söyler. Büyükbabamla iki ihtiyar kadını ziyarete gideceksin, öyle mi?"

Annesi hemen duruma el koymuş, "Yaşlı, Emily. İki yaşlı hanımefendi, lütfen," diye mırıldanmıştı.

Amy, "Ben de gelmek istiyorum. Sizinle gelebilirim, değil mi büyükbaba?" diye atıldı.

Emily, "Eh, iyi. Siz gidin o zaman. Ben de annemle alışverişe çıkarım," dedi.

"Sana gel, diyen oldu mu Emily?" Amy, bahsi geçen hanımefendilerden dostlarıymış gibi bahsediyordu. "Hem Bayan Melford ve kız kardeşi benim arkadaşımın teyzeleri. Bu yüzden onlarla tanışmak istiyorum."

Öğleden sonraki ziyaret için hazırlanmaya başlayan Lucius, bu ziyarete katılma fikrinin nereden estiğini düşünmeden ede-

medi. Emily, sosyal amaçlı telefon görüşmeleri yapmaktan bile hoşlanmadığından söz ederken doğruyu söylüyordu. O iki hanım da besbelli oldukça yaşlıydı. Hiç şüphesiz sohbet, yaşlılık ve sağlık sorunlarından oluşacak ya da bol bol geçmiş güzel günlerden konuşulacaktı ki, beş dakika geçtikten sonra uyuklamamak için kendini çimciklemesi gerekecekti.

Yoksa Frances'la olan akrabalıkları nedeniyle mi gidiyordu? Eğer öyleyse bu gerçekten de çok zavalıca bir gerekçeydi.

Başka neden olabilirdi ki?

Ne var ki, pek sıkıldığı söylenemezdi. Ufak tefek, tombul Bayan Melford, güler yüzlü ve büyükbabasının söylediği gibi eskiden oldukça güzel bir kadın olduğu belli olan hoş bir hanımdı. Kocasının eski bir arkadaşını görmekten çok memnun olmuştu. Ayrıca torunlarının ona refakat etmekten kaçınmamalarını pek beğendiğini de vurgulamıştı. İki eski dost gerçeklen de bir süre eski anılardan söz ettiler. Ama öylesine tatlı ve esprili bir dille konuşuyorlardı ki gençler sıkılmak bir yana, sohbeti ilgiyle ve gülerek dinlediler.

Sonunda Bayan Melford, "İki yaşlı insanın geçmişten konuşması kadar gençleri sıkıntıdan patlatacak hiçbir konu yoktur. Bana bile o günler bambaşka bir dünyaya aitmiş gibi geliyor," diyerek Amyye döndü ve, "Anlat bakalım güzel kızım, sen neler yapıyorsun?" diye sordu. Tatlı tatlı gülümsüyordu.

Amy bir anda Bath'deki günlerden ve oradaki başarılarından söz etmeye başladı. Bir gece davetine katılmış ve Bayan Al-lard'ı dinlemiş, Bayan Allard'ı davet ettikleri bir çay faslında ev sahibeliği yapmış, sonra da Bayan Allard'ın büyükbabasının özel davetlisi olarak katıldığı kent balosunda bol bol dans etmişlerdi.

Amy yaşlı ev sahibesine dönüp, "Yeğeninizi çok sevdim, hanımefendi," dedi. "Bana yetişkin biriymişim gibi davrandı."

"Ama zaten öylesin, güzel kızım." Bayan Melford kızın hoşuna giden ayrıntıyı fark etmişti. "Henüz sosyeteye takdim edilmemiş olsan da artık büyümüşsün. Toplum içine karışacağın günleri sabırsızlıkla beklemeni anlıyorum. Ne kadar şanslısın. Büyükannene benziyorsun, biliyor musun? Ağzın, çe-

nen... Büyükbaban da anlatmıştır... Öyle güzel bir kızdı ki tüm erkeklerin kalbini fethetmişti; büyükbabanınkini de elbette."

Kont, "Gerçekten de öyleydi," diye itiraf etti. "Onunla tanıştıktan tam altı hafta sonra, başka adayları değerlendirmesine fırsat vermeden onu rahibin önüne sürükleyivermiştim."

"Ah, çok iyi biliyorsunuz ki sizden başkasını gözü görmüyordu." Hep birlikte güldüler.

"Demek Bath'deyken sevgili Frances'ımızla tanıştınız? Yeniden şarkı söylemeye başladığı gerçekten de doğru mu? Keşke biz de orada olup onu dinleyebilseydik."

Yeğenini ne kadar sevdiği sesinden belli oluyordu.

Demek o kar fırtınasının olduğu sabah Frances'ın ziyaretinden döndüğü teyzelerden biri buydu. Arabasıyla Frances'ı geçtiği araba, bu teyzenin antika sürücüsünün kullandığı antika arabaydı. Lucius anlayışlı bir ifade ile gülümsedi.

Kont, "Beni asıl şaşırtan, Londra'da yaşadığı halele yeteneğinin şimdiye dek fark edilmemiş olması," dedi.

Bayan Melford, "Birileri fark etmiş sanırım," dedi. "Babası onun en iyi öğretmenlerden müzik dersleri aldığını anlatmıştı. Günün birinde ünlü bir şarkıcı olması onun da, Frances'ın da en büyük hayaliydi. Ama zavallı adanı aniden ölüverdi. Bizimle yaşamasını önerdiğimiz halde Frances, birkaç yıl Leydi Lyle'in yanında Londra'da kaldı. Birisinin onu finanse etmeyi kabul ettiğini duymuştuk. Bu yüzden ele müzik kariyerine başladığını düşündük. Ünlü bir sanatçı olacağını sanıyorduk ama günün birinde Bath'den aldığımız bir mektupta Bayan Mar-tin'in okulunda müzik öğretmenliği görevini kabul ettiğini ve artık orada yaşayacağını yazıyordu. Bizim için önemli olan onun mutluluğudur. Geçtiğimiz Noel tatilini bizimle geçirdi; anlaşılan halinden memnun. Bize herhangi bir şikâyeti yokmuş gibi göründü."

Leydi Lyle? Lucius şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıdıysa da bir şey söylemedi.

"Haddimi aşır müzikte kariyer yapmama nedenini sorduğumda bana da yaşantısından ve seçtiği meslekten mutluluk duyduğunu söyledi. Oysa tüm dünyayı kendine hayran bırakan kadar güzel bir sese sahip." Büyükbabası düşünceli bir ses tonuyla konuşuyordu.

Bayan Melford, "Gertrude da, ben ele onu kendi kızımız gibi seviyoruz," dedi. "Benim ne yazık ki hiç çocuğum olmadı; Gertrude zaten hiç evlenmedi. İkimiz de Frances'a çok düşkünüz."

Kont kibarca Bayan Driscoll'un neden yanlarına gelmediğini sordu. Bayan Melford, kente kadar olan uzun yolun onu oldukça sarstığını ve hafif üşüttüğünü, bu yüzden de yataktan çıkamadığını söyledi. Ona göre kız kardeşinin ciğerleri oldu olası zayıftı. Fier zaman ciğerlerinden şikâyet edip dururdu.

"Neyse ki, kentteyiz, doktor elimizin altında. Bu da bir teselli," dedi.

Kont bunun üzerine, "İyi bir öksürük şurubuna gereksinimi var," dedi. "Şöyle gücünü yerine getirecek bir şuruba. Doktorunuza söyleyin de uygun bir şeyler önersin. Batlıdeki kaplıcaları size de öneririm. Ben çok yararını gördüm ama yol kız kardeşinizi yorabilir tabii."

"Ben de öyle düşünüyorum ama tavsiyenizi unutmayacağım."

İşte bu anda Lucius aklını bir kenara bırakıp kendine ikinci bir kez düşünme fırsatı bırakmadan atıldı ve, "Belki de yeğenini görmek Bayan Driscoll'a iyi gelir," deyiverdi.

Bayan Melford içini çekip, "Eminim her ikimiz için de öyle olurdu Lord Sinclair, ancak onu görmeye gitmeden önce Gertrude'un şöyle iyice bir iyileşmesi gerekiyor," diye yanıt verdi.

"Ben belki de o buraya gelir, demek istemiştım, hanımefendi."

Neden başkalarının işine burnunu sokuyordu ki? Tüm bu düşünceleri bastırdı.

Bayan Melford, "Oh, korkarım yaza kadar okuldaki işlerden başını kaldıramayacaktır. Sanırım izin vermezler," dedi.

Lucius'un içindeki şeytan uyanmıştı bir kere. "Sevgili teyzesinin sağlık nedenlerinden ötürü de mi?" diye ısrar etti. Eminim ki teyzesinin sağlık durumunun kötü olduğunu ve

Londra'daki uzman doktorların yardımı olmaksızın kolay kolay iyileşemeyeceğini öğrenirse, Bayan Allard da izin talebini geçerli bir temele dayandırmış olur; Bayan Martin'in onu üzeceğini sanmıyorum."

"Öyle mi dersiniz?" Bayan Melford bu çözümden hoşlan-mışa benziyordu. "İlginize teşekkür ederim, Lord Sinclair. Ben bunu nasıl düşünemedim? Frances'ı görmek hiç şüphesiz Gertrude'un moralini yükseltecektir. Yeğenimiz yaşantımıza öyle bir mutluluk ve tazelik katıyor ki..."

Amy ellerini çırpıp heyecanla, "Umarım ona haber yollarsınız Bayan Melford," dedi. "Ve umarım o da gelir. O zaman onu yeniden görebiliriz, ne güzel. Luce beni buraya getirir. Bunu çok isterim."

Kont, "Hem belki Bayan Driscoll için şarkı da söyler. Bu sayede ben de onu yemden dinleyebilirim. Sesinden daha iyi bir ilaç düşünemiyorum doğrusu," dedi.

Bayan Melford, "Tamam, sözünüzü dinleyeceğim," dedi. "Belki dönem ortasında gelemiz ama sormadan bunu bilemeyiz, öyle değil mi? Frances'ı yeniden görmekten başka hiçbir isteğim yok ve onu görmenin Gertrude'a da iyi geleceğine eminim."

Lucius en çekici gülümsemesini takınıp, "Hanımefendi, belki de bunun sizin fikriniz olduğunuz söylemeniz daha iyi olur," dedi.

Bayan Melford gülerek, "Değil mi ki?" diye sorarken gözleri parlıyordu.

Ne yapmaya çalışıyordu böyle? Lucius ziyaretin geri kalanını bunu düşünerek geçirdi. Frances'ı kandırıp Londra'ya getirtmenin ona ne yararı olacaktı ki?

Onu yeniden görmeyi gerçekten istiyor muydu?

Görecekti de ne olacaktı? Genç kadın onu görmeyi bile istemediğini yeterince açık bir biçimde belirtmemiş miydi? Onun yüzünden daha ne kadar daha alçalacak, daha ne kadar reddedilecekti?

Böyle numaralar çevirip nereye varacağını sanıyordu?

Daha dün Berkeley Meydanı'ndaki eve, Lord Balderston ile evlilik düzenlemelerini konuşmaya gitmemiş miydi? Neyse ki, adam evde değildi.

Bu sabah yeniden gitmemişti de.

Yarın gidecek miydi bakalım?

Frances büyük olasılıkla gelmeyecekti bile.

Gelseydi ne olacaktı sanki? Büyük teyzesini görmeye gelecekti... Onu değil.

Arabada Amy'nin incir çekirdeğini doldurmayacak mevzulardan bahsedişine kulak asmamaya çalışan Lucius, dişlerini sıkmış, Frances'ın gelmesi durumunda bir yolunu bulup kızı nasıl görebileceğini düşünüyordu.

Bu hikâye henüz bir sona ulaşmamıştı.

Lanet olsun, henüz hiçbir şey bitmiş sayılmazdı.

En azından kendi kafasında.

Sizin sorunuz da bu. Hayır, yanıtını kabul edemiyorsunuz, değil mi Lord Sinclair?

Edebilirdi elbette. Ama genç kadının dayanılmaz bir biçimde evet elemek istediğini bildiği halde hayır yanıtını nasıl kabul edebilirdi ki!

Lanet olsun, peki ama neden evet dememişti?

Kentin dış mahalleleri pek de iyi bir manzara oluşturmuyordu. Yağmurda, iyiden iyiye sefil bir halde kalmışlardı. Rüzgâr şiddetli bir şekilde esiyor, kaldırımlardaki tozlarla yollardaki çöpleri oradan oraya savuruyordu.

Frances'ın tüm eklemleri ağrıyordu. Teyzelerinin, yine Thomas'ın sürdüğü, ağır aksak giden ama müthiş bir biçimde sarsılan arabasında, Bath'den Londra'ya kadar olan yolu tek bir günde almak zorunda kalmış, aşırı yorulmuştu. Biraz başı ağrıyordu. Pencereler sıkıca kapalı olduğu halde dışarıdaki nem iliklerine işliyor gibiydi. Üstelik üşüyordu da.

Ne dışarının çirkinliğini, ne rahatsızlığını, ne de yeniden Londra'da oluşunu dert ediyordu. Zaten oraya eğlenmeye gitmiyordu; toplum içine karışacak değildi. Kimse onun orada olduğunu fark etmeyecekti.

Büyük teyzesi Gertrude ölüm döşeğinde olmalıydı. Gerçi

Martha teyzesi açık açık böyle yazmamıştı ama bu sonuca ulaşmak pek de zor değildi. Okul döneminin tam ortasında olduğunu bilmesine karşın ısrarla gelmesini istemişti. Teyzesi mektubunda, eğer gelemeyecekse bunu anlayışla karşılayacağını ama Londra'da bulunma nedenlerinin Gertrude teyzesinin sağlık sorunu olduğunu bilmesi gerektiğine inandığını belirtmişti. Üstelik mektubu postaya vereceğine Thomas'la -ve milattan kalma arabasıyla- göndermişti. Mektubuna, "Gelirsen diye arabayı da yolluyorum," diye bir de not eklemişti.

Frances böyle uygunsuz bir zamanda izin istediği için kıvrılırken Claudia, hemen gitmesini, yerine başka birini ayarlayacağını söylemişti. Anne hiçbir şey söylemeden onu kucaklamış, Susanna bavulunu hazırlamasına yardım etmiş, Bay Huc-kerby ise o yokken koro provalarını üstleneceğine dair söz vermişti. Öğrencileri de ona iyi yolculuklar dileyip dönüşünü sabırsızlıkla bekleyeceklerini söylemişlerdi.

Frances mektupta yazanları arkadaşlarıyla paylaşırken gözyaşlarına boğulmuştu.

"Onlar babamın teyzeleri... Çok sık görüşmüyoruz. Ayda bir kez yazışırız. Ama şimdi birinin ölebileceğim düşünüyorum da, hayatımda ne büyük bir yer tuttuklarını, onların varlığının ve sevgisinin benim için nasıl önemli olduğunu anlıyorum," demişti. "Babamı kaybettikten sonra hayatta kalan tek akrabalarım teyzelerim ve ben onları gerçekten de çok seviyorum."

Üç yıl önce Leydi Fontbridge onu tehdit ettiğinde ve Londra'dan -bir daha geri dönmek üzere- ayrıldığında da tek düşündüğü onlardı. Olanları anlatsa çok üzülürlerdi; hatta dünyaları yıkılırdı.

Claudia, "Tabii ki seveceksin," demişti. "İstediğin kadar kal, Frances. Hepimiz seni özleyeceğiz ama hayatta kimse vazgeçilmez değildir. Üzücü olsa da gerçek bu. Hallederiz, merak etme."

Böylece Londra'ya yeniden dönmüştü işte ve heyecandan hasta gibiydi. Büyük teyzesi Gertrude hiçbir zaman çok sağlıklı bir kadın olmamıştı. Sık sık soğuktan şikâyet eder, açık ha-

vaya çıkmaktansa zamanını şöminenin karşısında geçirmeyi yeğlerdi. Ancak Frances onu kaybedebileceğini hiç düşünmemişti.

At arabası Portman Caddesi'nde şık bir binanın önünde sarsılarak durduğunda genç kadın Thomas'ın merdiveni yerleştirmesi için sabırsızlanıyordu. Hemen arabadan inip kapıya koştu. Kapı açıklığında kendini seramik döşeli bir antrede buldu ve Martha teyzesinin kollarına atıldı.

Gözleri mutlulukla parıldayan teyzesi, "Frances, hayatım! Demek gelebildin. Okuldan ayrılamayacağını düşünmüştüm. Ne de güzel görünüyorsun. Hep böylesindir zaten," diyerek onu kucakladı.

Frances da ona sarılıp, "Martha teyze! Gertrude teyze nasıl?" dedi. Aslında sormaya korkuyordu. Neyse ki ilk bakışta Martha teyzesinin siyahlar içinde olmadığını fark etmiş, oldukça rahatlamıştı.

"Havadaki neme karşın biraz daha iyi. Hele bugün, yataktan çıkıp oturma odasına inmeyi bile başardı. Gelişin onun için ne hoş bir sürpriz olacak bir bilsen. Gelebileceğine ilişkin tek söz bile etmedim. Yalnızca ben istedim diye gelmene gerçekten şaşırdım. Umarım Bayan Martin sonsuza dek tatil yap, diyerek göndermemiştir seni." Martha teyze gülümsüyordu.

Frances, "Bir süreliğine izin aldım," dedi. "Gertrude teyze daha iyi öyleyse. Düzelecek değil mi?"

"Ah, canım benim. Yoksa öleceğinden mi korktun?" Martha teyze kolunu yeğeninin omuzuna atıp merdivenlere doğru yürüdü. "Zaten pek tehlikeli bir durumda değildi. Kötü bir so-ğukalgınlığı ama onu yatağa sermeye yetti. Tabii bu yüzelen morali çok bozuldu. İkimizin de öyle. Bencilce davrandım biliyorum ama seni görmenin ona -ve tabii bana da- iyi geleceğini düşündüm."

Büyük teyze Gertrude ölüm döşeğinde değildi o zaman. Bu çok iyi bir haberd. Frances birkaç haftalığına, üstelik de dönemin tam ortasında okuldan ayrılmakla Claudia'ya sorun yaratmasından ve öğrencilerini yalnız bırakmasından ötürü hafif

bir pişmanlık duydu. Ne var ki, varlığının teyzeleri için böylesine önemli olduğunu hissetmek onu çok duygulandırmıştı. Onları bir daha asla uzak akrabalar olarak nitelendirmeyecek-ti. Ayrıca teyzelerini gördüğüne o da çok sevinmişti. Mutluluk ve iç rahatlamasıyla gözleri doldu.

İçeri girdiklerinde şöminedeki alevlerle ısınıp sımsıcak bir yuva görünümüne bürünen oturma odasında bayram havası esti. Gertrude teyze her zamanki gibi dizlerinde bir battaniyeyle şöminenin yanbaşındaki koltukta oturuyordu. Onu görünce ayağa fırlayıp heyecanla Frances'a doğru koştu ve kıza sımsıkı sarıldı. Martha teyze bu arada ellerini çırparak çevrelerinde dönüyor, dört gündür belki kızcağzı gelemez de kardeşi daha büyük bir hayal kırıklığı yaşar korkusuyla kendine sakladığı mektup yazma ve arabayı yollama öyküsünü heyecan ve mutluluk içinde anlatıyordu.

Daha sonra elinde çay fincanı, dizlerinin üstünde içinde üç dilim kek olan tabağıyla -kendisi bir parça istemişti ama a ve yorgun olduğunu ileri süren Martha teyzesi  dilimde ısrar etmişti- sıcak salonda otururken, Frances kendini yorgun ama çok mutlu ve huzurlu hissediyordu. Gertrude teyzenin sağlığının dört dörtlük olmadığı kesindi ama tehlikeli bir biçimde hasta da sayılmazdı. Frances'ın buraya gelmiş olmaktan ötürü suçluluk duyduğu bile söylenebilirdi. Ne var ki hastalık olayını kendisi uydurmuş değildi. Ayrıca gelişinin teyzelerinin moralini yükselttiği de bir gerçekti. Mutlu bir biçimde sohbet ediyorlardı. Öyle dalıp gitmişlerdi ki şöminedeki ateşin iyice zayıfladığını ve sönmek üzere olduğunu bile fark etmemişlerdi.

Frances bir, en fazla iki hafta yanlarında kalıp bu tatilin tadını çıkarmaya karar verdi. Ondan sonra okula döner, dönem sonuna dek iki kat çalışırdı. Yılsonu gösterisi ve ödül töreni için konser hazırlanacaktı. Gözlerinden uyku akıyordu. Yazın da birkaç haftalığına teyzelerinin yanına gidebilirdi pekâlâ. Ona ihtiyaçları olduğunu anlamıştı ve görünen o ki kendisinin de onlara ihtiyaı vardı.

Martha teyze ona dönüp, ", dört gün önce birkaç dostun

ziyaretine geldi," dedi. "Zavallı Gertrude yataktan kalkama-mıştı; o yüzden yanlarına gidip dostlarıyla tanışamadı ama onları mutlaka yeniden davet etmemiz gerekiyor."

"Oh?" Frances meraklı bakışlarla teyzesini inceledi. Yüreği ağzına gelmişti. Londra'ya döndüğünü öğrenen birileri vardı demek?

Martha teyze, "Kont Edgcombe telefon etti," diyerek konuşmasını sürdürdü. "Genç kızlığımızda eşiyle aramızdan su sızmazdı. Birbirimizi gerçekten çok severdik. Araması çok hoş bir davranıştı doğrusu."

Frances midesine yumruk yemiş gibi oldu. Ah, evet. Tabii... Kont, Martha teyzesini tanıdığını söylemişti. Karşılaşmaları olasılığını düşünmemişti ama...

Ne var ki teyzesi dostların, elemişti.

oğul.

"Gelirken torunlarını da yanında getirdi. Vikont Siclair ve Amy Marshall." Martha teyze kapsamlı bir açıklama yapacaktı belli ki. "İkisi de çok hoş gençler. Seni Bath'de dinlemişler. Sesini ve ve bitiremediler. Buna hiç şaşırmadım, elbette."

"Zaten bu yeteneğim neden değerlendirmediğini ve müzik kariyeri yapmadığını hiçbir zaman anlayamadım." Gertrude teyze de herkes gibi düşünüyordu anlaşılan.

Frances'ın midesi korkuyla kasıldı. Bu konu en kötü kbuslarının nedeniydi. Ne yapıp edip teyzelerinin onları davet etmesine engel olmalıydı.

Onu yeniden görmeye dayanamazdı.

Ulu Tanrım, neden gelip teyzelerini ziyaret etmişti ki? Yalnızca büyükbabasına eşlik etmek için mi?

"Onlarla bir baloya katılmışsınız." Martha teyze sevecen bakışlarla yeğenini süzüyordu. "Bu beni ne denli sevindirdi anlatamam. İnsan içine karışıp eğlenmelisin. Kendini bir okula kapatıp iyi bir evlilik yapma şansını yok etmeni hiç akıllıca bulmuyorum. Her zaman söylemişimdir ya, bunun için fazla genç ve güzelsin."

Frances gülümsemeye çalışarak çayının kalanını içti ve boşalan fincanı sehpayaya yerleştirirken, "Oh, ama ben halimden

çok memnunum Martha teyze," dedi. "Hem hiçbir talibim olmadığını da nereden çıkartıyorsunuz?"

Frances geçen ay Bay Blake, kız kardeşi ve kaymbiraderiy-le tiyatroya gittiğinden, bir başka akşam da beraber yemek yediklerinden söz etti. Ayrıca Bay Blake'le birlikte baş başa, tam iki kez Bath Kilisesi'ne pazar ayinine gitmişler, dönüşte de uzun bir yoldan yürüyerek dönmüşlerdi. Aralarındaki tam anlamıyla kur yapmak olarak nitelendirilemeyebilirdi belki ama bunun böyle olması daha güzeldi. Zaten kendisi de zaman içinde sıcak bir ilişkiye dönüşecek ılımlı bir arkadaşlığı öbür türlüüne yeğliyordu.

Martha teyze arkasına yaslanıp, "Anlat bakalım Frances, baloda Vikont Sinclair'le dans mı ettin?" diye sordu.

Çok sinir bozucuydu ama galiba kızarmıştı. "Evet, ettim," diye yanıt verdi. "Kendisi çok kibar biri. Beni Kont Edgecombe davet etti. Bayan Marshall'ı yalnız bırakmamak için sanırım. Vikont ilk dansı kız kardeşiyle yaptıktan sonra beni de dansa kaldırdı."

Gertrude teyze önemli noktayı yakalamıştı. "Martha... Sana sormak aklıma gelmedi; sen de söylemedin. Şu Vikont'un genç ve yakışıklı olma olasılığı var mı?"

Martha teyze, "Ayrıca çok da çekici biri," diye ekleyince yaşlı kadınlar çokbilmiş bir bakışla göz göze geldiler.

"Tek bir dans mı, yoksa birden fazla mı hayatım?"

"İki." Frances konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "İki ama..."

"Demek iki! Biliyordum. Ayrıca adım gibi biliyorum ki bu adam sana âşık."

"Frances! Ne kadar harika bir şey bu!" Gertrude teyze heyecanla arkasına yaslandı. Dizindeki battaniyenin kayıp yere indiğinin farkına bile varmamıştı. "Vikontes Sinclair! Bu ismi sevdim."

Onunla alay ettikleri kesindi. İkisi de kıkır kıkır gülüyordu.

"Hey, hey! Korkarım ikiniz de yanıyorsunuz," diyen Frances sesini sakın tutmaya ve gülümsemeye çabalıyordu. "Vikont Sinclair Bayan Portia Hunt ile evlenmek üzere."

"Balderstonlar'ın kızı mı? Ne rezalet! Tabii bunu kız için söylemedim. Adam çok yakışıklı Gertrude. Ama belki de hiçbir şey henüz kaybedilmiş değildir. Ne zamandır buradalar ama hâlâ nişandan söz edilmedi. Gazetelere ilan verildiğini de görmedim. Her sabah satır satır

okurum, biliyorsun. Tamam, açıkça söylemedi elbette, ancak seninle belirgin bir biçimde ilgilendiği de belliydi Frances. Eğer o olmasaydı, Gertrude'un moralini yükselteceğini düşünüp seni çağırmanı akıl edebilir miydim bilmem."

"Ne?" Frances teyzesine bakakalmıştı.

"Seni çağırmak onun fikriydi." Martha teyzenin gözlerinde kurnaz bir bakış vardı. "İki yaşlı hanımefendiyle böylesine yakından ilgilenmesi çok kibar bir davranıştı elbette ancak içimden bir ses, bu denli genç bir erkeğin bu ilgisinin ardında başka nedenlerin gizli olduğunu fısıldadı. Bu da seni yeniden görmeyi istemesi Frances."

Gertrude teyze bundan fazlasıyla etkilenmiş gibi görünüyordu. "Bütün bunlar Vikont Sinclair'in fikri miydi?" diye sordu. "Daha bir kez bile göremedim ama oğlanı şimdiden sevdim, Martha. Ne istediğini ve neyi nasıl elde edeceğini bilen bir erkeğe benziyor. Onu bir akşam yemeğe davet etmeliyiz. Tabii kız kardeşi ve büyükbabasıyla birlikte. Bunca zamandan sonra Londra'ya tek başımıza oturmak için gelmedik, öyle değil mi? Üstelik üç haftadır tek bir insan yüzü görmedik; daha doğrusu ben görmedim. Zamanı geldi de geçiyor bile. Kendimi bir saat öncesine göre bile daha iyi hissediyorum. Ah Frances, bir tanem, ne iyi ettin de geldin."

Frances dilini yutmuş gibi oturuyordu.

Demek böyle yapmıştı?

Onu kandırıp buralara sürüklemek onun fikriydi, öyle mi?

Bunu neden yapmıştı ki?

Hâlâ nişanlanmamış mıydı?

Martha teyze ayağa kalkıp, "Hâlâ gevezelik ediyoruz. Yorgun olmalısın Frances; uzun yoldan geldin. Gerçekten de solgun görünüyorsun. Hadi, gel sana odanı göstereyim yavrucuğum, akşam yemeğine kadar biraz dinlen. Akşam yeniden ko-

nuşuruz," deyince Frances, Gertrude teyzesini yanağından öpüp odasına gitti. Üst kattaki oda şık bir yatak odasıydı ve belli ki onun geleceği düşünülmüş olarak hazırlanmıştı.

Odasında yalnız kaldığında yatağına uzanıp gözlerini tavandaki süslemelere dikti.

Demek o buraya, bu eve gelmişti.

Ona haber verilmesini o önermişti. Paniğe kapılmadığı takdirde okuldaki görevlerini saksaklamayacağını bildiğinden, Gertrude teyzenin durumunun biraz abartılmasını söylemiş bile olabilirdi. Bu tam da ona göre bir davranıştı. Dolambaçlı ve zorbaca...

Nasıl böyle bir şeye cüret edebilmişti?

Yanıtının hayır olduğunu neden kabul etmek istemiyordu bu adam? Neden ona bir türlü rahat vermiyordu?

Hâlâ onunla evlenmek istiyor olabilir miydi? Sydney Parkı'nda ona evlenme teklif ettiğinde bunu hiç düşünmeden yaptığı belliydi. Bu açıkça anlaşılıyordu. Daha sonra, durup dururken kendisini nasıl güç bir duruma soktuğunu o da anlamış ve çok pişman olmuş olmalıydı.

Aradan bir aya yakın bir süre geçmesine karşın, onunla yeniden karşılaşmanın, dans etmenin, ona dokunmanın, onunla öpüşmenin, sohbet etmenin, tartışmanın -ve evlilik teklifini reddetmiş olmanın acısını içinden atabilmiş değildi.

Onu hâlâ derin ama umutsuz bir aşkla seviyordu.

Bu, Noel'den beri böyleydi ve bitip tükenmek bilmiyordu.

Bunun nedeni büyük olasılıkla genç adamın bir türlü onu bırakıp gitmemesinden kaynaklanıyordu.

Şimdi yine görüşmeye uğraşıyordu işte. Ve bunun için en zayıf noktası olan teyzelerini kullanmaktan bile çekinmemişti.

Neden?

Bu adam hayatında gördüğü en sinir bozucu, en inatçı, en dayanılmaz, onu en çok kızdıran erkekti. Tüm gücüyle genç adamda hoşlanmadığı özellikleri anımsamaya çabalıyordu. Gözlerini yumup hayalinde ilk karşılaştıkları günü canlandırmaya çalıştı... Ona karşı düşmanca cümleler sarf ettiği o ilk günü. Kendisine aynı biçimde karşılık vermişti.

Maalesef başaramıyordu. Buna karşılık birbirlerine kartopu fırlatışlarını ve genç adamın karlar içindeki bahçede sırtını yere getirişini anımsıyordu, göğüslerinin üstündeki ellerini...

Frances, derin bir iç çekip hiç istememesine karşın uykuya daldı

Lord Balderston eşi ve kızıyla birkaç günlüğüne taşraya, uzak bir akrabasının doğum gününü kutlamaya gitmişti. Bu olay, Lucius'un idam fermanının ertelenmesi gibi bir şey olmuştu. Bir sabah erkenden kafa dengi üç arkadaşıyla parkta ata binmeye gitti. Gökyüzünün gri bulutlarla dolu olması ve yağmurun hafif hafif çiselemesi bile keyfini bozmamıştı. Tersine yağmur yüzünden orman yolu hemen hemen bomboştı; bu sayede daha akıllı başında olan binicileri tehlikeye atmadan, atlarını rahatça dörtlüla koşturabiliyorlardı. Buna karşın, kahvaltı zamam eve dönüp üstünü değiştirmek için odasına çıktığında bile Lucius, enerjisini tam anlamıyla boşaltabilmiş değildi. Kahvaltıya indiğinde günün geri kalanını nasıl dolduracağını kara kara düşünüyordu. İstese bile Berkeley Meydanındaki eve gidemezdi.

Yalnızca büyükbabası ve Amy ayakta idi. Diğerleri hâlâ ya-taklarmdaycılar. Bir gece önce yine reddetmeleri mümkün olmayan bir baloya katılmışlardı. Servis masasının üstündeki kahvaltılıkları keyifle gözden geçirdi; kurt gibi acıkmıştı.

Amy ona bir şeyler söylemek istiyor ama söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. Yiyeceklerini seçip yerine oturmasını bile bekleyemeden, "Luce!" diye patladı. "Bil bakalım ne oldu?"

"İpucu yok mu? Dur bakalım tahmin edebilecek miyim? On saatlik uykudan sonra enerji patlaması yaşıyorsun ve bunu nasıl kullanacağına ilişkin sürüyle fikrin var. Ben de senin kölen olacağım elbette."

18

"Saçmalama! Büyükbabam az önce Bayan Melford'dan yarın akşam için bir yemek daveti aldı. Beni de çağırıyorlar. Annem olmaz demez, değil mi? İzin alırken bana yardım et lütfen. Büyükbaba, sen de öyle."

"Kalabalık bir davet olmayacaksa annem hayır demez. Merak etme."

"Oh, sen de davetlisin."

İşte bundan korkuyordu. Tek bir ziyaret eğlenceli olmuştu ama...

Amy, "Bayan Allard gelmiş," dedi.

Ah!

İyi.

"Gelmiş mi?" derken yüzü ifadesizdi. "Demek bir akşamımı yalnızca Bayan Allard geldiği için, Bayan Melford ve kız kardeşiyle yemek yiyerek öldürmem bekleniyor, öyle mi?"

Yalnızca!

Büyükbabası söze karışmadan edemedi, "Gelmezsen kabalık etmiş olursun, Lucius. Kızı kandırıp buralara sürükleme fikrinin senden çıktığını unutma."

Doğru söze ne denirdi? "Haklısın. Fikir benden çıkmıştı, değil mi? Umarım gelişi istenilen etkiyi yaratmıştır."

"Bayan Melford, yeğenlerinin gelişiyle Bayan Driscoll'un sağlığının ilk birkaç saatte bile inanılmaz bir gelişme kaydettiğini yazmış. Çok yaratıcı bir fikirdi doğrusu Lucius. Her üçümüzün de daveti kabul ettiğimize ilişkin bir yanıt vereyim mi?"

Lucius elindeki boş tabakla ayakta öylece kalakalmıştı. İştahı kaçmışa benziyordu. Frances, Sydney Parkı'ndaki çardakta uzun açıklamalardan sonra evlenme teklifini reddedip ardına bile bakmadan kaçarken bunun onu son görüşü olduğunu düşünmüştü ama anlaşılan kısa bir süre sonra yeniden görüşeceklerdi.

Ne var ki, inanılmaz bir manevrayla onu büyük teyzelerini görmeye Londra'ya getiren kendisiydi.

Şimdi onu görmekten kaçacak mıydı?

Büyükbabasının sorusunu ilgisiz görünmeye çalışarak, "Evet, lütfen," diyerek yanıtladı.

Dikkatini kahvaltısına veren Amy, "Yarın akşamı sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye söylendi. "Ya sen, Luce?"

Tabağına patates ve sosis koyarken kuru bir sesle, "Hem de nasıl," dedi.

Onu görünceye dek geri zekâlı bir âşık gibi saatleri sayacaktı! Peki ya Frances? O da saatleri sayacak mıydı acaba?

Frances, teyzelerinin Kont Edgecombe ile torunları Lord Sinclair ve Amy Marshall'ı yemeğe davet etmeyi unuttuklarını düşünmeye, daha doğrusu umut etmeye başlamıştı. Gelişinin üstünden iki gün geçmişti ve bu konu bir daha gündeme getirilmemişti.

Burada olmaktan memnundu. İlk iki gün gayet iyi geçmişti. Yalnızca Gertrude teyzenin sağlığı değil, Martha teyzenin morali de yükselmiş gibiydi. Evin içinde mutlu memnun cıvıldaşıyor, her gün bir başka yere gitme planları yapıyorlardı. Kendisi de mutluydu. Yeniden onların yanında olmak, şımartılmak, birilerinin göz bebeği olmak, ailenin bir parçası olduğunu duyumsamak çok güzeldi. Son birkaç aylık morali korkunç bir durumdaydı. İsin aslı, genç kadın Noel'den beri bir türlü kendini toparlayamamıştı.

Bir hafta kadar kalmayı planlamıştı. Londra'ya dönmüş olmasını da sorun etmiyordu. Herhangi bir toplantıya gitmeye niyeti olmadığı gibi kimsenin onları çağırdığı da yoktu.

Yemek daveti konusunda yanılmıştı. Planlardan ancak ikinci gün akşama doğru, davetliler gelmeden yalnızca birkaç saat önce haberi oldu. Teyzeleri ona sürpriz yapmak istediklerini, bu yüzden ona haber vermediklerini söylediler.

Gözlerinde aynı mutlu parıltıyla en güzel elbisesini giymesini ve oda hizmetçileri Hattie'nin saçlarına geceye uygun, hoş bir biçim vermesine izin vermesini rica ettiler.

Hazırlanmak için odasına çıkan Frances, Lucius'un birkaç saat içinde orada olacağını öğrenmesi yeterince korkunç değilmiş gibi, bir de teyzelerinin çöççatanlık yapmakta kararlı olduklarını görmenin telaşı içindeydi. Ayrıca bunu misafirlerin fark etme olasılığı vardı ki en utandırıcı olanı da buydu. Ne yapacaktı?

Krem rengi ipek elbisesini vanında getirmişti. Giyme fırsatı çıkar diye değil... Yolculuğa çıkan her hanım umulmadık durumları da göz önüne alarak hazırlanmalıydı. Akşam onu giymeye karar verdi. Hattie'yi gönderip teyzelerinin kalbini kırmak istemedi. Böylece, konuklar gelmeden on dakika önce oturma odasına indiğinde normalde düz olan saçları yumuşacık bukleler ve incecik örgüler halinde başının tepesinde toplanmış, geriye doğru dökülen şık ve hareketli bir topuz yapılmıştı.

Çok şık görünüyordu doğrusu. Bunu Hattie'ye de söyleyip gönlünü aldı. Yalnızca genç adamın, kendisi için hazırlandığını düşünmesinden çekiniyordu. Ya öyle düşünürse? Ya büyükbabası ve Amy öyle düşünürse?

Belirlenen saatten bir dakika önce geldiler. Frances'ın gözü oturma odasındaki saatteydi elbette.

Odaya ilk giren Amy oldu. Her zamanki neşesi ve heyecanıyla önce teyzelerini selamlayan kız, daha sonra sanki birbirini çok özlemiş iki kız kardeşmişler gibi her iki elini de uzatarak

Frances'a doğru yürüdü ve, "Bayan Allard!" diye cıvılda-dı. "Sizi yeniden gördüğüme öyle sevindim ki. Luce'un da dediği gibi Bayan Driscoll'u iyileştirmişsiniz bile."

Kont Edgecombe derin bir reveransla hanımları selamladıktan sonra gülerek Frances'a elini uzattı. "Ne derseniz deyin, ölmeden sizi bir kez daha dinlemek istediğimi söylerken ciddiymdim," dedi.

Frances bakışlarını uzattığı eli öpen Kont'tan ayırmadan, "Umarım o da olur, lordum," diye mırıldandı.

Yaşlı adam kızın elini bırakmadan önce her iki elinin arasına alıp okşadı.

Sonra Lucius geldi. Siyah takım elbisesi, işlemeli yeleği ve dantelli beyaz gömleğiyle insanı şaşırtacak kadar yakışıklı görünüyordu. Dayanılmaz gülümsemesiyle hanımları selamladıktan sonra Frances'a doğru eğildi.

Teyzeleri gülümsüyordu. Genç adamın görüntüsü belli ki onları da etkilemişti.

"Bayan Allard."

"Lord Sinclair."

Genç kadın nefes almakta zorlanıyordu.

Birbirlerine pek de uygun olmayan bir grup olmalarına karşın herkes halinden memnun görünüyordu.

Hemen hemen hiç oyalanmadan yemek salonuna geçtiler. Teyzelerin biri Kont'un bir koluna, diğeri öbür koluna girmiş, önden yürüyorlardı. Arkadan da bir yanında Frances, diğer yanında Amy ile Lucius geliyordu. Yemek oldukça renkli geçti. Daha sonra oturma odasındaki çay, kahve faslı da hoş bir biçimde sürüyordu.

Frances yakında bu akşam da bitecek ve bu zorlu sınavın da üstesinden geleceğim, diye düşünmeye başlamıştı. Üç beş gün içinde karşılıklı nezaket ziyaretleri de biter, okula, Bath'deki normal yaşantısına geri dönmüş olurdu. Öğretmenlik yapmaktan gerçekten de hoşlandığını, öğrencilerini ve okuldaki dostlarını sevdiğini düşünmek nedense tuhaf bir biçimde içim karartıyordu.

Martha teyzesi, "Evde bir piyano olsaydı Bayan Mars-hall'dan bize eğlenceli bir parça çalmasını rica ederdim," diyordu. "Frances da bir şeyler söylerdi. Ama piyano olmadan söylemesini istemek ona haksızlık olur. Aslında müziksiz de söyleyebileceğinden eminim."

Gertrude teyze de, "Sesi bildim bileli harikadır, zaten," diye söze karıştı.

Amy gülerek, "Evde bir piyano olmadığı için çok sevindim aslında," dedi. "Eminim bu, büyükbabamla Luce'u da çok mutlu etmiştir. İyi piyano çaldığımı söyleyen herkes sadece iltifat olsun diye söylüyor bence."

Kont, "Bayan Allard'ın sesini dinleyemediğini için gerçekten üzgün olduğumu inkâr etmeyeceğim," dedi. "Ama bence olan biten her şeyin belirli bir nedeni vardır. Buna

gönülden inanıyorum. Marshall Malikânesi'nde piyano var; üstelik de oldukça kaliteli. Hafta içi bir akşam siz hanımefendileri yemeğe çağırıp eğlendirmekten büyük mutluluk duyacağım. Bayan Allard, siz de daha sonra bir şarkı söyleyip yemeğinizin karşılığını vermiş olursunuz." Beyaz kaşlarının altındaki gözlerinde şa-

kaçı bir bakış vardı. "Ne dersiniz? Elbette şaka yapıyorum. Bu, yemek davetimin ön koşulu değil. Söyleyin bakalım, benim için söyleyecek misiniz?"

Demek Bath'de olduğu gibi bu görüşmenin de arkası gelecekti. Onu yine görecekti, öyle mi?

Yardım uman gözlerle teyzelerine döndü. Her ikisi de durumdan çok zevk alıyor gibi ona bakıyorlardı. Hiçbir şey söylemediler. Belli ki, kararı ona bırakmışlardı. Hayır diyerek onları bu zevkten nasıl yoksun bırakacaktı? Hem kendisi de hayır demeyi gerçekten istiyor muydu?

"Peki o zaman lordum. Yemek davetinize gelecek ve sizin için söyleyeceğim," dedi. "Yalnızca sizin için, bir de teyzelerim için elbette. Teşekkür ederim. Bu benim için bir zevktir."

"Harika!" Kont sevinçle ellerini ovuşturuyordu. "Piyanoda size Caroline eşlik eder. Hemen yarın sabah durumu kendisine söyleyeceğim. Yarın öğleden sonra bir ara uğrayın da parça seçimini yapın. Belki küçük bir de prova yaparsınız."

Frances, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu iyi bir fikir."

Kont, "Bir şey daha rica edebilir miyim?" diye sordu. "Hangi parçayı seçerseniz seçin, Bath'de söylediğiniz parçayı da söyleyebilir misiniz? O parçayı yeniden dinlemeyi çok arzu ediyorum."

Frances sıcak bir gülümsemeyle, "O parçayı ben de çok severim, lordum," dedi.

Gertrude teyze sürekli üşüdüğünden şöminede kocaman bir ateş yanıyordu, bu yüzden genç kadın şömineye uzak bir kanepede oturuyordu. Kont, dikkatini yakınında oturan Martha teyzeye yöneltmişti. Gertrude teyze de Amy'yi yanına çağırarak, ona bir şeyler soruyordu. Büyükbabasının koltuğunun arkasında ayakta duran Lucius, fırsattan faydalanıp kanepeye, genç kadının yanına oturdu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim." Bütün gece genç adamı görmezden gelmeye çalışmış, içinden gelmediği halde böyle yapabilmek için inanılmaz bir çaba sarf etmişti. Bu, kumsalda oturup da gelgit dalgalarından kaçınmaya çalışmak gibi bir şeydi.

Genç adam, "Buraya gelmek zorunda kaldığın için okuldaki düzeninin allak bullak olmadığını umarım," dedi.

Sert bir ses tonuyla, "Olmadıysa bile sizin sayenizde değil," dedi.

"Ah."

Bu cümlesiyle olaydaki rolünü bildiği anlaşılmıştı.

"Umarım Bayan Hunt iyidir ve o da güzel görünüyordur," deyiverdi.

Genç adamın yumuşacık bir sesle verdiği, "Umurumda değil," yanıtı, genç kadının bir anda başını çevirip o gece ilk kez yüzüne bakmasını sağlamıştı. Neyse ki, çok alçak bir sesle konuşmuştu da bu şok edici cümleyi genç kadından başka kimse duymamıştı.

Frances, "Bunu neden yaptınız?" diye sordu. "Neden teyzeme beni çağırmasını söylediniz?"

"Sana ihtiyacı vardı Frances. Hem yalnız birinin de değil. Buraya geldiğimiz akşam Bayan Driscoll yataktan çıkamamıştı."

"İtici gücünüzün tamamen teyzemleri düşünmeniz olduğuna inanmam gerekiyor yani?"

Çekici bir gülümsemeyle, "Sen ne sanmıştın ki?" diyen Lucius, ona öyle bir bakıyordu ki genç kadının kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"Hem buraya neden geldiğinizi söyler misiniz? İki yaşlı hanımı ziyaret etmek de yüce gönüllülüğünüzün bir sonucu mu?"

Genç adam ona yanıt vermedi. "Bana kızgınsın, biliyorum," demekle yetindi, Gülümsemesi silinmişti. Gözbebekleri koyu-laşmış, sıkılı dişleri, köşeli çenesiyle sesini çıkarmadan duruyordu.

Genç kadın, "Evet, kızgıyım," diyerek genç adamı onayladı. "Yönlendirilmekten rahatsız olurum, Lord Sinclair. Beni neyin mutlu edeceğini benden daha iyi bildiğini sanan insanlardan ise hiç hoşlanmam."

"Tartışacak mıyız?"

"Gerekliyorsa tartışırız."

"Seni neyin mutlu edeceğini ben senden daha iyi biliyorum."

"Hiç sanmıyorum, Lord Sinclair."

"Bunu sana bir ay içinde ispat edebilirim. Daha bile kısa sürebilir. Seni öylesine mutlu ederim ki ayakların yerden kesilir Frances."

Genç kadın elinde olmaksızın başını önüne eğip bakışlarını kucağında kenetlediği ellerine dikti.

"Benim mutluluk adına her ne şansım var idiyse, üç yıl önce yerle bir oldu Lord Sinclair."

"Öyle mi?" Genç adamın ses tonu az önceki gibi yumuşacık çıkıyordu. "Üç yıl önce ne oldu?"

Frances soruyu duymazdan geldi.

"O zamandan beri halimden memnun olmakla yetiniyorum. Bunu bile elde edebilmek için çok uğraştım. Ve inanın bu benim için çok önemli. Lütfen bunu da mahvetmeyin."

Martha teyze ile Kont'un söylenen bir şeye kahkahalarla gülmesi ve Amy'nin şen şakrak konuşmaları arasında uzunca süren bir sessizlik oldu.

Sonra genç adam usulca, "Sanırım ettim bile," dedi. "En azından büyük bir sarsıntı geçirdi. Çünkü bunun memnuniyet olduğuna inanmıyorum Frances. Üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydin. Ben seni fosil olmuş o arabadan indirdiğimde bu durumdan da çekip çıkarmış oldum o kadar. Anımsarsan bundan hiç hoşlanmamış, o zaman da öfkeden köpürmüştün."

Frances başını kaldırıp genç adamın yüzüne baktı. Salonda yalnız olmadıklarının pekâlâ farkındaydı. Birkaç metre ilerisinde oturan diğerlerinin -özellikle de teyzelerinin- aralarında olup bitenleri anlamaya çalıştığını ve neler konuştuklarını çok merak ettiklerini de biliyordu. Bu yüzden duygularının yüzünden belli olmasına izin veremezdi.

"Evlenmek üzeresiniz," diye mırıldandı.

"Öyleyim. Ama önemli bir soruya hâlâ yanıt bulamadım. Gelin kim olacak?"

Yanıt vermek için derin bir nefes aldığı an Kont'un ayağa kalktığını gördü. Anlaşılan o ki ziyaret sona ermişti.

Vikont Sinclair başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp ev sahiplerine bu güzel akşam için teşekkür etti. Amy, Frances'a sarıldı ve geldikleri akşam yanlarına inmek için annesini ikna etmenin bir yolunu bulacağını söyleyerek vedalaştı.

Gayet saf bir biçimde, "Sonuçta siz benim en özel arkadaşımsınız. Sizi yeniden dinleyebileceğim için ne denli mutlu olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Piyano çalmakta pek kabiliyetli olmayabilirim ama güzel müzikten anlayacak kadar yetenekliyim," dedi.

Kont bir kez daha genç kadının elini öptü ve gülümseyerek, "Tek bir parça hazırlamayın sakın. Olur mu? Eminim ki konseriniz bitince yeniden sahneye çağırılacaksınız," dedi.

"Nasıl isterseniz, lordum."

Vikont Sinclair bir elini arkasına koyup, "Bayan Allard," diyerek gayet resmi bir biçimde reverans yaptı ve genç kadınla vedalaştı.

"Lord Sinclair."

Yeterince ağırbaşlı bir vedalaşma olmuştu. Yine de teyzelerinin mest olmalarına yetmişti.

Martha teyze, "Kont Edgcombe tıpkı gençliğindeki kadar çekici ve hâlâ yakışıklı. Bayan Marshall da çok tatlı bir geç kız. Ama Vikont Sinclair..." derken Gertrude teyze atılıp, "... Her genç kızın rüyalarını süsleyecek kadar yakışıklı ve çekici bir erkek," diyerek cümleyi tamamladı. "İyi ki gencecik kızlar değiliz Martha, yoksa bizim bile başımızı döndürebilirdi. Fark ettin mi, bütün gece gözlerini Frances'dan ayıramadı."

"Bizimle de ilgilendi canım. Ama haklısın, ne zaman Frances'a baksa gözlerinde bambaşka bir ifade oluşuyordu. Hele bir ara odada başkalarının da olduğunu unuttu sandım. Biz Kont ve Bayan Marshall ile ilgilenirken nasıl da Frances'ın yanına oturuverdi, fark ettin mi?"

"Fark etmez miyim! Numaramız işe yaramasa çok üzülecektim doğrusu Martha."

Frances dayanamayıp, "Aman Tanrım! Siz neler söylüyorsunuz böyle?" diye itiraz etti. Ortada fol yok, yumurta yok. Çöpçatanlık yapmaya mı kalkıyorsunuz?"

Martha teyze çokbilmiş bir ifadeyle ona dönüp, "Hayatım, yanılmıyorsam bu yaz sona ermeden Vikontes Sinclair olacaksın. Demedi, deme! Zavallı Bayan Hunt kendisine bir başkasını bulmak zorunda kalacak," dedi.

Frances her iki elini de yanaklarına kapatıp gülmeye başladı. Kendini tutamıyordu.

Gertrude teyze, "Ben de Martha'ya katılıyorum," dedi. "Salem bize ona ilgi duymadığını söylemeye kalkma. Sana asla inanmayız. Öyle değil mi Martha?"

Frances onlara aceleyle iyi geceler dileyip kendini odasına attı.

Anlamıyorlardı. Lucius da anlamıyordu.

Hiçbir zaman da anlayamayacaklardı.

Kader diye bir şey var mıydı acaba?

Varsa da çok zalim bir şeydi. Çünkü Noel'den beri üç kez karşısına çıkardığı seçenek kesinlikle, kesinlikle ulaşılmazdı.

Kader de mi anlayamıyordu?

Ama önemli bir soruya hâlâ yanıt bulamadım. Gelin kim olacak?

Bu hâlâ onunla evlenmek istediği anlamına mı geliyordu? Sydney Parkı'nda şakır şakır yağan yağmurun altında yaptığı teklif öylesine, düşünmeden yapılmış bir teklif olmayabilir miydi?

Onu seviyor muydu sahiden?

Bu mümkün müydü?

Bir koşul ileri sürmüş olsa da, Marshall Malikânesi'ne gelmeyi ve şarkı söylemeyi kabul etmişti.

Yalnızca sizin için, bir de elbette teyzelerim için söyleyeceğim.

Frances'ın bu cümleyi söyleyen sesi bir sonraki gün Luci-us'un beyrinde binlerce kez çınladı. Genç kadının onu görmekte bu denli isteksiz oluşu onu kahrediyordu. Zaman zaman kendini kandırıp tam anlamıyla böyle demek istemediğine inanmaya çalıştı. Diğer yandan Frances'ın kendi yeteneğini böylesine küçümsemesi onu iyiden iyiye şaşırtıyordu. Bunda doğal olmayan, tuhaf bir şey vardı. Onun sesine sahip herkes

gibi, büyük dinleyici kitlelerini kendisine hayran bırakmayı arzulaması gerekirdi. Dinleyici sayısını yalnızca kendi ailesi ve genç kadının teyzelerinden oluşan yedi ya da sekiz kişiyle sınırlı tutmak, öncelikle müzik dünyasına karşı işlenmiş bir suçtu.

Frances Allard bedenini, zihnini ve ruhunu uzun zaman önce Bayan Martin'in okuluna hapsedmiş, dünyayla arama kocaman bir duvar çekmişti. Artık dışarı çıkma ve gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti. Bunu kendi başına yapamayacaksa, Tanrı'nın izniyle idareyi ele alıp onu oradan çıkaracaktı. Her ne kadar henüz yenilgiyi kabul etmiş değilse de, genç kadının ona kişisel anlamda kendisini mutlu etme fırsatını hiçbir zaman tanımayacağı ihtimali, umut kırıcı bir seçenek olarak hâlâ geçerliliğini koruyordu. Her şeye karşın ünlü bir şarkıcı ol-manın önüne sereceği olanakları ona göstermekte ve şöhrete ulaşabilmesi için her türlü yardımı yapmakta kararlıydı.

Frances, öğretmenlik yapmak üzere yaratılmış olamazdı. Tamam, herhangi bir dersine girmiş değildi. Öğretmenlik için uygun olmadığını söylemek istemiyordu. Çok iyi bir öğretmen de olabilirdi. Ancak öylesine büyük bir yeteneği, öyle güzel bir sesi vardı ki bunu tüm dünyayla paylaşmamak, Tanrı vergisi bu yeteneğe ihanet olurdu.

Onu ön plana çıkarmakta kararlıydı. İkna yoluyla ya da gerekirse zorla, yaradılış nedeninin hakkını vermesini sağlayacaktı.

Böylece büyükbabasına söylediği o cümlelerin üstünde durmamaya karar verdi.

Yalnızca sizin için, bir de elbette teyzelerim için söyleyeceğim.

Tanıdığı biri vardı, daha yeni evlenmiş bir arkadaşı. Adam ünlü bir sanat uzmanıydı, özellikle de müzik alanında. Her yıl evinde, elit bir kitleyi çağırdığı büyük bir davet verir, kıtanın dört bir yanında keşfettiği şarkıcılara konser verdirtip tanıtımlarını yapardı. Daha geçen Noel'de verdiği davette assolisti, soprano sesli genç bir delikanlıydı. Tesadüfen Bond Cadde-si'ndeki kilise korosunda dinlediği bu çocuğu bir yıldız yapma yolundaydı. Ocak ayında oğlanın annesiyle evlenmişti.

Baron Heath'i iki üvey çocuk sahibi evli bir erkek olarak düşünmek oldukça tuhaftı ama bu herkesin başına geliyordu. Evlilik... En azından Heath eşini kendisi seçmişti ve bir aşk evliliği yapmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Lucius onu arayıp Marshall Malikânesi'ne davet etmiş, küçük bir müzik gösterisi düzenlediğini, dinlediğinde tüylerinin diken diken olacağını söyleyerek merakını uyandırmıştı.

"Genç kadının yumuşacık, harika bir sesi var," demişti. "Ama onunla ilgilenen birisi olmamış. Bu yüzden de bu alanda isim yapmasını finanse edebilecek birisinin dikkatini çekmemiş."

Lord Heath gülerek, "Anlaşılan o birisinin ben olmamı bekliyorsun," demişti. "Bu sözü öyle çok duyuyorum ki bilemezsin Sinclair. Ama senin zevkine güvenirim. Tabii ses konusunda... Kadınlar söz konusu olduğunda aynı şeyi söylemem pek mümkün değil."

Lucius biraz sinirlenmiş ama belli etmemişti.

"Sen bir gel, hele," demekle yetinmişti. "Leydi Heath'i de getir. Önce dinle bakalım; sesi de kendi kadar güzel miymiş, kararım öyle verirsin."

Lucius, bir şarkıcının dinleyici önünde söylemesi gerektiğine inanıyordu. Yalnızca kendi ailesi ve Haether'den dinleyici kitlesi mi olurdu? Bath'deki konserde bile bundan çok dinleyici vardı.

Marshall Malikânesi'ncleki müzik salonunda otuz kişi rahat rahat oturabilirdi. Balo salonuyla aradaki paneller kaldırılırsa salon daha da genişler, çok daha fazla sayıda dinleyiciyi oturtmak mümkün olurdu. Hem salon büyüdükçe ses de daha iyi yayılırdı.

Hem bir konserde birden fazla şarkıcı çıkmalıydı.

Bir saat içinde kapsamlı bir planlama yapıp işi iyice büyüttü.

Yemek davetinden önceki akşam büyükbabasına, "Bayan Allard ile teyzelerinin gelecekleri akşam, yemek sonrası bize katılmaları için birkaç dostumu davet etmeyi düşünüyorum," dedi. "Baron Heath ve eşi de bunlara dahil."

Kont, "Bu çok iyi bir fikir, Lucius," dedi. "Bunu ben neden düşünemedim bilmem. Hele Baron Heath çok yerinde bir seçim. O bu konuda ne yapılacağını bilir. Bayan Allard açısından bir sorun olacağını sanmıyorum."

Pekâlâ olabilirdi. Lucius kızı büyükbabasından daha iyi tanıyordu ama sesini çıkarmadı.

Vikontes, "Bana öyle geliyor ki şeref konuklarımız Bayan Melford ve Bayan Driscoll değil ele, bu Bayan Allard. Yalnızca bir müzik öğretmeni olduğu göz önüne alınırsa bu bana oldukça dikkat çekici geliyor," diye söze karıştı.

Kont, "İnan bana Louisa, onunla tanıştığında esas dikkat çekici olanın Bayan Allard olduğunu sen de göreceksin," dedi.

Lucius'un sözleri üzerine kendini tutamayıp gülen Caroline ise, "Şimdi Baron Heath'in de olduğu bir dinleyici kitlesine konser verecek olan Bayan Allard'a piyanoda ben mi eşlik edeceğim?" diye sordu. "Prova yapmak için ne zaman gelecek Luce?"

"Bu öğleden sonra herhalde. Ona Baron Haeth'den, hatta diğer davetlilerden söz etmezsen iyi olur Caroline. Kızı durup dururken heyecanlandırmayalım."

" Kızı mı? Ya ben ne olacağım?"

Amy kibar bir biçimde, "İnan bana Caroline, o şarkıya başladığı zaman kimse senin nasıl çaldığını fark etmeyecek," dedi.

Caroline kahkaha atıp, "Çok teşekkür ederim," dedi.

Amy de gülüyordu. "Öyle demek istemedim. Sen de çok güzel çalıyorsun. Benden çok daha iyi yani."

Emily kuru bir sesle, "Bu pek şık bir iltifat olmadı maalesef Amy," dedi.

Vikontes kararlı bir ses tonuyla, "Babacığım, oldukça yorgun görünüyorsunuz," diyerek sohbeti noktaladı. "Lucius odanıza çıkmanızda size yardımcı olur. Yemek zamanına dek biraz dinlenseniz iyi edersiniz."

Büyükbaba şakacı bir tavırla, "Haklısınız hanımefendi," dedi.

Lucius, kolunda büyükbabasıyla merdivenlerden çıkarken,

akşamın müziğe ayrılan kısmını iyice abartıp bir konser haline sokmasına kimsenin pek itiraz etmediğini ve işlerin yolunda gittiğini düşünüyordu. Gerçi ne denli, abartılırsa abartılsın, dostlarla sınırlı bir davetli topluluğunda, yalnızca birkaç parçanın söyleneceği müzikal bir dinletiyeye konser demek, çok da doğru bir tanımlama sayılmazdı.

Frances Allard'ın yeteneğini görücüye çıkarmak için gerekli gördüğü kişileri davet edebileceği üç günü olmuştu yalnızca. Sezonun bu civcivli döneminde, sosyete mensup ailelerin evlerine akın akın davetiyeye yollamak çok da kolay olmamıştı. Yine de elinden geleni yapmıştı genç adam. Gece umduğu gibi geçerse Frances, şöhret yolunda emin adımlarla ilerlemeye başlayabilirdi pekâlâ. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Bundan başka da bir şey yapmayacaktı.

Bunun belki ona bir yararı dokunmayacaktı.

Yine de kişisel anlamda hiçbir şey kaybedilmiş sayılmazdı. Daha evlenmiş değildi. Evlenmek bir yana, nişanlanmış bile değildi -en azından resmen.

Balderstonlar kente dönmüşlerdi ancak Lucius son yirmi dört saattir gözlerine görünmemeyi başarmıştı.

Çok istediği bir şeyden kolay kolay vazgeçecek erkeklerden değildi. Yaprak kıpırdamasa da o aynıydı.

Frances Allard'ı ölümüne istiyordu.

Marshall Malikânesi Mayfair'in göbeğinde, Cavendish Meydanında bulunan görkemli bir binaydı. Yemeğin verileceği günün öğleden sonrasında Caroline'la prova yapmak için eve giden Frances, binayı gördüğünde şaşırmandan edemedi. Thomas'ın uzattığı eli tutup arabadan indiğinde oldukça endişeliydi. İçinde tuhaf bir his vardı.

19

Evin kapısından içeri girerken Londra'da olduğunu tüm gerçekliğiyle duyumsadı. Birkaç hizmetkârdan ve kapıyı açan hizmetlinin onu götürdüğü salonda kendisini Bayan Caroline Marshall olarak tanıtan genç bir kızdan başka etrafta kimse görünmüyordu. Zayıf, uzun boylu kız bir hayli hoştu ancak ağabeyine hiç benzemiyordu.

Genç adam ise ortalıkta yoktu.

Salon oldukça büyüktü ve muhteşem bir dekorasyona sahipti. Yüksek tavana boydan boya mitolojik bir resim betim-lenmişti. Altın varaklı kristal avizeleri ve pırıl pırıl parlayan parkeleriyle öyle güzel bir havası vardı ki Frances'ın nefesini kesmişti. Yarın akşam Kont ve teyzeleri için şarkı söyleyeceği salon burası mıydı?

Burasının basit bir resim atölyesi olmadığı belli oluyordu.

Bayan Marshall bu düşüncesini kısmen doğrulayan bir açıklama yaptı.

"Buradaki piyano, resim odasındakinden çok daha kalitelidir." dedi. "Büyükbabam en iyi piyanoyu kullanmamızı özellikle vurguladı. Ara bölmelerin neden kaldırıldığını anlayamadım doğrusu. Burası hem müzik odası, hem de balo salonu. Yarın akşam bölmeleri yerlerine yerleştireceklerine eminim. Merak etmeyin, sesiniz bu salonun bütününde duyulsun diye zorlanmak durumunda kalmayacaksınız. Keşke panelleri yerleştirmiş olsalardı. Madem prova yapıyoruz, mekânın yarın alacağı boyutlara göre yapsaydık daha iyi olurdu kuşkusuz."

Böyle kalsaydı çok daha muhteşem olurdu aslında. Frances iç içe geçmiş iki salonun görkemli güzelliğini hayranlıkla seyrederken, böylesine büyük bir salonu dolduran çok sayıda dinleyiciye şarkı söylemenin ne kadar harika bir şey olacağını düşünüyordu. Bir zamanlar tam da buna benzer yerlerde şarkı söylemeyi hayal ederdi.

Gencecik bir kızken öğrendiği birkaç alıştırma ile sesini salonun büyüklüğüne göre ayarladı. Artık piyano eşliğinde prova yapmaya hazırdı. Yarın, salon biraz daha küçüldüğünde, aynı provayı yeniden yapması gerekecekti herhalde.

Daha çalmaya başlamamış olan Bayan Marshall, "Aman

Tanrım!" dedi. "Bu nasıl ses? Galiba büyük salon açık olsa bile sesinizi kullanmakta hiç zorlanmayacaksınız. Olağanüstü bir sesiniz var."

Daha sonra ciddi ciddi prova yaptılar. Frances şarkı söylüyor olmanın keyfini çıkarıyordu. Okulda uzun uzadıya şarkı söyleme imkânı pek bulamıyordu. Ayrıca orada olmasının nedeni öğretmenlikti. Ondan öğrencilerinin müzikalitesini ortaya çıkarması bekleniyordu, kendi keyfine göre şarkı söylemesi değil. Genç insanların yeteneğini ortaya çıkarma işinin soylu bir görev olduğunu düşünüyor ve işinden büyük bir zevk alıyordu.

Hâlâ da öyle düşünüyordu ama biraz bencilce davranıp yalnızca kendi zevki için şarkı söyleyeceği bir saatten ötürü çok mutlu olduğunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyordu.

Bayan Marshall çalmayı bitirip nota kağıtlarını düzgün bir biçimde katlarken, "Amy'nin ne demek istediğini şimdi anlıyorum," dedi. "Siz söylemeye başlayınca kimsenin benim nasıl çaldığımı fark etmeyeceğini söylemişti. Şimdiye kadar sizinki kadar hoş bir ses duymamıştım, Bayan Allard."

Frances sıcak bir gülümsemeyle, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Siz de çok yetenekli bir piyanistsiniz doğrusu ve dinleyici önünde çalmaktan çekinmenize hiç gerek yok. Yarın

akşamı düşünüp boşuna kaygılanmayın. Hem dinleyicilerimiz yalnızca sizin ailenizle benim teyzelerim olacak. Teyzelerimi memnun etmek kolaydır, merak etmeyin."

Frances başlığını takıp bağcıklarını çenesinin altında bağlarken, ertesi akşam, ara bölmeler yerleştirildikten sonra bu muhteşem salonun oldukça küçüleceğini düşünüyordu ki, Bayan Marshall yeniden konuşmaya başladı. Bu kez onunla konuşmuyordu çünkü, "Ne kadar zamandır orada duruyorsun?" diye soruyordu. "Sen Bayan Hunt'ı Muriel Hemmings'in açık hava partisine götürmeyecek miydin?"

Hiç kuşkusuz kapının ağzında durmuş bir süreden beri onları dinliyor görünen Vikont Sinclair ile konuşuyordu.

"Memleketten akrabaları gelmiş galiba. Açık hava partisi iptal edilmiş."

"Yine de geldiğini haber verebilirdin, Luce. Bizi mi dinliyordun?"

"Evet, dinliyordum ama merak etme, yanlış bir notaya bas-tıysan bile fark etmedim. Tek fark ettiğim Bayan Allard'ın tek bir notayı bile hatalı söylemediği."

"Şu ayırıcı bölmelerin bir an önce yerleştirilmesini söyleyen iyi edersin; salon bu kadar büyükken prova yapmanın hiçbir anlamı yok. Gerçi Bayan Allard'ın sesi bu salonu bile rahatça dolduracak güçte. Çok güçlü bir sese sahip."

Genç adam yaslandığı kapı pervazından uzaklaşıp, "Evet, bunu da fark ettim," dedi.

Frances, genç adamın yüzüne bakmıyordu.

"Gitmem gerek," dedi. "Sandığımdan on dakika fazla kaldım. Zavallı Thomas beni bekliyordun"

Vikont Sinclair, "Zavallı Thomas şu anda birasını yudum-luyor olmalı. Tabii o takayı kaplumbağa hızından daha yüksek bir hızla sürebilmişse. Ben Thomas'ı gönderdim," dedi.

"Ne yaptınız?" Şaşkınlıkla genç adamın yüzüne baktı. "Şimdi yürümem gerekecek."

Genç adam dilini şaklattı ve, "Çok da uzun bir yol. Hele bu güneşli ve sıcak günde o yol nasıl yürünür?" dedi.

Frances, ne demek istediğini anlamamıştı. O yolu yürüdüğü takdirde Mayfair'de görüneceğinden başka bir şey düşün-miyordu.

Kız kardeşi ciddi bir yüz ifadesi ile, "Luce, Bayan Allard yanında oda hizmetçisini getirmemiş," dedi.

"Ben onu götürürüm." .

Frances atıldı ve, "Benim oda hizmetçisine ihtiyacım yok," dedi. "Küçük bir kız değilim. Sizi böyle bir zahmete sokmayı hiç istemem Lord Sinclair."

"Hiç zahmet olmaz. Biraz hareket bana da iyi gelir."

Bayan Marshall'ın yanında başka ne söyleyebilirdi ki? Olay çıkaramayacağını genç adam da gayet iyi biliyordu. Gözlerinde o tanıdık, yaramaz pırıltı belirmişti yine.

İki kez reddedilmiş bir erkek olarak oklukça inatçıydı doğrusu; hele de karşısındakinin yalnızca bir öğretmen olduğu

göz önüne alınırsa... Aslında Frances onun en başından beri kararlı, gerektiğinde mücadelecisi bir erkek olduğunu anlamıştı. Zaman içinde ise ne denli atak ve umursamaz olduğunu, aklına koyduğundan kolay kolay vazgeçmediğini öğrenmişti.

Nedenini anlamıyordu ama onu herhangi bir ilişki biçimine ikna etmekte kararlı olduğu anlaşılıyordu. Hâlâ evlenmeyi isteyip istemediğini bilemiyordu ama ilk seferinde hayır demişti ve bu konudaki kararlılığını sürdürmek zorundaydı.

Genç adamın yanında sessizce yürüyerek ana kapıya giden merdivenleri inmeye başladı. Öğleden sonranın akşama yaklaşan bu geç saatlerinde Cavendish Meydanı ile Portman Caddesi arasındaki sokakların boşalmış olmasını ummaktan başka bir çaresi kalmamıştı.

Lucius, Portia ve kuzenleriyle birlikte çay içmek üzere Bal-derstonlar'a davet edilmişti. Uzun bir süre önce açık hava partisine katılma sözü verdiğinden Portia'yı o partiye götürmesi gerekiyordu. Ne var ki, planlar değişince bu yükümlülüğün ortadan kalktığını düşünmüş ve çaya katılamayacağını belirten bir özür mektubu göndermişti. Bu sayede de evde kalmıştı.

Frances'ın gelişini üst katın penceresinden gördükten birkaç dakika sonra alt kata inmiş, balo salonuna giden koridorda sessizce durup onu dinlemişti. Kulaklarına inanamamıştı. Genç kadının sesinin çok güzel olduğunu Reynoldslar'ın suaresinde de fark etmişti ama orada sesini fazlasıyla kontrollü kullandığını anlayamamıştı. Bölmeleri kaldırılarak iyice büyütülen balo salonunda ses inanılmaz bir güçle çınlıyordu. Yine de kontrolü elden bırakmadığı anlaşılıyordu ama bugün duyduğu ses kendi anımsadığından kat be kat güçlüydü.

Heath neye uğradığını şaşıracaktı. Tüyleri diken diken olacaktı. Aklı başından gitmezse şanslı sayılırdı doğrusu.

Lucius, Frances'ı Portman Caddesi'ndeki eve götürme işini sesi hakkında iltifat etmek ya da yeniden tartışmak için ayar-lamamıştı. Lanet olsun, bu kıza âşıktı ve hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Oysa daha önce beraber olduğu kadınlar hakkında bir şey bilmemesi onu hiç rahatsız etmezdi.

Kadınlar tuhaf yaratıklardı. Kaprisli, mantıksız ve aşırı derecede alıngandılar. Annesi ve kız kardeşlerine bile mesafeli durmuş, yatak arkadaşlığı ettiği kadınları ise tanımaya dâhi çalışmamıştı. Bu konu, tüm yaşamını bağlamak üzere olduğu Portia'yı gerçek anlamda hiç mi hiç tanımadığını fark etmesiyle aklına takılmıştı. Bu ona büyütülecek bir şey gibi görünmemişti. Aslında şimdi de görünmüyordu.

Ama Frances'ı tanımamasını büyütüyordu işte.

Kolunda Frances ile Cavendish Meydanı'ndan çıkarken genç kadın, "Portman Caddesi'ne giden yol bu değil," diye mırıldandı.

"Oraya gitmenin birçok yolu var. Bazıları uzun, bazıları ise daha kısa. Herhalde en kısa yolu seçmek isteyecek kadar yorgun olduğunu ileri süreceksin değil mi?"

"Sorun yorgunluk değil. Teyzemler beni çaya bekliyorlar."

"Beklemiyorlar. Thomas'la haber yollayıp dönüşte, parkta küçük bir gezinti yapacağımızı, seni ondan sonra eve bırakacağımı bildirdim bile. Bu habere sevindiklerine eminim. Benden çok hoşlandılar."

"Ne yaptım, dediniz?" Sorgulayan bakışlarını yüzüne dikmiş, elini kolundan çekmişti. "Nasıl böyle bir mesaj yollarsınız, Lord Sinclair? Hem ne cüretle Thomas'ı geri yolluyorsunuz? Parkta yürümek istediğim falan yok. Teyzelerimin sizden çok hoşlandıklarını da nereden çıkardınız? Çok kendini beğenmişsiniz. Bunu nereden anladınız bakalım?"

"Kızdığın zaman çok güzel oluyorsun, biliyor musun? Sinirlendiğin zaman o kontrollü, soğuk madonna havalardan sıyrılıp saklamaya çalıştığın ateşli İtalyan yanını ortaya seriyorsun."

Genç kadın sertçe, "Ben İngilizim ve parkta dolaşmaya da hiç niyetim yok," dedi.

"Yanımdaki ben olduğum için mi? Yoksa -çok özür dilerim ama- son modaya uygun giysilerle olmadığın için mi?"

"Moda umurumda bile değil."

"Bu da tanıdığım hiçbir kadına, hatta birçok erkeğe benzemeyen başka bir yanın. Bu saatte pek dolu olmayan yollardan

gideriz, merak etme. Seni başkalarıyla paylaşamayacak kadar bencil bir adamım. Ağaçlık, gölgelik bir yer bulur, biraz konuşuruz. Paçavralar içinde olsan bile bana tüm diğer kadınlardan çok daha güzel görünürdün, emin ol."

"Benimle alay ediyorsunuz, Lord Sinclair," dediyse de adımlarını erkeğine uydurup yanında yürümeye başlamıştı. Ellerini arkasında birleştirmişti. "Bence yaşamı hiç ciddiye almıyorsunuz."

"Ne yalan söyleyeyim, çoğunlukla ciddiye alınmayacak kadar eğlenceli bulduğum doğru. Ne var ki, çok ciddiye aldığım şeyler de var, Frances. Şu anda çok ciddiyim örneğin. Beni istememene neden olan şeyin ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum ve bu konuda çok ciddiyim."

Frances hemen yanıt veremedi. Bakışlarından ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Lucius yanlarından geçen çiftle selamlaşır-ken genç kadın başını yere eğmişti.

Genç adam, "Senin hakkında yalnızca birkaç şey biliyorum," dedi. "Örneğin annenin İtalyan, babanın bir Fransız asilzadesi olduğunu ve Baron Clifton ile uzaktan akraba olduğunu

biliyorum. Londra'da büyüdüğünü ve babanın ölümünden iki yıl sonra Bayan Martin'in Bath'deki kız okulunda Fransızca ve müzik öğretmenliği yapmayı kabul edip Londra'yı terk ettiğini biliyorum. Çok iyi yemek yaptığını ve bizim neslin en güzel soprano seslerinden biri, belki de en güzeli olduğunu biliyorum. Kişiliğinin bazı başka yönlerini biliyorum. Görevlerini aksatmayan, zaman zaman oldukça inatçı, çok zorlanınca düpedüz saldırgan ama aynı zamanda sevdiklerine karşı yumuşak başlı ve sevgi dolu birisi olduğunu da biliyorum. Cinselliği tutkulu bir biçimde yaşadığını, dini inancını bile biliyorum. Ama yine de seni tam anlamıyla tanımıyorum, öyle değil mi?"

"Tanımanız da gerekmiyor." Hyde Park'ın yan kapılarından birine gelmişlerdi. Kapıdan geçip gölgelikler içinde yürümeye başladılar. Patika, caddeye paralel uzanıyordu ama sık ağaçlar ve çalimsı bitkiler onları gözlerden gizliyordu. "İki kişinin arasında çok yakın bir ilişki bile olsa, kimse diğeri için açık bir kitap değildir."

"Ve o yakın ilişki bizim aramızda yok; öyle mi?"

"Kesinlikle yok."

Lucius, kendini daha ne ka'dar aptal yerine koyacağını merak etmeye başlamıştı. Rollerini değiştiklerini hayal etmeye çalıştı. Kendisi istemiyor, kız peşinden koşuyor olsaydı... Onu istemediğini açık açık söylemiş olmasına karşın, kız çeşitli manevralarla sık sık karşısına çıkıp bir de onun hakkında her şeyi bilmek istediğini söylese, o kendini nasıl hissederdi?

Tablo gerçek anlamda iç karartıcıydı doğrusu.

Ama ya istemediğine ilişkin verdiği işaretler akıl karıştırıcıy-sa? Dili hayır derken, gözleri, hatta tüm bedeni evet diyorsa?

"Bana çocukluğundan söz etsene," deyiverdi.

Hey Tanrım! Şimdiye dek hiç kimsenin çocukluğunu merak etmemişti.

Genç kadın derin bir iç çekti. Lucius yanıt vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki Frances, "Neden olmasın?" diye mırıldandı. Kendi kendine konuşur gibiydi. "Yolumuz uzun. Nasılsa bir şeylerden bahsedeceğiz."

Genç adam ona baktı. Üstünde oldukça sıradan bir elbise vardı. Başındaki hasır başlıkla hiç de modaaya uygun bir havada değildi. Yine de temiz, güzel ve sevimli görünüyordu. Ağaç dallarının arasından süzülen güneş ışıkları saçlarını parlatıyor, yüzündeki gölgeler genç kadına değişik bir güzellik katıyordu.

"İşte iş birliği diye buna derim!"

Frances'ın yüzünde ilk kez bir gülümseme belirdi. Işıldayan gözlerle genç adama bakıp, "Önümüzdeki bir saat boyunca çocukluğumun tüm detaylarını anımsayıp nefes bile almadan konuşmam hoşunuza gider mi?"

"Kesinlikle. Önemli olan şu ki sıkılacağımı hiç sanmıyorum."

Frances başını sallayıp, "Mutlu ve güzel bir çocukluk geçirdim," diyerek anlatmaya başladı. "Annemi hiç görmedim. Bu yüzden de onu özlemedim. Çevrem mürebbiyeler, kâhyalar ve hizmetçilerle dolu olmasına karşın babam benim her şeyimdi. Paranın elde edebileceği her şeye sahip oldum. Ama bu tür çocukların çoğu gibi duygusal anlamda ihmal edilmedim. Babam

benimle oyunlar oynar, bana kitaplar okur, beni gezmeye götürür, her gün birkaç saatini benimle geçirirdi. Okumamı, öğrenmemi, müzikle ilgilenmemi istemiş, olabileceğimin en iyisi olmam, ulaşabileceğim en üst noktaya ulaşmam için beni her zaman yüreklendirmişti. Yıldızlara uzanmıştı, daha azıyla ye-tinmemeyi ondan öğrendim."

Lucius araya girip genç kadının dikkatini dağıtmaktan kaçınıyordu. Susmasından ya da yeni bir tartışmaya sürüklenmekten korksa da, "Hep Londra'da mı yaşadınız?" diye sordu.

"Çoğunlukla. Burayı severdim. Her zaman gidecek yeni bir yer, keşfedecek yeni bir müze, kilise ya da bir resim sergisi bulunur, pazarlarda değişik şeyler olurdu. Kent tarih kokardı. Çeşit, çeşit insanları, kütüphaneleri, dükkânları, çay salonları ve parklarıyla insanlara güzel bir yaşantı sunan, güzel bir kentti. Hele nehirde tekneyle gezmeye bayılırdım."

Şimdi ise Londra'dan kaçmaya uğraşıyordu. Noel sonrası, çocukluğunda sahip olup kaybettiği onca lüksü ayaklarının dibine sermesine karşın, Londra'ya gelmeyi genç kadına bir türlü kabul ettirememişti.

Nasıl bir yıkım yaşamıştı da Batlı gibi bir kente kaçmış, öğretmenlik yaparak zaman öldürmeye başlamıştı. Bugün üzerinde olan elbise gibi ucuz giysilerle kim bilir kaç yıldır dolaşıyordu.

Genç kadın, "Ama taşrada da bulundum elbette," diyerek •konuşmasına devam etti. "Ara sıra büyük teyzemlerde kalmaya giderdim. Daha İngiltere'ye gelir gelmez beni yanlarına alıp büyütme istemişler; özellikle Martha teyzem dul kaldığında. Sanırım bir erkeğin kızını tek başına, üstelik de kendisine yabancı bir çevrede büyütme konusunda başarılı olabileceğine inanmıyorlardı. Onları gerçekten çok sevmeme ve bana gösterdikleri yakınlığa teşekkür borçlu olmama karşın, babam benden ayrılmayı kabul etmediği için yine de çok mutluyum."

"Demek o da senin şarkıcı olmanı istiyordu?" Lucius, kendileri gibi bu ıssız yolu seçen orta yaşlı bir çiftle karşılaştıklarında, genç kadının başını yüzü görülmeyecek kadar önüne eğdiğini fark etti.

"İstek değil de hayal, diyelim. On üç yaşına gelene dek bana müzik öğretmeni bile tutmadı. Daha sonra da, öğretmenim hazır olduğumu söylediği halde, yabancı bir dinleyici topluluğunun önünde konser vermeme izin vermedi. Bunun için on sekiz yaşına gelene dek beklemem gerektiğini söylemişti. Sesimin ancak o zaman tam anlamıyla olgunlaşacağını, o zaman bile yalnızca kendi zevkim için söylememi istediğini vurgulamıştı. Çok yetenekli bile olsalar çocukların sömürülmemeleri gerektiğine inanıyor ve bu konuda asla geri adım atmıyordu."

"Peki ama on sekiz yaşına geldiğinde evlenmek isteyebileceğini düşünmüyor muydu?"

"Bu olasılığın farkındaydı elbette. On sekiz yaşına geldiğimde, Leydi Lyle müzik kariyerime destek olmayı teklif etti. Babam, sanırım bu nedenle, bu işi yaz sonuna dek ertelememizi istedi. Ne yazık ki, o arada kalp krizi geçirip öldü. Belki de ben bu konuda hayaller kurduğum için beni destekliyor görünmüştü, bilemiyorum. Ama gerçekten istemediğim bir şeyi yapmam için beni asla zorlamazdı, biliyorum. Çünkü büyükbabam -annemin babası- anneme böyle yapmış, hem de çok gençken."

"Annen de mi şarkıcıydı?"

"Evet. İtalya'da. Hem de çok ünlüymüş. Babama bakılırsa çok da iyi bir şarkıcıymış. Anneme âşık olmuş ve İtalya'da evlenmişler."

"Babanın ölümüyle şarkıcılık hayallerini de mi gömdün? Bir sponsorun dikkatini çekmeye ya da dinleyici önünde sahne almaya uğraşmadın mı?" Teyzeleri bir sponsoru olduğundan ve birkaç konser verdiğinden söz etmemişler miydi? "Bir süre Leydi Lyle ile yaşamışsın galiba. Anlattığına göre daha önce de sana yardımcı olmak istemiş. Bu konuda bir şeyler yapmadı mı?"

"Yaptı." Ses tonunda bir değişiklik olmuştu. Sertleşmiş, duygusuz bir tona bürünmüş gibiydi. "Birkaç kez, az sayıda dinleyici önünde konserler verdim ve bu işten hiç hoşlanmadım. Bayan Martin'in Bath'deki okul için öğretmen arayan ilanını gördüğümde hemen başvurduğum ve kabul edilelim. Bu ka-

rarı verdiğim için de asla pişman olmadım. Orada mutlu oldum. Ah, sizin deyişinizle halimden memnundum, demeliyim galiba. Bu arada, memnuniyet kötü bir şey değildir, Lord Sinclair."

Ah. Lucius, genç kadının yaşam öyküsünü paylaşma açmasıyla bir anda onun yaşantısına dahil olmuştu. Frances, anlatmaktan zevk alıyor gibiydi. Gözleri parlıyor, yüzü gülüyor, sesi keyifli çıkıyordu. Ama işte yine kapıları kapatmış, onu dışarıda bırakmıştı. Babasının ona tek kurşun bırakmadan öldüğünü tahmin ediyordu ama bir baronesin kol kanat gerdiği güzel bir genç kızın iyi bir evlilik yapma olanağı olmalıydı. Evlilik planları yapmaya değer birisi olmasa bile, bu sesle en azından kariyer fırsatını değerlendirmesi gerekirdi. Hem kendisinin, hem de babasının en büyük hayali bu olduğuna göre... Leydi Lyle'in bu işleri halledebilecek bağlantıları vardı.

Daha yirmi yaşındayken her şeyden vazgeçmişti, öyle mi?

Öyküsünde eksik kalan bir şeyler vardı. Anlatmadığı her ne ise önemli bir şey olmalıydı... Frances Allard denen bu gizemin anahtarı olan bir şey.

Ama bunu anlatmayacağı belliydi.

Neden anlatmıyordu? Onu kaç kez reddetmişti. Kendisine hiçbir borcu yoktu, hiçbir şey anlatmak zorunda da değildi.

Ne var ki, birisinin onun için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Hayallerinin gerçek olması imkânsız sayılmazdı.

Yıldızlara uzanmayı, daha aزیyla yetinmeineyi ondan öğrendim.

Yarın akşam o yıldızlara dokunacak, hatta belki de onları avuçlarında tutacaktı.

Belki ona yeniden veda etmesi gerekecek ve bu son veda olacaktı ama daha önce hayallerini gerçekleştirecekti.

Genç kadın başını kaldırıp belli belirsiz bir gülümsemeyle Lucius'un yüzüne baktı ve, "İyi bir dinleyici olduğunuzu hiç düşünmemiştim doğrusu, Lord Sinclair," dedi.

"Sen de beni, benim seni tanıdığım kadar az tanıyorsun da ondan, Frances," dedi. "Hiç bilmediğin bir sürü başka özelliğim var."

"Örnek vermenizi istemeye cesaret edemiyorum," derken gerçekten gülüyordu.

"Öyle bir durumda benden hoşlanmaya başlarsın, diye mi korkuyorsun?"

"Sizden hoşlanmıyor değilim."

"Öyle mi? Ama yine de benimle evlenmeyeceksin."

"Bu ikisinin birbiriyle hiç ilgisi yok. Hoşlandığımız herkesle evlenemeyiz ki. Aksi halde çok eşli bir toplum olurduk."

"Ama birbirinden yeterince hoşlanan iki insanın evliliklerinin başarılı olma olasılığı, birbirinden hoşlanmayan bir çiftin-kinlen çok daha yüksektir. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Bu çok saçma bir soru oldu. Bayan Hunt'la evlenmeyecek misiniz? O sizden hoşlanmıyor mu?"

Lucius genç kadının elini tutarak, "Konuyu Portia'ya getireceğini tahmin etmem gerekirdi," dedi ve parkın çıkış kapılarından birine doğru yürüdü. Caddeye çıktıklarında Portman Caddesi'ne giden en kısa yolu seçti. "Kabalaşmak istemiyorum ama unutma ki beni reddettin Frances. Öyle ya da böyle, bu yıl içinde evlenmek zorundayım. Portia buna hazır. Sen de beni istemediğine göre sanırım sonunda onunla evleneceğim. Sen hemen alaya ve kızın ne isabetli bir seçim olduğunu sayıp dökmeye başlamadan önce belirtmek istediğim bir şey var. Portia da benim gibi, nasılsa biriyle evlenmek durumunda olduğunu, benim de kendisi için en iyi seçenek olduğumu söylüyor. Her ikimiz açısından da duygusal bir karar değil anlayacağın. Birbirimizden pek hoşlandığımız dâhi söylenemez. Dahası beni istemen durumunda başka bir genç kızın kalbini kırmış falan olmayacaksın. Doğru söyleyip söylemediğimi anlamak için test yapmak ister misin?"

Genç kadın, "Hayır," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, beni istemeyişinin gerçek nedenini söyleyecek misin?"

Bu fazlasıyla hastalıklı bir soruydu ve yanıtı onu üzmekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. Fakat cümle bir kez ağzından çıkmıştı ve yanıtını bekledi. Yanıt çok basitti aslında.

"Hayır..."

"Beni umursamadığın için değil mi yani?"

Genç kadın, "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum," dediyse de birkaç dakika sonra, "Lucius?" dedi.

Genç adam ona doğru dönen yüze baktı. İsmi Frances'ın ağzından duymak çok ender bir durumdu doğrusu. Bunun, üzerinde sarsıcı bir etkisi oluyordu.

"Evet?" dedi.

"Bu akşam Marshall Malikânesi'ne yemeğe gelip daha sonra da büyükbabanız ve teyzelerim için şarkı söyleyeceğim. Bundan çok zevk alacağım da kesin. Ama bu son olsun artık. Önümüzdeki iki, üç gün içinde Bath'e dönüyorum. Artık bitmeli Lucius. Bayan Hunt'la evlenmenin kendin için iyi olmayacağını düşünüyorsun ama inan bana en iyisi bu. Bayan Hunt ile aynı dünyadansınız. Sanırım her iki aile de bu işe onay veriyor. Yeterince çaba gösterirseniz birbirinizden hoşlanacak, hatta birbirinizi seveceksinizdir de. Benimle ilgili bu takıntıdan kurtulman gerekiyor. Bütün derdin bu, biliyorsun. Sen beni gerçekten sevmiyorsun."

Lucius, genç kadın daha konuşmasını bitirmeden sinirlenmeye başlamıştı. Hâlâ parkın içinde olsalar ona bağırabilirdi bile. Ancak geçtikleri cadde çok kalabalık olmasa da sürekli kullanılan yollardan biriydi. Ayrıca kapalı perdelerin ardında kimlerin olduğunu, onları görünmeden izleyen birilerinin olup olmadığını bilemiyordu.

Sert bir şekilde, "Teşekkür ederim," diyebildi. "Kimi sevdiğimi ya da zaman içinde seveceğimi bana göstermeniz çok büyük bir iyilik oldu. Size karşı duyduğum hislerin bir takıntı olduğunu bilmiyordum. Bunu açıklamanız da çok güzel. Nedeni öğrendiğime göre iyileşmem kolay olacaktır. Hatta iyileşmeye başladım bile. Evet hanımefendi... İşte teyzelerinizin evi. Seçtiğim yol size göre fazla dolambaçlı olsa da size eşlik etmek benim için büyük zevkti. Yarın akşamı sabırsızlıkla bekleyeceğim. Size iyi günler dilerim."

"Lucius..." Genç kadın üzgün gözlerle yüzüne bakıyordu.

Lucius, "Sonuç olarak hanımefendi..." diyerek genç kadı-

nın sözünü kesti. "Sanırım Lord Sinclair, hitabını yeğliyorum. Diğer türlü aramızda var olmayan bir yakınlığı çağırıyor."

Genç kadın, "Oh..." diyebildi. "Oh."

Lucius, büyük adımlarla kapıya erişip tokmağı vurdu. Kapı açılırken elerin bir reveransla kızı selamlayıp arkasını döndü ve onun içeri girmesini beklemeden kaldırıma inip uzaklaştı.

Çok öfkeliydi.

Birisini öldürmek istiyordu.

Benimle ilgili bu takıntıdan kurtulman gerekiyor...

Dişlerini sıktı.

Bütün derdin bu, biliyorsun. Sen beni gerçekten sevmiyorsun.

Keşke haklı olsaydı.

Bazen aşkla nefret ne kadar da birbirine yakın oluyordu.

Bu da o anlardan biriydi.

Bayan Melford ve Bayan Driscoll ertesi akşam yeğenle-rıyle birlikte tam zamanında Marshall Malikânesi'ne geldiler ve resim salonunda Kont Edgcombe tarafından Vikontes Sinclair ile tanıştırıldılar. Çok candan bir karşılaşma oklu.

Vikontes, "Sanırım sizinle daha önceden tanışmıştık, Bayan Melford," dedi. "Sizinle de öyle, Bayan Driscoll. Gerçi uzun yıllar önceydi, daha eşim sağken. Siz de Bayan Allard olmalısınız." Frances'a gülümsüyordu. "Hakkınızda pek çok şey duyduk ve yemek sonrası konserinizi dinlemek için sabırsızlanıyoruz. Bath'deyken Amy ile ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim. Ailenin en küçüğü olmak bazen onu rahatsız ediyor. Sosyeteye ancak seneye takdim edilecek de."

"Brock Caddesi'ndeki eve çaya davet edildiğimde mükemmel bir ev sahibeliği yaptı hanımefendi. Kendimi evimdeymi-şim gibi hissettim."

20

Resim salonunda dokuz kişi vardı. Bu Frances'ın beklediğinden fazla bir rakamdı. Hep birlikte on iki kişi olmuşlardı. Fazladan iki konuğun bu sinirliliğinin nedeni olamayacağını pekâlâ biliyordu genç kadın. Belki de sinirlilik kelimesi doğru bir tanımlama değildi. Gece doğru dürüst uyuyamamış, bütün gün de hiçbir işle ilgilenememişti. Vikont Sinclair'in onu eve bırakırken sergilediği öfke bir türlü aklından çıkmamıştı. İlk kez, genç adamın kendisine duyduğu hislerin geçici bir arzu, cinsellik ya da ona karşı çıkan bir kadını elde etme takıntısı değil de gerçek, derin duygular olabileceği olasılığını değerlendirmişti.

Böyle bir durumda davranışının onu incittiğini anlayabili-yordu.

Yaşam öyküsünün tümünü anlatmadığı için pişmandı aslında. Ama artık yapabileceği bir şey yoktu, öyle değil mi? Onu reddetmiş, evlenmelerinin mümkün olamayacağını bir kez daha dile getirmişti.

Vikontes konuklarını salonda bulunan diğer davetlilerle tanıştırdı. Güldüğünde sol yanağında gamze oluşan kumral, güzel genç kız Bayan Emily Marshall'dı. Gözlüklü, ciddi genç adam da Caroline'ın nişanlısı Sör Henry Cobham. Diğer çift Lord ve Leydi Tait idi. Leydi Tait, Emily Marshall'a o kadar çok benziyordu ki en büyük abla olduğunu tahmin etmek Frances için hiç de zor olmadı.

Tanışma faslından sonra akşam olağan akışı içinde sürdü. Frances, Vikont Sinclair ile yan yana gelmemeye çalışıyordu. Bu pek zor olmadı çünkü genç adam da aynı çaba içinde gibi görünüyordu. Yemekte Bay Cobham ile Lord Tait'in arasına oturdu. Her ikisi de çok

hoşsohbetlerdi doğrusu. Onu hiç sıkmayacak konular açıp yemek boyunca sohbet ettiler. Teyzelerinin de keyifleri yerindeydi doğrusu.

Yemeğin sonuna doğru Frances, Vikontes'in hanımlarla birlikte masadan kalkıp beyleri birer pipo içmek üzere yalnız bırakacağını, geriye birkaç parçalık konser kısmının kalacağını düşündü. Ondan sonra izin isteyip ayrılabilirlerdi. Bu fasıl da böylece atlatılmış olacaktı.

Yarın ya da büyük olasılıkla öbür gün o da Bath'e dönmek

üzere yola çıkabilirdi. Bu kez kendini tümüyle oradaki yaşantısına ve işine verecekti. Bay Blake'i de unutsa iyi ederdi. Yalnızca kendisiyle ilgilendiği için minnet duyduğu, başka da bir şey hissetmediği bir erkekten hoşlanmak için kendini zorlamanın alemi yoktu. Talip bulma olayından hepten vazgeçmekte kararlıydı.

Her şeyin ötesinde yapması gereken, Vikont Sinclair'i unutmaktı.

Söyleyeceği parçaları düşünmeye ve şarkılara odaklanmaya çalıştı. Müzik odasında değil de resim odasında söyleyebilirse çok daha iyi olacaktı. Resim odası, az sayıdaki dinleyiciler için daha uygun bir mekân gibi görünüyordu. Müzik odası ise fazlasıyla resmi bir yerdi. Gerçi aradaki paneller yerleştirildikten sonraki durumunu görmemişti; paneller orayı da uygun bir boyutta küçültmüş olabilirdi.

Kont birden masanın diğer ucundaki yerinden ona doğru dönüp, "Bayan Allard," dedi. "Geçtiğimiz birkaç günde, o eşsiz sesinizi yalnızca kendimize saklamanın çok bencilce bir davranış olacağını düşündük. Lucius sizi dinlemek üzere birkaç dostunu davet etti. Yemekten sonra bize katılacaklar. Bu sürprizin hoşunuza gideceğini düşündük. Umarım sakıncası yoktur."

Birkaç dost...

Frances buz kesmişti.

O da bundan korkuyordu. Hem de nasıl.

Burası Londra'ydı.

Martha teyze, "Ne kadar güzel," diyerek sevincini belirtti. "Çok iyi düşünmüşsünüz, doğrusu." Önce Kont'a, sonra da Vikonta gülümsedi. "Elbette hiçbir sakıncası yok. Değil mi Frances?"

Bu birkaç, kaç kişi anlamına geliyordu acaba? Ve bunlar kimlerdi?

Görebildiği kadarıyla teyzeleri mutluluk ve gururla dolup taşıyorlardı. Kont ise halinden pek memnun görünüyordu doğrusu! Gören de konuğuna elmas bir gerdanlık hediye ettiğini zannedirdi.

"Benim için bir şereftir, lordum," demekle yetindi.

Birkaçtan kastı iki ya da üç kişi olmalıydı. Büyük olasılıkla onlar da yabancı birileri olacaktı. Üç yıldır Londra'da değildi ki.

Lord hoşnut bir biçimde ellerini birbirine sürüp, "Hoşunuza gideceğini tahmin etmiştim," dedi. "Ama o şeref bize ait, inanın. Şimdi... Konsere kadarki şu kısacık sürede davetlilerle tanışma faslıyla uğraşıp kendinizi rahatsız hissetmenizi istemiyorum. Eminim şarkı söylemeden önce siz de sakın bir ortamda biraz dinlenmek istersiniz. Bizler müzik salonuna geçerken Lucius sizi resim odasına götürecektir. Lucius?"

"Elbette, Sör." Vikont Sinclair yerinden kalkıp Frances'a doğru ilerledi. Genç kadının sandalyesini çekip kalkmasına yardımcı oldu ve kolunu uzattı.

"Yarım saat sonra size katılırız."

Frances elini genç adamın koluna yerleştirdi. Yemek odasıyla resim odası müzik salonuyla aynı katta değildi. Aşağıdan hiçbir ses duyulmuyordu. Yine de Frances'ın içinde kötü bir his vardı.

"Bu birkaç dost, kaç kişi?" diye sordu.

Lucius, resim odasının kapısını açıp genç kadını içeri sokarken, "Daha şimdiden rahatsız olmuş görünüyorsunuz," dedi.

"Şimdiden mi?" Dönüp genç adamın yüzüne baktı ve, "Yanıtınızı duyunca daha çok mu rahatsız olacağını, demek istiyorsunuz?" dedi.

"Sizdeki yeteneğin dörtte birine sahip çoğu sanatçı sizin bu gece elde ettiğiniz imkânı yakalamak için rahat rahat cinayet bile işler."

Frances'ın gözleri kocaman açılmıştı.

"O zaman bu imkânı onlara verin de cinayet işlemek zorunda kalmayın, zavallılar."

Genç adam şaşkınlıkla tek kaşım kaldırmış Frances'ın yüzüne bakıyordu.

"Hem neymiş bu bahsettiğiniz imkân?" Öğrenmekte kararlıydı.

"Sanırım Lord Heath'i duymamışsınızdır."

Frances'ın dili tutuldu. Lord Heath'i tanımamak mümkün müydü? Müzikle uzaktan yakından ilgilenen herkes bu ismi bilirdi.

Genç adam, "Tanınmış bir artist ajanı ve konser organizatörüdür. Dahası müzik konusunda tam bir patronur," diye açıklamaya başlamıştı. "Kariyerinize Londra'da başka kimsenin olamayacağı kadar faydalı olacaktır."

Babası da bir zamanlar aynısını söylemişti. Baron'un dikkatini çekecek bir vesile yaratmayı planlıyordu ama bunun çok zor olduğunu, müzik yeteneğine sahip olduğuna inanan herkesin kendisini bir kez olsun dinletebilmek için bin bir fırsat yaratıp Baron'u resmen taciz ettiğinden bahsetmişti.

"Benim bir kariyerim var," diye söylendi. "Siz ise beni kandırıp, buralara sürükleyerek yılın tam ortasında işimden uzak-laştırdınız. Bir, iki gün içinde buradan ayrılmış olacağınızı. Patrona falan da ihtiyacını yok. Benim patronum var -Bayan Martin."

Genç adanı, "Oturun ve biraz gevşemeye çalışın," dedi. "Böyle ateş püsküren bir havada sesinizi en iyi biçimiyle kullanmanız olanaksız."

"Lord Sinclair, kaç kişi davet edildi?"

"Tam olarak bir sayı veremeyeceğim; gidip tek tek saymamı istiyorsanız başka, tabii."

"Kaç kişi? Yaklaşık olarak söyleyin."

Genç adam omuz silkti. "Mutlu olmalısınız," dedi. "Bu, uzun süredir beklediğiniz bir imkân. Dün bana bunun hem sizin, hem de babanızın hayali olduğunu söylüyordunuz."

"Babamı bu işe karıştırmayın." Kalbinin buz kestiğini hissetti ve en yakın koltuğa çökercesine oturdu. Korkunç bir düşünceye kapılmıştı. "Şu paneller... Müzik odasını balo salonundan ayıran paneller yerleştirilecekti? Dün kız kardeşiniz onların bir an önce yerleştirilmesini söylemeniz gerektiğini size anımsatmıştı... O paneller yerleştirildi mi?"

"Açık konuşmak gerekirse... Yerleştirilmediler." Genç adam ona arkasını dönmüş şömineye bakıyordu.

"Neden yerleştirilmediler?"

Ulu Tanrım! O paneller olmadan salon koskocaman görünüyordu; tam bir konser salonu gibi... Bu adam neler planlıyordu böyle?

Genç adam, "Bu gece harika olacak, Frances," diyordu. "Çok iyi söyleyeceğinizden eminim." Ellerin arkasında birleştirmiş, başka koşullar altında kafasını karıştırabilecek yoğun bakışlarla yüzüne bakıyordu.

Evet, hep bunu planlıyordu zaten, diye düşündü. Bölmeler, davetli sayısı müzik odasına sığamayacak kadar çok olduğu için bilerek kaldırılmıştı. Bütün bunları ona sormadan, tek kelime bile söylemeden yapmıştı üstelik.

Tıpkı ne istediğini sorup öğrenmeden onu kandırıp Londra'ya getirtmesi gibi...

"Şu anda buradan çıkıp gitmem gerekir," dedi. "Teyzelerimi aptal durumuna düşürecek olmasam bunu hiç düşünmeden yapardım."

"Ve büyükbabamı hayal kırıklığına uğratacak olmasaydınız..."

"Evet."

Öfke içinde genç adama baktı. Çatık kaşlarıyla o da onu süzüyordu.

Düşmanca bir sessizlikten sonra Lucius, "Neden korkuyorsun Frances?" diye sordu.

"Başarısız olmaktan mı? Olmayacaksın. Sana söz veriyorum."

Acı yüklü bir ses tonuyla, "Her şeye burnunu sokan işgüzarın tekisiniz," dedi. "Her şeyi bildiğini sanan ve nasıl yaşayacağıma karar verme hakkını kendinde gören küstah ve kendini beğenmiş bir işgüzar. Londra'ya gelmek istemediğimi biliyordunuz. Buna karşın yalan dolanla beni kandırıp getirtmenin bir yolunu buldunuz. Büyük bir davetli topluluğu önünde sahne almak istemediğimi biliyordunuz, özellikle de burada. Şu hale bakın! Bana hayır deme şansı bile bırakmadınız. Sizi yeniden görmeyi istemediğimi de biliyordunuz ama isteklerimi dikkate bile almadınız. Gerçekten beni önemsedığınızı, benim iyiliğimi düşündüğünüzü sanıyor olabilirsiniz ama yanılı-

yorsunuz. Birini önemseyen insan onu yönetmeye çalışmaz, istenmiyorsa yoluna çıkıp durmaz, ona kendisini berbat hissettirmez. Siz kendinizden başka kimseyi önemsemiyorsunuz. Siz bir zorbasınız, Lord Sinclair. Hem de en kötüsünden."

O konuşurken genç adamın rengi solmuştu. Yüz ifadesi sertleşmiş, kaşları çatılmıştı. Ani bir hareketle yüzünü şömineye döndü.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sen de güven kelimesinin anlamını bilmiyorsun, Frances," dedi. "Şarkı söylemeyi değil de öğretmenliği seçmen, sandığının aksine beni hiç rahatsız etmiyor. Neden etsin ki? Yaşantını istediğin gibi sürdürmekte hürsün. Ne var ki, böyle yapma nedenini bilmek zorundayım. Her basit seçimin bile ardında bir neden vardır. Noel'den sonra benimle Londra'ya gelmek istememene ya da bir ay kadar önceki evlenme teklifimi kabul etmemene de bir itirazım olamaz. Kendimi Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olarak görüyor ve tanıştığım, hatta yatağıma aldığım her kadının bana sıırıslıkam âşık olmasını bekliyor değilim. Yalnızca bu reddedişin nedenini öğrenmek istiyorum çünkü bunun hoşlanmamaktan ya da ilgisizlikten kaynaklandığına inanmıyorum. Açıklamaların doğru değil. Bana bir türlü güvenmedin ve bana karşı dürüst olmadın."

Bir gün önce ona yeterince açık davranmadığı için pişmanlık duyduğunu anımsayamayacak kadar kızgın olan Frances, "Olmak zorunda değilim," diye haykırdı. "Ne size, ne de bir başka erkeğe itiraflarda bulunmak gibi bir zorunluluğum yok. Neden olacakmış ki? Benim hiçbir şeyim değilsiniz. Emin olduğum bir şey varsa, o da bu hayatta yalnızca kendime güvenebileceğimdir. Ve kontrolümü asla elden bırakmayacağım."

Genç adam dönüp ona baktığında yüzünde en ufak bir alay ya da şaka ifadesi yoktu.

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Bunu şimdiye dek hiç yapmadığından emin misin?"

Gerçek o anda bir tokat gibi genç kadının yüzüne çarptı. Aslında bunu bilinçaltında çoktandır biliyor olmalıydı. Bay Blake ile bir gelecek planlayabiliyordu da neden bunu Lucius Marshall ile düşünemiyordu? Noel sonrası olanlar da dahil,

yaşamının tam bir dökümünü yapmazsa, Bay Blake ile kalbinin derinliğinde yatan her duyguyu paylaşmış sayılır mıydı? Asla. İçindeki his böyle söylüyordu. Kibarlık, saygı, ortak zevkler ve dostlar sayesinde insanlar uzun ve huzurlu bir evlilik yaşayabilirlerdi. Ruhunu yalnızca Lucius ile paylaşabilirdi, o da onunla. Aralarında başka türlü bir ilişki biçiminin olması mümkün değildi. Bir gün önce yaptığı açık kitap benzetmesi doğru değildi. Genç bir kız olarak ona güvenme riskini göze alıp içini açması gerekirdi. Hatta böyle bir olanağa

sahip olduğu için sevinmesi lazımdı. Gençler her zaman, onları yakıp kavuracak ve öldükten sonra bile sona ermeyecek kadar güçlü bir aşkın hayalini kurmaz mıydılar?

Daha yirmi üç yaşındaydı ve böylesine bir ilişki yaşamaktan korkuyor muydu? Üstelik onu çok istediğini de biliyordu.

Beraber geçirdikleri geceyi acı veren bir berraklıkla anımsadı ve gözlerini yumdu.

Genç adam, "Yirmi dakika sonra gelip sizi müzik salonuna götüreceğim," dedi. "Bu sizin için düzenlediğim bir konser. Başka sanatçılar da var ama en son siz çıkacaksınız. Öyle de olması gerekir. Kimse sizden sonra söylemek istemez. Şimdi sizi yalnız bırakayım da hazırlanın."

Arkasını dönüp uzun adımlarla kapıya doğru ilerledi. Eli, kapı kolunun üstüneyken duraksayıp, "Döndüğümde, ya da eğer isterseniz şu anda sizi Portman Caddesi'ndeki eve götürebilirim. Konuklara söyleyecek uygun bir açıklama bulurum, merak etmeyin. Gerekirse çok yaratıcı olabilirim, biliyorsunuz," dedi.

Yanıt verecek mi diye biraz bekledi ama genç kadından ses çıkmadı. Dışarı çıkıp kapıyı sessizce arkasından kapadı.

Frances, müzik odasında ya da balo salonunda kendisini kimsenin tanımamasını umut etmenin aptalca olacağını farkındaydı. Bu ancak bir mucize olurdu. Tuhaf ama bu düşünce onu telaşlandıracağına sakinleştirmişti. Kader böyle istiyordu. Yapabileceği bir şey yoktu. Elbette evden çıkıp gidebilirdi. Bunun için Lucius'un dönüşünü beklemesi bile gerekmiyordu. Ama bunu yapamayacağını da farkındaydı.

Kont Edgecombe müthiş bir hayal kırıklığına uğradı.

Teyzeleri bu durumdan çok utanır ve kendilerini hakarete uğramış hissederlerdi.

Derinlerde bir yerde, kendine bile zorlukla itiraf edebildiği üçüncü neden ise kendisinin de bu geceyi arzuladığıydı.

Bir yaşam boyu beslenen bir hayal, acılar içinde yeniden doğmaya çabalıyordu.

Davetli sayısı hakkındaki sorusu yanıtsız kalmıştı ama yanıtlanması da gerekmiyordu. Kalabalık bir davetli topluluğu ile karşılaşacağını anlamıştı. Yoksa müzik odasıyla balo salonu arasındaki bölmeler neden kaldırılacaktı ki? Müzik odası bile küçük sayılmazdı ve en azından birkaç düzine insan alırdı. Demek orası bile bu geceki davet için yeterli bulunmamıştı.

Bu davetlilerden biri de Baron Heath olacaktı. Babası bunu öğrenseydi, kim bilir kızıyla nasıl gurur duyardı.

Büyük kitlelere şartı söyleme özlemiyle kıvranan içindeki sanatçı yan, sonuçları ne olursa olsun, böyle bir ortamda sahne ışıklarının altında olacağı için mutluluk duyuyordu.

Sonuçta bir ressam olsaydı, yaptığı tabloyu örtüp başka gözlerden saklayacak mıydı? Bir yazar, yazdığı sayfaları yanı başına yerleştirip yalnız kendisi mi okuyordu? İncil'de de

yazdığı gibi bir ev sahibi, yaktığı lambayı kendine saklayıp ev halkının bu ışıktan faydalanmasını önleyemezdi.

Öğretmenlik yaptığı yıllar boyunca aslında dinleyici önünde şarkı söyleme içgüdüünü bastırıp durduğunu kendi bile anlayamamıştı.

Yıldızlara uzanmayı, daha azıyla yetinmemeyi ondan öğrendim.

Babacığım!

Pekâlâ, bu gece hem onun için, hem de kendisi için söyleyecekti o zaman.

Yarın da Bath'e dönüş yolculuğunu ayarlayacaktı.

Resim odasından ayrılan Lucius'un niyeti odasına çıkıp yirmi dakika kadar kafa dinlemektir. Belki tek başına kaldığı dört duvar arasında öfkesini de biraz boşaltabilirdi. Yine de tek ba-

şırtta olmanın kendisine iyi geleceğinden emin değildi. Büyük olasılıkla beynine bin bir türlü düşünce hücum edip rahatını kaçırarak, genç kadının kulaklarında çınlayan sözleri ruhunu didik didik edecekti.

İşgüzar.

Zorba.

Başkasının işine burnunu sokan.

Birini önemseyen insan onu yönetmeye çalışmaz, istenmiyorsa yoluna çıkıp durmaz, ona kendisini berbat hissettirmez-

Lanet olsun!

İçinden müzik salonuna dalıp herkesi kovmak geçiyordu. Sezonun en civcivli zamanıydı. Herkes gecenin geri kalanında eğlenecek başka bir yer bulabilirdi nasıl olsa. Ancak, her ne kaşlar ateşli bir yaradılışı olsa da kaba davranmaya alışık bir insan değildi; hele böylesine büyük ölçekli bir kabalık göz önünde getirildiğinde... Ayrıca burası onun evi değildi. Hem büyükbabası bu geceyi nasıl da sabırsızlıkla beklemişti.

Sonuçta yalnız kalmaktan vazgeçip kimler gelmiş diye bakmak için müzik odasına gitti. Daha içeriye girerken davet ettiği herkesin gelmiş olduğunu fark etti. Gerçekten de büyük bir davetli topluluğu vardı. Müzik odası hıncanın dolmuştu. Balo salonu da öyleydi. Davetliler yerlerine oturmamış, gruplar halinde dolaşıp sohbet ediyorlardı. Salondan bir uğultu yükseliyordu.

Baron Heath ile eşine hoş geldiniz diyerek en ön sırada onlara ayırdığı koltukları gösterdi. Birçok arkadaşıyla selamlaşmış konuşmuştu. Leydi Lyle ile de selamlaşmış, konserden çok memnun kalacağını vurgulamıştı. Kadın şüpheli bir gülümsemeyle yüzüne baktığında, program başlayınca ne elemek istediğini daha iyi anlayacağını söyleyip yanından ayrılmıştı.

Portia Hunt ve Balderstonlar'ın yanına doğru giderken yüzünü buruşturup bütün öğleden sonra onları tek bir kez bile düşünmediğini anımsadı. Marki Godsworthy büyükbabası ile sohbet ediyordu.

Leydi Balderston, "Bu çok hoş," dedi. "Marshall Malikânesinde konser verilmesi pek de alışılmış bir şey değil."

Genç adam Leydi Balderston'a da. "Hanımefendi, inanın en güzeli olacak," dedi.

Portia, "Caroline programda Bath'deki şu öğretmen de olduğunu söyledi," dedi. "Sence bu akıllıca mı Lucius? Buradaki topluluk ona göre fazlai elit olmayacak mı?"

"Bayan Allard bir öğretmen olarak doğmadı, Portia," diyen genç adam sinirlenmişti. "Bath'de doğmuş da değil. Aslına bakarsan burada, Londra'da doğmuş ve en iyi öğretmenlerden müzik dersleri alarak kendini yetiştirmiş."

"Neyse, umarım en arkalarda oturanlara da sesini duyurabilir. Özür dilerim Lucius, ama annen davetlilerle meşgul. Amy'nin burada olduğunun farkında mı acaba?"

"Kızları söz konusu olduğunda annem hiçbir şeyi gözden kaçırmaz, merak etme. Amy de bu ailenin bir fercli ve bu yalnızca aile dostlarımızla paylaştığımız bir gece, o kadar."

Öfkesini bastırmaya çabalayan Lucius, hoşgörülü bir tavırla başını sallayıp Portia'nın yanından ayrıldı. Kızın olumsuz özelliklerinden oluşan kabarık bir listesi vardı zaten. Bunlara her fırsatta onu sinir edişini eklemese de olurdu.

Diğer sanatçılar da gelmişlerdi. Davetliler yavaş yavaş yerlerine oturmaya başlamışlardı. Bir konserin geç başlaması kadar kötü bir şey olamazdı. Frances'ı getirmenin zamanı gelmişti artık.

Resim odasına doğru yürürken, genç kadının kalabalığını

gördüğünde aklının başından gideceğini düşünüyordu. Bir türlü anlayamadığı bir nedenden ötürü üç yıl önce müzikle ilgili tüm hayallerinden vazgeçmişti. Bu konuya öylesine uzaktı ki isteksizlik kelimesi durumu açıklamakta yetersiz kalıyordu. Bir anlam verebilse, bu işten korktuğunu düşünecekti.

İşgüzar. Zorba. Başkasının işine burnunu sokan...

Evet, Lucius suçunu kabul ediyordu. Hanım evladı olmaktansa zorba olarak tanımlanmayı yeğlerdi. Hayata balıklama dalan bir yaradılışı vardı ve bu yaştan sonra da değişecek değildi.

Genç kadın, sırtı odaya dönük bir biçimde pencerenin önünde durmuş, camdan dışarı, karanlıklara bakıyordu. Kasıl-

mış, dimdik duruyor gibiydi. Kapının sesini duyunca döndü. Yüz ifadesinden, duruşundan çok daha sakin olduğu anlaşıyordu.

Tam bir profesyonelin huzurunda olduğu belliydi. Oraya kandırılarak getirilmiş ve bundan hiç mi hiç hoşlanmamış olmasına karşın şarkı söylemeye hazırđı.

"Gidelim mi?" diye sordu.

Genç kadın tek bir kelime etmeden Lucius'un yanına gitti ve uzattığı koluna girdi. Frances Allard'ın bu sessizliği son kez yan yana yürümemizden ileri geliyor olmalı, diye düşündü genç adam. Kendisini istemediğı çok açıktı. Peşinden koşmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Genç kadının bu akşamdan sonra serbest seçim hakkı kazanacağına inanıyordu. İsterse Bath'e, okuluna dönebilir, isterse de kendini Heath'in ellerine bırakır ve parlak bir kariyer yapma yolunda ilerleyebilirdi.

Lucius hiç değilse bunun alt yapısını oluşturmuştu. Bundan sonra işlerine burnunu sokmamakta kararlıydı.

Aşkı kanıtlaması için onu serbest bırakması ve gitmesine göz yumması gerekiyorsa bunu da yapacaktı.

Hayatında yaptığı en zor şey olacaktı. Pasiflik ona uyan bir kişilik özelliğı değildi.

Müzik odasının girişine geldiklerinde Frances şöyle bir clu-raksadı. Lucius'un kolunun üstünde duran el genç adamı da durdurmuştu. Yumuşak bir ses tonuyla, "Ah, birkaç dost derken demek bunu kast ediyordunuz," dedi.

Cümlede bir soru tonlaması yoktu. Lucius da yanıt vermeye kalkmadı zaten. Genç kadım en ön sırada oturan teyzelerinin yanına götürdü. Frances yerine otururken Bayan Driscoll, "Bu ne hoş bir sürpriz oldu, değil mi tatlım?" diyordu.

Bayan Melford ise, "Heyecan verici ama korkmuyorsun değil mi hayatım?" diye sordu.

Hanımları yalnız bırakan Lucius sahnenin hemen önünde bulunan kendi yerine geçti. Gördüğü kadarıyla herkes yerine oturmuştu. Onun görünmesiyle salonda hafif bir fısıldanma duyuldu. Yerinden doğrulup herkese yeniden hoş geldiniz, diyerek gecenin ilk sanatçısını tanıttı. İlk sanatçı, Viyana'da ve

Avrupa'nın diğeri önemli sanat merkezlerinde son bir yıl içinde oldukça ün yapmış, Lucius'un tanıdığı bir viyolonistti.

Parçayı kusursuz çaldı ve dinleyicilerden büyük alkış aldı. Ondan sonra çıkan piyanist de gayet iyiydi ama Lucius dikkatini onlara vermekte zorlanıyordu. Üçüncü olarak Frances çıkacaktı.

Acaba çok büyük bir hataya mı düşmüştü?

Frances'ın parçasını harika bir biçimde söyleyeceğinden şüphesi yoktu ama... Acaba onu affedebilecek miydi?

Lanet olsun! Birisinin onu bu uyuşukluktan çekip çıkarması gerekiyordu.

Yerinden kalkıp onu takdim etti.

"Birkaç hafta önce büyükbabam ve kız kardeşimle Bath'de bir geceye katıldım. Bir müzik etkinliği düzenlenmişti. Büyükbabam, orada dinlediğimiz bir sanatçının sesini seksen yıllık ömründe duyduğu en muhteşem soprano ses olarak tanımladı. Gerçekten de o sesi dinlemek insana kendini ayrıcalıklı hissettiriyor. Bu gece hep birlikte o sesi yeniden dinleme şerefine ve mutluluğuna ereceğiz. Bayanlar, baylar... Bayan Frances Allard."

Frances ayağa kalkıp sahneye ilerlerken Caroline da piyanodaki yerim aldı. Seyircilerden cılız bir alkış duyuldu.

Frances resim odasındaki gibi solgun ama sakindi. Serinkanlı bir biçimde dinleyicilere baktı; sonra birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Salonda hafif bir mırıldanma oldu. Lucius kızın derin derin nefes aldığını görebiliyordu. Frances gözlerini açıp Caroline'a döndü ve başlamasını işaret etti.

İlk parça olarak Handel'in Sampson Operası'ndan "Let the Bright Seraphim" isimli aryayı seçmişti. Trompet eşliğinde soprano ses için bestelenmiş tutkulu bir parçaydı. Trompet yoktu elbette. Yalnızca piyano vardı. Bir de kendi sesi.

Böylelikle sesini bir trompet gibi kullanarak söylemeye başladı. Heceleri kısa vurgularla, trompet vuruşlarına benzeterek söylüyordu. Şen bir tınıyla notadan notaya atlayan sesi her iki salonu da dolduruyor, buna karşın geniş salonun hacmine göre ayarlandığı halde en yakınındaki dinleyicilerin de kulakla-

rım tırmalamıyordu. Ses, müzik ve mekân tam anlamıyla bütünleşmiş, muhteşem bir karışım oluşturmuştu.

Frances şarkıyı söylerken dinleyicilere bakıyordu. Şarkıyı onlara, onlar için söylüyor, seyirciyi sanki sözlerdeki lirik güzelliğe, müziğin muhteşemliğine çekiyordu. Bunun onun için şarkı söylemekten öte bir anlam taşıdığı açıkça belli oluyordu. Bu kez, daha doğrusu ilk kez Lucius onu izlerken gerçek Fran-ces'ı görebildiğini düşündü. Genç kadın yalnızca müzikten oluşmuş bir dünyaya gömülmüş, her notayı yeni baştan yaratır gibiydi.

O da genç kadının olduğu o dünyada onunla birlikteydi.

O denli onunlaydı ki parça bittiğinde salonda patlayan alkışı duyunca şaşkınlıkla irkildi. Gecikmeli de olsa uzun uzun alkışlayan topluluğa o da katıldı. Dökülemeyen gözyaşlarından oluşan bir yumru gelip boğazına oturmuştu.

Onunla gurur duyduğunu söylemek haddini aşmak olurdu. Bu tür duyguları göstermeye hakkı yoktu. Ama kendini çok mutlu ve neşeli hissediyordu. Müzikten ötürü mutluydu, onun adına mutluydu, bu deneyimin bir parçası olduğu için kendi adına mutluydu...

Neden sonra ayağa kalkıp bir şeyler söylemesi ve ikinci bir parça için rica etmesi gerektiğini akıl edebildi. Aslında buna gerek kalmamıştı. Alkışların sonuna doğru insanlar birbirlerini susturup bir sonraki parçayı beklediklerini ortaya koyarak somut bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Caroline, önündeki nota sayfalarının arasından bir sayfa çekip en üste yerleştirdi ve Frances'ın komutuyla çalmaya hazırlandı.

Frances bu kez "Yaratıcımız Yaşıyor"u söylüyordu.

Bir önceki parçada muhteşemlik adına ne varsa hepsi, bu parçada duygulara dönüşmüştü. Daha parça sona ermeden Lucius, gözlerine dolan yaşları geri itmeye çabalıyordu. Herkesin önünde ağlamak üzere olduğunun farkında bile değildi. Üstelik de bu yalnızca bir konserdi. Frances parçayı son kez söylediğinden daha da güzel söylemişti. Bir önceki dinleyişinde oldukça gürültülü bir ortamdaydı ve onu tam anlamıyla duyamamıştı.

Parça tam olarak sona ermeden yerinden doğrulduysa da hemen alkışlamadı. Kısa bir an genç kadını seyretti. Müziğin son notaları duyulurken ince uzun bedeniyle piyanonun yanında güzelliğinden emin bir kraliçe gibi... Müzik dünyasında ben de varım, diyen bir primadonna gibi dimdik duruyor, dinleyicilere gülümsüyordu.

Müziğin son notası ile alkış sesleri arasında geçen o kısacık anda Lucius, hayatının kadınının karşısında durduğunu tam bir açıklıkla algıladı. Bu geceden sonra onu bir daha hiç göremese bile Frances Allard... Yaşamının geri kalanında tüm kalbiyle seveceği kadın olarak kalacaktı. Ve her şeye, genç kadının resim odasında yüzüne çarptığı her türlü suçlamaya karşın, yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Tanrı şahidi olsun ki pişman değildi. Gerekirse hepsini bir kez daha yapardı.

O da pişman olmayacaktı. Lucius genç kadının bu geceden asla pişmanlık duymaması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bir süre alkışların tadını çıkaran genç kadın, Caroline'a dönüp alkışlara onu da ortak etti. Caroline gerçekten de harika bir performans sergilemişti. İki kız yan yana gelip dinleyicileri selamlarken Lucius, gözleri gururla parlayarak onları izliyordu. Hayatında bu denli mutlu olduğu başka bir gece anımsamıyordu.

O an, mutlu sonlara inanmamak mümkün değildi.

Frances çok mutluydu. Kusursuz, harika bir mutluluk duygusuyla dolmuştu içi ve bunun bilincindeydi.

Ait olduğu yerdeydi ve yapmak için yaratıldığı şeyi yapmaktaydı; bunu biliyordu.

Ruhu mutlulukla dolup taşıyordu.

21

Alkışlar azalırken hiç düşünmeden, tamamen içgüdüsel bir biçimde dönüp gülümseyerek en önde duran Lucius'a baktı. Bakışları karşılaştığında genç adamın gözlerindeki gurur ve mutluluk dolu ifade görülmeyecek gibi değildi.

Hatta ondan da fazlası...

Ne kadar da aptaldı! Daha ilk karşılaştıkları anda kendisine yıldızları yakalama fırsatı verilmişti. Parlak bir yaşantı için, aşk ve tutku için ve elbette müzik için risk alması gerekirken buna yanaşmamıştı bile.

Kendisinin yapması gerekeni genç adam, onun yerine yapmıştı.

Öyle yoğun bir duygu seline kapıldı, aşkı öyle bir yoğunlukla hissetti ki nefesi kesildi.

Kont Edgecombe yerinden kalkmış, ona doğru geliyordu. Genç kadının sağ elini tuttu ve herkesin göreceği bir biçimde eğilerek eli dudaklarına götürdü.

"Bayan Frances Allard," diyerek onu bir kez daha takdim etti. "Bu adı unutmayın sevgili dostlarınızı. Bir gün, hatta çok kısa bir süre içinde onu, henüz ünlü değilken dinlediğinizi söyleyerek övüneceksiniz."

Konser böylece sona erdi. Davetliler yerlerinden kalkıp gruplar halinde sohbete başlamışken salona giren bir dizi uşak, içkileri ve yiyecekleri arka taraftaki masaların üstüne yerleştirdiler.

Kont genç kadının teyzeleriyle konuşmak için hafifçe uzaklaştığında Vikont Sinclair Frances'ın yanı başında bitiverdi.

Çekingen bakışlarla, "Söyleyecek söz bulamıyorum, Frances," dedi. "Gerçekten kelimeler yetersiz kalıyor."

Genç kadın ağlamak üzereydi ama ev sahibesi ona doğru geliyordu. Vikontes Frances'a sarılıp, "Bayan Allard," dedi. "Sizin sayenizde bu akşam kendimi Cennet'de zannettim. Kayınpederim de, Lucius da, Amy de emsalsiz bir yeteneğiniz olduğunu söylerken hiç ama hiç abartmamışlar. Bu gece gelip bize şarkı söylediğiniz için size çok teşekkür ederim."

Lord Tait derin bir reverans yaparken Leydi Tait, annesiyle aynı fikirde olduğunu vurguluyordu. Emily Marshall kız kar-

deşinin koluna girip Frances'a gülümseyerek, "Sen de çok iyiydin Caroline," dedi. "Kusursuz çaldın. Büyükbabam çok haklıymış. Sanırım bir gün kız kardeşimin Bayan Allard'ın Londra'daki ilk konserinde kendisine eşlik ettiğini söyleyip övüneceğim."

Amy heyecandan yerinde duramıyordu. Frances'a sarılıp, "Bense daha sosyeteye takdim edilmemin öncesinden beri yakın arkadaş olduğumuzu söyleyip övüneceğim," diye kıkırdadı.

Frances güldü. Çevresinin Lucius'un aile bireyleriyle çevrili. olduğu gözden kaçacak gibi değildi. Hepsi de ona beğeniyle, hatta hayranlıkla bakıyorlardı. Bu geceyi düşündüğünde mutlulukla anımsayacağı güzel anlardan biriydi.

Yanlarına bir başka çift geldi. Lucius'un ailesi biraz kenara çekildi. Çifti Vikont Sinclair tanıştırdı. Frances, daha önceden gördüğü Lord Heath'i hemen tanıdı. Konukları bir reveransla selamladı.

Lord Heath, "Bayan Allard," dedi. "Belki duymuşsunuzdur, her yıl Noel zamanında müzik dünyasında ağırlığı olan dostlarımı çağırdığım bir konser düzenler, onlara İngiltere ve Avrupa'da keşfettiğim yeni yetenekleri tanıtırım. İzin vererseniz bir istisna yapıp bu yaz sezonunda bir konser daha düzenlemek istiyorum. Tek solistin siz olacağınız bir konser.

İnanın bana, bu gece sizi dinleyen herkes böyle bir konseri sabırsızlıkla bekleyecektir. Adınız bu gecedan itibaren dilden dile yayılacak. Bana öyle geliyor ki sizi dinlemek isteyenleri evime sığclı-ramayacağım."

Gülümseyen gözlerle Frances'a bakan Leydi Heath, eldivenli elini eşinin koluna koyup, "Öyle olursa bir konser salonu kiralarsın, Roderick," dedi.

"Bu harika bir fikir! Olmuş bilin Bayan Allard. Bir evet deyin, hemen. Göz açıp kapayana dek sizi ülke çapında bir şöhret yapacağım. Sözümü geri alıyorum; bunun için bana ihtiyacınız yok. Zaten müthiş bir sesiniz var. Şöhret olmak için kimseye gereksiniminiz yok. Ben sizi Avrupa'nın en fazla seyirci çeken, dolayısıyla da konser organizatörlerini en çok peşinde

koşturan sanatçısı yapacağım. Bol keseden atıyorum sanmayın. Kendinizi benim ellerime bırakınca neler olacağına inanamayacaksınız. İzin verin de kendimi birazcık pohpohlayayım. Zaten pek uzun sürmeyecek. Kısa sürede ne bana ne de başkasına gereksiniminiz kalacak."

Konuşması oldukça mantıklıydı. Kısacık bir zaman süreci içinde yaşantısı pek fazla ışığa ve parıltıya boğulmuştu. Bir adım geriye çekilip güvenebileceği birine tutunarak, acele etmeden düşünmek istiyordu. O anda dinleyicilerin arasında Claudia'nın anlayışlı yüzünü görebilmek için çok şeyi feda edebilirdi. Susanna ve Anne'i arıyordu.

Bu arada, yanı başında sessiz ama gergin bir biçimde duran Vikont Sinclair'in, delici bakışlarla kendisi süzdüğünün ve yanıtını beklediğinin de farkındaydı.

"Teşekkür ederim, Lord Heath," dedi. "Bana şeref verdiniz. Ancak ben bir öğretmenim. Bath'de bir kız okulunda başka birkaç dal dışında müzik dersleri de veriyorum. Ben kariyerimi seçtim. Şu anda bile bir an önce okuluma, öğrencilerime ve her biri yakın birer arkadaşım olan meslektaşlarımın yanına dönmekte sabırsızlanıyorum. Kendi zevkim için şarkı söylemekten hoşlanıyorum. Arada sırada katıldığım davetlerde bugünkü gibi çok sayıda olsa da dinleyici karşısında söylemeye de itirazım yok. Ancak bu konuda kariyer yapmayı düşünmüyorum."

Söyledikleri gerçektir. Eksiksiz bir gerçeklik sunmuyor olabilirdi ama gerçektir sonuçta...

Lord Heath, "Böyle düşündüğünüz için üzıldüm, hanımefendi," dedi. "Hem de çok üzıldüm. Korkarım yanlış anlamışım. Sinclair beni bu gece davet ettiğinde böyle bir arzunuz olduğunu düşünmüştüm. Müzik dünyasına tanıtım, elemek istiyorum. Böyle bir şeyi istemiyorsanız bunu anlayışla karşılarını. Olağanüstü tatlı bir sese sahip bir üvey oğlum var. Ancak sevgili eşim onun hakkındaki planlarımı engellemekte gayet kararlı ve çok da haklı, zira çocuk oldukça küçük. Sizin de düşüncenize saygım var ama eğer kararınızı değiştirirseniz, ne zaman olursa olsun, bana bir haber vermeniz yeter. Her şeye

karşın elimin altında harika birer tenor ve soprano ses olmasından memnunum."

Çift yanlarından uzaklaştığında Frances, Lord Sinclair'in yüzüne baktı.

Genç adam, "Seni tutup dişlerini takırdatarak şöyle iyice bir sarsmak istiyorum Frances," dedi.

"Neden? Sizinle aynı heyecanı paylaşmadığım için mi?

"Hayır, tam tersine. Paylaştığını bildiğim için. Ama artık bu konuda seninle tartışmayacağım. Ne işine burnumu sokmak, ne de seni herhangi bir şeye zorlamak niyetindeyim. Sanırım bunu duymak hoşuna gider, bu gecedan sonra benden kurtuluyorsun."

Frances, neden bilmiyordu ama elini uzatıp genç adamın koluna dokunmak istedi ama çevreleri bir anda onunla tanışmak ve onu tebrik etmek isteyen birkaç davetliyle çevrildiğinden yapamadı. Frances gülümseyerek kutlamaları kabul ederken dikkatini o zevke yoğunlaştırmaya çalıştı.

Çok zevk almıştı ve alıyordu. Bunu yadsıyamazdı. İnsanın yaptığı, yapmaktan hoşlandığı bir şeyin başkalarının da beğenisini kazandığını, onları da eğlendirdiğini görmek, içini sıcak ve harika bir duyguyla dolduruyordu. Bazı dinleyiciler onu dinlerken çok duygulandıklarını, gözyaşlarını tutamadıklarını söylemişlerdi.

Duyduğu mutluluk Vikont Sinclair'in onu Lord ve Leydi Balderston ve yanlarındaki genç hanımla tanıştırmamasıyla gölgelendi.

Genç adam, "Bayan Portia Hunt," demişti.

Ah.

İnanılmaz derecede güzel bir kızdı. Kusursuz bir İngiliz gülüne benziyordu. Frances'ın çocukluğu ve genç kızlığı boyunca hep öykündüğü ama sonunda öyle olmasının olanaksızlığını anlayıp edinmeye çalışmaktan vazgeçtiği bir güzellik. Güzelliğine ek olarak Bayan Hunt'ın enfes bir giyim zevki, gayet zarif bir duruşu ve çok asil bir tavrı vardı.

Hangi erkek onu görüp de âşık olmadan durabilirdi ki?

Lucius nasıl oluyordu da...

Bayan Hunt yüzünde kibar bir gülümsemeyle, "Övgüye değer bir sunumdu Bayan Allard," dedi. "Okulunuzdaki müdürünüz ve arkadaşlarınız eminim sizinle gurur duyuyorlardır. Öğrencileriniz de öğretmenleri olduğunuz için çok şanslılar."

Kibar ve mesafeli bir biçimde konuşuyordu. Sesinde çok iyi ayarlanmış bir yukarıdan bakış havası vardı.

Frances, "Teşekkür ederim," dedi. "Gençlerin beyinlerini ve yeteneklerini geliştirme olanağına sahip olduğum için çok mutluyum."

Bayan Hunt'ın ona olan ilgisi geçmiş olmalıydı ki genç adama dönüp, "Lucius," dedi. "Konser sona erdiğine göre Amy'yi üst kata, odasına götürsem, diyordum."

Lucius, demişti. Genç adama adıyla hitap ediyordu. Belli ki aileyle yakın bir ilişki içindeydi ve Marshall Malikânesi de sık sık girip çıktığı bir yerdi. Eh, sonuçta kısa süre içinde evleneceklerdi. Genç adam istediği kadar inkâr etsin, daha nişanlı bile olmadıklarını ileri sürsün, gerçekler gözünün önündeydi işte.

Ne önemi vardı ki?

Genç adanı sakın bir ses tonuyla, "Sen dert etme Portia," dedi. "Annem geç olduğuna inandığı zaman Amy'yi odasına yollayacaktır."

Bayan Hunt, Leydi Sinclair ile sohbet etmekte olan annesine katılmak üzere dönerken gülümsüyordu. Frances ise kızın dudaklarındaki gülüşün gözlerine ulaşmadığını fark etmişti.

Genç adama döndüğünde Vikont tek kaşını kaldırmış yüzüne bakıyordu. "İnsanın kâbuslarından fırlayıp hayatının içine düşüveren azap dolu anlardan biri işte. Bak hâlâ ayaktayım ve sonuna dek dayanacağım."

Galiba Bayan Hunt ile karşılaşmalarından söz ediyordu.

"Çok güzelmiş," dedi.

"Kusursuzdur." Öbür kaşı da havalanıp diğerinin yanına gelmişti. "Sorun şu ki Frances, ben kusursuz değilim ve hiçbir zaman kusursuz olmayı istemedim. Kusursuzluk, şeytani, berbat bir şey... Örneğin sen kusursuzluktan çok uzaksın."

Genç kadının hiç gülecek hali yoktu ama dayanamayıp gül-

dü. Teyzelerinin yanına dönmek üzereydi ancak yanlarına doğru ilerleyen çifti görüp kalakaldı.

Ah!

Yanıdaki hanımın az önünde ona doğru yürüyen adam, yuvarlak yüzünü çevreleyen sapsarı saçları ve mavi gözleriyle eskisi kadar yakışıklıydı. Yüzü hafifçe solgun, bakışları ise şaşkıındı.

Salonda başka kimseyi görmüyormuş gibi, "Françoise..." diye mırıldandı. "Françoise Haiard."

Daha Lord Sinclair'in kolunda salona girerken böyle bir şeyle karşılaşacağını biliyordu. Olmaması mucize olurdu, diye düşündüğünü anımsadı. Ne var ki, şarkı söylemeye başladığı anda tüm korkularını ve aslında burada olmaması gerektiğini unutupveriri işti.

Görmeyi en istemediği kişiyle karşılaşmıştı. Aslında bu ifade daha çok arkasındaki hanını için geçerliydi.

"Charles," diyerek adama elini uzattı. Adam elini tutup sıktı ama ne dudaklarına götürdü, ne de öpmeye yeltendi. Frances upuzun ve karanlık bir tünelden bakar gibi bir zamanlar sevdiği ve üç yıl önce az kalsın evleneceği erkeğe bakarken Lucius, "Demek Kont Fontbridge ile tanışıyorsunuz?" dedi. "Ve elbette annesi Kontes Fontbridge ile de?"

Genç kadın bakışlarını hafifçe geride duran kadına çevirdi. Kontes Fontbridge eskisi kadar heybetli ve korkutucu görünüyordu. Her zamanki gibi boyuyla değil de varlığıyla ve ağırlığıyla oğlunu gölgede bırakıyordu.

"Leydi Fontbridge," diyerek kadını selamladı Frances.

Kontes, yüzündeki düşmanca ifadeyi gizlemeye gerek görmeden sert bir ses tonuyla, "Matmazel Halard," dedi. "Görüyorum ki Londra'ya dönmüşsünüz. Sinclair... Bundan böyle bir davet verdiğinde dostlarını eğlendirmesi için ayarladığın şarkıcıların kim olduğunu da haber ver de davete katılıp katılmama kararını doğru bilgiler ışığında alalım. Aslına bakarsan senin Bayan Frances Allard'ın, bir zamanlar çok kötü bir tecrübe yaşadığımız Matmazel Françoise Halard olduğunu anlamamız gerekirdi."

Annesinin söylediklerini duymamış gibi genç kadına bakan Kont, "Françoise... Bunca zamandır nerelerdeydin?" diye sordu. "Ortadan kaybolmanın nedeni şey olabilir mi? Şey..."

Annesi elini oğlunun koluna koyup, "Hadi Charles, gidelim," diyerek onu susturdu ve Vikont'a dönüp, "Uğramamız gereken bir yer daha var. Size iyi akşamlar Sinclair," dedi.

Frances'ı görmezden gelmişti.

Charles hafifçe eğilerek genç kadını selamladı. Kontes tarafından sürüklenmeden önce Frances'a üzgün bir bakış atarak annesinin peşinden yürüdü. Sağa sola bakmadan kapıya doğru ilerleyen Kontes'in saçma iştirilmiş tüyler kadının rüzgârına kapılmış, tuhaf bir biçimde salmıyordu.

Vikont Sinclair, "Bu da senin kâbuslarından fırlayıp hayatının içine düşen azap dolu anlardan biri mi yoksa Frances?" diye sordu. "Yoksa Françoise mı demeliydim? Yanılmıyorsam Fontbridge, ıskartaya çıkardığın eski sevgililerinden biri olmalı."

Frances, "Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı. "Teyzelerim de gitmek istiyor olmamalılar. Onlar için de oldukça yorucu bir akşam oldu."

"Ah, evet. Kaç tabii; en iyi yaptığın da bu zaten. Acele etme seni eğlendirecek başka sürprizlerim de var. Gel seni Leydi Lyle'in yanına götüreyim."

"O da mı burada?" Frances kendini tutamayıp güldü. Bu felaketin tamamlanması için tek eksik George Ralston'du.

"Seni dinlemek isteyeceğini, senin de onu yeniden görmekten memnun olacağını düşünüp onu da davet ettim."

"Demek öyle düşündünüz?" Genç adama döndüğünde gü-lümsüyordu. "Gerçekten mi? Sizce onu yeniden görmeyi ya da onunla barışmayı isteseydim, onu kendim arayamaz mıydım?"

Genç adam derin bir iç çekti.

"Birkaç ay önce bir kar fırtınasında karşılaştığımızda ve yola benim arabamla devam etmekten başka çaren olmadığını sana söylediğimde soğuk bir hayır yanıtı almıştım. O anda hayatımın en büyük hatasını yapmışım Frances. İsteksizce de olsa şövalyelik tarafıma boyun eğip seninle tartışmaya kalk-

tını. O anda seni olduğun yerde bırakıp yoluma devam etmeliydim."

"Evet, öyle yapmalıydınız. Ben de hakkınızda edindiğim ilk izlenimle kalırdım hiç değilse."

"Tanıştığımız andan beri birbirimizin felaketi olduk; far-kındasın değil mi?"

"Siz benim felaketim oldunuz."

"Sense benim hayatınım ışığı ve tadı oldun."

"Ben sizin hiçbir şeyiniz olmak istemedim. Sizinle hiçbir bağım olmasını istemediğim konusunda her zaman yeterince açık davrandığımı sanıyorum."

"Bedenini ve ruhunu benimkiyle birleştirdiğin o unutulması mümkün olmayan tek gece dışında... Üç kez, tam üç kez, Frances. O gecenin bir tecavüz olduğunu mu söyleyeceksin yoksa."

Lanet olsun, bir balo salonu dolusu insanın önünde tartışıyorlardı. Frances tam bunu düşünürken Leydi Lyle'ı gördü. Balo salonu kısmında, diğerlerinden ayrı bir yerde tek başına oturuyordu. Her zamanki gibi çok şıktı. Gümüş beyazlığında-ki saçları tepesinde toplanmış, buklelerle süslü görkemli bir topuz yapılmıştı. Halinden memnun bir ifadeyle onlara bakıyordu. Gözleri karşılaştı.

Frances genç adama dönüp, "Leydi Lyle ile konuşmak gibi bir arzu duymuyorum," dedi. "Burada daha fazla kalmakta da hiçbir anlam görmüyorum. Gidip teyzelerimi bulsam iyi olacak. Bu gece benim için yapmaya çalıştığınız şey için teşekkür ederim Lord Sinclair. Benim hoşuma gideceğini sandığınızı görebiliyorum. Bir süre de öyle oldu. Fakat önümüzdeki birkaç gün içinde Bath'e döneceğim. Bu artık son veda."

"Yine mi?" Genç adanı gülümserken kaşlarından biri yine havalanmıştı. Gülümsemesine karşın bakışlarına sinen umutsuz ifade genç kadının gözünden kaçmadı. Hatta aynı umutsuzluk duygusu kendi yüreğini de mengene gibi sıkıyordu. "Sence de bu iş biraz sıkıcı olmaya başlamadı mı, Frances?"

Frances, Martha teyzesine Gertrude teyzenin ölüm döşeğinde olduğunu söyleyip, kendisini kandırarak buralara getirt-

meşini genç adama anımsatmak istediye de vazgeçti.

"Hoşça kalın," diye fısıldadı.

Genç adam birkaç kez başını salladıktan sonra aniden arkasını dönüp uzaklaştı.

Frances ardından bakarken bunun gerçekten de son veda olup olmadığını merak ediyordu.

Nasıl olmayacaktı ki?

Kontes Fontbridge Londra'ya döndüğünü öğrenmişti.

Charles da öyle.

Ve Leydi Lyle...

George Ralston'un da öğrenmesi an meselesiydi.

Frances'in, Bath'in yeterince güvenli bir sığınak olacağını ümit etmekten başka çaresi yoktu.

22

Lucius, bu kez Frances'in gitmesine engel olmayacaktı; bu konuda kararlıydı. İçinden geçenleri ve niyetini ona açıkça anlatmıştı. Genç kadının da kendisine karşı ilgisiz olmadığını ona kanıtlamak için elinden geleni ardına koymamış, erkeklik egosundan sıyrılarak aralarında bir aşk ilişkisi olmayacak olsa bile genç kadına ün ve servet kazandıracak bir müzik kariyeri konusunda gerekli ayarlamaları yapmıştı.

Yine de genç kadının inadını kıramamıştı.

Kendisini daha fazla rezil etmek ve gülünç duruma sokmak istemiyorsa... Gitmesine izin verecekti. Bundan başka yapabileceği başka bir şey yoktu.

Kendi nikâh hazırlıklarıyla ilgilenmeye ve başka şeyler düşünmeye başlasa iyi ederdi.

Kendi lafı sinirlerini yerinden oynatıyordu.

Konserden sonraki gün Portia ve annesiyle bir öğleden sonra geçirmişti. Ruh halini neşeli ya da keyifli olmak bir yana,

teslimiyetçi olarak bile tanımlayamazdı. Amy'yi Londra Kalesi Müzesi'ne götürmüştü. Eve geri döndüklerinde ise annesine akşam yemeğine katılmayacağını haber vermek için başını resim odasından içeri uzatmasıyla misafirlerle karşılaşmıştı.

Bir an sonra, evde başka birilerinin olup olmadığını önceden hizmetlilere sormadığı için kendisine küfrediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Herkes oradaydı; annesi, Margaret, Caroline ve Emily, Leydi Balderston ve Portia ile oturmuş sohbet ediyorlardı. Tait do orada olup yardım arayan gözlerle kendisine bakmış olmasaydı, Lucius özür dileyip kaçacaktı ama sevgili eniştesini kaderine terk etmeye gönlü razı olmamıştı.

Böylece birkaç dakika sonra kendini, elinde bir fincan çayla kanepede Portia'nın yanında oturuyor bulmuştu.

Başlıklar hakkında kapsamlı bir sohbeti bölmüştü anlaşılan. Onun gelişiyile konu bağlanırken, Tait ile arasında anlamlı bir bakışma yaşandı. Başlıklar hakkında söylenebilecek ne varsa söylendikten sonra Portia ona dönüp, "Annem de az önce Leydi Sinclair'e, Amy'nin dün geceki konsere katılmasının ne denli yanlış bir hareket olduğunu anlatıyordu," dedi.

"Öyle mi?" Yine sinirlenmeye başlıyordu.

Portia hiç fark etmeden, "Aslına bakarsan iş, baştan sona bir hataydı," diye konuşmasını sürdürdü. "Önümüzdeki günlerde çok başını ağrıtabilir. Durumu bilmemen kabul edilebilir bir mazeret elbette. En azından ben seni bu şekilde savunacağım. Ders almayı bildiğimiz sürece hataları telafi edebiliriz. Sen de dikkatli olmayı zaman içinde öğreneceksin bence; akıllı başında birinin önerilerine kulak verdiğin takdirde daha az hata yapacaksın."

Lucius Portia'yı şaşkınlıkla dinliyordu. Bu kız neler saçmıyordu böyle? Akli başında biri diyerek kendi önerilerini dinlemeden bir karar almaması gerektiğini mi söylemeye çalışıyordu? Tabii ki, öyle diyordu, üstelik bu bir öneri değil, ısrardı.

Portia kibarca, "Gelecekte, konserlerinde yer alacak sanatçıları seçerken biraz daha özen göstermelisin," dedi. "Bayan Allard'ın geçmişi hakkında araştırma yapmış olman gerekirdi, Lucius. Gerçi insan ilk bakışta bir öğretmenin saygın bir insan

olduğunu düşünüyor. Annem, babam ve ben alçakgönüllülük gösterip kendisine iltifat ederken öyle olduğu varsayımında bulunmuştuk."

Herkes sessizce dinliyor, Portia'nın söylediklerini onaylıyor görünüyordu. Lucius'un gözleri kısılmıştı. İçinde bulunduğu ruhsal durumu sinirlilik hali olarak tanımlamak yanlış olurdu. Bunun ötesine geçmiş, tehlikeli bir aşamaya doğru sürükleniyordu. Yine de duygularını göstermemeyi başardı.

"Tam olarak neden söz ediyorsun, Portia?" diye sordu. "Hangi özelliği nedeniyle Bayan Allard'ı saygıdeğer bulmuyorsun? Hakkında ne gibi dedikodular duydun?"

Kendileriüe yapılan haksızlıktan duyduğu rahatsızlık Leydi Balderston'un sesine yansıyor. Tiz bir ses tonuyla, "Dedikodu yapacak kadar bayağı olmakla suçlandığımıza inanamıyorum, Lord Sinclair," dedi. "Duyduklarımız, dün gece Leydi Lyle'in şahsen anlattığı şeyler. Leydi Lyle bir zamanlar iyi niyetinin kurbanı olup hakkında yanlış bilgi aldığı Fransız bir kıza evini açmış. Bu kız şimdi kendini İngiliz diye yutturmaya kalkıyormuş."

"Bayan Allard'ın tüm günahı bu muymuş?" Lucius tek kaşını havaya kaldırmıştı. "Birilerinin adını Halard olarak söylemesi mi? Fransız bir babasının ve İtalyan bir annesinin olması mı? Buraya geldiğinde daha bebekmiş. Bir Fransız casusu olsun diye ülkeye sokulmuş olabilir mi? Öyle olsaydı ne heyecanlı olurdu, değil mi? Belki de bir an önce kızı yakalamalı ve hakkında bir hüküm verilinceye dek Londra zindanlarına kapatmalıyız."

Tait'ten komik bir ses çıktı; gırtlakını temizler gibi yapıp gülüşünü gizlemeye çalıştığı belli oluyordu.

Annesi, "Lucius, laubaliliğin sırası değil," diye mırıldandı. Lucius, "Öyle bir şey yapan mı oldu?" diyerek bakışlarını annesine çevirdi. Hemen yanında oturan Emily, gözlerinde şakacı bir parıltıyla ona bakıyordu. Gamzeleri belirginleşmişti.

Caroline, "İsminin Fransızca söylenişini ben çok sevdim. Değiştirme gereksinimi duymasının nedenini anlayamıyorum," diye söze karıştı.

Portia dayanamadı. "Gerçek şu ki, Lucius," dedi. "Leydi Lyle kızı kapı dışarı etmek zorunda kalmış. Çünkü kız, yanlış insanlarla düşüp kalkıyor, saygın bir hanımefendinin değil katılmak, varlığından bile haberdar olmayacağı özel partilerde şarkıcılık yapıyor, utanılacak bir şöhret sahibi olma yolunda hızla ilerliyormuş. Kim bilir nelere bulaşmıştır?"

Annesi, "Portia, hayatım, böyle şeylerden konuşmasak olmaz mı?" diyerek konuyu sonlandırmaya çalıştı.

Portia'nın söyleyeceklerini bitirmeden susmaya niyeti yoktu. "Evet, böyle konulardan konuşmak zorunda kalmamalıydık, anneciğim ama Lucius'un Leydi Sinclair'i ve kız kardeşlerini nasıl tehlikeli bir biçimde rezaletin eşiğine getirdiğini anlaması çok önemli. Gerçeğin, yumuşatılarak da olsa, şu ancla odasında dinlenmekte olan Kont Eclgecombe'a da bir şekilde anlatılması gerekiyor. Leydi Lyle'ın bize anlattıklarını başka kimseye anlatmayacak kadar sağduyulu davranacağına güvenmek durumundayız. Biz de bu konudan hiç kimseye söz etmeyeceğiz. Leydi Lyle bu sırrı saklayacağına ilişkin söz verdi ama biz de bu konuda tek kelime etmemeliyiz."

"Leydi Lyle bu sırrı saklamaya söz mü vercli?" Lucius gözlerini kısmış, Portia'yı süzüyordu.

Portia, "Bu kız tarafından aptal yerine konduğunu başkalarının öğrenmesini ister mi sence?" diye sordu. "Ama annemle babamın ve elbette benim öğrenmem gerektiğim düşünmüş."

"Neden?"

Bu soru karşısında Portia ilk kez şaşırmış gibi görüncüyse de çabucak kendini toparlayıp, "Ailelerimiz arasındaki yakın ilişkiyi bildiği için olsa gerek," diye yanıt verdi.

Lucius, "Neden doğrudan benimle konuşmadığını merak ettim," dedi.

Margaret., "Bence Leydi Lyle, Bayan Allard'ın dün geceki muhteşem performansında pay sahibi olamadığına bozuldu. Bu yüzden de ortaya bir dedikodu atıp ailenin huzurunu kaçırmaya ve onunla ilişkimizi kesmeye çalışıyor," diye kendi fikrini belirtti. "Bunların hepsi incir çekirdeğini doldurmayacak suçlamalar."

Emily, "Bence de Marg," dedi. "Bayan Allard'ın daha önce neler yaptığından bize ne?"

Caroline ise, "Ona her zaman eşlik etmekten zevk duyarım," dedi. "Böyle aptalca bir şeyi ciddiye alıp bize anlatman beni çok şaşırttı Portia."

Leydi Sinclair her zamanki gibi politik davranıp, "Oh, ama yine de duyduklarını aktarıp bizi uyardıkları için Leydi Bal-derston ve Portia'ya teşekkür etmeliyiz," diye ortamı sakinleştirmeye çalıştı. "Bizim haberimiz olmadan arkamızdan dedikodu yapılmasından iyidir. Bayan Allard ise Leydi Lyle ile yaşarken her ne kusuru var idiyse, düzeltilmiş görünüyor. Bu da onun adına artı puan sayılır. Her şeye karşın dün gece o muhteşem sesi dinleme olanağını bulduğum için kendimi şanslı görüyorum. Emily, sanırım fincanlar boşaldı. Birer çay daha koyar mısın?"

Lucius ayağa kalktı.

Annesi, "Gidiyor musun?" diye sordu.

Annesini kısaca, "Evet," diye yanıtladı. "Bayan Allard'ı aramam gerekiyordu, unutmuşum."

"Dün gece nedeniyle şahsen teşekkür etmek için 111i? Bence de bu iyi fikir Lucius. Eğer kalkmışsa belki büyükbaban da seninle gelmek ister. Hatta Amy de..."

Lucius, "Ben yalnız gideceğim," dedi. "Gece için dün teşekkür etmiştim. Bu gün gitme nedenim başka..."

Bir an sustu ama başladığı cümleyi bitirmesi gerekiyordu. Tüm gözler 011a çevrilmiş, herkes ne söyleyeceğini merakla bekliyordu.

"Ona evlenme teklif edeceğim," dedi.

Kalın halılarla kaplı resim odasından çıkarken yere iğne düşse sesi duyulurdu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odasına giderken Lucius, yine yaptım yapacağımı, diye düşünüyordu. Ağzını açmış ve bir çuval inciri berbat etmişti.

Ne var ki hiç pişman değildi.

Frances oldukça yoğun bir sabah geçirmişti. Bir gece önce-

ki karmaşa, gerilim ve üzüntüden sonra sabahın böyle olmasını beklemiyordu. Gece de doğru dürüst uyuyamamıştı.

Teyzeleri erken kalkmaya alışkın değillerdi. Bu yüzden Charles'ın mektubu getirildiğinde Frances kahvaltı masasında yalnızdı.

Mektubunda onu görmek için yalvarıyor, tek kelime bile etmeden kaçıp gitmesinin nedenini anlayamadığını yazıyordu. Evet, son görüşmelerinde tartışmışlardı ama daha önce ele bu türden anlaşmazlıklar yaşamış, her defasında bir orta yol bulmuşlardı. Eğer korktuğu buysa artık ona kızgın değildi. Londra'dan ayrıldıktan sonra yaptıklarının kefaretinin ödemiş olduğunu görebiliyordu. Sessiz sakın bir biçimde yaşadığını ve hayatını saygın bir iş olan öğretmenlikle kazandığını da öğrenmişti.

Frances mektubu katlayıp yanındaki tepsiye bıraktı. İştahı kaçmıştı.

Kont Fontbridge ile sosyeteye takdim edildiği yaz sezonunda karşılaşmışlar ve kısa sürede birbirlerine âşık olmuşlardı. Kendisiyle evlenmek istemiş ama annesine bir Fransız göçmeninin kızını gelin olarak kabul ettirebilmek için biraz zamana gereksinimi olduğunu söylemişti. Sonra babası ölmüş, bu kez de annesinin servet sahibi olmayan bir gelin adayına rıza göstermesi için zaman gerekmişti. Ardından evlenmeyi düşündüğü kızın hayatını şarkı söyleyerek kazanan bir insan olmasını sakıncalı bulmaya başlamıştı. Frances, evlenmeleri için uygun zaman ve koşulların bir araya gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştı ki ona duyduğu sevginin zayıflamaya başladığını fark etti. Tam o sıralarda katılıp şarkı söylediği bir özel partiyi duyan Kont'la büyük bir tartışma yaşamış, Frances nişanlı bile olmadıklarına göre, istediğini yapmakta özgür olduğunu belirterek kendini savunmuştu. Charles da bunun üzerine ilişkilerini bitirdiğini ve onu bir daha görmek istemediğini söylemişti.

Gerçekten de öyle olmuştu -en azından dün geceye dek. Bu arada kendisi de onu bir daha görmeyeceğine dair söz vermişti. Daha da kötüsü...

Mektubu yanıtlamaması gerekiyordu. Bu bir şeref mesele-siydi. Ama yine de...

Yapılması gereken açıklamaları yapmayarak şüpheli bir geçmiş yarattığının farkındaydı. Buna karşın babasının ölümünün ardından geçen iki yıla gerçekten de onun tarafından yapılan hatalar ve yanlış değerlendirmeler damgasını vurmuştu. Buna da onun her istediğini yapan, ona yol gösteren, bir yuva veren ve her kararı onun yerine alan bir adamın yere göğe sığ-dıramadığı, hatta taptığı kızı olarak büyütülmesi neden olmuştu.

Frances kahvaltı tabağını hafifçe itip gözlerini yumdu. O iki yılı düşünmemek için kendini koşullandırmıştı. Şimdiye kadar da gayet iyi gitmişti. Hayatının sorumluluğunu tek başına yüklenmiş ve ayakta kalmayı pekâlâ becermişti. Ulaştığı noktada kendiyse gurur duyuyordu. Ne var ki, olmuş bir şeyi kişisel iradeyle, yalnızca anımsamak istememekle silip atmak, ortadan yok etmek mümkün olmuyordu; hele de bu insan yaşan-tısmadaki boşa harcanmış iki yıl gibi önemli bir unursa. Keşke o günlere dönebilseydi de her şeyi başka türlü yapsaydı. Bunu sık sık düşünmüş, gerçekten de böyle bir olanağa sahip olabilmeyi çok istemişti. Hâlâ da istiyordu.

Gözlerini açtı. Dalgın dalgın beyaz masa örtüsüne bakarken, öyle ya da böyle döndüm işte, diye düşündü. Artık daha önce yaptığı gibi kimseye görünmeden Londra'dan kaçması mümkün değildi. Görünmek istemediği kim varsa -Charles, Kontes Fontbridge, Leydi Lyle-hepsiyle karşılaşmıştı. George Ralston'un da Londra'da olduğunu en kısa zamanda öğreneceğinden emindi.

Kimseye görünmeden kaçamayacağına göre belki de tam anlamıyla ortaya çıkması gerekiyordu.

Hem belki gecikmeli de olsa bir şeyleri düzeltebilirdi.

Bir saat sonra tek başına Kontes Fontbridge'in evine doğru yürüyordu. Ziyaret için pek uygun bir zaman olmayabilirdi ama o da dost ziyareti yapmıyordu zaten.

Kont'un Grosvenor Meydanı'ndaki evine ulaştığında kâhyaya Kontes'in evde olup olmadığını sordu. Diğer yandan

Charles'a yazdığı mektubu kâhyaya teslim edip Kont'a verilmesini sıkı sıkı tembihledi.

Kâhya gelişini Kontes'e bildirmek için yukarı çıktığında genç kadın seramik döşemeli antrede tek başına kaldı. Kon-tes'in onu kabul etmemesi gibi bir durumun söz konusu olacağını sanmıyordu. Birkaç dakika sonra üst kattaki küçük oturma odasına alındı.

Herhangi bir selamlaşma olmadı. Kontes küçük bir yazı masasının önünde ayakta duruyordu. Başını zarif bir biçimde hafifçe yana eğmiş, kollarını kavuşturmuş konuğuna bakıyordu. Oturmasını söylemedi.

"Demek verdiğiniz sözü tutmaya gerek görmediniz Matmazel Halard," dedi. "Sanırım bunun gerekçesini açıklamaya geldiniz ama hiç zahmet etmeyin. Hiçbir gerekçeyi kabul etmiyorum. Madem Londra'ya döndünüz sonuçlarına da katlanacaksınız."

Frances, "Buraya teyzemin hastalığı nedeniyle geldim, hanımefendi." dedi. Kont Edgecote'un ricası üstüne Marshall Malikânesinde şarkı söylemeyi kabul ettiğinde de aile

dışından konuk kabul edileceğini bilmiyordum. Her neyse... Teyzem iyileşti, konser de bitti. Daha fazla oyalanmadan Bath'e döneceğim. Ama buraya, Londra'ya gelişimi mazur göstermek için gelmedim. Aslında üç yıl önce sizinle o anlaşmayı yapmamalıydım. Yaptım, çünkü Charles'ın yaşantısını insafsızca kontrol etmenizden, onun evlenmek istediği kadını uzaklaştırmak amacıyla para teklif etmenizden ötürü size kızmıştım. Yoksa oğlunuzla evlenmek gibi bir niyetim yoktu. Bunu o zaman kendisine de söylemiştim."

"Anlaşmamıza uymamanız durumunda belli yaptırımlar vardır."

"Doğru, vardır." Bunlar Frances'ı korkutmuyor değildi ancak korkunun yaşantısını yönetmesine daha fazla izin vermek istemiyordu. Uydurma bir gerekçeyle ele olsa, Lord Sinclair onu buraya getirtmekle belki de çok iyi yapmıştı. Belki de bütün bunların olması gerekiyordu.

"İsterseniz o yaptırımları uygulamaya koyabilirsiniz, ham-

mefendi. Sizi durdurma şansım yok sanırım; öyle değil mi? Yalnızca neden bunlarla uğraşmak istediğinizi anlayamıyorum. Üç yıl önce size bir söz verdim ve tutmaya da kararlıyım. Ne var ki, hiçbir anlaşma sonsuza dek geçerli değildir; sonsuzluk çok iddialı bir kelime. Sizin amacınız beni oğlunuzdan ayırmaktı. Aslında bu ayrılığın olması gerektiğini ben, bana yaptığınız ödemeden bir süre öncesinde anlamıştım ama bunun bir önemi yok. Benim de ödemem gereken borçlarım vardı. Her şey geçti gitti ve unutuldu. Yakında Bath'e dönüp öğretmenliğe devam edeceğim. Ancak artık bir daha geri dönmeyeceğime ilişkin bir söz veremem. Bundan sonra ne size, ne de bir başkasına yaşantımı kontrol etme hakkı tanımayacağım."

Kontes Fontbridge kısıklı gözlerinin ardından genç kadına sert sert bakıyordu. O daha bir şey söyleyemeden ya da düşüncelerini toparlayamadan arkasını dönen Frances, odadan çıkıp gitti.

Merdivenlerden inip güneş içindeki kaldırıma, temiz havaya çıktığında hafifçe başı dönüyordu. Charles ile karşılaşmadığı için içi çok rahatlamıştı. Herhalde dışarıdaydı.

Bir an eve dönmeyi düşündü. Son yirmi dört saatte -hatta daha da az bir sürede- şu son Noel'den önceki üç yıl boyunca yaşadığı heyecandan daha fazla heyecan yaşamıştı. Ama bir kez başlamıştı ve durmak istemiyordu.

Kısa süre sonra az önce bulunduğu oturma odasından çok daha görkemli bir salondaydı. Leydi Lyle ise gelişinden hoşnut olmadığını ilan eden bir pozda değil, aksine kanepesine uzanmış, kucağındaki köpeği okşar bir durumda kabul etti kendisini. Gelişi onu eğlendirmişe benziyordu.

Başıyla genç kadını selamlarken o tanıdık, kadifemsi sesiyle, "Pekâlâ Françoise, demek beni görmezden gelemeyeceğine karar verdin, öyle mi?" diye sordu. "Bundan gurur mu duymalıyım, çocuğum? Giysilerinin buram buram taşra kokmasına karşın gayet iyi görünüyorsun. Dün geceki giysin de bir felaketti. Hele saçların... İnsanın seni görünce ağlayışı geliyor."

"Ben bir öğretmenim hanımefendi."

Leydi Lyle odaya bir yabancınn girmesiyle havlamaya başlayan köpeğini sustururken, "Öyleymiş, duydum," dedi. "Bunca zaman Bath'de olduğunu ve öğretmenlik yaptığını duymak beni çok güldürdü. İnsanı can sıkıntısından öldürecek bir yaşam biçimi olmalı."

Frances ona da, "Öğretmenliği seviyorum," diyerek aynı açıklamayı yaptı.

Leydi Lyle yeniden gülüp, elini boş versene, der gibi salladı.

"George Ralston burada olduğunu duyunca çok sevinecek," dedi. "Tek kelime bile etmeden ortadan yok olmak çok çirkin bir davranıştı ama ona yazdım. Sanırım seni affedecek ve yeniden ajansın olmayı kabul edecektir."

"Ben Bath'e geri döneceğim."

"Saçmalama çocuğum. Hem otur lütfen. Sürekli başımı kaldırmaktan ensem tutulacak. Hiçbir yere gitmeye niyetli değilsin. Harika bir atılım yapmış, Kont Edgcombe ile Vikont Sinclair'in dikkatini çekmişsin bir kere. Geçenlerde Bath'e gitmişlerdi tabii; anlıyorum. Onların sayesinde Lord Heath'in desteğini de garantilediğini düşünüyorsun. Harika bir ilerleme kaydetmişsin. Birkaç yılını almış olsa da sonunda işleri yoluna sokmuş gibi görünüyorsun. Bu arada sesinin de oldukça terbiye olduğunu belirtmeliyim. Dün geceki gösteri oldukça etkileyiciydi, doğrusu. Ama bu çabalarının seni hiçbir yere götüremeyeceğini biliyorsundur herhalde. Baron Heath'in sponsorluğunu kabul edebilecek durumda olmaman bir yana, etkili dostlarını da kaybedeceksin Françoise. Sinclair ile nişanlanmak üzere olan hanımefendinin ya da annesiyle babasının kulağına fısıldanacak birkaç cümle ile şöhret hayallerine veda edip şansını başka yerlerde aramak zorunda kalacağını tahmin edersin herhalde. Ve bu cümleler dün gece ilgili kulaklara fısıldandı bile. Kızcağıza hiç kızma. Çok düzgün biridir ve Sinclair'in üstünde büyük etkisi vardır."

Bir gün önce olsa, Frances korkup sinebilirdi ama bugün ona bir şeyler olmuştu. Kendini kış uykusundan uyanmış gibi olağanüstü enerjik ve güçlü hissediyordu. Kendisine kurduğu yeni yaşam içinde hür olduğunu sanmıştı ama... Öyle değildi.

Tam olarak serbest kalabilmesi için geçmişiyile hesaplaşması gerekiyordu.

Oturmadı.

"Benim size hiçbir borcum yok, Leydi Lyle," dedi. "Sanırım eskisi gibi üstümde hak iddia edebilmek için böyle bir şey varmış gibi yapacaksınız. Eğer bir borcum varsa, o da babam öldüğünde bana evinizi açmanız nedeniyledir ki onu da ısrarlarınıza dayanamayıp kabul ettim. Üstelik bu borcu misliyle geri ödedim. George Ralston'a da bir borcum ya da yerine getirmek zorunda olduğum bir yükümlülüğüm yok. Londra'da yeterince uzun kalıp onu görme fırsatını bulsaydım kendisi eminim bir köle gibi ömür boyu ona çalışmak zorunda olduğumu iddia ederdi."

"Köle mi? Zavallı George! Senin için yaptıklarından sonra nasıl böyle konuşursun Françoise? Ünlü olma yolunda emin adımlarla ilerliyordun pekâlâ."

"Dillere düşme yolunda, deseniz daha uygun bir tanım olurdu bence. Bayan Hunt'a, Lord Sinclair'e ya da Lord Heath'e ne isterseniz anlatabilirsiniz. Beni hiç ilgilendirmiyor. Ben Bath'e döneceğim; hem de kendi isteğimle. Yuvam da, işim de, dostlarım da orada."

"Zavallı Françoise." Leydi Lyle köpeği itip kanepeden indirdi ve yerinde doğruldu. Eliyle kanepeye birkaç kez vurup genç kadının yanına oturmasını işaret ettikten sonra, "Kendini yeterince cezalandırmadın mı?" diye sordu. "Gel, şuraya otur da bu aptalca didişmeye bir son verelim. Birbirimizden her zaman hoşlanmışızdır; öyle değil mi? Hele babana tapardım. Biliyorum müzik kariyeri yapmayı hâlâ çok istiyorsun. Bunu inkar etmenin anlamı yok. Geçen gece bu apaçık ortadaydı. Ah benim aptal kızım. Yine yapabilirsin. Her şeyi elinin tersiyle itmene hiç gerek yok. Ralston'la konuşup bu işi..."

Frances, "Ben artık gitmeliyim," diyerek kadının sözünü kesti. "Bugün halletmem gereken başka işlerim var."

"Ah. Tıpkı baban gibi konuştun. O da böyle inatçı ve gururluydu. Ama çok da yakışıklı ve çekiciydi elbette. Karşı koyulamaz bir erkekti."

Frances arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Leydi Lyle arkasından, "Ralston bu işten hiç hoşlanmayacak, Françoise," diye seslendi. "Ben de öyle. Üstelik bu kez seni nerede bulabileceğimi de biliyorum. Herhalde çalıştığın okulu, adresini öğrenmek ve yöneticisi mi, müdürü mü, işverenin kimse onu bulup konuşmak pek de zor olmasa gerek. Batlı büyük bir kent değil, fazla kız okulu da yoktur herhalde."

Frances, "Ben söyleyeyim isterseniz... Bayan Martin'in kız okulu, Daniel Caddesi üstünde. İyi günler hanımefendi," dedikten sonra salondan dışarı çıktı.

Evden çıkıp caddeye inene dek gururla dimdik duruyordu. Sokağa çıktığında ise omuzları çökmüştü. Kontes Fontbridge ile Leydi Lyle'a meydan okumak güzeldi de, bu coşku yüzünden aşırı bir kendine güven duygusuna kapılması hata olurdu. Kontes Fontbridge de, Leydi Lyle da nerede yaşadığını öğrenmişlerdi. Her ikisi de çamur atmakta oldukça ustaydılar. Eğer birinden biri hayatını zorlaştırmayı kafasına koyarsa Bath'den de ayrılmak zorunda kalabilirdi. Durumu Claudia'dan gizlediğinden değil, ama saygın bir kız okulunda çalışan bir öğretmenin lekesiz bir ismi olmalıydı. Velilerin ya da Claudia'nın okuluna finans desteği sağlayan yatırımcının kulağına onunla ilgili en ufak bir dedikodunun gitmemesi gerekirdi. Hatta öyle bir olasılığın ortaya çıkması durumunda bile görevinden derhal ayrılması gerekirdi.

Ve bütün bunlar Vikont Sinclair'in yüzündendi. O işine burnunu sokmuş olmasaydı ne Londra'ya gelecekti, ne de bütün bunlar olacaktı.

Bu büyük haksızlıktı.

Marshall Malikânesi'ne de uğramayı düşündü ama oraya hangi gerekçeyle gidecekti? Oraya gidip Vikont Sinclair ile konuşmak istediğini söylemesi, çok münasebetsizce bir davranış olurdu.

Belki ona yazsa daha iyi ederdi. Tam bir baş belası olmuş ve bir süre onu gerçekten de çok rahatsız etmişti ama evlenme teklifini neden kabul etmediği hakkındaki gerçekleri öğreneceği kapsamlı bir açıklamayı hak ediyordu.

Ayrıca ona deli gibi âşıktı ve anlayışına ihtiyaç duyuyordu. Eve doğru yürürken ona Londra'dan yazmanın doğru olmayacağını düşünüyordu. Mektubunu alır almaz koş a koş Portman Caddesi'ndeki eve gelip yine onu ikna etmeye uğraşacaktı. Oysa onların arasında böyle bir ilişkinin mümkün olmadığını kendisi de pekâlâ biliyor olmalıydı.

Her neyse, bir gece önceki davranışlara bakılırsa, Bayan Hunt ile nişanlarının pek yakında gerçekleşmesi muhtemel görünüyordu.

Bath'e dönene dek bekleyecek, ondan sonra yazacaktı.

Son veda.

Bu düşünce onu acı bir biçimde gülümsetti.

Tek düşündüğü teyzelerinin üzülmemesiydi.

Charles'a tek bir açıklama yapmadan Londra'yı terk edeceği konusunda Leydi Fontbridge ile anlaşma yapmasının nedeni yalnızca kadına olan kızgınlığı değildi elbette. Korku da vardı. Kendisi için değil, teyzeleri için korkuyordu. Onların üzülmesine dayanamazdı. Onu kendi kızlarıymış gibi sevdiklerini, dünyada birbirlerinden sonra en sevdikleri varlığın kendisi olduğunu sık sık söylerlerdi.

Kontes kinini kusacaktı... Onu mahvetmeye karar verdiyse işi zordu.

Eve vardığında teyzelerini bir arada gördü. Arka bahçedeki camlı kameriyede oturmuş güzel havanın tadını çıkarıyorlardı.

Onlara katılmak üzere yürürken bir karar verdi.

Üç saat kadar sonra Bath yoluna koyulmuştu. Akşam olmak üzereydi. Teyzelerinin de söylediği gibi, yola çıkmak için sabahı beklemesi çok daha akıllıca olurdu. Ancak madem karar vermişti, hemen yola çıkmalıydı. Bir an önce okulun, alışık olduğu o koruyucu ortamına, işten başka bir şey düşünmesine olanak tanımayan günlük koşuşturmacasına ve dostlarının yanma dönmek için sabırsızlanıyordu.

Gece bir yerlerde konaklaması gerekecekti. Neyse ki meteliksiz değildi. Hanın birinde bir gecelik konaklamayı ödeyebilecek durumdaydı.

Alelacele yola çıkmasının tek nedeni bir an önce Bath'e

ulaşma arzusu değildi. Bir an önce Londra'dan ve ondan uzaklaşmak zorunda olduğunu da hissediyordu. Genç adamın yeni bahaneler yaratıp onunla konuşmaya çalışmasından çekiniyordu. Bir gece önceki olumsuz tavrına karşın yanına gelmesinden korkuyordu.

Onu bir kez daha görmeye dayanamayacaktı.

Kendine kalbini ve ruhunu onarmak için bir şans vermek istiyordu.

Büyük teyzeleri hayal kırıklığına uğramışlardı elbette. Baron Heath'e ne olacak, müzik kariyerinden vaz mı geçeceksin, peki ya Lord Sinclair, diyerek onu soru yağmuruna tutmuşlardı. Lord, hiç şüphesiz, sevgili yeğenlerine âşık olmuştu. Konser gecesi her ikisi de bu kanıya varmışlardı.

Neyse ki, sonuçta kararına saygı göstermiş ve yalnızca onları görmek için bunca yol gelip bir haftaya yakın bir süre yanlarında kaldığı için teşekkür ederek onu hayır dualarıyla uğurlamışlardı.

Elbette her zamanki gibi teyzelerinin özel arabasıyla gidecekti.

Uzun kucaklaşmalar ve gözyaşları içinde geçen bir vedalaşma sahnesinden sonra yola koyulmuştu.

Londra'nın dış mahallelerinden geçip kırsal bölgeye doğru ilerlerken Frances, her şey biraz geçen Noel'i andırıyor, diye düşündü. Koltukta bedenini dinlendirebileceği rahat bir köşe araçlı. Kendini müthiş yorgun ve bezgin hissediyordu. Bunda o kadar şaşacak bir şey de yoktu. Olup olacağı buydu.

Bu kez kardan eser yoktu.

Ve bu kez... Daha hızlı bir arabayla ardından gelecek bir Lucius Marshall da olmayacaktı.

Birkaç damla gözyaşı döktüyse de mendilini çıkarıp aceleyle gözlerini sildi.

23

Lucius, Frances Allard'la birkaç kez daha münakaşa ederse, çenesini sıkmaktan ağzında diş kalmayacağını düşündü.

Frances'ı ikna etmek için gerekirse canını çıkarana dek silkelemeye hazır bir ruh hali içinde Portman Caddesindeki evin kapısına dayandığında, genç kadını yarını saat arayla kaçırdığını öğrendi. Bir on dakika kadar da... Geç kaldığını, sevgili yeğenlerini kalmaya ikna etmek için biraz claha erken davranması gerektiğini söyleyen gözyaşları içindeki teyzelerle harcadı.

Frances, öğrencilerini fazlasıyla ihmal ettiğini, büyük olasılıkla bugün Bath'e ulaşamayacak olsa da, hemen yola çıkmak istediğini söylemişti.

Bayan Melford'a dönüp, "Sanırını kendi arabanızla yolladı-mız, değil mi hanımefendi?" diye sordu.

Kadın, "Elbette," diye yanıt verdi. "Posta arabasıyla gitmesine izin verecek değildik herhalde, Lord Sinclair. O bizim yeğenimiz ve tek mirasçımız."

Kısa süre içinde izin isteyip oradan ayrılmıştı. Olması gereken de buydu zaten.

Öykünün sonu.

Hoşça kal.

Son.

Ne var ki, Marshall Malikânesinden yine her zamanki gibi plansız, programsız laflar edip öyle bir afra tavra ile çıkmıştı ki şimdi geri dönüp Frances Allard kentten ayrıldığı için kendisine evlenme teklif edemediğini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Bir kez teklif edip ret yanıtı alması ve o zamandan beri genç kadının fikrini değiştirdiğine dair herhangi bir ipucu olmayışı da cabasıydı.

Tedavi olanağı olmayan bir akıl hastasına dönüşmüştü.

Marshall Malikânesi'ne döndüğünde odasının merdivenlerini ikişer ikişer çıkmaya başladı ama odasına ulaşmadan, üst kat sahanlığında ev halkıyla burun buruna geldi. Anlaşılan resim odasının pencerelerinden yolunu gözlemiş, geldiğini görünce de karşılamaya koşmuşlardı.

Portia'nın da aralarında olacağını bekliyordu doğrusu, ancak ne Portia, ne de Lord Balderstone oradaydı. Büyükbabası chşmda geri kalan herkes oradaydı; Amy bile.

Merdivenlerin son ikisini çıkamadan Amy, "Pekâlâ, Luce... Söyle hadi. Ne yanıt verdi? Evet, dedi mi?" diye sorularını sıraladı.

Annesi sert bir ses tonuyla, "Tut şu dilini!" dedikten sonra oğluna dönüp, "Lucius, ne oldu?" diye sordu.

"Boş yere gitmişim. Evde yoktu. Bath'e dönmek üzere yola çıkmış."

Annesi, "Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım," dedi. "Portia ile evlenmenin mümkün olmayacağını tahmin ediyor-sundur herhalde. Lord ve Leydi Balderston böyle bir şeye izin vermeyeceklerdir. Onlar verse de Portia isteyecek mi bakalım? Hiç sanmam. Sen gittikten sonra tam bir hanımefendi gibi davrandı. Emily'ye Lawsonlar'ın yarınki balosunda ne giymesi gerektiği konusunda önerilerde bile bulundu. Sense onu tüm ailenin önünde küçük düşürdün," dedi.

Son iki merdiveni de çıkıp annesinin yanına gitti. Annesine, "Neden öyle diyorsun?" diye yanıt verirken, hafifçe yana çekilip ona yer açan kayınbiraderi Tait'e de şakacı bir biçimde göz kırpyordu. "Dedikoducu dediğim için mi? Biraz daha incelikli kelimeler seçmem gerektiği konusunda haklı olabilirsin ama ben sadece gerçeği söyledim."

Emily, "Ben de senin gibi düşünüyorum," dedi. "Sanki ben akşam ne giyeceğime kendim karar veremem!"

Margaret da, "Şu Leydi Lyle'ı da bir türlü sevemedim," di-

yerek söze karıştı. "Yüzünde her zaman yapmacık bir gülümseme oluyor. İnsana hiç güven vermiyor."

Vikontes, "Oh, hepiniz susun!" diye bağırdı. "Bile bile böyle duygusuz davrandın, Lucius. Portia'nın son bir aydan beri evlenme teklif etmeni beklediğini gayet iyi biliyorsun. Liatta bunu hepimiz biliyoruz."

Amy ellerini çırpı.

"Ben bu işe çok sevindim, Luce." Caroline da diğerleriyle aynı fikirdeydi. "Baharın başından beri Portia'nın tavırlarını hiç beğenmiyorum. Onu hiç sevmiyorum."

Annesi gözlerini kocaman açıp, "Bayan Allard' m doğru bir seçim olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu.

Lucius, "Olmaması için beni birkaç kez reddetmiş olması dışında hiçbir neden göremiyorum," dedi."

"Ne?" Bu Emily idi."

" Deli mi bu kız?" Bu da Margaret.

Tait yüzünü buruşturdu.

Amy heyecanla, "Oh hayır Luce," diye atıldı. "Yapmamıştır öyle bir şey."

Annesi, "Hep bir ağızdan konuşmayı keser misiniz, lütfen? Büyükbabanızı uyandıracaksınız," diye çocukları uyardı.

Lucius, "Hâlâ uyuyor mu?" diye sordu.

"Korkarım birkaç gündür kendini aşırı zorlamış. Kendini pek iyi hissetmiyordu. Şimdi bir de bu çıktı. Çok canı sıkılacak, Lucius. Portia ile evleneceksiniz diye çok hevesleniyordu. Bugün biraz fazla aceleci davranmadın mı gerçekten de? Berkeley Caddesi'ne uğrayıp bir özür dile istersen."

"Hayır, böyle bir şey yapmayacağım. Hem burada sizinle konuşurken zaman kaybediyorum. Özür dilerim ama üstümü değiştirmem gerekiyor. Arabam yarım saat içinde kapıda olacak."

Annesinin canı sıkılmıştı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Frances'ın peşinden, elbette. Başka nereye olacak?"

Amy bir sevinç çılgılığı kopardı.

Frances'ın her yeri sızım sızım sızlıyordu. Arabanın taş gi-

bi koltuklan üstünde rahat bir pozisyon alıp oturmak olanaksız görünüyordu. Tam, böyle iyi galiba derken, tekerlekler bir çukura giriyor, ya da bir kasisten geçiyor, bir zamanlar yayları iyi çalışsa da o yaylardan bugüne pek bir iz kalmadığını düşündürtüyor, sızlayan kemikleri isyankâr bir şekilde haykırıyordu.

Bunca rahatsızlığa karşın akşama doğru uyuklamaya başlamıştı. Kısa süre içinde hava kararacak ve durmaları gerekecekti. Teyzeleri saygın bir hanımefendinin yanında refakatçi

olarak bir oda hizmetçisi bulundurması gerektiğini söylemiş olsa da Frances bu teklifi ısrarla reddetmişti.

Yalnız olmaktan çekinmiyordu. Zaten pek bilinen bir yerde kalmayı da düşünmüyordu. Kalacağı han da her koşula uygun giysileriyle dikkat çekmeden kalabilirdi.

Yarın okuluna varmış olacaktı. Fazla dinlenemeyecekti tabu. Geçici olarak yerine bakan öğretmenin hangi konuları işlediğine bakması ve ertesi günün derslerini hazırlaması gerekecekti. O zamana dek eğitim dönemi içinde hiç bu denli uzun bir süre okuldan uzak kalmamıştı. Adapte olması kolay olmayacaktı belki ama işten başını kaldıramadığı günleri de özlemişti.

Konserin o görkemli güzelliğiyle konser sonrası Lucius'la vedalaşmasının üzücü anısı her geçen gün biraz daha hafifleyip geri plana itilecek, günün birinde hiçbirini düşünmeden geçirdiği günler de olacaktı.

Uykuya daldı. Rüyasında, bir buz kalıbının içine saklanıp Charles'a görünmemeye çalışıyordu. Sonra elinde bir nota kağıdıyla şarkı söylediğini gördü. Yüzünde bir kartopu patlıyordu. Başını kaldırıp baktığında kartopunu fırlatanın Lucius olduğunu görüyordu. Genç adam, yüzünde geniş bir gülümsemeyle onu alkışlıyordu. Lord Heath'i liseli kızların çok sesli korosunu dinlerken gördü. Kızlar doğru sesleri yakalayamıyor, sözleri şaşıyorlardı. O deliler gibi el kol hareketleri yaparak koroyu bir düzene oturtmaya çabalarken Lord Heath ise yüzünü buruşturarak onu seyreliyordu.

Arabanın kontrolden çıkmış gibi bir yana savrulmasıyla uy-

kuşundan uyanana dek en az bir düzine böyle saçma sapan, birbiriyle bağlantısız rüya gördü.

Başının üstünde sallanan kayışa sıkıca tutunup yaklaşan felaketi karşılamaya hazırlandı. Tekerlekler kayıyor, at kişnemelerine küfürler karışıyordu. Yan pencereden başka bir arabayı çeken atlar görüldü. Frances'ın korkudan gözleri büyümüştü. Günün bu saatinde delicesine bir hızla Bath yönünde giden bir at arabası... Olacak şey değildi. Yolun iyice daraldığı bir noktada sürücü onlarla başa baş gidiyordu. Ya diğer yönden başka bir araba gelirse?

Yüzünü pencereye yapıştırıp sürücüyü görmeye çalıştı. Sürücü uzun, parlak bir binici giysisi giymiş, başına çapkın bir edayla hafif yana yatmış silindir şeklinde bir şapka takmıştı.

Frances fal taşı gibi açılmış gözlerle sürücüye baktı ama tanıyıp tanımadığından pek emin olamadı. Zaten hızla yanlarından geçen arabanın sürücüsü şöyle bir görünüp kaybolmuştu.

Ne var ki, arkadaki yolcuyu görmemek mümkün değildi. Ayakta duran yolcu hırsla bir şeyler bağıyor, besbelli Tho-mas'a hakaret ediyordu. Tanrıya şükürler olsun ki o gürültüde ne dediğini Thomas'ın anlaması mümkün değildi. Ancak, adamın yüz ifadesinden iyi şeyler söylemediği açıkça anlaşıyordu.

Demek yanılmamıştı. Arkadaki Peters ise, arabayı kullanan da Vikont Sinclair idi.

Neden hiç şaşırmamıştı ki?

Genç kadın araba geçip gittikten sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Öfkeyle kahkaha arasında bir noktada çakılıp kalmıştı.

Hoş kelimesini İngilizce'den atmak istediğinden söz etmişti. Elveda kelimesi de kişisel sözlüğünde bulunmayan kelimelerden olmalıydı.

Tutunduğu kayışı bırakmamıştı. Thomas'ın arabayı durdurmasıyla oluşacak savrulmalara, örneğin ön tarafa fırlayıp burnunun dümdüz olmasına karşın elinden geldiğince önlem almış, bekliyordu.

Pencereden dışarı bakıp önlerinde uzanan yolu kontrol et-

ti. Manzara pek umduğu gibi değildi. Dizginleri eline almış olan Peters arabayı enlemesine yolun ortasına çekmişti. Vikont Sinclair ise arabadan inmiş onlara doğru yürümekteydi. Paltosunun uzun etekleri pırıl pırıl parlatılmış çizmelerine çarpıyor, binici pantolonunun paçaları rüzgârda yelken gibi ses çıkartarak dalgalanıyordu. Yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Kapıyı açarken, "Tekne bozuntusu bu araçla yolculuk yapacağına doğru dürüst bir arabaya binseydin şimdi seni çoktan Bath'e bırakmış, dönüyor olurdu, Frances," diyordu.

Frances çaresiz bir halde genç adama baktı ve olduğu yerde yana kaydı.

O eski takada yolculuk etmek Lucius'un kolay kolay razı olacağı bir şey değildi. Ama kaderden kaçılmıyordu. Öte yandan açık arabada, önde konuşmalara kulak kesilen Peters ile gitmek de söz konusu olamazdı. Tek kelime konuşamazlardı. Günün bu saatinde Bath yolunda bir tanıdıkla karşılaşma olasılığının düşük olduğunu düşünerek teselli bulmaya çalışıyordu.

Kapıyı hızla çekip kapatırken, "Sayende bugün kusursuz bir gelin adayından oldum," diyerek genç kadının yanına yerleşti. Genç kadın baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu. "Bunu telafi etmen gerekiyor, Frances," dedi.

Kızcağız ondan uzak bir köşeye sinmiş, düşmanca bakışlarla genç adamın yüzüne bakıyordu.

Dışarıda bir kargaşadır gidiyor, Peters ile Thomas birbirlerine hakaretler savurmaya clevam ediyorlardı. Sonunda önceden tembih ettiği üzere Peters, arabayı çevirip yolu açtı. Bu arada ters yönden gelip yolun açılmasını beklemek zorunda kalan arabanın sürücüsü öfkeden mosmor olmuş bir suratla bağırıp duruyordu. Nihayet Frances ile Lucius'un içinde olduğu araba da hareket edip ağır aksak ilerlemeye başladı.

Frances sonunda kendini toparlayıp, "Bayan Hunt gerçekten de sizi ret mi etti?" diye sorabildi. "İtiraf etmeliyim ki buna çok şaşırdım. Ama bundan neden ben sorumlu oluyormu-şum Tanrı aşkına?"

"O beni reddetmiş değil ki. Ona öyle bir şans verilmedi. Kendisinin ve annesinin önünde Portman Caddesindeki eve gidip sana evlenme teklif edeceğimi açıkça söyledim. Senin ayrıldığını öğrendikten sonra eve döndüm ve hanımların ikisi de Marshall Malikânesini çoktan terk etmişlerdi. Anneme bakılırsa Portia öyle kızmış ki artık benim adıma bile

duymak iste-meyecekmiş; tabii ellerimin ve dizlerimin üstünde sürünerek evlerine gidip uzun uzun özür dilemezsem."

"Peki siz bunu istiyor musunuz?"

"Ellerimin, dizlerimin üstünde sürünerek evlerine gitmeyi mi? Hey Tanrım! Tabii ki istemiyorum. Uşağım ilk dakikada istifa eder ve ben onsuz kravatımı bile bağlayamam. Ayrıca şunu açıklıkla ifade edeyim Frances, Portia Hunt ile evlenmek gibi bir isteğim yok. Hiçbir zaman olmadı, asla da olmayacak. Onunla evlenmektense ölmeyi yeğlerim."

Frances cılız bir sesle, "Ama o çok güzel bir kız," dedi.

"Seninle aynı fikirdeyim. Ama biz bu konuyu geçen akşam da konuşmamış mıydık? Ben senden söz etmek istiyorum."

Açıkçası gülünç olmayan konularda espriler yaparak gevezelik ediyordu ama bunu kabul edecek değildi elbette.

"Benim hakkımda söylenecek fazla bir şey yok," dedi. "Bence arabanızı çağırıp Londra'ya geri dönmelisiniz, Lord Sinclair."

"Aksine, konuşacak pek çok şey var. Örneğin, İngilizmiş gibi davranan bir Fransız olduğunuzu öğrendik. Casus olmadığınızı nereden anlayacağız?"

Kızcağız ne yapacağını bilemiyordu.

"Fransız olduğumu biliyordunuz. İsmimin Françoise Halard ya da Frances Allard olmasının ne önemi var? Nedense insanlar Fransız kadınların ateşli yaradılışlı, el kol hareketleriyle konuşan, heyecanlı, duygu dolu yabancılar olduğunu düşünüyorlar. Oysa ben İngiltere'de büyüdüm. Her bakımdan İngiliz sayılırım."

Lucius bu arabada uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalsa belkemiğinin kalıcı bir hasara uğrayacağına kesin gözüyle bakabilirdi. Gerisine ne olacağını düşünemiyordu bile.

"O zaman bir casus olma olasılığından aklanmış kabul ediyorum seni. Peki, öğretmen olmadan önce alemlerde şarkı söylediğin konusunu nasıl çözeceğiz Frances? Bununla ilgili ilginç anıların olmalı." Genç adamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. Frances hâlâ dimdik oturuyordu.

Yumuşak bir sesle, "Alemler mi?" diye sordu.

"Leydi Lyle tam olarak bu kelimeyi kullanmadı elbette. Ne de olsa Portia ile konuşuyordu; bu yüzden seçtiği kelimelere dikkat etme gereğini duymuş olmalı. Ama kastettiği buydu."

Genç kadın başını çevirmiş pencereden dışarı bakıyordu. Başı açıktı; başlığı koltukta, hemen yanı başında duruyordu. Yandan görünüşü mermerden oyulmuş bir heykeli andırıyordu. Zaten rengi de mermer gibiydi.

"Size hiçbir şey kanıtlamak durumunda değilim Lord Sinclair," dedi. "Özellikle de bu tonla konuşacaksınız. Doğru dürüst konuşamayacaksınız teyzemlerin arabasından inip derhal Londra'ya dönebilirsiniz."

Lucius derin derin içini çekti ve, "Bunu yapamadığımı görüyorsun," dedi. "Gidemiyorum işte. Bu hikâye bir şekilde sona erene dek de gidemeyeceğim. Çocukluğumda bir kitap okumuştum. Büyükbabamın kütüphanesinden aldığını kalın ciltli, tarihi bir kitaptı. Öykü beni öyle sarmıştı ki havanın harika olduğu tanı iki gün boyunca gözüm oyun oynamayı bile görmemiş, eve kapanıp kitap okumuştum. Kitabın sonuna geldiğimde son bilmem kaç sayfasının eksik olduğunu- görmeyeyim mi? Kendimi bir uçurumun kenarındaymışımı da yuvarlanmama ramak kalmış gibi hissetmişim. Sanki tırnaklarımı toprağa saplamışım, öyle tutunuyorum; her an düşecek gibi yani. Üstelik evdeki hiç kimse o kitabı okumamış meğer. Kitabı kütüphanede bir savurdum, camı kırıp bahçeye uçtu. Altı ay boyunca harçlığımdan canı parası kesilmişti. Harçlık önemli değil ama duyduğum öfke ve hayal kırıklığını ömür boyu unutamadım. Daha yeni yeni üstesinden gelebildim. Ben belirli bir sonu olan öykülerden hoşlanıyorum."

Frances, "Biz kitap sayfaları arasında yaşayan kurgusal kahramanlar değiliz," eliye mırıldandı.

"O yüzden de bu öykü bizim istediğimiz gibi bitebilir. Sonsuza dek mutlu yaşadılar, türünde bir mutlu son peşinde değilim, Frances. Mutlu bir evlilik için iki kişi gerekiyor ve gördüğüm kadarıyla taraflardan yalnızca biri istekli. Bunun nedenini bilmek zorundayım. Beni neden istemediğini, ayrıca senin kadar yetenekli olmayan birçok sanatçı Heath'e sesini bir kez olsun dinletebilmek için olmadık şeyleri göze alabilecekken, bunun seni neden hiç ilgilendirmediğini öğrenmek zorundayım. Lanet olsun, geçmişinde ne var da bu kadar korkuyorsun?"

Genç kadın arabanın bir köşesine çekilmiş, omuzları çökmüş, büzülmüş, küçücük olmuştu.

"Haklısınız," diye mırıldandı. "Bir açıklamayı hak ediyorsunuz. Sanırım bunu Sydney Parkı'na gittiğimiz gün yapmalıydım... Romantik bir kapris peşinde koşmayı ciddi olduğunuzu anladığım o gün. Bunu, beni Hyde Park'a götürdüğünüz o gün de yapabilirdim ama nedense yapamadım. Bath'e gidince size yazmaya niyetliydim. Anlaşılan o ki yüz yüze anlatmam gerekiyor."

"Neden Londra'dayken değil de Bath'e gidince?"

Frances hafifçe içini çekip, "Çünkü mektubu okuduktan sonra mantıklı davranmayı peşimden gelmenizden ve yine karşıma çıkmanızdan çekmiyordum," dedi.

Başını kaldırıp genç adama baktı. Gözleri buluştu. Lucius'un dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti.

"Siz hiç mantıklı davranmaz mısınız?" diye sordu.

"Akıllılıkla delilik arasında incecik bir çizgi vardır, Frances: mantıkla saçmalık arasında da öyle. Senin nerede durduğına ilişkin herhangi bir karar verebilmiş değilim henüz. Bana neden korktuğunu, çekindiğini anlat."

"Oh, bir çok şeyden... Tek bir şey değil ki. Özetlersek, babamın ölümünden sonra hayatımı mahvettim, diyebilirim. Neyse ki ikinci bir şans yakalayıp kaçmayı başardım ve kendime yeni bir yaşam kurdum. Şimdi de o yaşantıya geri dönüyorum. Bu sizi içine alabilecek bir yaşam biçimi değil."

Lucius sinirli bir ses tonuyla, "Bu benim bir vikont olmam-

dan kaynaklanıyor sanırım," dedi. "Ve bir de kont unvanının varisi olduğum için herhalde. Londra'da yaşıyor ve toplumun elit kesimi ile görüşüyorum ya..."

"Evet. Tam olarak öyle."

"Ama ben aynı zamanda da Lucius Marshall'ım." Genç kadının yüzüne baktığında gözlerinin yaşlı olduğunu ve bunu göstermemek için başını önüne eğdiğini fark eden Lucius'un içi sevinçle doldu.

Araba dönemeci dönüp batıya yöneldi. Pencereden süzülen akşam güneşi genç kadının saçlarında kıvılcımsı parıltılar oluştuyordu.

"Bana Leydi Lyle ile olan ilişkinizden söz eder misin? Birkaç yıl boyunca onunla yaşamışsın ama dün gece... Seni dinlemesi için onu da davet ettiğimi söyleyince içinden kafamı koparmak geçti. Kadın, konserin ardından Portia'nın kulağına birkaç şey fısıldamış; iyi niyetle söylenmediği belli olan şeyler..."

"Babamdan çok hoşlanırdı. Sanırım ona âşıktı da. Galiba, yok yok, büyük olasılıkla onun metresiydi. Sosyeteye takdimim için gereken herşeyi o ayarladı. Hemen her konuda benimle ilgilenirdi. Babam öldüğünde de onunla yaşamamı önerdi. Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Ancak babam öldüğünde ardında bir sürü borç bırakmıştı. Bu borcun bir kısmı da onaydı. Parasızdım ama her şeye karşın iyi bir evlilik yapma umudum vardı..."

"Fontbridge ile."

Genç kadın Lucius'un sözlerini onaylarcasma başını salladı.

Fontbridge bir süt çocuğuydu, anasının kuzusu. Frances'ın ona âşık olduğunu hayal etmek bile mümkün değildi. Ne var ki, âşık olmasaydı öyle de davranmazdı herhalde. Aksi halde yaptıklarına bir anlam vermek iyiden iyiye imkânsız olurdu. Hem bu işler birkaç yıl önceydi. Ayrıca Fontbridge, bazı kadınların içindeki annelik içgüdüsünü ortaya çıkartacak, yumuşak bir güzelliğe sahip erkeklerdendi.

Frances sözlerine devam ediyordu. "Tamamen Leydi Lyle'a

bağımlı olarak yaşamak beni çok rahatsız ediyordu. Bu yüzden beni, müzik alanında kariyer yapmama yardımcı olacağını söylediği bir adamla tanıştırdınca çok mutlu oldum tabii. Adam beni dinlediğinde sesimi yere göğe koyamamış, bana büyük bir ün ve servet kazandıracağını

söyleyip durmuştu. Onunla bir sözleşme imzaladım. Sanki hayatımın rüyası gerçek oluyordu. Hem müzik kariyerime kavuşacak, hem de babamın tüm borçlarını ödeyebilecektim. Charles'la evlenip ömrümün sonuna dek mutlu olacaktım. Saf bir genç kızdım işte. O yaşlarda nasıl olduğunu bilirsiniz. O zamana dek dünyadaki tüm kötülüklerden korunarak büyütülmüştüm. Bazı şeyleri düşünmem bile mümkün değildi."

"Kim? Kimdi önerdiği isim?"

"George Ralston."

"Lanet olsun, Frances!" Genç adam elinde olmadan bağırır-verdi. "Bu adam yalnız ve çaresiz kadınların sırtından geçinen asalak bir sahtekâr. Daha iyi birini bulamadın mı? Sen bulamazdın tabii de, Leydi Lyle da mı bulamadı?"

"Leydi Lyle bana babamın borçlarını ve onunla yaşarken benim için yaptığı harcamaları ancak şarkı söylersem ödeyebileceğimi söyledi. Bu bir şeref meselesiydi. Gerçi sonradan şeref meselesi haline geldi de denebilir. İlk başlarda yalnızca konserler verip şöhret olmayı düşündüğümü, hayalimi gerçekleştirme olanağının başımı döndürdüğünü itiraf etmeliyim. Borçlar ikinci plandaydı."

"Böylece alemlerde söylemeye başladın..."

"Özel partilerde. Kısa sürede hayal kırıklığına uğradım. Ne çıkacağım mekânları, ne söyleyeceğim parçaları, hatta ne de giysilerimi özgürce seçebiliyordum. İmzaladığım sözleşmede her kararı alma yetkisi George Ralston'a verilmişti. Seyirciler genellikle erkeklerden oluşuyordu. Partilerde alem de yapıyor muydu, bilmiyorum; ama korkarım öyleydi. Ajansım kanalıyla birkaç öneride bulunuldu ancak tahmin edeceğiniz gibi, hiçbir evlilik teklifi değildi elbette. Ralston beni, hepsinin güçlü ve zengin erkekler olduğuna, tekliflerini kabul edersem çabucak yükseleceğime ikna etmeye çalıştı. Bu sayede kısa za-

man içinde büyük konser salonlarında çıkacak ve ne istersem onu söyleyecek kadar da özgür olacağımı söyleyip duruyordu."

"Aman Tanrım. Frances!" Lucius bir elini yumruk yapmıştı. Öyle ki Frances korkup geri çekildi. "Korkup sakladığın geçmiş bu muydu? Sen çıldırdın mı?"

"Ama hâlâ sosyetenin içindeydim; elit davetlere çağırılıyor-dum. Ne var ki, dedikodular başlamıştı. Charles nerelerde, kimlerin önünde şarkı söylediğimi öğrendi. Tartıştık ve benden bu işi bırakmamı istedi. Büyük bir kavga ettik ama daha ondan önce ben onunla evlenmekten vazgeçmiştim. Çok zayıf karakterliydi. Onunla evlenip kontes unvanını aldıktan sonra toplum karşısında şarkı söylememin mümkün olmayacağını söyledi."

"Pis herif!"

Genç kadın sert bir ifadeyle Lucius'a bakıp, "Sizinle de bundan farklı olmayacaktı ki," dedi. Araba bir dönemeci daha dönerken Frances kayışa tutunup bir süre sustu. Yüzü gölgede kalıyordu. "Ralston'la sözleşmem olmasaydı -ki var- Lord Heath'in teklifini kabul edip

konser sanatçısı olabilseydim ve İngiltere'de ya da Avrupa'da konserlere çıksaydım, eşiniz olmamı istemeyi sürdürecektir miydiniz sanki? Bir vikontes şarkıcı olabilir mi?"

"Lanet olsun, Frances!"

Genç adam aşırı derecede öfkelenmişti. Kelimeleri yan yana getiremiyordu. Konuşmaya boş verip Frances'ın kolunu tuttu ve genç kadın gevşeyip öpüşüne yanıt verene dek dudaklarını onununkilere bastırdı.

Sonunda başını kaldırıp, "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun," dedi. "Duygularına kapılıp ani kararlar veren, sorumsuz ve düşüncesiz bir herif olduğumu düşünüyorsun. Ancak tümüyle hak ettiğin müzik kariyerinle benim eşim olmanın bir arada olamayacak iki şey olduğuna inansaydım, sana evlenme teklif ettikten sonra o daveti düzenleyip Lord Heath'i çağırır mıydım sanıyorsun? Bunun için tam bir deh olmam gerekirdi. Lanet olsun, piyeyi deve yapmışsın."

Frances acı yüklü ses tonuyla, "Bana her zaman deve gibi görünmüştü," diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Babamın borçları sandığımdan çokmuş, üstelik bir de bir türlü kurtulamadığım bir sözleşme imzalamıştım. Şikâyet etmeye başladığımda Leydi Lyle da tavır değiştirdi."

"Sözleşme demek. O zamanlar kaç yaşındaydın Frances?"

"On dokuz. Fark eder mi?"

"Eder tabii. Reşit değilmişsin. Attığın imzanın geçerliliği yok."

"Öyle mi? Hiç bilmiyordum." Genç kadın şaşkınlıkla ellerini yüzüne kapayıp öylece kaldı. Sonra, "Her şey kötüye gitmeye başlamıştı," diyerek konuşmaya devam etti. "Sonra en kötüsü geleli. Charles'la kavga ettikten sonra bir gün Kontes Fontbridge beni görmeye geldi. Kavga ettiğimizden haberi yoktu ama bizi ayırmayı kafasına koymuştu. Bana para teklif etti; büyük bir miktar. Charles'a tek kelime etmeden Londra'dan ayrılmamı ve bir daha geri dönmeyeceğime dair söz vermemi istiyordu."

"Ve sen de parayı aldın..." Genç adam, duyduklarına inanamamış gibi, ancak yüzünde gülümsemeye benzer bir ifadeyle Frances'a bakıyordu.

"Aldım. Çok kızmıştım. Zaten evlenmekten vazgeçmiştim ama o bunu bilmiyordu. Hem paraya gereksinimim vardı hem de başka seçeneğim yoktu. Neden olmasın, diye düşündüm ve kabul ettim. O parayı serbest kalmak için kullandım. Hemen hemen tümünü Leydi Lyle'a verdim. Sonra da bavulumu toplayıp o bir davetteyken evden ayrıldım. Sonrasına ilişkin hiçbir planım yoktu. Ertesi gün gazetede Bayan Martin'in okuluna öğretmen aranıyor, ilanını gördüm ve başvurdum. Okulun Londra ajansı beni mülakat için Bath'e gönderdi. Gitmek zorundaydım Lucius ve gittim. Beni Londra'ya bağlayan hiçbir şey yoktu. Yasal olduğunu sandığım ve her hareketimi kısıtlayan korkunç bir sözleşmeye imza atmıştım, kötü bir şöhret yolunda hızla ilerlemekteydim ve ya Leydi Lyle, ya da Leydi Fontbridge kısa süre içinde durumu öğreneceklerdi. Çok umutsuz bir durumdaydım. Kendime yeni bir yaşam kurmak

için başka şansım kalmamıştı. O da çok zayıf bir şanstı ama tuttu. İnanılmaz ama tuttu. O günden beri çok mutluyum. Sana rastlayana dek mutluydum daha doğrusu."

"Ah, aşkım." Lucius yeniden genç kadının elini tutmuştu. Frances, nasıl olduysa onun elini itmeyi bu kez başarmıştı.

"Hayır, anlamıyorsun," diye itiraz etti. Tam o sırada keskin bir dönüş yapan araba, küçük bir kasaba hanının avlusunda durdu. Aynı anda kapının dışında bitiveren Peters, kapıyı açmak üzere talimat bekliyordu. "Kontes Fontbridge'e o sözü neden verdiğimi anlamıyorsun. Leydi Lyle ona benim hakkımda, benim bile bilmediğim bir şey anlatmış. Sanırım benim Charles'la evlenmemi Leydi Lyle da istemiyordu. Şarkı söylemeyi bıraksaydım altın yumurtlayan tavuk kesilmiş olacak, çoğunu büyük olasılıkla kendisinin uydurduğu borçlara karşılık beş kuruş alamayacaktı. Benim ise tek düşüncem teyzelerimin gerçeği öğrenmemeleriydi. Bunun onları inanılmaz derecede üzeceğine inanıyordum."

Arabanın durduğunu fark etmemiş gibiydi. Lucius küçük bir el hareketiyle Peters'ın kapıyı açmasına engel oldu.

Genç kadın, "Ben senin sandığın kişi değilim," dedi.

Lucius yumuşak bir sesle, "Yani ne Françoise Halard, ne de Frances Allard'sın, öyle mi?"

"Ne tam olarak Fransız'ım, ne de İngiliz. Annem İtal-yan'mış. Sanırım babam da öyleydi. Daha doğrusu onun kim olduğunu bile bilmiyorum."

Frances ellerini kucağına bırakıp gözlerini ellerine dikerek sustu. Genç adam yandan yüzünü seyrediyor, tek kelime etmiyordu.

"Annem bir şarkıcıymış. Başka birinden hamile olduğu halde babam, görür görmez ona âşık olmuş. Benim doğumumdan bir yıl sonra annem öldüğünde de babam, beni alıp İngiltere'ye gelmiş ve beni kendi öz kızıymış gibi büyüttmüş. Bana bu konuda tek bir söz bile etmedi. Bunları ilk kez üç yıl önce öğrendim."

"Peki, bundan emin misin? Bütün bunlar doğru mu?"

Genç kadın ellerine bakarak gülümsedi. "Bir tarafım tüm bunların uydurma olduğuna inanıyordu ama hepsinin gerçek

olduğunu bugün öğrendim. Ayrılmadan önce teyzelerimle konuştum. Bu gerçeği ne zamandır bildiklerini merak ediyordum. Meğer babam bunu onlara kucağında benimle İngiltere'ye geldiğinde anlatmış. Ta başından beri biliyorlarmış."

Ağlıyordu. Lucius, ağladığını ancak birkaç damla gözyaşı kucağına düşüp genç kadının giysisini lekeleyince fark etti. Sessizce mendilini uzattı. Frances mendili gözlerine bastırdı.

"Görüyor musun, sandığın gibi elit tabakadan birine evlenme teklif etmiyorsun. Seninle evlenemem. Lütfen hemen itiraz etmeden önce durup bir düşün. Büyükbabama ve aileme bir söz vermişsin. Onlarla tanıştım. Seni onların yanında gördüm. Birbirinize çok bağlısınız ve onları çok seviyorsunuz. Bunu görebiliyorum. Ve sendeki bu coşkunun yalnızca aşk nedeniyle

olmadığımı biliyorum. Sen kendi düşündüğünden daha değerli birisin. Ailenin iyiliği için benimle evlenmemelisin."

Çok tuhaftı ama Lucius'un da içinden ağlamak gelmişti. Bu doğru muydu? Bir zamanlar inandığı gibi işe yaramaz adamın teki olmaması mümkün müydü?

Ve sendeki bu coşkunun yalnızca aşk nedeniyle olmadığını biliyorum.

"Karanlık basmak üzere," dedi. "Bu handa cloğru dürüst bir talaş böreği bulamazsam küplere bineceğim. Bir fincan çay içmek ister misin?"

Genç kadın burnunu sildi. Arabanın durduğunu yeni fark etmiş gibi şaşkın bakışlarla Lucius'a bakıp, "Oh, Lucius," dedi ve güldü. "İki olsa daha iyi olur."

Peters'a kapıyı açması için işaret etmeden önce, "Bir şey daha var," dedi. "Bu geceliğine Bay ve Bayan Marshall'ız ona göre. Aynı arabada yolculuk yaptıktan sonra isimlerimizin Vikont Sinclair ve Bayan Allaid olduğunu açıklayarak bir rezalete daha imza atmayalım. Ne dersin?"

Frances'a yanıt verme olanağı tanımadı. Arabadan atlayıp inmesi için ona yardım etmeye hazırlandı.

Peters, "Sabahın körüne dek burada bekleyeceğimi düşünmeye başlamıştım, patron," diye homurdandı.

Lucius espriyi duymazdan geldi.

24

Frances, "Önemli. Gerçekten önemli, Lucius," eliyordu.

"Hiç de değil." Genç adamın sinirlenmeye başladığı her halinden belli oluyordu. "Ulu Tanrım! Frances, bana bunları Sydney Parkı'nda yağmura yakalandığımız o gün anlatmış olsaydın, şimdi çoktan evlenmiş, mutlu mesut yaşıyor olurduk."

"Olmazdık." Kalbi acıyordu. "Mantıklı düşünmüyorsun Lucius."

Tartışmayı kaldıkları yerden sürdürememişlerdi. Halka açık bir lokantadaydılar ve eski handa loca yoktu. Neyse ki, yalnızca onlara uzak bir köşedeki tek bir masa daha doluydu ve oturanlar derin bir sohbete dalmışlardı. Hancı kısa süre içinde yemeklerini getirmişti-biftek ve sebze. Frances ekmek ve tereyağı sipariş etmediği için pişman oldu; kendini hiçbir şey yiyebilecek gibi hissetmiyordu.

Lucius oldukça şıktı ve çok yakışıklı görünüyordu. Akşam için üstünü değiştirmiş ve tıraş olmuştu. Frances kendilerine ayrılan odada yatağın üzerine oturmuş, gömleğini çıkartan genç adamın tıraş oluşunu seyretmişti.

Sahne insanın başını döndürecek kadar evcimendi. Lucius tıraş olurken, Frances da genç adamın kollarındaki, omuzlarındaki ve sırtındaki kasları seyretmişti. Gerçekten çok bakımlı ve sportmen bir yapısı vardı. Her yanıla ben bir erkeğim, diye bağıırıyordu sanki. Elbette

geceyi o odada ve o yatakta geçireceklerinin ele farkındaydı. Bu ona hiç de ürkütücü gelmemişti.

Çatal bıçağı alıp etini kesmeye başlayan Lucius, "Sanırını şu Allard mı. Halard mı. her neyse, onun gerçek baban olmayışı senin için oldukça önemli," dedi.

"Başlangıçta çok önemliydi ve açıkçası inanmak istememiştim. Ama içten içe bunun, Leydi Lyle'in uydurabileceği bir şey olmadığını düşünüyordum. Kıskançtır, paragözdür ama olmadık şeyler uyduracak kadar kötü kalpli biri de değildir. Aslında ilk şoku atlınca, kendi kanından canından olmadığı halde bana gösterdiği sevgi ve korumanın benim düşündüğümünden de daha büyük bir yüce gönüllüğün kanıtı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Sevdiği adamın kanından bile de-ğilmişim meğer ve o bunu biliyormuş. Başka şeyler de var elbette. Bir kandırmaca sonucu sosyeteye kabul edilmişim. Ona hâlâ âşık olsaymışım bile Charles'la evlenemezmişim. Ve bunlar geçmişte kalmış şeyler değil; şu anda da geçerli. Seninle ev-lenemem Lucius," diyen Frances ağzına bir parça et attı ve nasıl olduysa çiğneyecek gücü zor da olsa kendinde buldu.

Genç adam, "Gerçekten bu kadar saf mısın sen?" diye sordu. "Sosyetedeki birçok kişinin ataları, iddia edilen kişiler değildir. Kocaman bir kız, bir de erkek doğurup, dedikodulara meydan vermedikten sonra istediğim hayatı yaşarım, diyen kadınlardan haberin yok mu? Sosyete de öyle kadınlar var ki kocalarından olmayan oğulları bile varis niyetine yutturuyorlar. Sen teyzelerinin bu işi nasıl karşıladığını anlat esas."

"Anlattıklarına göre beni ilk gördüklerinde koca gözlü, minicik bir bebekmişim. Görür görmez bana âşık olduklarını söylediler. Babam benim hakkımdaki gerçeği anlattığında umursamamışlar bile. Ve beni büyük yeğenleri olarak kabul edivermişler. Zaten babam çok sevdikleri yeğenleriymiş. Ben de ailenin bir parçası olmuşum. Her zaman göz bebeğimiz oldun, dediler."

"Bu öğleden sonra seninle konuşmak için evlerine gittiğimde de tek varislerinin sen olduğu söylediler."

Frances çatalı bıçağı bir yana bırakıp, "Oh, öyle mi?" dedi. Yemek yiyormuş gibi yapacak hali bile kalmamıştı.

Genç adam, "Yeniden ağlamaya kalkmayacaksın, değil mi Frances?" diye sordu. "Böyle olacağını bilseydim en az bir düzine mendil getirirdim. Lütfen ağlama aşkım."

"Ağlamıyorum. Üç yıl önce Kontes Fontbridge bu gerçeği

bir tokat gibi suratıma çarpıp beni gerçeği açıklamakla tehdit ettiğinde tek düşündüğüm teyzelerimin çok üzüleceği olmuştu. Bilmediklerini sanıyordum çünkü. Yıllarca kandırıldıklarını düşünmelerini istemedim. Onların sevgisini kaybetmeye dayanamazdım. Bu sabah onlarla konuşup bunları açıklayınca, ben öğrendiğim için üzüldüler asıl. Sonra da bana sarılıp her şeyi başından beri bildiklerini, yine de beni kendi çocukları gibi sevdiklerini ve onların sevgisinden şüphe ettiğim için kaz kafalının teki olduğumu söyleyip benimle alay ettiler."

Lucius, "Gördün mü?" dedi. "Onlar da benimle aynı fikirdeler. Kaz kafalısın işte. Şantajlara ve tehditlere pabuç bırakmamak gerekir. İstersen gidip Leydi Fontbridge'in suratını dağıtayım. Ama sen şimdi bir kadına el kaldırmanın centilmenliğe sığmayacağını söylersin."

"Of, Lucius." Frances kendini tutamayıp güldü. "Bu sabah ona uğrayıp kentten ayrılacağımı ama bunun kendi seçimim olduğunu ve üç yıl önce verdiğim söz nedeniyle kendimi birilerine bağımlı hissetmediğimi söyledim. Charles'la evlenme sözü dışında tabii. Onunla evlenmeyi zaten istemiyordum. Leydi Lyle'a da uğradım. Ona da, George Ralston'a da hiçbir borcum kalmadığını söyledim. Bath'de beni kolayca bulabileceğini söyleyip tehdit etmeye kalkınca da ona okulun adını ve adresini verdim."

Bu kez şaşkınlıkla havada kalan çatal genç adamınkiydi. Frances'a öyle bir gülümseyerek bakıyordu ki, Frances'ın kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Lucius beğeni dolu bir sesle, "Aferin benim aşkıma," dedi.

Frances içini çekti. "Lucius son bir saatte üç ya da dört kez bana aynı biçimde hitap ettin. Lütfen kes şunu. Gerçekten. Büyükbabana verdiğin sözü tutmalısın. Bayan Hunt söz konusu olmasa bile kendine daha uygun birini bulmalısın."

"Ben uygun birini buldum bile."

İnatçı bir erkekti doğrusu. Frances derin bir iç çekip, "Bulacağın gelin adayı ailenin kabul edebileceği gibi birisi olmalı. Bunu sen de biliyorsun. Kont Edgecombe'un sağlık durumunun kötüye gittiğini duyduğun zaman böyle bir söz vermiştin.

Neden o zaman böyle bir söz verdiğini hiç düşündün mü? Çünkü bu, senin görevin ve sen görev kavramını çok önemsiyorsun. Ayrıca aileni çok seviyorsun. Büyükbabanı, anneni, kardeşlerini... Evlenip kendi aileni kurma sözü vermişsin. Çünkü aileye önem veriyorsun, çünkü seni besleyen büyüten ve sana güvenli bir yaşam sunan aileni seviyorsun."

Lucius gülererek, "Bugün bana her türlü iltifatı edeceğe ben-ziyorsun," derken önündeki tabak boşalmıştı. Çatal bıçağı tabağın yanına bırakıp şarap kadehine uzandı. "Ancak söylediklerinin içinde gerçekler de var. Bir aşk evliliği yapmakta kararlıyım. Bu kararı vermem seni de tuhaf bir konuma getiriyor çünkü âşık olduğum kadın sensin. Bu yüzden başka biriyle evlenmem mümkün görünmüyor. Yaz sona ermeden evleneceğime ilişkin söz verdiğim de başka bir gerçek."

Hancı gelip boş tabakları topladı. Arkasındaki mutfak hizmetçisi elindeki tepside fırından yeni çıkmış iki kâse puding tutuyordu. Frances eliyle istemediğini belirtip çay istedi.

Yalnız kalır kalmaz Lucius, "Daha doğduğun andan itibaren baban seni kızın olarak kabul etmiş, değil mi?" diye sordu. "Annenle de evlenmiş ve sana soyadını vermiş."

"Evet, elbette."

"O zaman onun kızıydın. Kilisenin ve yasaların gözündeki onun kızıydın. İster Françoise Halard ol, istersen Frances Allard."

"Ama yüksek tabakanın kılı kırk yaran ailelerinden gerçeği bilen hiç kimse benimle evlenmek istemez."

"Tanrım! Frances neden kılı kırk yaran biriyle evlenmek istiyorsun ki? Düşünmesi bile korkunç geliyor. Kılı kırk yaranları boş ver, benimle evlen."

"Dönüp dolaşıp aynı şeyleri konuşuyoruz." Genç kadın başka ne söyleyebileceğini bilemiyordu.

Lucius tatlısından başını kaldırıp sıcacık bir gülümseyişle Frances'a baktı.

"Şu an fark ettim. Sen benim için hiç puding yapmadın," dedi. "Mamafih senin yaptığın börek öyle güzeldi ki yapsaydın da pudinge yazık olurdu."

Bu adamı öyle çok seviyor, öyle çok seviyordu ki... Ona ne zaman âşık olduğunu düşünürken Lucius konuşmaya başladı. "Sanırım o börekten ilk lokmayı ağzıma attığım anda sana âşık oldum... Ya da belki mutfağa adımımı atıp seni hamur yoğu-rurken gördüğümde... Hani bir parça hamur çalmıştım da, elime vurmuştun. Belki de seni kucaklayıp arabadan indirdiğim-dedir. Sizi kaynar kazanlarda başlamalı, demiştin. Evet, evet, o zaman olmalı. Hiçbir kadın daha önce bana bu denli sevgi dolu sözler söylememiştii."

Frances tek kelime etmeden genç adama bakıyordu.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor, Frances. Lütfen. Bilmem gerekiyor. Beni seviyor musun?"

Genç kadın başını hafifçe sallayarak, "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," diye mırıldandı.

"Tam tersine; her şey buna bağlı."

"Elbette seni seviyorum, elbette. Ama yine de seninle evle-n emeni."

Lucius arkasına yaslandı. Pudinginin yarısı bitmiş, diğer yarısı duruyordu. Kasılıp dört köşe olmuş çenesi ve renkleri koyulaşmış gözlerine yerleşen delici bakışlarla, tıpkı daha önce baktığı gibi, yoğun bir tutkuyla Frances'a baktı. Yüzündeki ifadeye gülümseme denemezdi; ama yine de...

"Yarın eski takana binip yola devam edecek ve Bath'e gideceksin, Frances," dedi. "Ders vermen gereken bir okulun var ve bu işin senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Ben de kendi arabamla Londra'ya döneceğim. Orada beni bekleyen işlerim var. Onlar da benim için önemli ama bu gece bize ait. Bu gece seninle sevişeceğiz."

France kuruyan dudaklarını yaladı. Lucius'un bakışları, dudaklarının üzerinde gezinen dile kilitlenip kalmıştı.

Daha fazla tartışmak istemiyordu.

Genç kadının kalbi burkuldu.

Ama, evet bu gece vardı.

"Evet." dedi.

Aşkın cinselliği bu denli değiştirmesi inanılacak gibi değil-

di. Yoğun bir cinsel arzu duyduğu güzel bir bedenle birleşmekle, bilinçli olarak sevdiği kadınla sevişmek bambaşka bir şeymiş meğer. Yemekte de söylediği gibi genç kadına çok önceden âşık olmuş olmalıydı. Yoksa ortada hiçbir plan, proje yokken ve aslında ardına bakmadan Londra'ya dönmesi gerekirken, genç kadını kendisiyle Londra'ya gelmesi için kandırmaya çalışması başka hangi nedenle olabilirdi? Frances onu reddettikten üç ay sonra bile onu unutamamasının ve sık sık anımsamasının başka ne gibi bir nedeni olabilirdi? Bath'de onu gördüğünde bir an bile duraksamadan ona evlenme teklif etmişti; âşık olmasa böyle bir şey yapabilir miydi? Hem bunca zamandır neden onun peşini bir türlü bırakamıyordu ki?

Aralarda bir yerlerde -ne zaman olduğunu tam olarak bilemiyordu- iş nitelik değiştirmişti. Duyguları başka bir boyuta geçmiş gibiydi. Artık yalnızca âşık değildi; genç kadını düpedüz seviyordu. Kişiliğinin ve ruhunun güzelliği, bazen yanlış bir biçimde ortaya konup insanı kızdırsa da güçlü görev ve şeref anlayışı, kulak kesilmiş dinlerken başını hafifçe yana eğişi, öfkeli bakışlarla yüzüne bakışı, farkına varmadan yüzünde beliren o yumuşacık ifade, kendini kontrol etmeyi unuttuğunda yüzünün mutluluk ya da neşeyle aydınlanması, kendini bedensel hazzın kucağına bırakabilmesi ve gerçek bir zevk alması, yatakta gülebilmesi ve cinselliği bir eğlenceye çevirebilmesi... Hele o gülüşü, o billur gibi kahkahası ve daha başka yüzlerce soyut özelliği nedeniyle onu seviyordu. O, sevdiği tek kadındı ve onu hayatı boyunca sevecekti.

Handaki, geniş yatağa çırılçıplak uzandıklarında kollarım o narin ve sıcacık bedene dolayıp kendine çekti. Kendi bedeni tuhaf bir şekilde tir tir titriyordu; onu kaybetme düşüncesi güçsüz kalmasına neden olmuştu. Bu düşüncüyü kafasından kovmaya çalışıp dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı ve duygularını sadece o anı yaşamaya yoğunlaştırdı.

O anda, o değerli anda genç kadın, kollarının arasında çırılçıplak yatıyor, arzu ve sabırsızlıkla titriyordu. Önemli olan da buydu.

O anda birlikteydiler.

Frances, kendisine âşık olduğunu kabul etmişti. Lucius bunu zaten biliyordu. Kalbi bunu anlamıştı. Ama sonunda bunu o da itiraf etmişti.

Elbette seni seviyorum, elbette, demişti.

Frances, "Lucius," diye mırıldandı. "Seviş benimle."

"Öyle yaptığımı sanıyordum." Lucius, başını hafifçe çekerek pencereden süzülen solgun ay ışığında genç kadının yüzünü görmeye çalıştı. "Yeterince iyi değil miyim yoksa?"

Kollarının arasındaki genç kadının bedeni sarsıldı. Gülüyordu. Ve bu Lucius'un çok hoşuna gidiyordu.

"Çok ateşlisin Frances," dedi. "Seninle baş etmek kolay olmayacak. Bedenin de ateş gibi. Sana dokununca cayır cayır kavrulmaktan korkuyorum." Genç kadını yüzükoyun çevirdi, bir bacağına onun bacaklarının arasına yerleştirdi ve sırtını öpücüklere boğmaya başladı. "Ateşin var gibi. Hasta falan ol-mayasın?"

Frances yeniden güldü. "Sanırım ateşim var. Düzeleceğime giderek daha kötü oluyorum. Tek bir çare düşünebiliyorum. Hadi, iyileştir beni Lucius," diye fısıldadı. Alçak, genizden gelen, tutku yüklü bir sesle konuşmuştu.

Genç adamın tüm bedeni ürperdi. Beyninden fışkıran zevk dalgaları belkemiğinden aşağılara doğru ilerledi.

"Benim için zevktir, hanımefendi," diyerek dudaklarını genç kadının çenesinden boynuna, oradan da göğüslerine doğru indirdi. "Bu kez ön sevişmeyi kısa tutmaya ne dersiniz?"

Frances parmaklarını genç adamın saçlarının arasında gezdirerek, "Bu kez mi? Bir başka kez de mi olacak?" diye sordu.

"Kaç saatimiz kaldı?"

"Sekiz mi?"

"O zaman bir düşünelim. Bir saat oyunda kalsak, bir saat de dinlensek. .. Üç kez daha diyebilir miyiz? Bu ilki korkarım biraz kısa sürecek; o nedenle dört kez bile mümkün olabilir."

Genç kadın yumuşacık bir sesle gülüp, "Tamam o zaman. Bu kez ön sevişmeyi kısa tutabiliriz," dedi.

Lucius genç kadının üstüne çıktı. Bacaklarının arasına yerleşip sert bir hareketle ıslak derinliklerde kayboldu.

En baştan beri tutku dolu bir kadın olduğunu biliyordu. Baş edilmesi zor bir kadınsın, derken yalan söylememişti. Ama genç kadın, bu gece tüm kısıtlamalardan kurtulmuş görünüyordu. Erkeğinin karşısında kendini hiçbir biçimde sınırlamayan, saf ve şehvetli bir dişilik vardı. Bu dişi, her hareketine aynı tempoyla karşılık veriyordu. Nefes nefese ve neredeyse vahşi bir biçimde birleştiler; bedenlerinin ısısı ve teri birbirine karıştı. Sonunda da aynı anda doruğa ulaşır sarsıcı bir doyum yaşadılar.

Handa başka müşterilerin de olduğunu anımsayan Lucius, duvarların ses geçirebileceği korkusuyla, dudaklarını Frances'ın dudaklarına bastırıp genç kadının son anda attığı cıglığı bastırmaya çalıştı.

Sonra yüzünü hafifçe yana çevirip ağırlığını genç kadının üzerine bıraktı.

"Bütün geceyi değerlendirmenin yolu enerji tasarrufu yapmaktan geçer," dedi. "İlk turda yavaş davranabilirsen, zevk katsayısını arttırarak güneş doğarken maksimize etmeyi başarabilir, geceyi tam bir başarıyla sonlandırabilirsin." Gülüyordu.

Frances yumuşacık bir ses tonuyla, "Bizim yaptığımız da bu değil mi zaten?" dedi. Sıcak nefesi genç adamın kulağını yalıyordu. "Son tura kadar bekle Lucius. Göreceksin, ayaklarını bastığın dünya milyonlarca parçaya dağılacak, kendini sonsuzlukta yüzüyor sanacaksın."

"Tanrı yardımcım olsun."

Yatağa uzanmaya bile fırsat bulamadan, genç kadının üstünde uyuyakaldı.

Sevişmedikleri ya da uyumadıkları boşluklardan birinde Frances gözlerini karanlığa dikip evli insanların aylar, yıllar boyunca her günü, her haftayı bu biçimde geçirmelerinin mümkün olup olmadığını düşündü. İleride ne gibi sonuçları olacağını düşünüp korkmadan, hiçbir kaygı duymadan zevk alıp vermek... Yalnızca o anın güzelliğini yaşayıp, tadını çıkarmak...

Beyninin akılcı yanı aptallık, hatta ahlaksızlık ettiğini fısıldıyordu. Ruhu ise elini uzatmadığı takdirde ne zevki, ne de mutluluğu yakalayabileceğini, ömrünün sonuna geldiğinde de, o değerli fırsatları elinin tersiyle ittiğini düşünüp pişman olacağını söylüyordu.

Ne var ki, Lucius'la evlenemezdi. Ya da evlenmemesi gerekiyordu. Çünkü ailesinin onaylamadığı bir evlilikte mutlu olmasının mümkün olmadığını biliyordu. Ailesi ise annesi bir İtalyan şarkıcısı, babası ise kim olduğu bile belli olmayan bir kızla evlenmesini onaylar mıydı hiç?

Onunla evlenemezdi belki ama bu gece onu sevmesine kimse engel olamazdı.

Öyle de yaptı. Bedenini ve ruhunu büyük bir tutkuyla ona verdi. Tekrar tekrar seviştiler. Kimi zaman gecenin başında yaptıkları gibi hızlı ve enerjik, kimi zaman da durgun sularda salınır gibi, birbirilerine dokunup okşayarak, ön sevişmeyi işkence çektirircesine uzatarak seviştiler. Uzun, ritmik birleşmelerle neredeyse öldürücü bir zevk alıyorlar, kelimelere dökülmeyen bir fikir birliğiyle, son anla doyuma ulaşarak huzur dolu bir uykunun kucağına savrulmamak için geri çekiliyor, aldıkları zevki uzattıkça uzatıyorlardı.

Genç adamın elleri, bedeni, bacakları, ayakları, dudakları, saçları, kokusu -her şeyi- gecenin ilerleyen saatlerinde Frances'a kendine aitmiş gibi tanıdık, bildik görünmeye başlamıştı. Bir o kadar da sevimli. Erkekle kadının bir bütün olmasının ne demek olduğunu anlamıştı Frances. Bedenleri sanki birbirini tamamlasın diye yaratılmıştı, birbiriyle bütünleşsin, birlikte doyuma ulaşsın diye.

Güneş doğmadan az önce odadaki karanlık yerini dumansı bir griliğe bırakırken Lucius, kulağının dibinde, "Mutlu musun?" diye fısıldadı. Bir kolunu Frances'ın boynunun altından geçirip elini tutmuştu. Parmakları birbirine kenetlenmişti. Diğer eliyle karnının üstünde daireler çiziyordu. Hafifçe yan dönmüş, bir bacağıyla genç kadının bacaklarının arasında yerleştirmişti.

O sırada alacakaranlığın hemen ardından güneşin doğaca-

ğını düşünen Frances yalnızca, "Mmm..." diye bir ses çıkarmakla yetindi.

"İşe döneceğin için seviniyor musun?"

"Mmm..." yaptı ama gerçekten seviniyordu. Okulda mutluydu; yaptığı iş onu tatmin ediyor, faydalı bir insan olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Diğer öğretmen arkadaşları ise hayatta sahip okluğu en yakın dostlarıydı ve aralarında gerçekten çok güçlü bir bağ vardı. Onları seviyordu; bu kadar basit.

"Dönemin geri kalanı yoğun geçer mi?" Lucius kulak memesini okşadığında Frances'ın bedeni bir anda ürperdi, ayak parmakları kıvrıldı.

"Son sınavların yapılması ve değerlendirilmesi kaldı," dedi. "Lise son sınıfların mezuniyet çayları olur. Ayrıca mezun olduktan sonra okulda kalıp çalışmak isteyen burslu öğrenciler de oluyor. Onların görevlendirilmesi var. Yeteneklerine göre bir değerlendirme yapmak gerekiyor. Yeni öğretim yılında okula kabul edilecek öğrencilerin seçilmesi işi var. Claudia okulla ilgili kararlarında öğretmenlerin de fikrini almaktan yanadır. Elbette bir de ödül töreni var. Bu bağlamda öğrencilere ve velilerine konser verilir. Yetenekli bazı öğrencilerimin gösterileri olacak. Yarından itibaren akşamlarım koro provalarıyla geçecek. Evet, hiçbir şey düşünemeyecek kadar yoğun olacağım."

"Bundan hoşnut gibisin?"

Frances gözlerini yumup bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Evet," dedi. Elleri hâlâ birbirine kenetliydi. Lucius başını çevirip genç kadını dudaklarından öptü.

"Sen de çok yoğun olacaksın. Sezon sonuna dek sayısız toplantı ve baloya katılman gerekecek."

"Annem de kız kardeşlerim de beni sağa sola sürüklemekten büyük zevk alıyorlar galiba."

"Yeni insanlarla tanışmak zorundasın. Hem belki..."

Genç adam onu yeniden öptü.

"Saçmalama aşkını," dedi. "Daha doğrusu artık konuşma. Yeni bir enerji dalgasının yaklaştığını hissediyorum."

Genç kadının elini tutup aşağıya götürdü. "Üste çıkamaya-

cak, hatta seni taşıyamayacak kadar yorgunum. Bakalım sevişmenin tembelcesi oluyor muymuş?" diyerek Frances'ı yana döndürüp bir bacağını üstüne attı. Kalçalarını onunkine bastırıp rahat bir pozisyon bulmak için biraz kıpırdandıktan sonra hafif bir hareketle genç kadının derinliklerinde gezinmeye başladı.

Yavaş hareketlerle tembel tembel seviştiler. Birkaç dakika içinde doruğa ulaşmışlardı.

Genç adam bacağını Frances'ın üstünden indirdi ve uykunun kucağına yuvarlandılar.

İlk uyanan Frances oldu. Güneş çoktan doğmuş, yükselmışti bile.

Yarın Bath'e gideceksin... Ben de Londra'ya döneceğim...

Yarın olmuştu bile.

Onunla Londra'ya dönebilirdi. Genç adam, kendisi için uygun gelin adayı arayışlarını ve yaz sona ermeden nişanlanma çabalarını sürdürürken kendisi de teyzeleriyle kalıp teselli bulmaya çalışabilirdi.

Geri dönüp Heath ile konuşabilir, onun için düşündüğü konser organizasyonuna izin verdiğini söyleyebilir, bir adım ötesinde onu bekleyen şöhret ve kariyer fırsatını yakalayabilirdi.

Ama bütün bunlardan çok daha önemli bir şey daha yapabilirdi.

Bath'e, Bayan Martin'in okuluna, öğrencilerine, öğretmenlik mesleğine ve son üç yıldır yaşantısına anlam ve renk katan yaşama geri dönebilirdi.

Yıllar önce Kontes Fontbridge'in ultimatomuyla müzik yeteneğini acımasızca sömüren Ralston ve Leydi Lyle ikilisi arasında sıkışıp kalmış ama yine de yıkılmamıştı. Ona barınacak yer veren ve kol kanat geren Leydi Lyle'in üzerindeki gücüne karşın, yaşantısını istediği gibi yönlendirmekten çekinmemiş, güçlü kişiliği sayesinde kendisine yepyeni bir yaşam kurmuştu.

Ona korkak demekle hata etmişti; Lucius bunun farkınday-

dı. Onunla mutlu mesut oturup ya da şarkı söyleyip rahatına bakmadığı için onu suçlarken de öyle.

Genç kadın eski yaşantısından kaçmamıştı ki.

Yalnızca yeni bir yaşantıya yelken açmıştı.

Onu sevdiği ve onunla evlenmek istediği için genç kadının her şeyden vazgeçmesini beklemek yanlıştı. Hayatı boyunca böyle bir şeyin hayalini kurmasına karşın müzik kariyeri uğruna bir anda her şeyi bırakmasını beklemek de yanlıştı.

Onun bir işi ve düzene söktüğü bir yaşantısı vardı; varlığını bunlara borçluydu. En azından haziran ayı gelip eğitim dönemi sona erene dek yerine getirmesi gereken yükümlülükleri vardı.

Onunla Londra'ya dönmesi için onu ikna etmeye çalışmadan, daha doğrusu bu konuda tek bir söz söylemeden -hatta haziran ayında görüşür müyüz, gibi bir soru yöneltmeden- gitmesine seyirci kalmak, Lucius için ciddi anlamda çok zor olacaktı.

Çünkü genç kadın haklıydı. Buna karşın artık duygusal bir yakınlık duymadığı bir kadınla evlenemeyeceğini ve ailesinin -yalnız büyükbabası değil, annesi ve kardeşlerinin de- evliliğine onay vermesinin onun için çok önemli olduğunu da biliyordu.

İş o noktaya geldiğinde ailesinin onayının mı, yoksa Frances'a olan sevgisinin mi baskın çıkacağını bilemiyordu. Ama ailesinin onların onayını almak için elinden geleni yapmak zorunda olduğunun farkındaydı.

Yalnız dönmesi bu açıdan daha iyi olacaktı. Dayatmalardan kimse hoşlanmazdı.

Böylelikle, zengin kahvaltı sofrasının tadını çıkaramadan arabalarına binmek üzere avluya çıktılar.

Thomas çoktan yerini almış, arabaya yumuşak başlı görünen iki at koşulmuştu. Hareket etmeye hazırlardı. Bu arada Peters, yerinde duramayan iki atı koşumlarından tutmuş zapt etmeye uğraşıyordu. Atlar, sabırsızca- kıpırdanıyorlardı. Atları kendisinin kullanmayacağını sabahleyin öğrenen Peters, oldukça hayal kırıklığına uğramıştı.

Arabanın önünde Lucius, Frances'ın her iki elini avuçlarının arasına alıp sevgiyle sıktı. Bir elini dudaklarına değdirip kısa bir süre orada tuttu. Gözlerini kapamıştı.

"Hoşça kal, aşkım," dedi. "İyi yolculuklar. Çok çalışıp kendini fazla yorma lütfen."

Frances, koyu renk gözlerine yerleşen derin bir ifadeyle genç adamın bakışlarına karşılık verdi. Lucius'un görüntüsünü gözbebeklerinde hapsetmek ve yolun geri kalanında ona olan susuzluğunu bu biçimde gidermek ister gibi bakıyordu.

"Hoşça kal Lucius," dedi. Yutkundu. "Hoşça kal aşkım."

Sonra ellerini çekti ve kendini arabaya attı. Lucius'un yardım etmesini beklememişti. Genç adam kapıyı kapatırken Frances eşyalarını yerleştirmeye uğraşır gibi yapıyordu. Thio-mas'a işaret verdikten sonra da başım kaldırmadı.

Ta ki araba hareket edip avludan çıkana dek.

Başını kaldırıp el salladığında ise artık çok geçti.

El sallayışı görülmedi.

Gitmişti.

Ama sonsuza dek değil.

Bu bir elveda değildi.

Lucius bir daha asla ona elveda demeyecekti.

Buna karşın arabasının sürücü koltuğuna atlayıp Peters'ın elinden dizginleri aldığı anda kendini elveda demişçesine perişan bir halde hissediyordu.

Lanet olsun, ağlamak üzereydi!

Peters arabaya binerken, "Sıkı tutun," dedi. "Yola çıkar çıkmaz atları dörtlüye süreceğim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten." Peters sırtıyordu. "Zahmet edip handa kahvaltı etmeyişinizden... Öğle yemeği için Londra'ya yetişmek isteyeceğinizi anlamıştım."

Lucius dizginleri gevşetti, atlar hızla ileri atıldılar.

Lucius'un Marshall Malikânesi'nin resim salonunda yaptığı ürkütücü açıklamadan sonra Londra gazetelerinde herhangi bir nişan haberi çıkmayınca Leydi Balderston, çeşitli imalarla Lucius'un Leydi Marshall'dan uygun bir dille özür dilemesi gerektiğini söyledi. Ayrıca o geceki gösteriden sonra birçok genç erkeğin Bayan Allard'a âşık olduğu da söylenir olmuştu. Zaten Vikont Sinclair'in duygularıyla hareket eden, düşünmeden konuşan, ateşli bir erkek olduğu da bilinen bir gerçektir.

Böylesine utanç yüklü bir özür dilemeye yanaşan olmayınca, hatta iki hafta kadar geçip kendisinden özür bile dilenmeyince, Leydi Portia Hunt Londra'daki resim sergilerinde ve revaçtaki sosyetik toplantılarda boy göstermeye başladı. Vikont Sinclair ile bağlantısını kopardığı, ondan hiçbir bakımdan geri kalmayan ve Anburey Dükü'nün varisi olan Marki Atting-sborough'nun ilgisine karşılık verdiği dedikoduları da alıp yürümüştü. Kısa zaman sonra da, dedikoduların doğruluğunu kanıtlamak istercesine her yerde birlikte görünmeye başladılar. Llyde Park'da araba gezileri yapıyor, tiyatrolarda aynı locayı paylaşıyor, balolarda ve partilerde birlikte dans ediyorlardı.

Kesinlikle eskisi gibi hareketli olmasa bile Lucius da boş durmadı. Büyükbabasının sağlık durumu ağırlaşmıştı. Döndüğünden beri genç adam Kont'la zaman geçirmeye çalışıyordu. Bir öğleden sonra saatlerce yatağının yanında oturmuştu. Yaşlı adamın kendini biraz daha iyi hissettiği ertesi gün ise oturma odasında, onunla sohbet etmeye başladı.

Doktoruna bakılırsa küçük bir kalp krizi daha geçirmişti.

Yaşlı adamın zayıf, soğuk elini avuçlarının arasına alıp ısıtmaya çalışarak, "Daha önce gelemediğim için özür dilerim, büyükbaba," dedi, "Ama Bath yolunun yarısına kadar gidip gelmek zorunda kaldım."

Büyükbabası uykulu bir gülümsemeyle torununa baktı.

"Geçtiğimiz günlerden birinde Bayan Melford ile Bayan Driscoll'ü ziyarete gittim. Frances'ın Bath'e dönmek üzere yola çıktığını öğrendim. Peşinden gitmek zorunda kaldım."

Kont, "Demek her şeye karşın şarkı söylemek istemiyor, öyle mi?" diye sordu. "Heath'in ondan bu denli etkilenmesine karşın fikrini değiştirmede, öyle mi?"

"İstiyor aslında ama öğretmenlik yapıyor, biliyorsun. Şu anda onun için en önemli şey okulu ve öğrencileri. Şu sıra onlardan ayrılmasının mümkün olmadığına inanıyor."

Büyükbabası bakışlarını yüzüne dikmişti. "Seni de mi istemiyor, Lucius?"

Avucundaki soğuk eli ısıtmak için ellerini birbirine sürterken, "Aksine, çok istiyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor... Ama kendisini bana layık görmüyor," dedi.

"Sen de onu bunun doğru olmadığına ikna edemedin mi?" Hafifçe kıkırdadı ve, "Eski çekiciliğini kaybediyorsun, delikanlı," dedi.

"Onu ikna edemedim, büyükbaba. Ailemin onayını almazsam evlenme teklifimi kabul etmeyeceğini söyledi."

Büyükbabası gözlerini kapamıştı.

"Benim Portia ile evlenmemi ne kadar çok istediğini o da biliyor."

Yaşlı adam gözlerini açmış zeki bakışlarla genç adamın yüzüne bakıyordu.

Alçak bir sesle, "Godsworthy ile ikimiz yıllar boyunca sık sık bundan söz ettik. Böyle bir şey olursa ikimiz de seviniriz; bu doğru," dedi. "Ama Noel zamanı neler konuştuğumuzu anımsamaya çalış, Lucius. Kiminle evleneceğine sen karar vermelisin, demiştim. Hatırlıyor musun? Evlilik çok özel bir ilişkidir. Beden, zekâ, hatta ruh uyumu gerektirir. Eşler birbiriyle anlaşıyor, birbirini beğeniyor ve seviyorsa... Bu durum her iki ta-

rafa da mutluluk getirir; aksi halde evlilik büyük bir ıstırap kaynağı olabilir."

"Yani Portia ile evlenmezsem buna üzülmeyiş misin? Gerçekten büyükbaba, Portia ile evlenebileceğimi sanmıyorum. Kızda kusur diye bir şey yok. Ben öyle biri değilim."

Büyükbabası bir kez daha kıkırdadı.

"Eğer genç bir adam olsaydım ve tabii büyükannene de rastlamasaydım, ben bile Bayan Allard'a âşık olurum. Ondan ne kadar hoşlandığının farkındayım."

"Babası onu her şeyden sakınarak büyüttmüş. Ama o öldüğünde beş parasız kalmış ve başkası kalmamış gibi, Leydi Lyle ile George Ralston'un eline düşmüş. Adam, müzik kariyerini yönlendirme bahanesiyle kıza sözleşme imzalatmış. Bu işlerin nasıl olduğunu sen de tahmin edersin. Saygı gösterilecek insanlar değiller. Ralston ile Leydi Lyle borç ödetme bahanesiyle bir süre kıızı iyiden iyiye sömürmüşler. Fontbridge kıza kur yapmaya başlamış ama Leydi Fontbridge bir Fransız göçmeninin kızını gelini olarak kabul eder mi? Nasıl kılı kırk yarar, bilirsin. Zaten Leydi Lyle bu işin olmaması için elinden geleni ardına koymamış. Fontbridge evlendikten sonra müziği unutmasını söylemiş. Leydi Lyle de altın yumurtlayan tavuk kesilmesin diye zehrini Leydi Fontbridge'in kulağına akıtmış. Tabii plan başarılı olmuş. Kontes, Frances'ı öyle bir korkutmuş ki yalnız oğlundan uzaklaştırmakla kalmamış, bir daha ayak basmamak üzere Londra'dan ayrılmasını bile sağlamış. Frances da kimselere bir şey söylemeden Londra'yı terk edip Bath'e gitmiş. O zamandan beri öğretmenlik yapıyormuş işte."

Kont, "Ona olan hayranlığım şimdi daha da arttı," dedi. "Yine oraya dönmüş olması, Heath'in ve bizim duyduğumuz heyecana kapılmayıp mesafeli durmayı becerebilmesi, kararlılığının ve güçlü kişiliğinin bir göstergesi. Ondan gittikçe daha da çok hoşlanıyorum."

"Kontes'in kulağına kendisi hakkında hoş olmayan şeyler fısıldanışı Frances'ı çok üzmüş. Özellikle hakkında dedikodu yapılmasının sizin, gözünüzde onun değerini düşüreceğine ve ailemize layık bulunmayacağına inanıyor. Babası annesiyle

onu doğurmadan önce evlenmiş. Galiba Allard'ın kızı da değilmiş. Gerçi adam, kadının başka birinden hamile olduğunu bilerek evlenmiş. Frances gerçek babasının kimliğini bilmediğini söyledi. Annesi gibi İtalyan olduğunu sanıyor ama Allard, onu doğar doğmaz nüfusuna geçirmiş ve bu konu hakkında ona tek kelime bile söylememiş. Ancak Bayan

Melford'a, Bayan Driscoll'a ve Leydi Lyle'a -ki sanırını metresiymiş- durumu anlatmış. Sonuçta yasal olarak Frances, Allard'ın kızı."

Büyükbabası gözleri kapalı bir halde uzunca bir süre kıpırdamadan yattı.

Lucius uykuya daldığını düşünmeye başlamıştı. Yaşlı adamın cildi neredeyse şeffaf denecek kadar incekti. Yanaklarında hafif grimsi bir ton vardı; teni parşömeni andırıyordu. Lucius ağlamak istedi. Bu aralar sık sık böyle hissediyordu. Büyükbabasının elini sevgiyle okşadı.

Hâlâ gözleri kapalı olan yaşlı adam, "Lucius, oğlum," diye mırıldandı. "Ben Bayan Allard ile evlenmenizi gayet uygun buluyorum. Benim onayımı aldın. Kendisine böyle söyle."

Lucius, "Bunu belki de siz yaparsınız, söyler," dedi. Haziran ayında, okulda mezuniyet töreni yapılacaktı; başarılı öğrencilerin ödülleri dağıtıldıktan sonra da konser verilecekti. Frances'ın çalıştırdığı koronun konseri... Yetenekli öğrencileri de solo yapıyormuş. Biz de katılabiliriz diye düşünmüştüm."

"Olabilir. Şimdi biraz dinlenmek istiyorum."

Lucius avuçlarının arasında tuttuğu eli yatağın üstüne yer-leştiremeden büyükbaba uykuya dalmış, hafif hafif horlamaya başlamıştı bile.

Leydi Sinclair ile kız kardeşlerini ikna etmek hiç ummadığı kaçar kolay oldu. Lucius'un annesi oğlunu evde görmekten ve onun ailesine karşı sorumluluk sahibi bir erkek gibi davranmasından son derece memnundu. Büyükbabasıyla yakından ilgileniyor, kız kardeşlerine eşlik etmekten kaçınıyor. Evlenerek daldan dala konmayı bırakacağından öylesine umudunu kesmişti ki getireceği her gelin adayını sevinçle bağrına basmaya hazır. Bayan Allard'ın soyağacı biraz tartışmalıysa

ne olmuş? Sosyetenin yarısı öyleydi zaten. Hem kibar insanlar böyle konulardan bahsetmezlerdi.

Bir hafta kadar sonra Lucius, annesinin Emily ile bir çay içmek için uğradıkları Almack'ta Leydi Fontbridge'e rastladığını öğrendi. Annesi konuyu bilinçli bir biçimde Frances Allard'a getirip doğumundan, kimlerle akraba olduğundan, ne kadar terbiyeli ve kibar yetiştirilmiş olduğundan ve olağanüstü yeteneğinden söz etmiş, ayrıca onun aile dostları olmasından büyük mutluluk duyduklarını belirtmişti.

Ayrıca Leydi Fontbridge, Bayan Allard'ın Bayan Melford ile Bayan Driscoll'ı tek varisi olduğunu biliyor muymuş acaba? "Bayan Melford ile Bayan Driscoll kim mi? Baron Clifton'ın büyük teyzeleri canım... İki büyük teyzesi de onu öyle çok se-viyorlarmış, aralarında öyle yakın bir ilişki varmış ki birbirlerinden hiçbir şey saklamazlarmış."

Emily gurur dolu bir sesle, "Annemi daha önce hiç böyle konuşurken görmemiştim," dedi. "Öyle tatlı tatlı dedikoducu kız kurularından, zehirli yılanlardan söz etti ki inanamazsın, Luce. Kontes'in yüzündeki kaskatı ifadedden annemin ne demek istediğini pekâlâ anladığı belli oluyordu."

Annesi hemen duruma el koyup sert bir şekilde, "Emily, ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben ne zaman kız kurusu kelimesini kullanmışım?" dedi.

Kahvaltı masasındaki herkes gülüyordu.

Noel sırasında Portia'nın ateşli bir taraftarı olan Margaret, bu arada Tait'e âşık olup evlenmiş, ağabeyinin sevdiği kadın Bayan Allard ise buna karşı çıkmayı aklından bile geçirmeyeceğini, aksine büyük mutluluk duyacağını belirtmişti. Zaten uzun süre önce Tait, ağabeyinin Portia ile evlenniyektense gırtlakını kesmeyi yeğleyeceğini söyleyip onu uyarmıştı.

Yaklaşan nişanın heyecanı ile ayakları yerden kesilmiş Caroline, ağabeyinin âşık olduğu bir kadınla evlenmesini alkışlamaktan başka ne yapabiliirdi? Ayrıca Bayan Allard'ın yeteneğine duyduğu hayranlık üzerinde ezici bir etki yapmıştı. Sonuçta onu yengesi olarak görmekten çok memnun olacağını söylemişti.

Emily bu bahar Portia ile daha sık beraber olmuş, bu sayede kızın kusurlu yanlarını da görebilme olanağını bulmuştu. Artık Portia'nın ağabeyine o kadar da uygun okluğunu düşünmüyordu. Buna karşın Bayan Allard harika bir kızdı. Ayrıca Luce peşinden gidip onu Londra'ya dönmeye ikna etmeye çalıştığı halde genç kadının öğretmenlik yapmak üzere Bath'e geri dönmesi, aynı zamanda karakter sahibi bir yapısı olduğunu da gösteriyordu.

Amy zaten havalara uçmuştu.

Kontes Fontbridge ile Almack'taki karşılaşmanın üstünden bir hafta kadar geçmişti ki Vikontes, Caroline ve Emily ile katıldığı bir açık hava partisinde Leydi Lyle ile karşılaştı. Onunla da aynı şekilde sohbetler etti. Elbette buna sohbet, denebilirse. Konuşmanın çoğunu Vikontes yapmış, Leydi Lyle ise dudaklarında o yapmacık gülümsemeyle onu dinlemişti.

Caroline olayı ağabeyine anlatırken, "Ama dinlediğinden emin olabilirsiniz," demişti.

Lucius her işi annesinin halletmesini beklemedi elbette. Bir sabah Jackson'un spor salonunda George Ralston ile karşılaştı. Genelde birbirlerini görmezden gelirlerdi. Bunun sebebi birbirlerine düşmanlık duymalarından değil tamamen farklı ortamlara takılmalarından kaynaklanırdı. Ama o sabah Lucius'un içinden adamın kravatına kusur bulmak geldi. Arkadaşlarının şaşkın bakışları altında düşüncesini adama söyledi. Bu da yetmezmiş gibi adamın ayakkabısında büyüteçle bakıldığında görülecek bir çamur lekesini bahane ederek ancak onun gibi pasaklı bir adamın böylesine şapşal bir uşak çalıştırabileceğini söylemişti.

Sonra da o anda aklına gelmiş gibi yaparak Ralston'u boks maçına davet etmişti.

O sırada arkadaşlarının şaşkınlığı çoktan meraka dönüşmüştü.

Pek dostane bir karşılaşma olmadı. Ralston, sosyetenin en gözde erkeklerinden biri olan "Korint'li"nin durup dururken yaptığı hakaretlere bir anlam verememiş ve oldukça sinirlenmişti. Lucius ise adama karşılık vermeye fazlasıyla hevesliydi.

Salon sahibi Jackson'ın, on raundluk maçı dayanamayıp altıncı raundda sonlandırmasıyla kendini Lucius'un elinden kurtaran Ralston'un bir gözü morarıp kapanmış, bir kaşı yarılmış, burnu kırık şüphesi uyandıracak kadar kızarmış, kolları ve bedeni her gün daha da

koyulaşacak ve sahibine uykusuz geceler geirtecek kadar mor renkli ürüklerle dolmuştu. Lucius'un ise aldığı zevk ve duyduğu heyecanla yanakları kızarmış, yalnızca yumruk yaptığı parmak boğumları biraz yüzöl-müştü, o kadar.

Ma sona erince, "Teşekkürler, Ralston," dedi. "ok zevk aldım. Bir dahaki karşılaşmamızda unutmayayım da Bayan Al-lard'a yaptığımız bu zevkli... Karşılaşmayı anlatayım. Gerçi siz onu Matmazel Françoise Halard olarak anımsarsınız sanırım. Lord Heath Bayan Allard'ın müzik kariyerini organize etmek ve onun temsilcisi olmak istiyor, duymuş muydunuz? Belki de teklifini kabul edecek; herhangi bir bağlantısı yok çünkü. Sanırım onunla tanışmışsınız; daha reşit olmadan, demek istiyorum. Uzun zaman önce; belki de anımsamıyorsunuzdur bile. Oh, aman Tanrım! Bir dişiniz mi sallanıyor? Sizin yerinizde olsam hiç dokunmazdım, dostum. Elinizi sürmezseniz yine kaynar bakarsınız. Size iyi günler dilerim."

Ralston'un duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında kalın kafalı arkadaşlarından biri dayanamayıp, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Cin fikirli olan bir diğeri de, "Rüzgârın ne taraftan estiği belli oldu..." diyerek sırtıtmıştı.

Öyleydi gerçekten de.

Bayan Martin'in okulundaki yılsonu törenine kadar olan iki aylık süre geçmek bilmedi. Lucius gerilim dolu günler geçirdi, çünkü Frances'ın onu yeniden görmekten mutlu olup olmayacağını... Ailesinin her ferdinin onayı ile silahlanmış olarak karşısına çıkmasına karşın, evlenme teklifini kabul edip etmeyeceğini bilemiyordu.

Frances'ın ne yapacağını tahmin etmek hiç de kolay değildi.

Aslına bakılırsa genç kadının inatçılığını anımsadığında rahatı kaçıyordu.

Bir kez daha hayır derse onu kaçırıp zorla evlenecekti; bu kadar basit. Başka seçeneği kalmıyordu.

Ya da belki dizlerinin üstüne çöküp yalvarırdı. Ne var yani? Romantik bir boyun eğiş gösterisi yapmış olurdu hem, fena mı olurdu?

Her neyse. Onu razı etmek için bir şeyler yapacaktı işte. Lucius başarısızlık olasılığını düşünmek bile istemiyordu. Kaplıcaları bir kez daha denemek isteyen büyükbabası Bath'e gitmek isliyordu. Londra'da iyice daralan Amy de onunla gitme niyetindeydi. Tait ve Margaret da öyle.

"Bu olayı kaıranlayız," demişlerdi zaten. Daha doğrusu Tait, ailenin sözcüsü olarak böyle söylemişti. Margaret biraz daha kibar davranıp, beş yıldır gitmediği Batlı'i yeniden görmek istediğini söylemekle yetinmişti.

Bayan Melford ile Bayan Driscoll da geliyordu. Zaten Bath, evlerinin yolu üzerindeydi. Hem yeğenlerini özlemişlerdi, hem de öğretmenlik yaptığı ve yaşadığı okulu görmek istiyorlardı. Üstelik sık sık sözünü ettiği arkadaşlarını -özellikle Bayan Martin'i- tanımak ve korosunu dinlemek istiyorlardı.

Aslında Lucius, kendisinin gideceğini öğrendikleri için gitmeye karar verdiklerinden şüpheleniyordu. Anladığı kadarıyla onlar da Lucius'un yeğenleriyle evlenmesini çok istiyorlardı.

Lucius ise, Tanrı biliyor ya, bunu bir zorunluluk olarak görmüyor, aksine çok istiyordu.

Yaz döneminin son bir ayı her zaman insanı çıldırtacak bir yoğunlukta geçerdi. Bu yıl da istisnai bir durum yaşanmamıştı. Sınav hazırlıkları, kağıtların okunması, karnelerin yazılması, ödül kazananların belirlenmesi ve ödül töreniyle, törende verilecek konserin düzenlenmesi... Tüm bunların halledilmesi gerekiyordu.

Özellikle konser faslı, akademik yaşamın vazgeçilmezi olan sınavlar ve ödevler, beslenme ya da uyku gibi doğal ihtiyaçlar dışında, tüm boş zamanı alıyor, enerjisini son damlasına dek tüketiyordu.

Zaman zaman yemek ve uyku sürelerinden kısıntı yapmaları bile söz konusu olabiliyordu.

Halk dansları dışındaki tüm müzik faaliyetleri Frances'ın denetiminde yürütüldüğü için o dönemde en yoğun çalışan öğretmenin o olduğu söylenebilirdi. Yine de tüm öğretmenlerin yapması gereken işleri vardı elbette.

Claudia törenlerin sunuculuğunu ve kapanış konuşmasını yapıyordu. Susanna okul yaşantısı hakkında küçük bir skeç yazmış, sahnelemiş, dekorları hazırlamış, büyük bir gizlilik içinde uzun saatler süren provalar yapılmış, rol verdiği öğrencilere repliklerini ezberletmiş ve herhangi bir hata olmaması için ezberleri denetlemiş, bu işe uzun saatler harcamıştı. Çalışma sınıfından yükselen kahkahalara bakılırsa çok eğleniyorlardı. Bay Upton konser verilecek salondaki sahne düzeniyle ilgilenmiş, Anne ise resim sınıfındaki bir grup öğrenci ve küçük David ile birlikte konser afişlerinden ve salon süslemelerinden sorumluydu.

Frances, dönem sonu itibarıyla işten ayrılacağını Claudia'ya bildirmişti. Üç yıl önce oraya geldiğinde bir şeylerden kaçınıyor, aksine kendine yeni bir yaşam kurmak ve kendini bulmak istiyordu. Her iki açıdan da başarılı olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Ancak uykusuz geçen birkaç geceden ve arkadaşlarıyla açık açık konuşmasından sonra gerçeklerden kaçamayacağına karar vermişti.

Gerçeklerle hayallerin örtüştüğü bu imkânı değerlendirmede eline geçen şansı geri çevirmiş olacaktı ve belki de kader bir daha yüzüne hiç gülmeyecekti.

Gidip Lord Heath'i bulacaktı. Kendini onun ellerine bırakacak ve yeteneğinin onu nerelere götüreceğini görecekti.

Rüyasının peşinden gitmekte kararlıydı.

Anne ve Susanna da onunla birlikte gözyaşı dökmüşler ancak doğru kararı aldığını ve onunla aynı fikirde olduklarını söylemişlerdi. O olmadan okuldaki yaşantıları eskisi gibi olmayacaktı ve elbette onu çok özleyeceklerdi... Ama gitmezse de onun adına çok ama çok üzüleceklerdi.

Anne, genç kadının hayatındaki gelişmeleri gururla takip edeceklerini söylemişti.

Claudia bunu bir istifa olarak kabul etmediğini ve Noel'e

dek yardımcı bir öğretmenle Frances'ın boşluğunu doldurmaya çalışacağını söylemişti. Frances dönmek isterse işi onu bekliyor olacaktı. Ancak istemezse sürekli bir öğretmenle anlaşacaktı.

"Ne olursa olsun asla başarısız olduğunu düşünmemelisin," demişti. "Müzik alanında başarılı olursan demek ki yaradılış nedenin buymuş. Olmazsan da döner, gayet iyi yaptığın öğretmenliğe devanı edersin. Son üç yılda elinden geçen öğrencilerin, bu konuda süper olduğun konusuna yaşamları boyunca tanıklık edecektir zaten."

Böylece konser günü gelip çattı. Sabahın erken saatlerinden son dakikaya kadar akla gelebilecek her türlü terslik yaşandı. Dans grubu şortlarını, şarkıcılar nota kağıtlarını bulamadı. Martha Wrigt ise ortalarda yoktu. Okulun en küçük öğrencisiydi. Sahneye ilk o çıkacak ve davetlilere hoş geldiniz, diyecekti. Sonunda bir süpürge dolabında bulundu. Gözlerini yummuş, kulaklarını elleriyle tıkamış kendi kendine ezberini tekrarlayıp duruyordu.

Gecenin heyecanı her zaman yapıldığı gibi, tören başlamadan az önce perdeyi aralayarak gelen, giden var mı diye seyirciler için ayrılan koltuklara bir göz atan Susanna, Frances'a doğru dönüp, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Salon hıncahınç dolmuş."

Elbette, hep öyle olmaz mıyca zaten?

Tam perdeyi bırakmak üzereydi ki, "Hey, şuraya bak!" diye heyecanla Frances'a seslendi. "Çabuk gel! Altıncı sıraya bak, sol tarafa."

Frances gözetleme isteğini engellemeye çalışırdı. Seyircilerden birinin onu göreceğinden çekinirdi. Ama Susanna, kızarmış yanakları, yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle, gözlerini kocaman açmış ona bakarken merak etmemesi olanaksızdı.

Bunun üzerine Frances söylenileni yerine getirdi.

Solda değil de, daha ortalarda oturmalarına karşın ilk gördüğü teyzeleriydi. İçinde yükselen sevince bir tepki veremedi Susanna'nın teyzeleriyle hiç karşılaşmadığı, dolayısıyla

onları tanımasının da mümkün olmadığı aklına geldi. Gözleri sola doğru kaydı.

Büyük teyzesi Martha'nın hemen yanında Kont Edgcombe oturuyordu. Onun yanında da Leydi ve Lord Tait, Amy ve sonra da...

Frances derin bir nefes alıp perdeyi elinden bıraktı.

Susanna, "Frances!" diyerek sahnedeki işlerle uğraşan öğrencilerin meraklı bakışları altında arkadaşını kucakladı. Gözyaşlarına hâkim olamamıştı. "Oh, Frances," diye fısıldayarak, "Çok mutlu olacaksın, biliyorum," diyordu. "Sonunda içimizden biri mutlu olacak. Senin adına o kadar sevinyorum ki."

Frances şaşkınlıktan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Ama durup düşüncecek zaman yoktu. Saat yedi olmuştu ve Claudia, okuldaki organizasyonların zamanında başlaması konusunda çok titizlenirdi.

Anne, sonunda bulmayı başardıkları Martha Wright ile kuliste göründü. Küçük kızı yanaklarından öpüp cesaretlendirdikten sonra sahneye yolladı.

Öğleden sonraki giysili prova tam bir kargaşa içinde geçmişti. Ama Bayan Martin neşeli bir şekilde böyle şeylerin her yıl yaşandığını, aslında bunun, geceki gösterinin gayet iyi geçeceğinin bir göstergesi olduğunu söyleyerek herkesi sakinleş-tirmişti.

Çok da haklı çıkmıştı.

Koro, parçaları kusursuz bir biçimde söylemiş, dans ekibi ise gösterisini uçarcasına bitirmişti. Belki de ilk kez kurdeleleri birbirine dolanmamış, konuşma gurubu metni hep bir ağızdan ve büyük coşku içinde tamamlanmıştı. Elaine Rundel ve küçük David Jewell solo parçalarını hatasız seslendirmiş, müzikten pek anlamayan kulaklar bile emektar piyanonun miladını doldurmak üzere olduğunu ve çok fazla bir ömrünün kalmadığını anlasalar da Hannah Swan ve Veronica Lane tek bir yanlış notaya bile basmamıştı. Susanna'nın grubunun sahnelediği, bir konsere hazırlanan öğrenci ve öğretmenlerin betimlendiği oyun ise seyirciler tarafından kahkahalarla izlenmiş, daha bitmeden sık sık alkışlanmıştı.

Yılsonu töreni, Bayan Martin'in, genel olarak okulun yıl içinde gösterdiği başarılardan söz ettiği konuşmasının ardından başarılı öğrencilere ödülleri dağıtmasıyla son bulmuştu.

Frances, koro gösterisi sırasında her sahneye çıkışında ya da alkışlara teşekkür etmek için seyircilere her dönüşünde, ya teyzelerinin gururla ışıldayan yüzlerini, ya Kont'u ya da Amy'yi görüyordu.

Tek bir kez bile Lucius'un yüzüne bakmadı. Buna cesaret edemedi.

Ama Lucius'un gözlerinde o bildik pırıltıyla, gurur, beğeni ve tutkusunu bastırmak istediğinde sertleşen köşeli çenesiyle kendisine baktığını biliyordu.

Ve sevgiyle.

Artık genç adamın sevgisinden şüphe etmiyordu.

Ya da onu sevdiğinden...

Korktuğu ve emin olamadığı tek şey onlar için bir "mutlu son" olup olamayacağıydı.

Ama Kont Eclgecombe oradaydı; aynı zamanda Leydi ve Lord Tait ile Amy de. Bir ele büyük teyzeleri tabii.

Bu ne demek oluyordu?

Kendi sorusunu yanıtlamaya bile cesaret edemiyordu.

Aslında sormaya bile korkuyordu. Dikkatini konsere ve bu dikkati hak eden öğrencilerine yoğunlaştırmaya çabaladı. Koroyu elinde olmaksızın her zamankinden fazla bir dikkatle yönetti, kızlar da olağanüstü bir performans sergilediler.

En sonunda son ödül verildi, son alkışlar alındı ve dış salona geçip velilerin ve öğrencilerin arasına karışarak bisküvi ve limonata ikram edilen kapanış kokteyline katılmaktan başka yapılacak bir şey kalmadı.

Martha teyze ile Gertrude teyze dışarıda onu bekliyor, yeğenlerini kucaklayıp müziğin güzelliği konusunda övgülere boğmak için sabırsızlanıyorlardı. Hemen arkalarında Amy vardı. Onlara doğru yürüdüğünde Lord Tait kendisini eğilerek selamladı. Leydi Tait gülümsüyordu ama gülümseyişinde her zamankinden farklı bir şeyler vardı. Kont Edgcombe her zamankinden daha kambur duruyormuş gibiydi. Frances'ın her

iki elini avuçları arasına alıp iyi bir sanatçı olduğu kadar iyi de bir öğretmen olduğunu gösterdiğini söyledi. Bu onun için en büyük iltifattı.

Lucius hâlâ gerilerde duruyor ve anlaşılan ön plana çıkmak için acele etmiyordu. Genç adamın yüzüne bir bakış atan Frances'ın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Lucius onu bakışlarıyla yiyordu sanki.

Sonunda, "Frances," diyerek elini uzattı, genç kadının elini tutup dudaklarına götürdü ve, "Son ayrıldığımızda sana son kez veda ettiğimi ve bir daha vedalaşmayacağımı söylemiştim. Bu konuda ısrarlıyım. Olmaz, diyeceksen bu kez tek kelime bile söylemeden ayrılacağım ama veda etmek yok," dedi.

Frances yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Teyzeleri kulak kesilmiş onları dinliyorlardı; genç adamın büyükbabası, kız kardeşleri ve eniştesi de öyle. Anne ve David de hemen arkalarında duruyor, konuşulanları duyuyorlardı.

Yumuşacık bir sesle, "Lucius!" diye fısıldadı.

Lucius'un elini bırakmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Gözlerinin içi gülüyordu.

Susanna onlara doğru gelirken genç adam, "Son engel de aşıldı; ailemin bütün fertlerinin onayım aldım. Teyzelerine sorma olanağını bulamadım ama sanırım onlar da birlikteliğimizi onaylayacaklardır," dedi.

"Lucius!"

Frances çok utanmıştı. Davetliler onlara bakmaya başlamıştı. Öğrenciler birbirlerini dürtükleyip kıkırdıyorlardı. Öğretmenleri Bayan Allard salonun orta yerinde, bir grubun arasında duruyor, yanındaki yakışıklı adam ise öğretmenlerinin elini tutmuş, bırakmıyordu. Bayan Allard'ın yüzünün ifadesine bakılırsa gülümsemesinin nedeni sıradan bir esprinin ötesinde bir şeydi.

Claudia da durumu fark etmiş yanlarına yaklaşıyordu.

Frances yalvaran bakışlarla Claudia'ya baktı.

O anda cesur, ateşli, inatçı, harika Lucius, hayatının en cüretkâr ve bir o kadar da atak davranışını yaptı. Her şeyi göze almıştı.

Sesini alçaltmaya bile gerek görmeden, "Frances, aşkım, benimle evlenme şerefini bana bahşeder misin?" diye sordu.

Salonda bir şaşkınlık uğultusu duyuldu. Davetliler birbirini susturup genç kadının yanıtını duymaya çalışıyordu. Biri burnunu çekti. Ya Amy ya da teyzelerinden biri. Öyle bir evlilik teklifi almıştı ki hiçbir kadın böylesini hayal bile edemezdi. Ama bu her kadının hak ettiği türden, muhteşem bir evlenme teklifiydi.

Dudaklarını ısırdı.

Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Oh evet, Lucius," dedi. "Evet, elbette."

Salon birden alkışlarla inleyince genç kadının yüzü kıpkırmızı oldu. Yakındaki davetliler onlara bakarak gülümsüyorlar-dı.

Bayan Allard'ın elini öpecekmiş gibi başını öne eğen Vikont Sinclair genç kadının dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu.

Çevreleri bir anda onları kucaklayıp kutlamak isteyen aile fertleri, arkadaşlar ve öğrencilerle çevrilmişti.

Claudia iç çekerek, "Korkarım bu durumda istifanı kabul etmek zorunda kalacağım, Frances," dedi. Gülen gözleri bu duruma hiç de üzülmediğinin birer kanıtı gibi parlıyordu. "Gerektiğinde bunu seve seve yapacağımı sana söylememiş miydim?"

26

Bayan Frances Allard ile Vikont Sinclair'in evlilik töreni bir salon dolusu davetlinin önünde yapılan evlenme teklifinden tam bir ay sonra Bath Kilisesi'nde yapıldı.

Vikontes nikâhın Londra'da, Hannover Meydanı'ndaki St. George Kilisesi'nde, Bayan Melford ise Somersetshire'daki Mickledean Kilisesi'nde kıyılmasını istiyordu.

Her ne kadar teyzeleri Frances'ın ailesi olsa da, okuldaki arkadaşları da en az teyzeleri kadar değerliydi. Anne, yaz tatilinin bir kısmını Cornwall'da geçirmeyi planlıyor olsa da yaz dönemlerinde eğittikleri fakir kızlar nedeniyle ne Susanna, ne de Claudia okulu bırakabilecek durumdaydı.

En yakın üç arkadaşının üçü de olmadan evlenmek, Frances'ın içine sinecek olan bir şey değildi.

Lucius için nikâhın nerede olacağı fark etmiyordu zaten.

"Senin yanında olduktan sonra Dünya'nın öbür ucundaki bir ahırda evlenmeye bile razıyım," diyordu.

Böylelikle, Frances'ın gelinliğini giyip nikâh için hazırlandığı oda, okuldaki kendi odası oldu. Evleneceği güne dek o oda onundu. Bu sayede, ziyaretçi odasında bekleyen, onu kiliseye götürüp damada teslim edecek olan uzak akrabası Baron Clifton'un yanına gitmeden önce okuldaki arkadaşlarıyla tek tek vedalaşacak yeterince zamanı oldu.

Susanna, "Frances," dedi. "Öyle güzel görünüyorsun ki... Düşünsene bugün Vikontes olacaksın. Tek söyleyeceğim Lord Sinclair'in bir dük olmayışına çok sevindiğim. Yoksa onu elde etmek için seninle kapışmam gerekebilirdi." Kendi şakasına içten bir kahkahayla güldü ama gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Frances, "Tamam, dükleri sana bıraktım işte," diyerek Su-sanna'yı kucakladı. "O her kimse, çok yakında karşına çıkıp ayaklarını yerden kesecek, hayatım."

"Bu okulun duvarları arasında öğretmenlik yaparken beni nereden bulacak?"

Soru şakacı bir tavırla sorulmuştu ama Frances, genç ve güzel olmasına karşın, arkadaşının iyi bir evlilik yapma konusunda umutsuz olduğunu tahmin edebiliyordu.

"O seni bulacaktır," diyerek arkadaşını rahatlatmaya çalıştı. "Lucius beni buldu, öyle değil mi?"

"Hem de kaç kez. Kaybedip, kaybedip buldu hem de." Susanna güldü ve geri çekilip vedalaşması için Anne'e yol verdi.

Anne, "Çok güzel olmuşsun, Frances. Gelinliğin de çok güzel ama seni esas güzel gösteren şey, yüzündeki mutluluk pırıltısı. Çok mutlu olmanı dilerim. Olacağını da biliyorum. Bu

bir aşk evliliği ve siz, birbirinize çok uygunsunuz. Müzik kariyeri yapmana izin verecek, daha doğrusu hayallerinin ardından gitmeni destekleyecek, harikulade bir erkekle evleniyorsun, Frances," dedi.

Birbirlerine sarıldıklarında Frances, "Sen de sonunda mutlu olacaksın, Anne," dedi. "Bundan eminim."

Anne, "Oh, ama ben mutluyum. David'im var, burası var. Daha önce sahip olduklarımın kat kat fazlası bunlar. Ben buraya aidim ve inan bana mutluyum," diye itiraz etti. Gülümsüyordu ve arkadaşı adına çok mutlu olduğu açıkça belli oluyordu. Ne var ki Frances, arkadaşının sıcak gülümsemesi ardında lıcp bir tutam hüznün olduğunu düşünürdü.

O sırada kapıda Claudia belirdi.

"Oh Frances. Seni ne çok özleyeceğiz, bilemezsin," dedi. Ama şimdi kendimize acımanın zamanı değil. Senin adına çok ama çok mutluyum, canım benim."

Claudia Martin öyle uzun sarılmalardan ve duygusallık gösterilerinden hoşlanan kadınlardan değildi. Öyle ki şimdiye dek ağladığı da görülmemiştir. O anda ise her ikisini birden yapıyordu. Tam anlamıyla ağlamıyor olsa da gözlerinden iki elamla gözyaşının yuvarlandığını herkes görmüştü.

Frances, "Teşekkür ederim," dediğinde hâlâ Claudia'nın kollarının arasındaydı. "En umutsuz zamanımda bana destek verdiğin ve kendimi profesyonel bir öğretmen gibi hissettirdiğin... Dostum, hatta kız kardeşim olduğun için sana çok teşekkür ederim, Claudia. Günün birinde benim kadar mutlu olmanı dilerim," dedi.

Sonunda ayrılına vakti gelmişti.

Kilisedeki nikâha kısa bir süre kalmıştı.

Kilise pek büyük değildi. Buna karşın Londra'dan çok sayıda kişi gelmişti. Baron Heatlı, eşi ve üvey çocukları da oradaydı.

Gelini bekleyen Lucius genç kadının ailesini, arkadaşlarını ve öğrencilerini görüp kendi kendine gülümsedi. Burslu fakir öğrenciler bile pazar günleri giydikleri kıyafetlerini kuşanıp törene gelmişlerdi. Tüm aile fertleri de tastamam oradaydı.

Bir yıl önce tüm ailesini çevresinde görmek isteyeceğini söyleseler genç adam bu laflara burun kıvırırdı.

Öyle ki bir yıl önce evlenmenin düşüncesi bile onu ürkütmeye yetiyordu.

Bir yıl önce bir aşk evliliği yapacağını söyleseler, mümkün değil inanmazdı.

Ah, ama aşk yeterince güçlü bir kelime değildi.

O Frances'ı sevmiyor, ona tapıyordu. Hem seviyordu, hem de beslediği romantik duyguların ve bedensel tutkunun ötesinde ona hayranlık duyuyordu.

İşte o da geliyordu. Baron Clifton'un kolunda, davetli koltuklarının arasındaki yola adımını atmış, ince uzun silüetiyle dayanılmaz güzellikte bir gelin olarak yavaş yavaş ona doğru yürüyordu.

Onu ilk gördüğü anı anımsadı. Kar fırtınasının içinde arabası bir hışım onunkinin yanından geçerken pencerenin carilinda bir an görünüp kaybolan yüzüne korku dolu bi ifade sinmişti. İkincisinde ise onu kucağına alıp arabadan dışarı çıkarmıştı ve genç kadın gözlerinden alevler saçarak onu azarlamıştı.

Sonra hanın mutfağında börek yapışını anımsadı.

Kardan adamın suratına gülen bir yüz çizişini... Ve halinden memnun bir şekilde birkaç adım geri çekilip başını hafifçe yana eğerek marifetini gözden geçirişini...

Vals nağmeleri mırıldanışım ve dans edişlerini...

Reynoldlar'ın müzik odasının kapısında duruşunu...

Yüreğine işleyen o nağmeleri söyleyenin Frances Allard olduğunu keşfedişini...

Daha neler, neler anımsıyordu.

Ama bugün... Bugün anılarla mutlu olmaya çalışması gerekmiyordu. Bugün ailelerinin ve dostlarının önünde bir ömür boyu beraber olacaklarını ilan edeceklerdi.

Genç kadın gözlerinde bir inanmazlık, bir şaşkınlık ifadesiyle yanı başında duruyordu.

Bu an gerçektir ve sonsuza dek onlara aitti, çünkü yaşanacak ve bir ömür boyu gerçek bir anı olarak anımsanacaktı.

Lucius genç kadına gülümsedi. Frances gülümsemesine karşılık verdi.

Rahip, "Sevgili dostlar..." diye konuşmasına başladı.

O sabah gökyüzü bulutluydu ve yağmur yağacak gibi görünüyordu. Ancak Vikont Sinclair kolunda kontesiyle kilisenin bahçesine adımını attığı anda güneş, bulutsuz ve masmavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu.

Lucius genç kadına doğru eğilip, "Bugün hava kapalıydı ama şimdi harika bir güneş var. Ne dersin aşkım, sence de bu iyiye işaret değil mi?" diye sordu.

"Hiçbir şeyin işareti değil. Güneşli bir hava var, o kadar. Bizim alametlere, ya da kehanetlere ihtiyacımız yok, Lucius. Kaderimiz kendi ellerimizde. Yapmamız gereken elimizi uzatıp istediğimizi tutmak ve onu yaşamak."

Genç adam eşinin elinden tuttu. Davetlilerin arasından koşarak geçip arabalarına doğru ilerlediler. Peters, sürücü koltuğuna kurulmuş, onları bekliyordu. Okula geri dönüyorlardı. Düşün kokteyli orada yapılacaktı.

Frances, "Son iki gündür salona girmem yasaktı," dedi. "Claudia, Anne, Susanna ve çocuklar uzun saatler boyunca salonda bir şeyler yaptılar. Sanırım salonu süslediler."

Lucius genç kadının elini sıkı sıkı tutuyordu; parmakları birbirine kenetlenmişti.

"Eminim bir sanat eseri olmuştur," dedi. "Beğeneceğimizden eminim. Dostlarımızla birlikte orada çok eğleneceğiz. Bugün büyükbabama verdiğim sözü yerine getirme fırsatını buldum. Bunu görece kadar yaşadığı için de çok mutluyum. Sanırım büyük teyzelerini de çok mutlu ettik. Ama şimdi, bu an bize, ikimize ait. Bunu boşa harcamak istemiyorum. Ah, işte yine..."

Araba sert bir dönüş yapıp Pulteney Köprüsü'ne girerken birbirlerinin üstüne savruldular.

"Hem de nasıl." Frances mutluluktan ıslıl ıslıl parıladayan gözlerle kocasına bakıp gülümsedi.

334

Lucius kolunu genç kadının omzuna atıp başını eğdi ve karısını uzun uzun öptü.

Pencerelerde perde olmayışını, dolayısıyla dışarıdan görülebileceklerini ikisi de umursamadı.

İsterse tüm Dünya onları seyredip mutluluklarına tanık olabilirdi.